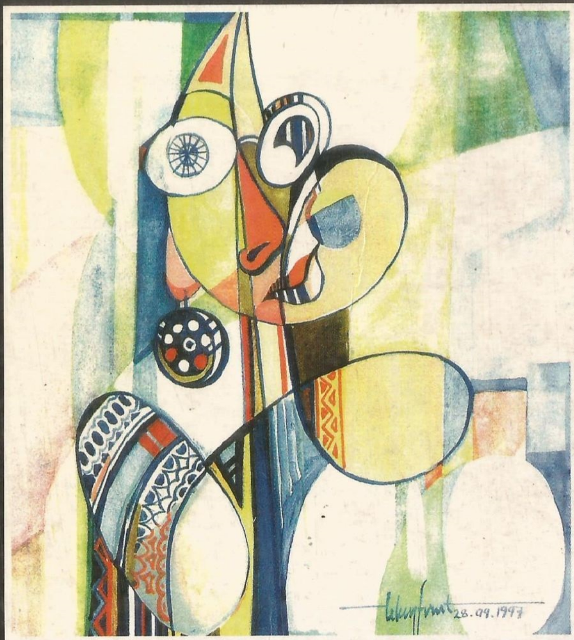
Aysel Firmalı

Sevgiye Sevdalıyım

BİR HAYAT KADINININ ANILARI

KORA YAYIN

Aysel Firmalı

SEVGİYE SEVDALIYIM

Bir Hayat Kadınının Anıları

KORA

Kora Yayın: 32
Anı Dizisi: 1

ISBN 975 - 7957 - 33 - X

Aysel Firmalı: Sevgiye Sevdalıyım
Yayın Yönetmeni: İsmet Arslan
Kapak Resmi: Tekin Fırat
Kapak Hazırlık: Mehmet Özalp
Dizgi: Berfin Dizgi (Murat Ece)
Baskı: Kayhan Matbaası
Cilt: Yalçın Mücellit
Birinci Baskı: Ekim 1997
İkinci Baskı: Ekim 1997
Üçüncü Baskı: Kasım 1997

(Kora, Berfin Yayınları kuruluşudur)

KORA YAYIN

Cağaloğlu Yokuşu, Evren Han Kat:3
No: 60 Cağaloğlu 34440 - İstanbul
Tel: (0.212) 513 79 00 Fax: 520 6 4 84

Aysel Firmalı

SEVGİYE SEVDALIYIM

Bir Hayat Kadınının Anıları

3. BASKI

KORA YAYIN

Geçmişteki Sevgiliye...

Adımda vardım
Adlarında vardılar
Alem denen bu çukurda
Bugünde vardık yarında

Önsöz...

Orospu, günümüze uyarlanan çağdaş adıyla hayat kadını. Farsça'dan türeme, "kurnazlık, hile "anlamında kullanılmış. Orostopolluk, binlerce yıldır var olan, dünyanın en eski mesleği. Riyakârlık ve hile yapan (erkek kadın ayrımı olmadan) kişiye söylenen hakaretvari söz. *Orospuluk yapma, orospu, kahpelik yapma, kahpe* gibi toplumumuzun büyük çoğunluğunu oluşturan kesimin argo terimi.

Aynı zamanda, toplum içinde rahat davranan, sigara, içki içen açık saçık giyinen, erkeklerle arkadaşlık eden kadınlar için ve aynı zamanda geçimini fuhuşla temin eden kadınlar için de kullanılan sıfat.

Maalesef türk toplumunun çağdaş kadını, fuhuş yapanla yapmayanı ayırmıyor. Buna en iyi örnek Alman kadın parlamenter'e milletvekilimizin, "Orospu!" diyerek haraket etmesi gösterilebilir.

Bu kelime, yabancı pratik dil lüksü elit tabakanın İngilizce, Fransızca, Almancası gibi şimdilerde elit tabakada, bürokrat kesimde neden fazlaca kullanılır hale geldi?

Bir moda akımı mı?

Özenti mi?

Belkide aynı yerden geldiklerinden?

Kendinin ve kendine bağımlı kişilerin (ana - baba, çocuğu veya dostu) geçimini temin etmek için vücudunu satan kadına, "Orospu" veya "Fahişe" denir.

Buraya kadar orospunun bildiğim kadarıyla genel tanımını yapmaya çalıştım. Şimdi bu insanların, "Nasıl bu hale geldiğini?" gördüğüm, anladığım kadarıyla anlatmaya çalışacağım.

Her birimizin tümüyle kendimize ait olan bir karaktere sahip olmamız, başka hiç kimsenin aynen olamayacağı gibi olmamız ve hiç kimsenin aynen yapamayacağı gibi yapmamız murad edilmiştir.

William Ellery Channıng

***

Birbirimizi bağışlayabilmeden önce birbirimizi anlamamız gerekir.

Emma Goldman

NEDEN OROSPU OLUNUR?

- *Çok keyif alınan bir iş midir? (İş olarak yapıldığında)*
- *Bir zaruret midir?*
- *Kendini beğendirme dürtüsü müdür?*
- *Doğuştan gelen genetik sebep midir?*

Çok keyif alınan bir iş midir?

İş olarak yapıldığında, insan onuruyla bağdaşmayan bir çalışma şeklidir. Kadınların müşterilerine iyi davranmaması istenmeden yapıldığını gösterir. Bir zarurettir. Her iki halde de yapılması (ticaret ve zevk) bunu doğrular. Kendini beğendirme dürtüsü bu kategoriye girmez, bu dürtüde nedenler farklılık gösterir.

Doğuştan gelen genetik sebep midir?

Bu soru, eşcinsel orospular için de geçerli bir sorudur.

Bazı bilim adamlarına göre (Y) kromozomlarının (X) kromozomlarına göre fazla oluşu bu hale sebep olmaktadır. Bunlar, nadir olan histerik vakalardır ve hasta kategorisine girer. Kaldı ki gelişmiş ülkelerdeki bilim adamlarının bulgularıyla, "bizim psikiyatristler de dahil" kesinleşmiştir. "Eşcinseller hasta değildir" görüşü, orospuluğun genetik olmadığını kanıtlar.

Ben de yıllardır, kendi gözlemlerimde cinsel tatmine ulaşmamış hasta fahişe görmedim.

Burada, "Nasıl? Neden olunur?.." sorusuna geçmeden önce bir konuya açıklık getirmek isterim.

Bazı kişilerin düşüncelerine göre eşcinsellik bir tercih. Ergin yaştaki bir insanın karşısındaki insanda bunu tercih sebebi görü-

yorsa, zevk alıyorsa, mesele yok. Fakat çok önemli olan bir husus, bu tür alışkanlıklar ergin yaşta değil (edilgen olan kişiyi kast ediyorum), küçük yaşta, anlatacağım sebeplerle, cinsel eğitimsizlikten kaynaklanan tecavüzle oluşur. Geçimini fuhuş yaparak sürdüren kadın fahişe ve eşcinsel fahişe bu işi zevk için yapmıyor. Bu gerçek gözardı edilmemelidir.

Çünkü hepsinin hayalinde sevdikleri erkekle küçük, bağımsız evlerinde sosyal güvenceden yoksun olmayan bir dünya düşü vardır. Fakat bu insanlar, çıkar ilişkilerine dayanan sistemde baskı, şiddet, zulüm, hakaret ve aşağılanmakla en basit insan haklarından mahrum edildiklerinden bu pembe düşler hep hayâllerinde kalır. İnsan haklarından kasıt sosyal sigorta (eksik gösterilmeyen), sendikal haklar, bir derneğe bağlı olma gibi hususlardır. Adı olan kendi olmayan ve en doğal insan hakları olan bu haklar bizim ülkemizde bürokratik engellerle rahatça çiğnenir, bertaraf edilir.

Nasıl orospu olunur?

"Nasıl orospu olunur?" İnsanın karşısına çıkınca, nasıl olunduğunun bilinmesi için çok fazla akıl ve tahsil gerekmiyor. "Gördüklerini, yaşadıklarını, gördüğün ve hissettiğin gibi yaz." Bana göre, başlıca bilinen neden eğitim noksanlığı. Buna bağlı olarak meslek sahibi olmama, dolayısıyla ekonomik özgürlüğün olmamasıdır.

Ekonomik özgürlüğün olmaması kadını istemediği bir evliliğe zorlar. Aile evden bir boğazın eksik olmasını isterken kadının baba ocağındaki sefalet ve buna dayalı baskıdan kurtuluş gibi görünen evliliği, baba ocağındaki ailenin devamını oluşturur.

Burada kadına talip olan erkeğin yaşına ve de yaptığı işe bakılmaz, çünki söz konusu olan evden bir boğazın eksilmesidir. Ve damat namzedinin kadının babasına ödeyeceği başlık, şehirlerde (başlık yoktur) kadının aile fertlerine alacağı giysiler, eve uzun zamandır girmeyen tatlı, pasta gibi yiyeceklerdir.

Çağdaşlığın gereği artık resmi nikah aranmaz. Dini nikah yeterli olur. Buna bile gerek yoktur. Çevre komşuların dedikodularını önlemek için alınan manevi bir tedbirdir. Bu tedbir av peşinde ko-

şan (kurtların) ekmeğine yağ sürer. Vahim olan, birkaç çocuktan sonra geçim sıkıntısı had safhaya varır. Buna bağlı olarak alkol, uyuşturucu, kumar alışkanlığı evde huzursuzluk ve dayak atmayı da getirir. Tahammülü kalmayan çaresiz kadın evi terk eder. Sahipsiz kalan çocuklar küçük yaşta serseri, hırsız, eşcinsel ve orospu olur. Evini terk eden kadını (kurtlar sofrası) yani piyasa, pusudaki sektör çabuk bulur. Telekız, pavyon, bar kadını genelev kadını, hayat kadını dediğimiz orospular böyle oluşur. (Tabiki istisnalar hariç. Burada ülkemizin beşte üçünden bahsediyorum. Bilinen bu gerçeğe neden bir çözüm göstermemiştirler, büyük ülkenin büyük yöneticileri.

Neden eğitimi kolay hale değil de imkansız hale getirmişlerdir? Neden öğretmenlik, tercih edilen meslek iken istenmeyen meslek haline gelmiştir?

Neden açılan kadın sığınma evleri çoğaltılmaz da kapatılır?

NEDEN? NEDEN? NEDEN?

Yazdığım bu kitaptaki sözlerimin fazlasını söylediğim gazeteler ve TV kanalları neden yayınlatamazlar. Neden, çözüm getirmezler? Neden çözüm getirmek isteyenleri engelleyip kara listeye almışlardır?

Neden, genelevlerin on katı fazla olan ve piyasada aile evi olarak görünen genelevleri kapatmaya gücü yetmez de görünen gözönünde olan genelevleri kapatma zihniyeti taşır? Neden bir milletvekili çıkar da (onları biz yarattık onlara bir şans verelim dercesine) bu insanlar için bir defaya mahsus kimlik değiştirme yasası önerir?

Neden, meclisin tozlu raflarına kaldırılır, ayakta alkışlanacak bu kanun teklifi?

Neden, bir kaç yıl süren baskılardan rahatsızlık duyan bir millet vekili zavallı önerisini "genelevler toplumsal geriliktir, ilgilenmek belediyelerin görevi olmalı bence" diyerek, diğer yüce öneriye cevap verdiğini zannederek başını kuma sokar?

Neden, yasakları onyıl söyler, onyıl düşünür, onyılda kaldırmaya çalışırlar?

Hep sözde kalan, seçim zamanları bol keseden kesilen ahkâmlar; vaat edilen herkese iş, Meslek edindirme kursları, bunun yanında hamiyetli vatandaşlarca yaptırılan okul için teşekkür mesajları. İktidara gelince bu vaatlerin cevabı olan, bir enkaz devraldık, şu kadar zaman sonra bu kadar ilerleme kaydedeceğiz, zamları istemeden yapmak zorunda kaldık, masallarıyla büyüdük ve çoğaldık. Daha dün annemizin kollarında yaşarken.

SEVDA

Nedense masal denince insanın aklına çocuklar gelir. Benim için öyledir. Çocukluğum, çocuklar ve çocuklar için yiten çocuklar. Sevda, böyle bir çocuk için yetmişli çocukluğunda yiten onbinlerce çocuk gibi.

Yılbaşı getirmişti. Köyden ablasının çocuğuna bakacaktı. Kadının çocuğu ilkokul beşi bitirmişti. Zar zor. Annesi de babası da ölmüş, ablası genelevde çalışıyordu. Ağabeyinin yanında kalıyor, ağabeyi de otobüs terminalinde çalışıyordu. Hamile yengesiyle geçinemiyordu. Ablasının yanına geldiği zaman kendini masal dünyasının içinde bulmuştu. İstediği giysiler hemen alınıyor. Yediği önünde yemediği ardında. Evde iş yapan gündelikçi kadın bile vardı.

Ablasının kocası olduğunu zannettiği eniştesi, okula gitmemesini istemenin dışında, Sevda'ya iyi davranıyordu. Okula gitmek istediğini söylediği zaman eniştesi; göğüsleri belli oluyor, sen gece yarısına kadar çalışıyorsun, ben bunu takip edemem, yarın başına bir iş gelir, burası büyük şehir, en iyisi bu diyor. Ablası bu sözleri onaylayarak, enişten öz baban gibi düşünüyor, dünyanın bin bir türlü hali var, bak ben nerede çalışıyorum diye destekliyordu.

Ablasının evinde geçirdiği günlerde gerçeğin hiç de öyle masallardaki gibi olmadığını, eniştesi diye bildiği kişinin ablasının sırtından geçinen bir asalak olduğunu, ablasının kazancının (evin ve kendilerinin giderleri dışında) tamamını elinden aldığını gördüğü zaman anlamıştı.

Bundan da kötüsü gündelikçi kadının olmadığı bir gün, yeğeni okulda iken eniştesi bütün yalvarmalarına ve ağlamasına rağmen kendisine tecavüz ettiğinde onüç yaşındaydı. Utanç ve korkudan perişan bu hali, hamile kalıncaya kadar devam etti. Ablası, kendi yanında rahat ettiği için kilo aldığını söylerken eniştesi ve kendisi

gerçeği saklayamayacaklarını anlamışlardı. Eniştesi, hep bir kız çocuk hayal ettiğini, yeğeninin özbabası olmadığını, ablasını zaten böyle çalışırken bulduğunu ve sevmediğini, kendisini sevdiğini ve buradan kaçıracağını anlatıp durdu. Bir köyde yaşayan annesinin yanına gidebileceklerini, orada doğumunu yapmasını ve o zaman evleneceklerini söylediğinde inanmaktan başka çaresi olmadığını görerek eniştesinin peşinden gitmişti. Bir kızı olmuştu. Kızı altı aylık olunca eniştesinin bu işi meslek edindiğini de öğrenmişti. Bebekle beraber büyük şehire geri döndüklerinde kenar semtlerden bir gecekonduyu kiralamışlar, pencerelere perde, yatacakları yatak, yemek pişirecek ocak derken eski eniştesi yeni kocasının cebinde para da kalmamıştı. Senin çalışman lazım diyordu. Ablasının yaptığı işin biraz daha değişik şekli demişti. "Nasıl, nerede, çocuğu ne yapacağız?" diye sorduğunda kocası, "Çocuğu bakıcıya veririz." dedi. Ben çocuktan ayrılmam sen çalış, az da kazansan yetirmeye çalışırız demişti, Sevda. Kocasının köyünde kaynanası ile toprak tencerede kuyruk yağıyla pişirilen kuru börülce yemeğini hayal ederek. Kocası, benim kazandığım para karnımızı doyurmaya yetmez, bir yıl çalış bir dükkan bir araba alalım sonra bırakırsın işi, diyordu. Anlamıştı Sevda çırpınmalarının boşuna olduğunu. Çaresiz hayatın akışına bırakmıştı her şeyi.

Piyasada yüzlercesi bulunan (polis kayıtlarından) ve telefonla iş adamlarına, bir gecelik veya birkaç saatlik cinsel zevklerini tatmin edebilecekleri (telekız) kadın pazarlayan evlerden birine götürmüştü, kocası. Ev sahibini daha önceden tanıdığı sohbetlerinde geçen geçmiş zamandaki isimlerden belliydi.

Kendi gibi genç ve güzel üç kadın daha vardı, gittikleri evde. Sevda'nın çocuğunu sevmek için paylaşamıyorlardı.

Telekız piyasasına böyle adım atmıştı. Ondört yaşındaki Sevda.

Bir yıl ya da bin yıl geçmişti, Sevda'nın yaşamında. Patrona (kurban) verildikten sonra. Patronunun sözleri, (Patronu yaşı küçük kadın satmaktan cezaevine düşünmüştü). "Rüşvet az geldi ki beni yakaladılar. Amir değişmiş işi sıkı tutuyormuş. Piyasada daha çok veren es geçiliyor, amir işi sıkı tutuyorsa patronların hepsini

yakalasa ya! Patronun sözlerinden pek bir şey anlamıyordu Sevda. Fakat Sevda'nın yaşamında bir çok değişiklik yapmıştı bu kurban seçimi.

Kocası hiçbir patrona güvenmiyordu. Bunların en iyisi ablaydı. "Başkasının yanına seni emanet edemem," diyordu. "Sen bunları bilmezsin. Hemen sana başka bir dost bulmaya kalkarlar. Bizi ayırırlar." Sevda, "Bazı müşterilerimin telefon numaraları var. Ben onları ararım, abla ceza evinden çıkıncaya kadar idare ederim," demişti. Fakat olmamıştı. İkinci gün polise yakalanmıştı. Poliste yaşadıklarını asla unutamamıştı. Şubede başka yakalanan kızlar da vardı. Orada dayak ve kötü sözlere maruz kalmışlardı. Şubede, "Ulan adi orospular! Yapacak başka iş bulamadınız mı? Bir daha görürsem a.....nıza bacağımı sokacağım! İnsanlığın yüz karaları!" gibi buna benzer kötü sözlerle karşı karşıya kalmıştı. Bu sözler, hatırlamak bile istemediği, yaşamı boyunca hiç unatamayacağı sözlerdi. Şubeden sonra zührevi hastalıklar hastahanesine götürülmüştü. Kan ve alınan kültür örneğinin müspet veya menfi cevabını beklerken, diğer kadınların konuşmalarını dinliyordu. Kadınlardan birisi diğerine, "çok dövüyorlar şekerim" diyordu. "Bu kadar da olmazki. Sanki biz bu işi keyfimizden mi yapıyoruz. Düşmüşüz bir kere. Sadece dövüp küfür etmeyi biliyorlar. Başka bir iş bilmiyoruz ki yapalım." Diğer kadın, "gece otelden aldılar. Sabaha kadar nezarethanenin taşlarında yattık. Eve haber gönderemedim. Çocuklar çok merak etmişlerdir." diyordu. Kendi çocuğunu hatırladı. Sevda. Her akşam iş dönüşü bakıcıdan alıp eve getiriyordu. "Acaba çocuğu babası almış mıdır?" diye düşündü. Gözleri dolmuştu. Kan neticesinin verildiği laboratuarın kapısında beliren hemşirenin isimlerini okuyarak çağırması ile kendine geldi. Gözlerini silerek kağıdı almak için kapıya yaklaştı.

Hastalık bulunmadığı için, götürüldüğü şubeden serbest bırakılmıştı. Çıkarken polislerden biri, "İnşallah bir daha düşmezsin, bu sefer kolay atlattın," dedi. Kadın, polisin bu sözüne karşılık, "Çocuğum var. Başka ne yapabilirim." dedi. Polis, "Bana mı sordun ulan" diye karşılık verdi. Sinirlenerek, "Çocuk yaparken bana mı

sordun? Herkesin çocuğu var! Bir de konuşuyor!" dedi. Sevda sessizce kapıya doğru yürürken polisin konuştuklarını duymamayı tercih etmişti.

Eve giderken, "Hasan'la konuşmam lazım. Ben artık çalışmak istemiyorum! 'Sen çalış'! derim," diyordu. "Ya döverse?" diye düşündü. Geçenlerde yediği dayağın izleri henüz geçmemişti. "Ne olursa olsun, isterse öldürsün", diye düşündü. Direnecekti. Kararını vermişti. Eve gelir gelmez Hasan, "Nerede kaldın ulan! Başına bir iş mi geldi? Meraktan öldüm. Sevda, "Çocuğu aldın mı?" diye sordu. "Telefon ettim." dedi, Hasan, "Bugün anası hasta. Yarın alırız," dedim. Sevda hem ağlıyor hem bağırarak, "Yeter! Artık dayanacak gücüm kalmadı! Bana bir sene sen çalış, dükkan açalım araba alalım. Çalışmazsın demiştin. Bir yılı geçti dükkan açmadın! Arabanın borcu bitti. Ben çalışmıyorum! Arabayla gezeceğine sen çalış. Bize bak. El kadar çocuk zaten yiyeceği ne ki? Baba olacaksın. Çocuğu bakıcıdan almamışsın bile. Hasan; "Sus ulan! Dinden imandan çıkarma adamı hangi parayla dükkan açacağız? Kazandığın ne ki, alemin dostları senin gibi mi? Onlar akıllı gittikleri müşterileri soyup soğana çeviriyorlar. Sen ne getirdin ki? Arabayı zor ödedik. Allah belanı versin!" diyordu. Sevda, "Nankör herif düş yakamdan! Seni istemiyorum?" diye Hasan'a bağırıyordu. Hasan, "Ne o ulan daha iyisini mi buldun?" diyerek Sevda'yı yumruklamaya başlamıştı. Sevda susmuştu artık. Çaresizliğine, kimsesizliğine, kötü talihine, isyan ederek ağladı ağladı ağladı...

Salonda kanepenin üzerinde uyumuş, her tarafı uyuşmuştu. Yattığı yerden kalkmayarak diğer tarafına döndü. Düşünüyordu. Her gecenin bir sabahı vardı. Başka bir sabah olmalıydı. Güneşli, ılık bir sabah, masallardaki gibi.

Sigarasından dışarıdaki temiz havayı solurcasına derin bir nefes çekti. Hasan konuşuyordu: "Bu böyle olmaz. Bak akşamı berbat ettik. Sen konuşunca ben de sinirlerime hakim olamadım. Hep parasızlıktan. Söz, çalışmaya başla bir daha dayak yok."

Cevap vermek istemiyordu Sevda. Sanki orada değil bir başka zamanda, başka yerdeydi. Fakat bu kahrolası sesi duyuyor, beyni söylediklerini algılıyordu.

Hasan'ın sesini duymak istemiyordu. Yalnızca bunu düşündü. Onu susturmanın çaresini bulmuştu.

Hasan; genelevde çalışmasını istediğini, daha iyi yaşayabileceklerini, sorunlarının olmayacağını, polis, baskın hiç birinin olmayacağını söylediği an,"git" dedi. "Git anlaş. Ben hazırım." Tescil için müracaat ettiğinde yaşı küçük olduğundan resmi kaydı yapılamadı. Sözüm ona yaşı küçük olduğu için yasalar onu koruyordu kağıt üzerinde.

Çaresiz, yaşının yasalara göre büyümesini bekleyecekti. Büyük şehirde, şehrin göbeğindeki genelevde kaçak çalışmaya başladı. Polis baskın yapacağı zaman patrona haber geliyor, kaçak kızları patron evden uzaklaştırıyordu.

Çok çalışıyor, çok yoruluyordu. Patron, kazancının dörtte üçünü aldığı için az kazanıyordu. Resmi çalışsa kazancı biraz daha fazla olacaktı.

Ablasının genelevde çalıştığını öğrenmesi üzerine Hasan'dan kurtulma şansı doğmuştu. Ablası telefonunu öğrenmiş, Sevda'ya telefon açmıştı. Üç yıl aradan sonra ablasının sesini telefon almacından duyduğu andaki sevincini, mutluluğunu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Sevinç içinde ağlamaktan konuşamıyordu. Güçlükle, "Gel Abla! Sana çok ihtiyacım var!" diyebilmişti. Ablası gelmiş ve eşyalarını kamyona yükleyip, ablasının yaşadığı şehire göndermişlerdi. Sevda'nın kızını bakıcıdan alıp, Hasan'ın haberi olmadan kaçmışlardı.

Bir ay sonra kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Yaşadığı kabus dolu yılları unutmaya çalışarak.

Ablasının yardımlarıyla bir ev kiralamıştı. Küçük kızına da yaşlı olan büyük ablası bakıyordu.

Kaçak çalıştığı dönemlerde arkadaşlık yaptığı Filiz adındaki bir arkadaşının bulundukları şehire çalışmaya gelmesiyle Sevda'nın yaşamı renklenmişti.

Artık hayatla barışmıştı. Beraber denize, dansa gitmeye başlamıştı. Böyle günlerden birinde Filiz'in arkadaşı olan Şahin'in bir dostu ile tanışmasının hayatını yeniden karartacağını nereden bilebilirdi.

Nihat çok etkilemişti Sevda'yı. Yaşama şansı, genç kızlık aşkını şimdi bulmuştu. Birahane çalıştırıyordu Nihat. Sevda'yı iltifatlara ve her sabah evine gönderdiği çiçek yağmuruna boğuyordu. Hiç olmadığı gibi mutluydu Sevda. Bir süre sonra onsuz yapamayacağını anlamıştı. Seviyordu Nihat'ı ve birlikte olmak istiyordu, sonsuza kadar.

Fakat, kader acımasızca ağlarını örüyordu.

"Evlenebilmemiz için zamana ve paraya ihtiyacımız var." demişti Nihat, ilk evlenme sözünü ettiği zaman. "Çalıştırdığım birahaneye arkadaşımla ortağız ve dağlar kadar borcumuz var." "Benimde dağlar kadar sevgim var," demişti Sevda, yüreğindeki sevgiyle. Bu söze beraber gülmüşlerdi.

Nihat, Sevda'nın mesleğini biliyordu. Saklamamıştı Sevda. İstemeden yaşadığı acı dolu yıllarını anlatmıştı.

"Ben de çalışır sana katkıda bulunurum" dedi Sevda. "Zaten geçinmek için çalışmıyor muyum" dedi Nihat'a.

Böyle başladı Sevda'nın bilmem kaçıncı dönem hayatı. Dört yıl geçmişti aradan. Sevda'nın yardımlarıyla alınan birahane ve arabanın kumar masalarında erimesinin üstünden. Küçük kızı büyümüş, okula başlamıştı.

Geçici olarak başlamıştı okula Sevda'nın kızı. Nüfus kağıdı yoktu. Nihat, çocuğu üzerine almayı kabul etmişti.

Sevda'nın küçük kızının büyüdüğü gibi Sevda'nın da yaşı büyümüş ve yirmi iki olmuştu.

Sevda'yı tanıdığım zaman, ablası yanımda çalışıyordu. Tescil için müracaat ettiğimizde gelen kan raporu olumsuzdu. Sevda ileri derecede hastaydı, kanında frengi bulunmuştu. Uzun bir tedavi süresi başladı.

Tedavi süresi bittiğinde altı ay geçmişti, yeniden alınan kan örneğinde mikrop görünüyordu. Fakat bulaşıcı olmuyordu. Bu hal yasa ile tespit edilmişti. 525 sayılı Frengi yasasına göre çalışma müsaadesi verildi.

Bu korkunç hastalığı böyle tanıdım.

Sevda'nın benim yanımda işe başlamasıyla dört yıl sürecek beraberliğe ilk adımımızı atmıştık.

Şu ana kadar ve bundan sonra anlatacağım hayat hikayesi için kendisinden izin almadım. İsimleri değiştirdiğim için başkaları tanıyamaz. Kitabı okuduğu zaman beni bağışlayacağını umuyorum.

Ben bu yaşadığım gerçekleri yazmakla aslında kendilerine faydalı olacağıma inanıyorum.

Bu hikayeyi de birlikte geçirdiğimiz patron - işçi ilişkisinden başka ana - kız gibi sohbet ettiğimiz gecelerde dinledim.

İşe başladığının birinci yılını doldurmak üzereydi ki, bir başka ilden çalışmak için bize gelen orta yaştaki bir genelkadının gelmesiyle Sevda'nın yaşamı altüst olacaktı.

Bunu tanımlamak için genelevlerde çalışan kadınların birbirleriyle olan ilişkilerini anlatmakta yarar gördüm.

Tabi bu ilişkiler küçük ilçelerde başka, büyük şehirlerde başka gelişir. İlerde büyük şehirlerdeki ilişkilerden de bahsedeceğim. Genelevler, dışardan görenler için herzaman başka bir dünya gibidir.Toplumun gözünde yeraltı dünyası gibidir ve doğrudur da bu görüş.

Ayrı bir dünyadır genelev dünyası. Toplumla bağdaşan tek tarafı, hepsinin çevre ve ailelerinde gördükleri, alıştıkları örf ve adetler ve din ile, yeraltı dünyasıyla genelevlerin dolaylı bağlantısından kaynaklanan, "**argo**" ve "**racon**"dur.

Bu kurallara genelde uyulur. Uyulmadığı ve sistemin dışına çıkıldığı zamanlarda denge bozulur. Kişiler bu davranışları sebebiyle bazen aforoz edilir, bazen mafya usulü cezalandırılır ya da küçük görülerek itibardan düşer, dışlanırlar.

Bu çelişkileri, aykırılıkları, yaşantıları sırasıyla anlatırken biri biriyle nasıl bir ilişki içinde olduğunu göreceğiz.

Biz hikayemize dönelim.

Yeni gelen kadının adı Canan'dı. Benim evvelce tanıdığım bir arkadaşın vasıtasıyla gelmişti.

Bu değişik yerlere gelip gitmeler, polisin iznine tabi olduğu için naklen mülkiye amirleri ve sağlık kurumlarının onayıyla gerçekleşir.

Sebepleriyse çeşitli nedenlere dayanır.

Başlıca yer değiştirme nedenlerini şöyle sıralayabiliriz. Kadının değişik nedenlerle müşterilerinin azalması. Bu sebeple geçim sıkıntısına düşmesi, borcunu ödeyememesi(genelde çoğunluk borçludur). Ailevi sebeplerle ev ve şehir değiştirmek zorunda kalması. Ailelerinden gizli çalışanların hayati tehlike içinde olması. (Dostundan ayrılmak için firar da buna dahildir.) Hayati tehlike arzeden durumlarda nakil belgesi almadan firar edip, gittiği yerde çalışabilmesi için polis soruşturması yapılması.

Canan naklen gelmişti. Müşterisi azaldığı için üç ay çalışıp gidecekti.

Küçük yerleşim bölgelerinde kadınlar gece iş yerlerinde kalırlar. Haftada bir gün olan izin günlerinde yakınsa evlerine giderler. Büyük şehirlerde çalışanların evci kağıtları vardır. Gece evlerine giderler.

Biz ilçede olduğumuzdan, paydostan sonra birkaç saat beraber sohbet eder, sonra da odalarımıza istirahata çekiliriz. Bu sohbetlerde konuşulanlar günlük yaşantımızın olumlu ve olumsuz yönleri, kişilerle ilişkiler, geçmiş yaşam öyküleridir. Aynı kaderi paylaşan insanların başka konuşacak neyi olur ki? İşte böyle bir akşam Canan Sevda'ya, "Erkek arkadaşın kim?" diye sorduğunda, Sevda'nın yaşamını değiştirecek olan olay meydana çıkacaktı. Birbirlerinin dostlarını tanımak istemelerinin esas sebebi, kader arkadaşlarının sevgilerine duydukları saygıdan ileri geliyordu. Tanımak istiyorlardı, çünkü, bir başka genelevde karşılaşırlarsa arkadaşlarının sevgisine hürmeten o erkekle cinsel ilişki kurmamak içindi. Biliyorlardı arkadaşlarının bir sevgi uğruna o hayatın pisliklerine ve meşakkatine katlandığını.

Sevda, Nihat'ı Canan'a anlatmaya başladı. Nihat'ı şahsen tanıştırmasına gerek kalmadı. Canan bir başka arkadaşının dostu olarak tanıyordu Nihat'ı. Yani bu işi meslek edinmişti. Sevda inanmak istemiyordu bir türlü, sevdiği erkeğin bir başka genelevde daha dostu olduğuna. Yıllardır, hayatımda senden başka kadın yok derken

demek yalan söylemiş. Hem de Canan'ın söylediğine göre Nihat, on yıldır birlikte yaşadığı bu kadını genelevden çıkarmıştı ve bir çocukları olmuştu.

Canan sözlerinin doğru olduğunu, isterse Sevda'ya adreslerini verebileceğini de söylemişti. Sevda hemen adresi aldı ve bana dönerek, "Anne beraber gidelim bu adrese, bakalım doğru mu? Sen biliyorsun. Yıllardır onu nasıl sevdiğimi ne şartlarda çalışıp beraber daha iyi yaşam için mücadele ettiğimi, beni böyle aldatamaz, yalandır. Bütün bu sözler değil mi?" diyor ve ağlıyordu çaresiz, şaşırmış bir halde. "Her halde yalandır kendini bu kadar üzme" diye teselli etmeye çalışıyorum. Fakat o, "anne mutlaka yarın gidelim yoksa deli olurum, yaşayamam, çalışamam" diyerek ısrar ediyordu. Çaresiz "peki yarın gider öğreniriz" diyerek onu rahatlatmak istedim. "Haydi artık yatalım yarın ola hayır ola."

Geç yattığımızdan Sevda (biraz da uykuyu sever) öğleden önce kalkmaz tabi. Bu durum sadece benim çalıştırdığım evde geçerli olan bir adet, alışkanlık. Oysa bu sabah herkesden önce o kalkmıştı. Yanıma gelerek, "Hadi anne gidelim." diyerek sabırsızlığını belli ediyordu. Çaresiz yola çıktık. Doğru olduğunu bildiğim halde, inşallah duyduklarımız yalandır diye düşünerek kendimi kandırıyordum.

Ne yazık ki söylenenler doğru çıkmıştı. Nihat'ın Sevda'dan başka bir dostu daha vardı ve kadın uzun yıllar Nihat'ın gelir kaynağı olmuştu. Nihayet, merhamet duygusu (nasıl olduysa) galip gelmiş ve onu genelevden çıkarmıştı. Dört yaşında bir erkek çocukları vardı ve Nihat kadına Sevda'dan aldığı paralarla bakıyordu.

Sevda yıkılmış, bir duvarın altında kalmıştı. Gerçeği öğrendiği zaman iş yerine dönmüştük. Fakat o çalışmıyor, yemiyor, içmiyordu. Bunun böyle gitmeyeceğini, kendisini toplaması gerektiğini söylediğimde, "Anne lütfen bana yardım et, ben artık hafta iznimi kullanıp eve gitmeyeceğim. Çocuk için sana para veririm. Ablama gönderirsin. Nihat'tan ayrılacağım. Fakat bizi rahat bırakmayacaktır;" dedi. Nihat'tan gelen tehdit telefonları bu sözlerinde ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu. Kavgaları telefonda başlamıştı. İşçi

vekil kızlar ve ben ister istemez bu üzücü duruma şahit oluyorduk ve hepimiz Sevda'ya hak veriyorduk. Bu hale mani olmak için, Sevda eve gitmediği gibi telefona da çıkmamayı denedi. Bu defa Nihat, Sevda'yı çocuğuyla tehdit ederek telefona çıkmasını benim vasıtamla kabul ettiriyordu. Telefonda bana, "Anne bu kadına söyle, yoksa çok kötü olacağız. Neden böyle yapıyor? Ben ona her zaman iyi davrandım. Kızını üzerime geçirdim. Bir nüfusu bile yoktu," diyor. Ben, Sevda'nın kendisini çok sevdiği için diğer kadını kabul edemediğini, kendisinin dürüst davranmadığını, bu halini Sevda'ya söylemesi gerektiğini, Sevda'nın haklı olduğunu söylediğimde o bana tek kelimeyle acı gerçeği söylüyor. "Bu alemde hiç gerçek söylenir mi ana? Sen bilmiyor musun?" Bilmiyordum. Yeni patron olmuştum ve bunları bilmediğimi, bilmek istemediğimi Nihat'a söyleyemediğim gibi Sevda'ya da söyleyemedim. Fakat çok iyi bildiğim bir gerçek vardı ki alışamadığım orospuluk gibi, patronluk mesleğine de alışamayacaktım. İçimden bir kez daha yemin ediyorum, genelevc ilk girdiğim gün ettiğim yemin gibi. Bu insanlara her ne pahasına olursa olsun yardım edeceğim. Nihat, Sevda'yı ikna etmişti ki, Sevda o hafta eve gitti.

İzin dönüşünde bana, "Anne Nihat'la anlaştık, benden para almayacak. Ben kazancımla altın alıp sonrada ev alacağım." Olayın böyle gelişmesine en çok ben sevindim, diyebilirim. Bunun iki sebebi vardı. Sevda ve Nihat arasındaki sürtüşme, Sevda gergin ve sinirli olduğu için, işine yansıyordu. Herhangi başka bir meslekte yapmış olsa, yine etkiler ve mesleğine yansırdı. Bu meslekte insanlarla çok daha yakın ilişki yani cinsellik sözkonusu olunca daha fazla gerginlik yaratıyordu.

İzin alıp evine gidemiyordu. İşyerinde kalmak mecburiyetindeydi. Parası yoktu ve çalışması gerekiyordu.

Çalışırken de müşterileriyle tartışıyor, gelen müşteri ise parasının karşılığını almak istiyordu. Kadını kiraladığı için bu hakkı kendinde görüyordu. Neydi bu hak? Kadının vücudundan cinsel ihtiyacını gidermek için faydalanmaktı.

Münakaşanın boyutu müşterinin kültür seviyesine göre değişiklik gösteriyordu.

Genelevlere gelen kişilerin geliş nedenleri de farklılık gösteriyordu. Sadeçe cinsel ihtiyaç nedeniyle gelenlerle ticaret ve başka menfaatler için gelenler vardı. Bu keşmekeş, tartışmayı büyütüp önce genelev noktasına, sonra karakola intikal ettirirdi. Gerginlik sürekli olunca bu, hergün karakola gidilmesi demekti ki, idaresizliği, işyerinin ciddiyetsizliğini gösterirdi. Ben her zaman uzlaşmadan yana oldum. Bu da iki taraf için kırıcı olmadan, meseleyi suya sabuna dokunmadan, tereyağından kıl çeker gibi halledebilmek çok zor bir işti. Büyük sabır, çelik gibi sinir, tanrı vergisi yetenek gerektirirdi. Bu sebeple yoruluyor, yıpranıyordum.

İkinci sebepse insani duyguların ağır bastığı, Sevda'nın durumunda olanlara ya patron gibi davranıp özel sorunlarına ilgisiz kalmak, ya da anne-kız ilişkisi gibi korumak, şevkat göstermek, ilgilenmekti ki, bu da racona aykırıydı.

Sevda'nın Nihat'la anlaşması beni bu sebeplerden dolayı sevindirmişti. Bu sevincimin çok kısa süreceğini Sevda'nın telefon konuşmasına kulak verdiğim zaman anlamıştım. Konuşma konusu para ile ilgiliydi. Aradan iki ay gibi bir zaman geçmişti. Sevda eve iki haftada bir gidiyor, kalmadan dönüyordu. Birhayli altın bilezik de almıştı. Ve bir gece Nihat'ın iş yerine gelmesiyle iki ay süren huzurumuz tekrar kaçmıştı.

Gece saat 12'den sonra gelenler eve alınmadığından dış kapıdaki görevli memura, dostunun geldiğini söyledim ve dış kapının önünde arabanın içinde konuşmaları için izin aldım. Onlar konuşurken ben yakın bir yerde bekliyordum. Arabada Nihat'ın bir arkadaşı da vardı. Birden Nihat'ın, Sevda'nın bilezikle dolu kolunu tutarak, "Ben haybecimiyim ulan! Bunlar ne olacak", dediğini duydum. Münakaşa başlamıştı. Onlara doğru yürüdüğümde, Sevda'nın kolunu Nihat'ın elinden kurtarıp bana doğru koştuğunu gördüm. Sevda'yı arkama alarak, "Sen içeri gir!" dedim. Bu arada görevli memurun sesleri duyup kapıyı açması ile Sevda'nın içeri girmesi, Nihat'ın Sevda'yı dövmesine mani olmuştu. Sevda içerden bağırıyordu. "Öteki dostunu getir! Bundan sonra o çalışıp sana versin! Benden buraya kadar!.." Nihat kapıya hücum ederek, "İçerde değil dışarda konuş. Sana dünyanın kaç bucak olduğunu göstereyim!

Orospu!.." diye bağırıyordu. Ben de Nihat'ı engellemeye çalışarak, "Ayıptır oğlum gece yarısı herkese rezil olduk. O kıskançlıktan ne dediğini bilmiyor. Bari sen olgunluk göster," diyorum. Nihat bana, "Bak ana!" diyor; "Biz bir günlük değiliz. Bu kadını sabah olur olmaz buradan göndereceksin! Yoksa seninle papaz oluruz (düşman anlamında)," diyor. Ben olayın büyümemesi için, "Tamam oğlum, sabah olsun düşünürüz," diyorum. Nihat, "Ben arabanın içinde yatacağım, sabah görüşürüz;" dedikten sonra, ben içeri, o arabaya giriyoruz. Sevda ağlayarak, "Ne yapacağız anne? Beni gönderecek misin? Başka memlekete gidersem patrondan avans alıp beni borçlandırmak istiyor. Foyası meydana çıktı. Para vermiyorum diye böyle davranıyor. Borçlanırsam dışarı izine de çıkamam. Bu da onun işine gelir."

Biz böyle konuşurken arabanın çalıştığını, hareket ettiğini duyuyoruz. Sevda pencereye koşuyor. Döndüğünde, "Gittiler anne!" diyor. Bana, "sabah görüşürüz" demişti, diyorum. "Herhalde çay falan içmek için şehire gitmişlerdir." Öteki arkadaşını sorduğumda, "Arabanın sahibi, arkadaşı, ben daha önce tanışmıştım," diyor. Sabah gelirse şikayet edip savcılığa dava açmaya karar veriyoruz. Ben, "Kızım bu pislik ölürse belki kurtulursun. Allah yardımcın olsun," diyorum. Çünkü böyle pislikler ekmek teknesi olarak gördükleri bu kadınları, ancak işe yaramaz hale gelince bırakırlar. Yoksa para kazanırken gideceğini anlarlarsa asla bırakmazlar. Her çareye başvurur, öldürür öldürtür, yasaların önünde hiç utanmadan yalan söyleyerek, "Çok seviyordum başkasına yar edemezdim." der.

"Haydi çok geç oldu. Yarın hareketli bir gün olacağa benzer. Yatalım, bir iki saat belki uyuruz kızım." diyorum.

Başucumda duran telefonun sesiyle uyandım. Saate baktığımda 11'i gösteriyordu. Sabah 7'de yattığımızdan uyanamamıştım. Telefon Sevda'nın ablasından gelmişti. Sevda'yı soruyordu. "Abla nasıl söyleyeceğiz? Nihat araba kazası geçirmiş ve ölmüş," Bir an cevap veremedim. Telefonun almacı elimde sanki donmuştum. "Ne zaman kaza geçirmiş? Saat kaçta?" diye sordum. "Saat kaçta ne bileyim abla? Galiba kaza gece olmuş. Burası ana baba günü. Annesi ayılıp bayılıyor. Cesedi hastahanedeymiş. Sevdaya nasıl

haber vereceğiz?" diyor. Ben, "Demek ki, buradan ayrıldıktan sonra kaza yolda olmuş." diyorum. "Ay sizin yanınıza mı gelmişti?" diye hayretini dile getiriyordu. Ben gece olanları anlattım. O dinledikten sonra, "Abla Sevda'ya sen söyle." derken, Sevda uyanarak yanıma gelmiş. "Kim anne?" diye sordu. Belli ki Nihat aradı zannediyordu. Telefonu uzatarak "Ablan" dedim. Nihat hastahanedeymiş. Telefonda soruyordu ağlayarak. "Abla hangi hastahanede? Yarası ağır mı? Gece kavga etmiştik. Hiç çalıştığım yere gelmezdi. İlk defa geldi. Nasıl olmuş?" Ağlaması ve soruları bitmiyordu. Ben araya girerek, "Sana karakoldan izin alırım gidersin kızım. Git hazırlan" dedim.

"Anne sende gel." diyor. "Ben hastahaneye tek başıma nasıl giderim? Hem akrabaları da oradadır. Neresinden yara aldı acaba? Yoksa öldü mü?" diyor. Ben, "yarası ağırmış galiba" diyorum. "İyi bakılırsa bir şey olmaz, tabii bakarım. En iyi doktorlara götütürüm. Keşke akşam kalbini kırmasaydım. Bilezikleri verseydim." diyor. Acısının ve sevgisinin büyüklüğüne saygı duyuyorum.

Sevda'nın evine değil ablasının evine geldiğimizde konu komşu toplanmış. Evin içi anababa gününe dönmüştü. Sevda'nın ablası bana gözleriyle soruyordu, "söyledin mi?" diyerek. Ben gözlerimle cevap verdim, "söyleyemedim." Sağolsun, komşulardan birisi, "Başın sağolsun kızım" diyerek, bu görevi üstlendi. Sevda "Nihat!" diye feryad ederek kendini yerden yere atıyor, saçını başını yoluyordu. Hiç birimiz teselli edemiyorduk.

Bir ay izin almıştı. Kendine gelebilmesi için bir ay yeter miydi? Yeni acılar için. Hiçbir sosyal güvencesi olmayan bir insan için. Bir de karnını doyurmak için vücudunu satmak zorunda ise çoktu bile.

İşe başladığında hayatından bezdiği, genç yaşına rağmen, yüzüne yansımıştı. En az on yaş daha fazla gösteriyordu. Yaşama sevincinden oluşan o cıvıl cıvıl hareketli hali yoktu artık ve içkiye başlamıştı. İşe başlarken birkaç kadeh mutlaka içiyordu. Genelevlerde hap, esrar, içki yasak olmasına rağmen her zaman bulunan, kullanılan nesnelerdi. Böyle zamanlarda ise daha çok ihtiyaç hissediliyordu. Sevda'nın içki içmesine üzülüyorsam da hap içmediği için

seviniyordum. Hap çok kötü bir alışkanlıktı. Örneklerini görmüştüm. Kadınların hayal aleminde acı çekmeden çalışabilmelerini sağlamak için patronların, dostların başvurdukları etkili bir yöntemdi. Hiç zararı yoktu, kadını kısa bir zaman sonra her yönüyle dejenere eden ve tüketen, ölüme götüren halin dışında. Fakat ne önemi vardı patron için bu kadınların hayatının?..

Orospunun kilosu kaç paraydı? O kadar çok vardı ki biri gider biri gelirdi.

Nihat'ın ölümünün üzerinden geçen süre içinde, Müslüman dinine göre Sevda, Nihat'ın ailesinin dışında sevdiği adamın ölüsüne sahip çıkmış, ölümünün yedinci günü, kırkıncı ve elli ikinci günü yapılması gerekli olan hayırları yapmıştı. Bu hayırlar; ölünün arkasından yapılan helva, lokma, ölüye ait giysilerin ihtiyacı olanlara verilmesi gibi şeylerdi.

Nihat'ın ölümünün üzerinden üç ay geçmişti ki, Sevda'yı bir kez daha sarsan o olay meydana gelmişti. Nihat'ın ağabeyi Sevda'nın kızını Nihat'ın üzerine aldığını duymuş, bunun mahkeme açarak değiştirilmesini istiyordu. Nihat'ın başkasından olan bir çocuğun üzerinde kalarak yasal mirasçısı olamayacağını gerekçe gösteriyordu. Biz ise Sevda'nın kızının okula gidebilmesi için Nihat'ın üzerine geçtiğini, miras düşünmediğini söylediysek de kabul etmiyor, çocuğun Nihat'ın nüfusundan düşürülmesi gerektiğini, Nihat'ın artık yaşamadığını, bu sebeple böyle bir çocuğu nüfuslarında istemediklerini açıkca söylüyordu. Sevda çaresiz ne işlem gerekiyorsa yapılsın, ben hazırım diyerek rıza gösterdi.

Mahkeme beni Sevda'nın kızına kayyum tayin etmişti. Nüfus Sevda'nın üzerine geçti. Kiralanmış soyadı kiralama süresi bittiğinden asıl sahibine geri verilmişti.

Sevda mı? Sevda bir başka şehirde Nihatlarla eski acıları, yeni sevdaları yaşıyor. Günü geldiğinde vergi rekortmenlerinden, yenilmiş haklarını istemek için.

HAYVAN HAYVANLAR...

"Benim hayvan, namusuyla çalışıyor" dedi Zülküf. "Ona para yetmiyor gardaş."

"Zarları serin sallarsan para yeter" diye Osman cevap verdi. Veli'nin kıraathanesinin dip tarafındaki birleştirilmiş iki masadan birinde oturuyorlar. Biraz sonra, diğerleri de birer birer gelirler. Hepsinin ortak tarafları aynı; genelevde çalışan dostları var.

Zafer, kapıda duran, kelle söğüş satan satıcıya seslendi, "Murat yap bir dürüm." Satıcı, her gün aynı insanların karnını doyuran esnaf rahatlığı içinde, "Tamam ağabey!" diyerek, dört tekerlek üzerine yapılmış, camekandan oluşan seyyar dükkanına yöneldi. Zafer, "Sizde yer misiniz?" diye, diğer arkadaşlarına dönerek soruyor. Osman, "Ben yemem, bizimki kahvaltı hazırlamış, evden çıkmadan bir şeyler atıştırdım." diyerek cevap veriyor.

Zülküf, "Bana da yapsın" derken, yeni gelen Doğan, "Bana bir dürüm yap Murat "diyor, söğüşçüye.

Söğüşçü hazırladığı dürümleri Doğan'ın gelmesiyle dört kişilik gurubun masasına bırakıyor.

Dönerken, camın önündeki masada tek başına oturan yabancı kişi, "Bana da bir dürüm yapar mısın?" diyor.

"Derhal ağabey?" diyerek, seyyar dükkanına giderken , "Müşteriler böyle dörder beşer gelseler de, bir an önce parayı kapıp, eve gitsem" diye düşünüyor.

Camın önündeki masada tek başına oturan, atletik yapılı, otuz yaşlarında görünen esmer adamı, kıraathanenin ortadaki masasında oturan üç kişi ile kıraathanedeki insanların sayısı iki garson, bir ocakçı, kıraathanenin sahibinin kardeşi olan Zeki'yi de ekleyince zaman zaman gelen misafirleri saymazsak, her gün onbeş yirmi arasında değişiyor. Kıraathanenin sahibinin dostu da genelevde patron.

Kıraathanenin kapısında yeni birinin belirmesiyle dipteki masada oturan Zülküf, "Galip geldi." diyor.

Hepsi gülüyor, el sallıyorlar, kapıya dönerek. "Hele gel gardaş." diyor Zülküf, yer göstererek.. Osman, "Büyük patron geldi işte." diyor. Yarı şaka, yarı ciddi. Yeni gelen, hemen cevabı yapıştırıyor; "Sizde büyük patrondunuz oğlum, bir zamanlar." Zafer, Osmana dönerek, "Ne kıskanıyorsun oğlum," diyor. "Yalan mı söylüyor Galip. Kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz." Galip'e yağ çekerek, taraf tuttuğunu belli ediyor.

"Ben böyle daha rahatım. Kaygısız aşım. Ağrısız başım. Bahşişler de zuladan geliyor. Yengen bu konuda, uzman sayılır." diyerek kazancının iyi olduğunu ima ediyor, Osman.

Doğan söze karışarak, "Karnımızı doyurduk, manita avına çıkalım." diyor. Zülküf, "Ben gelmem, hem burada birimizin kalması gerek. Kaçan, göçen olur belli olmaz. Kadın milleti bu," diyor.

Osman, "Ben gelirim, burada pinekleyip, ne yapacağım? Şimdilik başka iş yok nasıl olsa." diyerek, Doğan'a katılıyor.

Zafer, Galip'e, "Ben de bunlarla gideyim. Sen ne yapacaksın?" diye soruyor.

Galip, "Zülküf'le, biz burayı bekleriz. Akşama görüşürüz. Size bol manitalar, iyi şanslar." diyor.

Doğan, Zafer, Osman, kıraathaneden çıkıyorlar.

Galip, D. ilinde doğmuş. Küçük yaşta, babasının hırsızlıktan sabıkalı oluşu sebebiyle ağabeyi ile beraber evden kaçarak, önceleri kamyonlarda muavinlik yapmış, ağabeyi gibi ehliyet almış, arada sırada baba mesleği hırsızlığı sürdürerek kavga, yaralama ve hırsızlıktan sabıkalı olmuş. Daha sonra da A. iline hemşerilerinin burada olması sebebiyle yerleşmişler.

Galip'in şansı yaver gitmiş, genelevde bir dostu olmuştu. Kadını kendine bağlaması zor olmuştu ya, şimdi verdiği paralar katlanmış olarak geri dönüyordu.

Ağabeyi İsa da Galip'in yolundan gitmek istemiş, kolay para kazanmanın cazibesine kapılmıştı. Fakat kardeşi gibi şanslı değildi. Kardeşinin yardımlarıyla bir kaç kez denediği bu ilişkiler, kadınların kaçmasıyla bitmişti.

Beş çocuğu vardı. Kamyon şoförlüğü yapıyordu. Her seferinde hırsızlık yüzünden işten atılıyordu. İşsiz kalınca da Galip'in başına bela oluyordu.

Galip, bu aile sırlarını hemşehrisi olan Zülküf'le paylaşırdı, sadece. "İsa'nın dostu kaçtı, Allah'ı şaştı." diyerek konuya girdi. "Yine başı belada gardaş." Zülküf, "merak etme bir yere giremez. Arkadaşlara haber veririz. Hangi memlekete giderse gitsin bize teslim ederler. Senedi var değil mi?" diye soruyor. "Var!" diyor Galip. "Bu karı iyiydi, dört senedir beraberdiler. Benim de başım rahattı. O kadar da söyledim, çok dövme diye. Dinlemedi, ya başka biriyle kaçtı ise, karıyı vurmak lazım. Elin herifine al ben yemedim, sen ye olur mu?" Zülküf, "çocuklardan birini haplarız. Bir bıçak sokar, sağ kalırsa bizim. Ölürse güle güle. Orospunun kilosu kaça. Yeter ki yerini tespit edelim;" diyerek hemşehrisini teselli ediyor.

Galip, "Seninki sağlam çıktı. Kaç senedir seni kovalıyor. Benimki de sağlam. Onun sayesinde ev aldım, araba aldım, genelev kiraladım, patron oldum. Benden beş kuruşunu saklamaz. Ne varsa gece avucuma bırakır. Ama kadın milleti senelerce sever, yarında başka birini sever, güven olmaz. Gözünü sevdiğimin dayağı. Biçiminle dövdürmü zarar değil, fayda getirir. İsa gibi döversen, kaçırırsın. Az dövüp çok sever görüneceksin. Kolay alıştırmadım ben. Sekizinci yılı doldurduk. Bu sayede her kahrımı çekti. İyi de para kazanıyor. Yarın evde eli ayağı tutmaz olunca, yengene hizmet eder. Bir lokma ekmek yer. Eve götürdüğüm zaman ikisi de birbirleriyle iyi anlaşıyor. Yengene söyledim, kardeş gibi geçinmesini. Önce kıskançlık yaptı, şimdi alıştı. Paranın nereden geldiğini biliyor. İkisi de kardeş gibi. Kurnaz olacaksın gardaş, gayrimeşru bu, hap yap para kazan. Bak şu camın önündeki masada oturan lavuk'u görüyor musun?" Zülküf, dönüp camın önünde tek başına oturan adama baktı belli etmeden. Galip devam etti. "Hakkı'nın evine yeni gelen manitanın dostu. Daha önce Necmi'nin kahvesine takılıyordu. İki gündür bizim kahveye geliyor. Kurnaz, kimse ile arkadaşlık yapmıyor. Manitası iki aydır kerhane sokağının kaymağını götürüyor. Yedirirler mi be! Dağdan gel bağdakini kov." Zülküf,

"dövelim, kovalıyalım!" diyor. "Filim düşüneceğiz." diye cevap veriyor, Galip. "Seninki ne yapıyor? Nasıl gidiyor?" diye soruyor ve devam ediyor. "Bizim evde çalışırken benimki göz kulak oluyordu. Hiçbir yere kıpırdayamıyordu." Kendi kendine, "bir filim çıkardınız, başka eve çıktınız." diyerek sitem ediyor, Zülküf. "Araba alacağım dedim, sende para yok günlerimiz boş mu geçsin."

Galip, "Ben sana üç ay bekle, faize verdiğim para gelince sana o zaman veririm dedim. Sen dinlemedin. Bana şimdi lazım dedin. Biz hemşehriyiz. İnşallah başkasının evinde başınıza bir iş gelmez..." diye kaygısını dile getiriyordu.

Zülküf, "Merak etme, akşam hafiften bir okşadım. Omuzundaki bir çürük için; Adamın altında kendinden mi geçtin ulan! Bu çürük olurken farkına varmadın mı? Tabi o yemin ediyor. Sen yapmışsındır diye. Müşterilere kötü davrandığım için patron beni sana şikayet edecekmiş, sense kendinden geçtin diyorsun, deyince içimden güldüm bu saf taraflarına. Kıskandığıma inanıyor. Yani senin anlayacağın, şimdilik iyi gidiyor." Galip, "Girsin çıksın kalbini bozma." diyor. İkisi de gülüyorlar.

Birden kapıda beliren sivil ekip otosunu gören Galip, "Atmacalar geldi!" diyor. Ayağa kalkarken yüksek sesle, "Hoş geldiniz ağabey! Buyurun ne içersiniz?" diyor. Otodan inip içeri giren sivil polislerden bir tanesi Galip'le selamlaşıyor.

Kıraathanede herkes ayağa kalkıp, "Hoşgeldiniz!" diyor. Galip yılışarak, "Bir şey için ağabey." diyor. Selamlaştığı, gurup amiri olduğu anlaşılan polis, diğer arkadaşlarına dönerek, "Bir çay içelim gideriz," diyor. Diğer iki polis, "Karnımız aç, gidelim," diyorlar. Galip, "Ayıp ediyorsun ağabey." diyor. "Kebap, dürüm söyleyelim. Ayranla güzel gider." Öğle vakti olduğundan, polislerin yemeğe çıktıkları belli oluyor. Grup amiri polis diğer arkadaşlarına, "Oturalım." diyor. "Galibin yemeği yenir." Bu çağrı üzerine, Galip'in oturduğu masaya oturuyorlar.

Galip garsona , "Oğlum, koş lokantaya! Ağabeylerine Adana dürüm söyle. Ayranlar buradan." diyor. Polisler masaya oturduktan

sonra, hatır sorma hoşbeş başlıyor. "Nasıl gidiyor Galip?" diyor grup amiri olan polis. Galip, "Sağlığınıza duacıyım ağabey, idare ediyoruz işte." diye cevap veriyor. Hatır sorma Zülküf'le de yapılıyor. Gelen garson Adana tepsisini masaya bırakıyor. Galip, "Haydi buyurun." diyor. Zülküf, Kelle söğüş, yediklerini söylüyor. Polisler yemeğe başlarken, "Tok insan ağırlamak zordur." diye espri yapıyorlar. Yemek bitince polisler, "İyi sigaranız vardır herhalde;" diyorlar. Zülküf ve Galip birbirleriyle yarış edercesine ceplerindeki Malboro sigaralarını çıkararak ikram ediyorlar. Galip garsonu yanına çağırarak, cebinden çıkardığı parayı verip, "Ağabeylerime birer Malboro al. Çabuk gel!" diye tenbih ediyor. Polislerden biri, "Bizi mahçup ediyorsun" diyor. Galip, "Ne yaptık ki ağabey lafı mı olur?" diye cevap veriyor.

Sigaraları alan polisler müsaade isteyerek kıraathaneden çıkıyorlar. Polislerin gitmesiyle Galip konuşmaya başlıyor;

"Bozan'ın kahvesinden, polis çok geliyor diye bu kahveye kaçtım, burada da buldular" diye söylenerek, bir yandan da kıraathane sahibinin kasada oturan kardeşine bakıyor. Kasada oturan kıraathane sahibinin kardeşi, Galib'in bakışından sözlerin kendisine söylendiğini anlayarak, "Bana ne hemşerim!" diyor. "Bizim işimiz, Kumar masası ile. Ötekiler bizi ilgilendirmez." Galip, "Bizim işimiz de Ahlak masası ile. Bunlar Hırsızlık masası. Mekancı sensin. Ben ilgilenmek zorunda mıyım? Ben burada müşteriyim" diyerek biraz önce polislere yaptığı ikramı mekancının yapması gerektiğini söylüyor.

Zülküf'e dönerek, "Bazen çocukların işi oluyor. Yoksa benim işim Cinayet masası ile. Ahlak masası ile böyle akşama kadar beş masa, her masa duruma göre bir birbuçuk milyon eder. Can dayanmaz kardeşim. Bayram, yılbaşı biletleri, her ay şube. Çoğu zaman eve kaçıyorum."

Zülküf, "Kolay değil kardaş. Senin için de , onlar için de. Maaşları yetmiyor ki, adamlar bir sigarayı kâr sayıyor. Geçen gün kazaya birini görmek için Macit'in arabasıyla gidiyorduk, trafik yolda kontrol yapıyor. Kamyon, taksi, hep dizilmiş. Biz de indik.

Polis'in biri su kamyonundan üç kiloluk saplı su şişelerinden birini almış. Kamyon şoförü; "Ağabey, bu sular kasalarla bize zimmetli, patron hesap sorar," diyor. Polis ne dese beğenirsin, "Biz de görev yapıyoruz, susadık. Patrona, "taş geldi kırıldı dersin." Görüyorsun, bir şişe suyu kâr sayıyorlar adamlar."

"Ne alakası var gardaş? Bir biz miyiz? Kaç yere uğrayacaklar akşama kadar. Şimdi gittikleri yerde, Yemek yedik derler, bu defa harçlık alırlar. Bizde de olmuyor mu? Yemek yedik, dediklerinde ceplerine birşey sokuyoruz. Eskiden bu işleri mafyanın adamları, bizler yapardık. Şimdi polisler alıyor. Devir değişti. Her yer polise bağlı. Her yer polise haraç vermek zorunda. Barlar, pavyonlar, kumarhaneler, genelevler, randevu evleri, hepsi yukarıya bağlı. Şikayet edemezsin. Kimi kime şikayet edeceksin. Bir daha bu yaptığın işi yaptırmazlar adama. Silah bellerinde, güç ellerinde ." diyerek, bıkkınlığını dile getiriyor.

Zülküf, "Boş ver. Böyle gelmiş böyle gider." diyor. "Dünyanın çivisi çıkmış bir kere. Hadi çıkıp bir dolaşalım. Hava değişsin."

"Dur." diyor Galip. "Benim heyvana bir moral telefonu çakayım. İyi çalışsın..."

Galip ve Zülküfün kıraathaneden çıkmasıyla, öntarafta cam kenarındaki masada tekbaşına oturan kişi yerinden kalkıp telefona doğru yürüyerek, kasada oturan kıraathanenin sahibinden pembe yalanlar söylemek için, bir jeton istiyor.

KADINLARIMIZ - KIZLARIMIZ KARDEŞLERİMİZ...

Lale uykusundan sonuna kadar açılmış teypten, İbrahim Tatlıses'in "Seni Gördüğüm Zaman" diye bağıran şarkı sesiyle uyandı. Sinirlenmişti. "Ne saygısız İnsanlar!" diye düşündü. "Bırakmıyorlar insanı rahat uyusun."

Kızlar kendiliklerinden uyanmayınca vekiller teyplerin sesini böyle yükseltirlerdi. "Her zamanki taktik." diye düşündü. Bıkmıştı artık. Fakat yapabileceği tek şey sabretmek, dayanmaya çalışmaktı. Osman'ı çok seviyordu. Ne olurdu sanki verdiği paraları biriktirse, bir ev alsalar, bir de küçük kahvehane veya bir bakkal dükkanı. "Hadi kız artık yeter çalıştığın! Evimize gidiyoruz. Unut bu kötü kabus dolu günleri." dese. "Başını ört! O çok sevdiğin denize girme! Kapıdan dışarı çıkmak yok!" dese bile razıydı. Derin bir iç geçirdi. Şarkı devam ediyordu.

"Acaba" diye düşündü. "O da beni seviyor mu? Benim onu sevdiğim kadar seviyor." diye içinden cevap verdi sorusuna. "Sevmese kıskanır mı?" Müşterilerden birinin omuzunda bıraktığı emilerek oluşan morluk yüzünden yediği dayağı hatırladı. Vekilin, "Hadi hanımlar! Burası Hilton Oteli değil. Öğlen oldu, siz hala yatıyorsunuz!" diye teybin sesini bastıran sesiyle irkildi. Hayaller bitmişti. İstemiyerek yataktan kalktı. "Tamam be, kalktık işte!" diyerek cevap verdi.

Lavaboda yüzünü yıkarken yine Osman'ı düşündü. Ne yapıyordu şimdi? Ne düşünüyordu? Makyajını yaptı giyindi salona çıktı. İşçiye , "Bir çay getir!" dedi. İşçi, çayını getirdi. Çayını içerken vekile, "Günaydın baba!" dedi. "Günaydın!" dedi vekil. Kapıya bir göz attı. Herzamanki gibi bir sürü insan birikmişti. Kendini hayvanat bahçesindeki hayvanlara benzetti. Birazı canı sıkılmıştı. "Ne

bakıyorsunuz ulan! Girecekseniz girin! Girmeyecekseniz si......rin gidin!" dedi.Kapıdaki insanların kimi güldü onun bu sözlerine, kimi yanındaki ile fısıldaştı.

Lale yine dalmıştı düşüncelere. Osman hakkında. Kendini aldattığını biliyordu. Hiç seven erkek başka erkeklerle paylaşır mıydı sevdiği kadını? Omuzundaki morluk yüzünden yediği dayağı haketmiş miydi?Sanki kimin için, ne şartlarda para kazanırken olmuştu? "Bir telefon da açmadı." dedi saate bakarak. Oniki olmuştu, "Kalktığımı biliyor, telefon açması gerekirdi. Kimbilir hangi orospuyla beraberdir?" diye düşündü. İçini kıskançlıkla yalnızlık arası bir duygu kapladı. Hüzünlenmişti. Neredeyse gözleri dolmuştu. Kapıdan giren müşteri, "Kaç numarada çalışıyorsun?" diye sordu Lale'ye. Lale düşüncelere öylesine dalmıştı ki, adamın sesi ile irkildi. Adam önünde duruyordu. Duygularını belli etmemeye çalışarak sehpadaki sigara paketine uzanırken, "Beş numara." dedi. "Soyun geliyorum!"

Adamın arkasından, koşar adımlarla gitti beş numaralı odasına. Lavabonun üzerindeki aynada, gözlerinden akmak üzere olan rimeli, kağıt peçete yardımıyla silerek düzeltirken, soyunmaya çalışan adamdan ücreti istedi. Alışılmış sözlerle. Adam çıkardığı pantalonunun cebinden vizite ücretini çıkararak Lale'ye uzatırken sarılmak istedi. Lale adamın ellerini iterek, "Sululuk yapmada soyun!" dedi bıkkın bir şekilde. Adam bozulmuştu. Anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak, çıkardığı vizite ücretini yatağın yanındaki sehpanın üzerine bıraktı.

- Oda numaranız kaç hanımefendi?

Lale gözlerini kucağında kavuşturduğu ellerinden ayırıp oda numarasını soran adama çevirerek, "Beş numara." dedi. Adam odaların bulunduğu koridora yöneldi.

Lale bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekti sigarasından. Sekizinci müşterisiydi. "Bu, efendi bir adama benziyor." diye düşündü. Sabah iki müşteriyle yaptığı ağız dalaşı, harap olan sinirlerini yeterince bozmuştu. Sigarasından bir nefes daha çekerek odasına yürüdü. Adam yatağın üzerinde oturmuş, Lale'yi bekliyordu. He-

men ücreti istedi. Lale yüksek bir ücret istedi. Adam cüzdanından çıkardığı parayı hiç itiraz etmeden verirken, "Memnun edersen daha da veririm." dedi. Lale parayı alırken, sıkıntısını dağıtmak ve hiç itiraz etmeden istediği parayı veren adamın maksadını öğrenmek için sordu: "Nerelisin? Ne iş yapıyorsun?" Somurtuk bir suratla, "Oturduğum holde daha genç ve güzel kadınlar varken, neden beni seçtin?" Adam, Lale'nin sorularına sakin bir şekilde sırayla cevap verdi. Büyükşehirdendi, araba galericiliği yapıyordu. Eşi hasta olduğu için gelmişti. Genç ve güzel olan kadınlar parasını alıyor, sonra da (beş dakikada beşiktaş yapıyorlardı (genelevlerdeki kadınların daha çok müşteri almak için süratle vizite uygulamalarına verilen isim). Böyle baştan savma yapılan işi sevmiyordu. Kırk yaş civarında olduğunu tahmin ettiği Lale'yi bu sebeple tercih etmişti.

Lale sessiz dinliyordu adamı. Bu defa adam sordu, "Adın ne? Nerelisin? Bu işte çalışan kadınların takma adı oluyor. Senin gerçek adın ne?" Lale, takma adını söyledi adama. "Karnım burada doyuyor demek ki buralıyım." diye ilave etti. "Gerçek adım, nereli olduğum hiç önemli değil. Ben, ben gibi değilsem," diye düşünürken. Adam, Lale'nin gerçek adını, nereli olduğunu söylemek istemediğini anlamıştı. Merakını gidermek için sorusunu değiştirerek yeniden sordu. "Kadınlara yaş sorulmaz ama doğru mu tahmin ettim? Acaba kaç yaşındasın? Neden takma ad kullanıyorsun?" Lale gülerek, "Nerede ise nüfus suretimi çıkaracaksın." dedi. Adam, "Bağışla ve yanlış anlama, benimki sadece merak, burada çalışan kadınların yaşamını hep merak etmişimdir." "Neyini merak ediyorsun ki, buradaki yaşamım, yaptığımız iş ortada." dedi Lale. "Sen buraya neden geldin? Benimle birkaçdakikalığına sevişmek için değil mi? Diğer erkeklerde bu sebeple geliyorlar. İstisnalar hariç tabi. Mesela geçen gün gelen müşteri bana komşusunun karısına benzediğim için gelmiş. Bu istisnadır. Neden takma ad kullanıyorsun? diye soruyorsun. Bizim buranın dışında da bir yaşantımız var. Ve dışardaki insanlar bize iyi gözle bakmıyor. Vebalı imişiz gibi bizden kaçıyorlar. Bir kafeteryada oturduğumuzda veya buna ben-

zer her hangi bir yerde bizi buradan tanıyanlar birbirine fısıldıyor. Bizi gösterek, "Bu kadın genelevde çalışıyor. Orospu" diye. Daha da ileri gidenler oluyor. Adam masadan kalkıyor, senin yanına geliyor, suratında yılışık bir gülümseme ile, "Geçen gün genelevde beraberdik, şimdi de burada beraber olalım." diyor. Hiç düşünmeden. Senin yanında bu işi yaptığını bilmeyen bir komşun mu var? Çocukların, anan baban mı var? Umurunda bile değil. İşte o zaman takma adın seni hiçte hoş olmayan bu durumdan kurtarıyor. Benim başıma geldi böyle bir olay. O zaman bana takma adımla hitap eden adama gerçek adımı söyleyerek beni başkasına benzettiğini söyledim. Adam özür dileyerek kayboldu. İşte bu sebeplerle takma ad kullanıyoruz.

Adam üzülmüştü, "Bir başka memlekette, neden başka iş yapmıyorsun?" dedi. Lale, "Başka bir mesleğim yok. Tahsilimde yok ne iş yapabilirim? Bizimki böyle gelmiş böyle gider, boş ver." dedi. Adam tekrar sordu, "Kaç yıldır bu işte çalışıyorsun?" "Onbeş yıl oldu." dedi, Lale. "Hiç para biriktirmedin mi?" dedi adam. Lale, "Hayır!" diye cevap verdi. "Hiç borcum bitmedi ki para biriktirebileyim."

"Kime borcun var? Patrona mı?" diye sordu adam. Lale bezgin bir tavırla, "Evet ama yalnız patron olsa neyse. Herkese borcumuz var bizim" diye söylendi. Aldığın avansı patrona faiziyle, özel faizcilerden aldığını, yüzde yüz faizle faizciye, baktığın çocuklarına, kardeşlerine, anana, babana yani ailene, eğer biliyorlarsa (ailesi bilmeden burada çalışanlar da var), kerhanenin esnafına, kahveci, bakkal, butik, kuaför, lokanta gibi esnaflara taksicilere kapıda görevli bekçilere, bana marka veren patron vekiline, işçiye, kahvede bekleyen dostuna, selam verdiğin her insana borcun vardır bu alemde. Sana kalan para, harçlık bile olmaz. Nasıl biriksin?"

Adam, Lale'nin isyan dolu sözlerine, "Zor bir meslek." diyebildi. Çaresizlik ve acıma duygusuyla Lale, "Evet." dedi. "Fahişelik zor bir meslek. Hiç yazı göremeyecekmiş gibi geçen, uzun bir kış yaşamaya benzer. Ben böyle düşündüğümden olsa gerek kış mevsimini hiç sevmem. Çok üşürüm. İliklerime işler soğuk. Sen kış

mevsimini sever misin?" Adam, "Duruma bağlı. "dedi. "Üşümezsen seversin."

İnsana çok uzun bir süre geçmiş gibi gelen birkaç sessiz saniye geçti. Adamın yeni bir sorusuyla bozuldu sessizlik. "Neden dost tutarlar? Senin de dostun var mı?" Lale bir süre cevap vermedi adamın sorusuna. Düşünüyordu. "Her gelen müşteri böyle özel sorular sormazdı. Zaten paranın azlığından buna zaman da olmazdı. Bazı fazla para veren müşterilerle vakip geçirmek için sohbet edilirdi. Bu müşterinin maksadı ne olabilirdi? Bazı arkadaşlarının dostlarının beraber yaşadıkları kadınları daha yakından takip edebilmek için para vererek müşteri gibi gönderdiklerini biliyordu. Böyle birisi miydi bu adam? Birden Osman'ı düşündü. Böyle birşey yapsa ne yapardı. İçini bir iğrenme duygusu kapladı. Osman'dan ayrılırdım, diye düşündü. Ya düşündüğüm gibi değil de, sıradan abone olabilecek müşterilerden biriyse? Kaç tane böyle abone müşterisi yok muydu? Onlarla da seksin dışında paylaştığı sohbetleri yok muydu?" Bu müşteri yeni geldiği için böyle duygulara kapıldığını anladı. Sinirleri çok gergindi. Osman'a içinden lanet yağdırdı. Bu müşteriyi o göndermemiş bile olsa nasıl çalıştığını bilmiyor muydu? "Böyle erkeklik olur mu?" dedi. Sessizce yüreğinde. Adamın, "Seni üzdüm galiba?" diyen sesi düşüncelerini dağıttı. Özel yaşamındaki acı gerçeklerin adam tarafından anlaşılması düşüncesi canını sıkmıştı. Sıkıntılara alışmış insanların vakar ve kararlılığı ile, "Hayır!" dedi. "Beni üzmedin, bilakis kendime geldim. Neden dost tutarlar diyorsun? Her kadın kendini tamamlayacak bir eş, can yoldaşı arar kendine. Aynı erkeklerde olduğu gibi. Binlerce yıldır Adem'le Havva'dan beri bu böyledir." dedi Lale. "Peki ama bu dost dediğiniz kişiler sizi sömürüyor, paranızı alıyorlar, nasıl dostluk bu ?"dedi adam. Derin bir iç geçirdi Lale. "İşte dedi meselenin özü, can alıcı noktası da burada. İlk önce iki zıt cinsiyetin birbirinden hoşlanmasıyla başlayan birliktelik, daha sonra sömürüye dönüşüyor. İlerleyen birliktelikte kadın, erkeklere göre daha yoğun olan duygusal duyarlılığı nedeniyle aşık olur. Erkeği delicesine sever. İşte bu aşamada, erkeğin gerçek yüzü ortaya çıkar. Kadı-

nın sevgisinden emin olan erkek, maddi çıkar sağlama yoluna o zaman girer. Bu ana kadar kadından maddi talebi olmaz. Kadın böyle aldanır ve aldatılır tabi. Kadının bu çangıldan kurtulması da zor olur. Yıllarca sürer bu sömürü düzeni. Bana gelince, benim böyle bir dostum vardı, ayrıldım. Tutmaya da hiç niyetim yok. Kurtulana kadar akla karayı seçtim. Ne sıkıntılar yaşadım. "Ne yani?" dedi, Adam, "Ayrıldık, dediğinde bırakmıyor mu?" "Elindeki kolay kazancı bırakmak ister mi? Tehdit eder, yolunu keser, bıçaklar döver." "Polise git, şikayet et!" dedi adam. "Şikayet mi?" dedi Lale. Kimi kime şikayet edeceksin? Haksız olan sen olursun. Polisin ilk söylediği şey, "Böyle pislikleri dost tutar, sonra bizim başımıza bela olursunuz! Adi orospular!" olur. Sen, dostlarımızın bizden aldıkları paraları, kimlerle yediklerini biliyor musun? Kumar oynayanların kumarhane sahiplerine verdikleri paralardan pay gider, Polise. Oynamayanlarda başka türlü görürler polisi. Polis ne yapsın düzen bu, sistem bu. Aldıkları maaş ne ki? Benim onlara söyleyecek bir sözüm yok. Diğer kadınların da yok." "Serserilerle beraber olmak yerine efendi, işinde gücünde olan halim selim adamları seçseniz belki böyle olmaz," dedi adam. Lale güldü adamın bu sözlerine. "Bak sana yaşadığım bazı olayları anlatayım, o zaman anlarsın belki dedi..."

"Arkadaşlarımdan birisi dostundan ayrıldı. Tabii patrona olan, borcunu ödüyordu. Derken, arkadaşımın samimi olduğu, zengin bir müşterisi arkadaşımın patrona olan borcunu ödedi. Arkadaşım, minnet duydu. Bu adamla arkadaşlık yapmaya başladı. Uzayan birlikteliklerinde ne oldu biliyor musun? Arkadaşım patrona yeniden borçlandı. Nedeni ne? Adamın sözümona işi bozuldu. Arkadaşımda bu diyeti, ödemek zorunda kaldı. Sonra polis diyorsun. Onların genelev kadınları içinde dostları yok mu sanıyorsun? Hem sermayelerin, hem de patronların, polis veya üst rütbeli dostları var."

Adam; üzüntü, şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir göz ifadesiyle baktı Lale'ye. Lale, "Eee, bu kadar gevezelik yeter." dedi. Sütyen ve kilottan oluşan giysilerini çıkartırken, "Soyun sen de işimize bakalım biz" dedi. Adam, "Başka zaman kalırız. Önemli

değil" dedi. Bu defa Lale şaşkın bir ifade ile "Fazla para verdin, hiç olmazsa viziteye kal" dedi. "Farketmez, sohbet yeter. Yine gelirim" dedi adam, Lale'yi rahatlatmak için. Lale çıkardığı kilotunu giyerken, "Parasının karşılığını bile istemedi. Keşke her gelen müşteri böyle anlayışlı olsa. Hiç olmazsa insan dinlenir. Zahmetsiz para kazanmak ne güzel olurdu. Enayi mi ne?" diye düşündü. Hemen bu düşünceyi kovdu kafasından. Böyle düşündüğü için utanmıştı. Böyle iyi insanlar da vardı. İşte düşüncelerini, vekilin, "Hanımlar saatlik mi girdiniz? Hadeee!" diye bağıran sesi bozdu. Lale, "Hadi canım. Madem kalmıyorsun git, artık. Duydun işte beni çağırıyorlar." dedi. Adam kapıdan çıkmadan önce Lale'nin dudaklarına bir veda öpücüğü kondurarak, odadan sessizce çıktı.

Lale aldığı paranın fazlasını dolabındaki çantasına koydu ve odasından çıktı. Vekilden üç marka istedi elindeki parayı vererek. "Adam" dedi "Viziteye kalmadı" Vekil, "Yarım saattir içerdesin!" dedi. "Üç marka aldım!.." dedi Lale. Vekil, "Yarım saatte taş attın kolun mu yoruldu!" Sinirlenmişti. "Gözlerinizi toprak doyursun!" dedi. İçinden, "Patron yağcıları, patrona çok kazandırmaya uğraşın bakalım. Belki size madalya takarlar." Arkadaşları, "Hadi iyisin." dediler. Üç marka aldığını görünce, bahşiş aldığını tahmin ettikleri için, kıskançlıkla karışık kurnaz kurnaz gülerek. "Fesat orospular." dedi içinden kızarak. Lale, işçiye, "bir çay getir!" dedi saate göz atarak. "Akşamın yedisi olmuş, Osman hala aramadı." dedi. Vekile bakarak, "Başına bir iş mi geldi acaba?" "Kötü haber çabuk ulaşır. Arkadaşlarına takılmıştır. Merak etme. Sen işine bak." diyordu, vurdum duymaz bir edayla patron vekili.

Yanında oturan arkadaşı Gamze, "Takma kafanı arkadaşım. Seninki, benimki gibi bara, pavyona gitmez, bir arkadaşına takılmıştır. Arar birazdan." dedi. Lale'yi teselli için lafa karışarak. "Lale b....k gitmez." dedi. Geçen hafta Işık, dostuyla gittiği barda rastlamış. Osman onları görünce hemen yanlarına gelerek, "Aman bacım. Lale duymasın beni burada gördüğünü. Sakın söyleme! Yanlış anlar. Arkadaşlara uydum. Her zaman geldiğim bir yer de değil." diye, tembih üstüne tembih ederek, yalan söylemiş utanmadan.

Işık, "Sana söylemekle söylememek arasında kaldım. Osman'a söylersin, o da benimkine söyler. Dayak yerim, çenemi tutmadığım için. Fakat kadınız işte. Gönlüm razı olmadı. Benden duyduğunu söyleme. dedi. Kıza bir zarar gelmesin diye Osman'a, "Bara gidiyormuşsun, demedim. "Erkek milleti hepsi aynı bokun soyu!" diyerek, Osman'ın ihanetini bildiğini anlattı Lale.

Gözü her dakika saatte, Osman'ı düşünerek üst üste üç müşteri daha kabul etti.

Nihayet beklediği sesi duydu. Vekil olanca sesi ile bağırıyordu. Sesini odada viziteye giren Lale'ye duyurmak için, "Laleee telefon!" Lale, yatağa yeni girdiği müşteriyi, üzerinden hızla iterek yataktan fırladı. "Telefon bana! Telefona bakmam gerek!.." diyordu, süratle kapının arkasındaki askıdan sabahlığı aceleyle giymeye çalışırken.

Müşterinin, elinden oyuncağı alınan çocuk misali şaşkınlığı, öfkeye dönüştü ve kalkmış cinsel organını Lale'ye göstererek, "Ne olacak bu?" dercesine baktı. Lale, "Şimdi gelirim bekle" diyerek, odadan koşar adımlarla çıktı.

Müşteri, yatağın başucunda duran kağıt peçete dizisinden bir peçete çekti. Genelevе gelip, Lale'yi tercih ettiğine pişman olmuştu. Zamansız gelen telefona, karısının regl oluşuna, genelevе, Lale'ye içinden küfürler yağdırdı. Sonra bu asabi düşünceleri kafasından kovarak gözlerini kapadı. Masturbasyon yaparak, telefon yüzünden yarım kalan şehvet hissini tatmin etti. Kirli peçeteyi yatağının altına atarak, yataktan kalktı, yıkanmak üzere lavaboya yöneldi.

Lale, vekilin, işçinin, salonda müşteri bekleyen arkadaşlarının, "Gözün aydın Lale!" diyen sözleri arasında, vekilin uzattığı telefon almacına uzandı. Osman, "Geciktim, kusura bakma, sana haber veremedim. Arkadaşlardan biri kavga etmiş, karakolluk olmuşlar. Gitmesen olmaz, akşama kadar uğraştık. İfadeler, bir sürü iş . Yeni kurtuldum. Hemen seni aradım" Lale, çaresiz inanmış göründü. "Ya öyle mi? Ben de başına bir iş geldi sandım. Çok merak ettim. Şimdi rahatım." Osman görevini yapmış insan rahatlığıyla, "Hadi canım, öptüm. Gece ararım" diyerek telefonu kapattı. Lale telefon

almacını yerine koyarken, Vekilin müjdemi isterim deyişine, işçiye dönerek, "Babaya bir malboro sigarası al. Kendine de bir sigara al. Arkadaşlara da çay söyle" dedi. Odasına yönelirken, "İnşallah adam otuzbir çekmemiştir. İşin yoksa uğraş şimdi" diye söylendi. Odasına girdiğinde müşterisini giyinmiş çıkmak üzereyken bulduğunda, ilk aklına gelen para oldu. Giyindiğine göre vizite yapmayacaktı. "Ya parayı isterse, vermem" diye düşündü. "Bekleseydi..." "Kalmıyor musun?" diye sordu. "Benim suçum değil. Telefon önemliydi telafi edebilirim" Adam, "Bir dahaki sefere" dedi. "Ben tahrik olmuştum, kendi işimi kendim hailettim. Para kalsın. Görüşürüz" Lale'nin yanağından elinin iki parmağıyla bir makas aldı kapıdan çıktı. Lale salona çıkarken, "Şanslı günümdeyim galiba. Yatmadan para aldığım ikinci müşteri" diye düşünüyordu.

Kapıdaki müşterilere davetkar bakışlarla bakarken, rahatladığını farketti. Osman'dan telefon gelmeseydi, o bozuk moralle çalışması imkansızdı. Bu çileli yaşamının yegane güzelliği Osman'a duyduğu sevgiydi. Bir yudum sevgi her güçlüğün üstesinden geliyor, Lale'yi Osman'a köle ediyordu işte.

"Ne kadar çok benziyorsun?" diyordu adam. "Kime?" diye sordu, Lale, adama bakmadan soyunurken. "Bizim komşunun karısına," diye cevap verdi adam. Lale hayretle baktı adama ve sordu. "Nasıl yani?" "Kapıda bakarken, bizim mahalledeki komşumuzun karısına benzettim seni. Hiç girmek niyetim yoktu. Kahvehaneden sıkılıp vakit geçirmek için gelmiştim buraya. Senin ona benzediğini görünce dayanamadım girdim."

Karadeniz aksanı bir şiveyle konuşuyordu adam. Lale güldü. "Hiç komşusuna benziyor diye de orospuya gelindiğini duymamıştım" dedi.

"Olur mu?" dedi adam, giyinirken. "Şimdi rahatladım. Sanki komşunun karısıyla yatmışım gibi. Çoktandır kızıyordum herife. Bir araba aldı diye, mahallede çakasından geçilmiyor" Ne biçim insanlar var? diye düşündü Lale. Salona yürürken, Erketeci kapıdan işaretini verdi. Genelev sokağına Ahlak girmişti. Vekil, "Kızlar dikkat edin ceza almayalım" diyerek uyardı. Merve, "Ne

bu be!.." diye söylendi. "Osurma! Sıçma! Haraççı başı geldi. Tam bir iki iş yapacağız, günde kaç sefer kontrol var. Sanki ne yaptığımızı bilmiyorlar. Bir sürü engel, bir sürü yasak. Bıktım vallahi! İnsanı canından bezdiriyorlar."

Lale, "Bu birşey değil." dedi. "Bugün sen geç geldin," bilmiyorsun. Emir geldi. Odalarımızdaki aynaları kaldıracağız. Odalarda ayna yasak."

Vekil, "Ben söyledim, biliyor." dedi. Merve, "Odalardaki aynadan ne istiyorlar? Makyajımızı nerede yapacağız? Geçen gün salon aynasında saç tararken, müşteriyle işaretleştim diye, ceza almadık mı? Hep kalabalığın içine saklanarak, hata arıyorlar. Ansızın gelip ceza yazıyorlar. Dans etmek yasak. Aynaya bakmak yasak. Müşteri ile konüşmak yasak. Odaya iki kişi almak yasak.Yüksek sesle müzik dinlemek yasak. Çıplak gezmek yasak. Odanın duvarlarına resim asmak yasak. Yasaklar ülkesindeyiz sanki." Merveyi isteyen bir müşteri sayesinde bu sinir bozucu sözler sona erdi. Lale de biliyordu gerçekleri. Ama ne yapabilirdi? Büyükler hamuduyla götürüyorlardı. Küçüklerde böyle yoluna çıkıyorlardı. En rahat ve kolay yolunu bulma genelevlerde idi. Kimi kime şikayet edeceklerdi ki? Her zaman olduğu gibi onlar haklıydılar.

Gözü saate kaydı. İçinden, "Paydos olsa da odama çekilsem." diye düşündü. Sadece geceleri seviyordu. Günün diğer saatleri dışında gece olunca ne bu bıktırıcı iş, ne de bu acı gerçekler vardı. Sadece pembe düşler, güzel hayaller vardı. Bu sebeple geceyi seviyordu Lale.

Oh, nihayet beklediği saat gelmişti. Evci olan kızlar giyinmeye başlamıştı. Evci kağıdı olmayan bir Suzi, (Suzan adındaki arkadaşlarına kısaca Suzi diyorlardı) bir de kendisi vardı. Suzi, evci kağıdı olmamasına rağmen her gece eve gidiyordu. Bunun için, kapıdaki nöbetçiye ikiyüzelli lira veriyordu. Lale için bu para çoktu. Bu yüzden, her gece eve gitmiyordu. Patrona olan borcu bitinceye kadar, bu böyle olacaktı. Osman'la bunun için karar almışlardı. Lale'nin fedakarlık etmesi gerekiyordu. Bu sebeple "serbest kaldı," diye düşünüyordu. "Ben her gece eve gitsem barlara, pavyonlara gidemez."

"Elbet bu borç bitecek," diye düşündü. Bakalım o zaman ne yapacaktı? Odasına çekileceğini söyledi, Vekile. "Yemek yemeyecek misin?" diye sordu, Vekil. "Hayır! Baba!" dedi. "Çok uykum var, süt aldırmıştım gündüzden işçiye. Onu içip yatacağım. İyi geceler!" dedi patron vekili'ne.

Marka kumbarasının kilidini açtı. Markaları yatağın üzerine döktü, saydı. Elli iki marka yapmıştı. Markaları toplayıp, diğer kumbaradaki markaların üzerine ilave etti ve kilitledi. Günlük kumbarayı sehpanın üzerine koydu, bahşişlerini saydı. Bir milyon beşyüz bin lira bahşişi olmuştu. "Osman sabah gelir alır." diye düşündü. "Bugün iş fena değildi" dedi, kendi kendine. Hafta başı olmasına rağmen, pazartesi günleri en çok otuz, otuz beş marka yapabiliyordu. "Oysa böyle giderse, bir aya varmaz borcum biter." dedi. Hesap defterine, yaptığı markaların sayısını yazarken işçi sesleniyordu, dışardan. "Abla işin bittiyse odanı temizleyeyim!" "Tamam" dedi Lale. "Gelebilirsin. Ben banyoya gideceğim."

Odasına geldiğinde yatağı yapılmış, odası temizlenmişti. İşçiyi çağırdı. Sehpanın üzerine bıraktığı ellibin lirayı neden almadığını sordu. İşçi "Sen vermezsen ben almam" dedi. "Ben senin için bıraktım" dedi Lale. "Olsun abla belki başka şeydir" Lale parayı işçiye verdi. Yatağına uzandı. Sarındığı havluyu çıkartmaya fırsat bulamadan uykuya daldı.

Osman'ın öpücükleriyle uyanmıştı. Kapıdan girdiğini duymamıştı. "Saat kaç?" diye sordu. "Geldiğini duymamışım da." "Daha erken," diye cevap verdi Osman soyunurken ve Lale'nin yanına yattı. "Bu havlular ne kız?" dedi. "Geceliğini giymemişsin." "Üşümüştüm," dedi Lale. "Yorganın altına ısınmak için girdim. Uykuya kalmışım." Sarındığı havluyu çıkarırken, sıcak ve çıplak vücudunu Osman'a teslim etti. Sevişiyorlardı. Lale'nin beyninde binbir düşünce, kendini gerçekten sevişmenin hazzına veremiyordu. Orgazm taklidi yaparak, birleşmelerini bitirdi. Birer sigara yaktılar. "Evi özledim" dedi Lale. "Bu akşam eve çıkacağım." "Paran çok galiba" dedi, Osman. "Olsun" dedi Lale. "Zaten haftada bir gün eve geliyorum. Bu hafta iki gün gelmiş olurum. Zaten temizlik

yapmam lazım. Çamaşırlarım birikti" "Olur" dedi Osman. "Gece kapıya gelir. Seni alırım." "Hayır" dedi Lale. "Sen gelme. Evde kal. Ben işçiyle çıkarım" "Neden gelmemeyim? Yoksa bir kırığın mı var korktuğun?" "Saçmalama!" dedi Lale. "Senden başka sevdiğim olmadığını biliyorsun pekala. Ben o kalabalıkta beklemeni istemedim." Lafı değiştirmek için, "Çay içelim mi?" diye sordu. Osman, "İçelim." dedi. "Kahvaltı ettin mi?" dedi Lale. Osman evet dedi. "Akşam içkiyi fazla kaçırmışım. Sabah gelirken çorba içtim." Lale sabahlığını giyerek, dışarıya çıktı. İşçiye, "İki çay al!.." dedi.

Geldiğinde Osman giyiniyordu. "Paran var mı?" dedi Lale. "Paramın olup olmadığını bilmiyor musun?" dedi Osman. "Sen vermezsen nereden olsun. İşimiz yok ki çalışalım." Lale, dünkü bahşişlerini Osman'a vererek, "İdare et" dedi. "Gece gelirken babadan isterim." "İçerden para alma kızım" dedi Osman. "Bir an önce borcun bitsin. Bahşişleri çoğalt. Yani biraz fazla çal. Bu patronlar doymaz. " Kolay mı zannediyorsun" dedi Lale. "Vekilin gözünden birşey kaçmıyor. Beş dakika fazla kalsam hemen bağırmaya başlıyor. Halbuki her gün sigarasını da alıyorum. Haftada hesap görülünce, bahşişini de verdiğim halde yine de idare etmiyor. Yağcı pezevenkler ne olucak" dedi. Osman sinirlenerek, "Boş ver." dedi. Lale, "İdare edeceğiz. Başka çaremiz var mı sanki?" "İyi..." dedi Osman. "Başka bir diyeceğin var mı?.. Ben gidiyorum. Gece görüşürüz, saat onbir olmuş bile. Haber ver de çıkayım." Lale, kapıdan işçiye seslendi. "Salonda çıplak olan arkadaşlara haber ver! Üzerlerini giysinler!" İşçi, "kimse yok abla!" dedi. Lale, "Müsaitmiş, çıkabilirsin." dedi, Osman'a. "Bacıların yokmuş." Sarıldılar, öpüştüler ve Osman kapıdan çıktı. Lale makyajını yaptı işçiye seslendi; "Gel odayı topla" İşçi odayı düzeltirken, Lale salona çıkmıştı bile. Gece eve gitme hayalinin sevinciyle mutluydu.

Arkadaşlarının hiçbiri gelmemişti, henüz. Kapıda, müşteriler bir yığın oluşturmuşlardı. Üst üste müşteri alarak, yirmi marka attı. Şimdiden üç yüz bin lira bahşişi olmuştu. Bugün muayene günüydü. Vekil'e, "Muayeneye girmeyeceğim Baba" dedi. "Regl olmuşum. Şimdi girersem muayene cüzdanıma çalışamaz yazar." "Ta-

mam" dedi vekil, "yüzbin lira ver. Muayene cüzdanına temiz yazdıralım." "Bende para yok. Sen ver," dedi Lale. Vekil, "Olur," dedi. "Osman, götürdü mü paraları? Yine züğürt kalmışsın?" diye ilave etti, alaylı alaylı gülerek. Lale, "Sanki odada gizli bir göz var," diye düşündü, yaptığı her gizli işi gören.

"Adın Kader olacağına, kaderin kader olsun" diyor. Kader, gerçekten de kaderin sillesini yemiş. Elli yaşında hala çalışıyor. Nasıl çalışmasın? Biricik kızını gelin etmiş. Damadı kahvede garsonluk yapıyor. Kazandığı para, iki torununun okul masraflarına yetmiyor. Kızına baktığı zaman kendi gençliğini görüyor. Kendisi gibi olmasın. Kaderi anasına benzemesin diye, hep dua ediyor. Bu yüzden çalışması lazım. Gözü hep kapıda. Müşterilere işaret etmekten gözlerinde, göz kırpma tiki oluşmuş. "Gel canım! Memnun olursun." Yüzü aşırı makyajdan, yaşadığı zor hayattan, olduğundan daha yaşlı görünüyor. "Yaşlısın." diyor, kapıdaki adamlardan biri. Yerinden kalkarak adamın yanına gidiyor Kader. "Fark etmez!" diyor. Yavaşça, "Ben seni gençlerden fazla memnun ederim. Onlar hem fazla para alırlar, hem de beş dakikada beşiktaş yaparlar. Ben daha az para alırım. Gel, pişman olmazsın." Adam az para lafını duyunca ikna oluyor. Beraber Kader'in odasına yöneliyorlar. Onlar odaya girince salondaki Merve, vekil'e; "Bak baba bu böyle olmuyor. Hepimiz ekmek parası için taş gibi bekliyoruz burada. Hepimizin önüne çıkıp, müşterileri kandırıyor bu kadın! Patrona söyle! Yoksa çıkarım bu evden. Başka eve giderim. Bana ev mi yok?" Neden kıskançlık yapıyorsun, diyor vekil. "Sende kandır. Sen de kazan. Sen salon süsü oldun. Az kazandığın yetmiyormuş gibi, bir de müşterilerle kavga ediyorsun. Seni sokaktaki patronların hepsi tanıyor. Hangisi alacaksa, ödesin borcunu alsın! Kader, hiç kavga etmeden, bu yaşta senin döktüğün markadan fazlasını döküyor, hesap günü patronun önüne. Hadi fesat orospu! Dedikoduyu bırakta işine bak."

Kader, müşterisine nasıl davranacağını şaşırmış, adamı çağırdığına çoktan pişman olmuştu. Böyle müşterilere sinir oluyordu. Ama çaresiz devam etmeliydi. Adam böyle olmaz arkanı dön diye-

rek Kader'i bıktırırcasına zulüm uyguluyor sanki. Çok şükür bitti diyor Kader içinden. Dudaklarında yapmacık bir tebessümle memnun oldun mu kocağım diye soruyor. Adam az parayla çok şey almanın mutluluğnu yaşayarak memnun oldum her zaman gelirim diyor bir başka evde gireceği güzel bir kadının hayali ile Kaderin ikram ettiği kolonyayı alırken.

Çalan telefonu kaldıran vekilin konuşmasından, arayan kişininpatron olduğunu anlıyor kızlar. Vekil, "Tamam abla! Olur abla! Şimdi haber gönderirim. Sen merak etme. Her şey istediğin gibihazır olur." diyerek telefonu kapattı. İşçiye, "Oğlum yarın yeni bir kız geliyor! Elektrikçiye haber ver. Gelsin! Yapılacak işler var. Sonra da, dokuz numarayı temizle. Hazır olsu." dedi. Kızlar merakla, ayrı ayrı soru yağmuruna tuttular vekil:, "Nereden geliyormuş baba? Güzel mi? Kaç yaşında? Naklen mi, firar mı gelmiş? Kim getirmiş? Ne bileyim ben? dedi, vekil patron. "Yarın bir kız gelecek . Gelince, hep beraber görürüz."

Gelecek olan yeni kız haberi, en çok Kaderi etkilemişti. Yeni bir kadının gelişi, onun işini daha da zorlaştırırdı. Hele hele gelen, başka bir vilayettense ve genç güzelse bir de, bütün genelev sokağındaki işi etkilerdi bu durum. Halbuki, bu senenin son olacağını düşünerek seviniyordu. İş hayatından kendi kendini emekli edecekti. Kader, damadına bir iş hanındaki esnaf çay ocağını almak için, bir yıldır para biriktirmeye çalışıyordu. Başka vilayete veya ilçeye giderim diye düşündü. Ama vazgeçti bu fikrinden. Yaşlı olduğu için, patronun onu görünce, "Boş odamız yok kızım! Oda boşalınca lıaber veririz." diyeceğini biliyordu. Aklına bir başka çare geldi. Müşterisi azalan, bu sebeple başka vilayete veya ilçeye gitmek isteyen, kendinden daha genç bir arkadaşın sayesinde işe alınmayı düşündü. Bu düşüncesinden de hem masraflı olacağı, hem de çocuklarından uzak kalacağı için vaz geçti.

Bir çok konuda sırrını açtığı, güven duyduğu, diğer arkadaşlarına göre daha akla başında olan Laleye düşündüklerini, vekilin duymaması için, yavaşça fısıldadı. Lale, "Takma kafanı." dedi. "Bir çaresi bulunur. Gün doğmadan neler doğar. Herkes rızkını yer.

Moralini bozma." "Nasıl bozulmasın moralim?" dedi Kader. "Kızım, torunlar, biliyorsun işte. Gidip iki papik atayım (uyuşturucu hap)." "İçme şu pis hapları!" dedi Lale. "Bacıma telefon edeyim. Bize esrarlı sigara göndersin. Bana sigara hafif geliyor," dedi Kader. "Sen bilirsin." dedi Lale. "Ama az iç. Biliyorsun geçen gün neredeyse merdivenlerden yuvarlanacaktın, tutmasaydım." "Haklısın" dedi Kader. "İçmeden de çalışılmıyor ki. "Benim canım yok mu? dedi Lale. "Ben kolay mı çalışıyorum? Hiç olmazsa az içmeye çalış." Kader odasına gitmek için kalktı. Lale arkasından bakıyordu arkadaşının, üzgün ve çaresiz.

Yeni gelen kız arka sokaktan gelmişti. Yani, aynı genelev sokağındandı. Kader'in korktuğu gibi olmamıştı. Sevinçliydi. Damadına alacağı çay ocağının kendi emekliliği olduğunu düşünerek, gülümsedi, Lale'ye göz kırparken. Yeni gelen kızın eşyasının taşınması bitmişti ki, çıktığı evin işçisi kapıda belirdi. Patronu göndermişti. Sigorta parasını almayı unutmuşlardı. Borç hesabını yaparken vekil, "Kaç para sigorta ödüyordunuz?" diye sordu. "Yeni gelen kıza üç milyon baba" dedi kız. Vekil, gelen işçiye sigorta parasını ödedi. Borç defterine yazdı verdiği parayı. "Gece hesap görürüz." dedi. "Ben verdiğim paraları tek tek okurum, sen de borcunu bilirsin." "Olur baba." dedi Pınar. Yeni gelen kızın adı buydu.

Gece paydosundan sonra hesaba oturdular, yeni gelen Pınar'la vekil. Sigorta parası olarak siz ne alıyorsunuz diye sordu Pınar. Vekil, 2 milyon aldıklarını söyledi. "Başka kesintiniz var mı?" "Hesaptan hesaba. İki milyon vekil, birbuçuk milyon işçi parası." "Hesap kaç günde görülüyor" dedi Pınar. Her evin adeti başka dedi vekil. "Başka kesinti var mı?" diye sordu, Pınar. "Her günde KDV peşin ödenir." dedi vekil. "Gece paydosta üçyüzbin lira vereceksin." "Şu emniyete verilen beş milyon ne parası?" dedi Pınar. Vekil, "Emniyete senin giriş muamelen için gitmedik mi? Orada bize verilen bilet parası" dedi vekil. "Geldiğim yerde bilet parasını patron üstlenmişti" dedi Pınar. Vekil, "Her yerin adeti ayrı ayrı. Dedim ya, biliyorsun sağlık komisyonuna da iki milyon verdik. Parasız kimse parmağını kıpırdatmıyor." "Bana söyleyecek başka

bir şeyin yoksa yatacağım baba." dedi Pınar. "Evci kağıdın var mı?" diye sordu vekil. "Yok" dedi Pınar. "Noktayı görüyorduk." Eve gideceğin zaman böyle başa çıkılmaz" dedi vekil. "On milyon verir bir evci kağıdı çıkarırız sana, istersen. Her gün para vermekten kurtulursun." "Olur." dedi Pınar. Haydi allah rahatlık versin dedi vekil. Yattığı yerden düşünüyordu Pınar; arkadaşıyla bir tartışması, ona pahalıya patlamıştı. Bu ufak tefek gibi görünen masraflar, borcunu otuz milyon fazlalaştırmıştı. "Hırsla kalkan zararla oturur." diye düşündü. Pişman olmuştu, arkadaşı ile tartıştığına. Nalan her zamanki gibi, yine geç gelmişti. Vekil, "Kızım saat kaç! Her gün aynı şey! Senin yüzünden patrondan ben fırça yiyorum! Biraz erken gelsen olmaz mı? Bak sabah işini kaçırdın. Diğer kızlar otuzar marka attı.

Nalan, "Aman be insanda çalışma hevesi bırakmıyorsunuz!" diyerek odasına seğirtti. Üzerini değiştirirken içinden, "Şeytan, şu pezevengi bir güzel marizle diyor. Ah ulan!" diye iç geçirdi. Salona çıkar çıkmaz kapıdaki kalabalıktan bir kişi süzülerek içeri girdi. "Odanız kaç numara hanımefendi?" Nalan diğer kızlara güzelliğinden emin havalı bir nazarla bakarak müşteriye, "Sekiz numara canım, soyun geliyorum" dedi. Odaya girer girmez adama sarıldı. Şehvetle öptü erkeği, geri çekildi. Sonra olası en yüksek ücreti isterken kendinden emindi. Adam itiraz etmeden parayı Nalan'a verdi. Nalan soyunmasına da yardımcı oluyordu. Yatağa beraber düştüler, çılgınca sevişiyorlardı. Nalan erkeğin kucağına kalçasını yerleştirdi. Erkek, "Yoksa böyle mi?" dedi. Nalan, "Neden olmasın hayatım? Bende ne istersen var." diye cevap verdi. Bu söz erkeği daha da mutlu etmişti. Kararlı bir şekilde, "Evleninceye kadar, devamlı sana geleceğim" dedi. Giyinirlerken sordu Nalan, "Memnun musun hayatım?" "Evet canım." dedi. Adam. "Bir daha senden başkasına gitmem." Nalan içinden, "Keriz! Benim dönme olduğumu anlamadı." diye düşündü." Adamı, "Güle güle kocacığım." diyerek kapıya kadar yolcu etti. Geç gelmişti işe. Ama tıkır tıkır çalışıyordu işte. Geleli yarım saat olmuştu. Ancak her marka almaya geldiğinde, kasaya parayı, vekilin kafasına vurur gibi veriyordu.

Biraz önceki sözlerini hatırlatırcasına. İçinden, toprak doyursun gözünüzü diyordu. Vekili hiç sevmiyordu. Patronu ve kendine müşteri olarak gelen erkekleri de. Bu nedenle çok para istiyordu. Elinden gelse, bir kaşık suda boğardı hepsini. "Yarın Kandil!" dedi. "Ben işe gelmeyeceğim." (vekile manalı manalı bakarak.) Kader, ben de! diye, cevap verdi. Cansu, "Ben çalışacağım. Para lazım. Kandil karnımı doyurmuyor." "Tövbe de" dedi vekil, Cansu'ya "Neden tövbe diyecekmişim?" dedi, Cansu. "Yalan mı? Kandil benim cebime yarın kazanacağım parayı koyar mı?" "Sus kızım. Günaha giriyorsun." "Allaha karşı neden günaha gireyim?" dedi Cansu. "Allah gerçeği bilmiyor mu?" Lale konuyu değiştirmek için, "Ben de gece eve gideceğim. Yarın gelmem." dedi. "Birgün istirahat etmiş olurum." Salona giren üç müşteriden ikisi Nalan'ı, biri Cansu'yu istedi. Nalan birisine, "Sekiz numara canım. Çık geliyorum." derken, vekile dönerek; "Diğer müşteriyi boş olan odaya alayım mı baba?.." diye sordu. Vekilin cevap vermesine fırsat vermeden, Lale atıldı. "Benim odama al, arkadaşım." Regli olduğu için, gündüz değil gece çalışacağını, özel işaretlerle anlattı. Nalan diğer müşteriye Lale'nin odası olan beş numaraya gitmesini söyledi. Cansu ve Nalan odalarına gittiklerinde vekil küçük çapta bir dedikodu başlattı, Nalan'ın arkasından, "Hem g......nü s.......yor. Hem de müslüman gibi, Kandilde çalışmıyor! Bana inat olsun diye. Sanki kazancını ben yiyorum" Lale cevap verdi, vekilin sözlerine, "Yanılıyorsun baba, Nalan inançlı bir insan. Bana anlattı neden böyle olduğunu. Küçükken amcasının oğlu tecavüz etmiş. Her zaman, ah eder amcasının oğluna. On altı yaşına kadar, herkes tecavüz etmiş. Tabii alışmış daha sonra, ameliyat olmuş ve geneleve girmiş. Çalışmak için. Yaptığı işin günah olduğunu biliyor. Ama başka ne yapacak? İşi de yok. Öyle özel, dini günlerde çalışmaz dua eder. Sana inat olsun diye değil" dedi. "Asıl biz günaha giriyoruz, bilmeden onun arkasından konuşarak." Vekil bozulmuştu. Kızların kendini destekleyeceğini zannettiğinden, "Ne bileyim ben. Kendisini sevmiyorum" dedi. "O, olmasa sizin işiniz, daha iyi olur, diye söyledim." "Yoksa bana ne!" "Hepimizin kısmeti ayrı. O var

diye biz aç mı kalıyoruz." dedi Lale. "Hem biliyorsun sokakta bunun gibi kaç tane daha çalışıyor." Kader söze karışarak, "Evet ama, onların evleri belli. Hepsi aynı. Kendi gibi dönme." dedi. "Neden?" dedi Lale. "Bizim yanımızda Nalan çalışıyor. Yalnız kadınların çalıştığı başka evlerde, dönmeler çalışmıyor mu? İşte, hepimizin tanıdığı Nazan, Melis, Keti, Lolita, daha sayabilirim. Lezbiyenlerin de ayrı evleri var. Ama aramızda çalışan lezbiyenler de yok mu? Bırakın bu saçmalıkları. Kader zaten onları tokatlamış. Bir de biz mi tokatlamayalım? Kim ister böyle olmak. Biz istedik mi böyle olmayı?" Nalan'ın görünmesi üzerine konuşmayı kestiler.

Nalan arkasından konuşulduğunu sanki biliyormuş gibi, kapanan konuyu yeniden açarak, vekil'e, "Birşey söylemedin baba?" diye sorusunu yineledi. "Bir ay tam çalışıyorum. Ne aybaşı, ne yılbaşı. Böyle özel günler de olmasa, kandil, ramazan gibi, hiç istirahat edemeyeceğim" Vekil suspus olmuştu, biraz önce Lale'nin konuşmalarından. "Tamam kızım" dedi, istemeye istemeye. "Gelme, istersen hiç gelme" dedi.

Lale, Nalan'ın anlattıklarını düşünüyordu. Ameliyat olduktan sonra mahkemeye baş vurmuş, raporlarını göstermişti ve çok istediği pembe kimliğe sahip olmuştu. Vajinasının olup olmadığını sorduğunda, "Kendisine ameliyatla vajina yapıldığını. Fakat zamanla bu yapay vajina'nın kapandığını," söyledi. "O halde muayeneye girdiğin zaman, bu göstermelik oluyor. Anüsten her hafta kültür alınıyor mu?" "Hayır." diyor. "Aynı söylediğin gibi. Göstermelik muayene oluyorum. Doktor durumu bildiği için. Anüsten çalışıyorum. Müşteriler farkına bile varmıyor. Bazen anlayan oluyor. Ama erkekler daha memnun oluyor. İstemeyen de çıkıyor. Biliyorsun bir yıldır beraber çalışıyoruz. Kaç kişi farkına varınca çıktı girmeden? Hiç, değil mi?" demişti ve ilave etmişti. "Benim üzüntüm din konusunda. İnançlı olduğum için, günah olduğunu biliyorum ama mecburum. Senin gibi benim de mesleğim yok ki. Ne yapabilirim? İnan Lale her gece eve gidince, Allaha beni affetmesi için dua ediyorum. Amcamın oğluna da beddua ediyorum."

Aralarında geçen bu konuşmaları düşününce vekilin ona haksızlık ettiğini düşünüyor, Lale. "Ama ona galiba tecavüz eden herkes haksızlık etmiş." Bir sigara yakıyor Lale, bir de çay söylüyor işçiye. "Birazdan işe başlarım." diye düşünüyor. Hava karardı artık. Regl'li oluşum, kırmızı ışıkta, müşteri tarafından fark edilmez."

Kandil günü işe gitmediği için o gün iş yerinde olanlardan haberi yoktu. İşyerine gelir gelmez, kendinden daha önce işe gelen Kader, "Haberin var mı Lale?" dedi. "Yeni gelen Pınar kaçmış. Yüzellisekiz milyon borcu varken." "Doğru mu baba?" dedi Lale, vekile. "Doğru" dedi. "Böyle orospulara acırsın. Borcunu ödeyip alırsın. Sonra mükafatı böyle olur işte. Bulurlar. Nereye kaçacak ki, gideceği yer bir başka genel ev değil mi? Ahlak bürosuna gittiği yerden teli gelir. Nerede olduğunu öğreniriz. Ya gelir burada çalışır, öder borcunu, ya da gittiği yerin patronu." Kader lafa karışarak, "Her yer firar girişi yapmıyor ki." Yapan yerler belli, bir iki vilayet ve ilçe var. Borcu daha da çoğalır. Şimdi firar girişi için nereden baksan otuz milyon ödeyecek. Muamele parası da var. Allah yardımcısı olsun. Hiç iyi yapmadı."

"Benim başıma geldi. Bir kere firar ettim. Bana kaça patladı biliyor musun? Elli milyona. Bir daha firar eder miyim hiç? Ona da ders olur. Öğrenince, belki de döner gelir." dedi Lale. "Dostuyla kavga etmiştir. Belki bir sebebi vardır." "Biz çıkışını emniyete verdik" dedi Vekil, "Buraya da gelse girişi yeniden olur, borcu çoğalır. Kendine zararı. Bize göre bir şey yok." Lale üzülmüştü, Pınarın adına. "Sessiz bir kızdı." dedi. Vekil, "Böylelerinden korkulur. "Yere bakan, yürek yakan." Bir şey söylemedi Lale, üzerini değiştirmek için odasına yürüdü.

Salona çıktığı zaman Cansu'nun yüzündeki morlukları gördü. "Geçmiş olsun kavga mı ettiniz yine?" diye sordu. "Evet." dedi Cansu. "Buradan gideceğim, Lale" Patron, "Kapris yapıyor muşum?"diye benimkine şikayet etmiş. Tabi dayağı yiyen ben oldum." Hain hain vekile bakarak, ne olursa, Patrona yetiştiren baba oluyor . İnsan sinirli olamaz mı? İdare etmiyor ki." dedi. Vekil,

"Ben de emir kuluyum, kızım. Tabi ne olursa patrona söylemek zorundayım. Bana neden kızıyorsun? Kendine kız." Kapıdan giren nokta görevlisini görünce sustular. Gelen polis memuru elindeki kağıda bakarak, "Karakola bilgisayar alınacak. Her evden bir milyon verilecek" dedi. Vekil kasadan bir milyon çıkarıp polise verdi. Polis kağıttaki evin numarasının karşısına,"Verildi" diye not düştü. Vekil, "Bir çay iç ağabey." diyerek yılıştı. Polis, "Gideyim sonra içerim. Daha bir sürü ev gezeceğim." diyerek vakti olmadığını belirtti. Polis gittikten sonra Patrona telefon açarak verdiği parayı haber verdi. Cansu'ya, "işte görüyorsun her şeyi bildirmek zorundayım," dedi. Böylece kendini haklı çıkarıyordu.

Lale ve Kader, Cansu'ya, "Nereye gideceğini?" sordular. "Doğu'ya" dedi Cansu. "Altı yüz milyon borcum var. Bu parayı başka kim verir. Patron bir yer bulunca haber verecek. Nakil alacağım." Kader "Gitme Cansu" dedi. "Bir daha kurtulamazsın. O tarafları hiç iyi söylemiyorlar. Burada daha kolay ödersin bu borcu gel vazgeç." Gitmem lazım, dedi Cansu. "Patron kesin konuşmuş bizimkine, münakaşa etmişler. Getirin paramı gidin, demiş. Tabi artık kazancım azaldı. Yeni geldiğim zaman en çok ben kazandırıyordum patrona, şimdi öyle mi? Asabi oldum, geçimsiz bir insan oldum. Benimle işleri bitti. Ben gittiğim zaman, baba kına yaksın." Vekil, "Ya sabı" dedi. "Kadın bana takmış. Ben ne yapayım? Kızım seni ben mi borca soktum? Bunları seni borçlandırana söyle." Lale, "boş verin tartışmayı" dedi. İşimize bakalım, günümüzü kavgayla geçiremeyiz.

Gidiyordu Cansu. Vekil naklini almıştı. Patronun çağırdığı adamlar gelmiş, Cansu'nun eşyalarını arabalarına yüklüyorlardı. Küçük bir TV, bir vantilatör, bir teyp, iki valizden oluşan eşyası yüklenmişti bile. Katalitik sobasını araba yer olmadığı için işçiyle dışardaki evine gönderdi. Veda sahnesi acı olmuştu. Cansu ağlayarak vedalaşırken, arkadaşlarından kendine şans dilemelerini istedi. Lale'ye "Gider gitmez sana telefon numaramı bildiririm" dedi. Vekille vedalaşmadı.

Kader, borcu olmadığı için her akşam hesabını kasadan alarak

evine gidiyordu. Vekil , "Sigorta parası vereceksin Kader. Dün kazancın az diye söylemedim." dedi. Kader, "Ben sigorta ödemeyeceğim baba, patrona söyle." dedi. Vekil, Neden? diye sordu. "Çünki," dedi Kader. "Emekli olamayacağımı biliyorum. Sigorta günlerimi toplattırmak için müracaat etmiştim. Gelen habere göre, günlerimi patron hep eksik göstermiş, ayda on gün çalışmış görünüyorum. Halbuki ben hiç izin yapmadan çalışıyorum. Çalıştığımı bütün patronlar aynı göstermişler. Emekli olamayacağıma göre, her ay iki milyon neden ödeyeyim?" Biz ödemek zorundayız, dedi Vekil. "Sigortan yatmazsa ceza yeriz." "Ben vermiyorum baba!" dedi Kader. "Bu sizin sorununuz! Beni ilgilendirmez! Ben sigorta istemiyorum! Siz yatırın. Nasıl olsa günlerimi eksik göstererek yıllarımı yemişsiniz. Yediklerinizden ödersiniz?" Lale şaşırmıştı. Kader'e, "Doğru mu kız bu söylediklerin," dedi. "Tabii doğru arkadaşım," dedi Kader. Araştırdım, yıllardır çalıştığım günler yok. Kağıtlarda çıkmıyor, paramı tam ver baba." dedi. "O para benim çocuklarımın rızkıdır." Vekil, "Yarın patrona söylerim." diyerek, parayı kesmeden Kader'e ödedi. Kader iyi geceler diyerek evine gitti.

Gece yattığı yerde Lale, patronların aç gözlülüğünü düşünüyordu. İki milyona bu kadar zenginken nasıl tenezzül ettiklerine hayret ediyordu. Artık güvenecek kimsenin kalmadığını anlamıştı. "Kavanoz dipli dünya," dedi. "Eskidin artık."

Sabah Kader işe geldiğinde hemen işe sarılmıştı. Patron giden Cansu'nun yerine, beş numaradan borcunu ödeyerek Vicdan adlı kızı almıştı. Cansu'nun odası ona tahsis edilmişti. Otuzbeş yaşında idi. Ama yaşadığı hayat nedeni ile kırkbeş gibi görünüyordu. Beş yıldır, geldiği evin patronunun yeğeniyle dost hayatı yaşıyordu. Geldiğinden beri, hemen hemen her gün, dostu ile kıskançlık ve para nedeni ile tartışıyorlardı. Dostunun bir başka evde çalışan bir dostu daha vardı. Lale bunları kadınla beraber çalışırken onun dostu ile yaptığı telefon görüşmelerinden öğrenmişti. İşte bugün yine bir telefon görüşmesi yapıyordu, Vicdan ve ağlıyordu. Konuşurken: "Ben sana hayatımı yedirdim, gene yaranamadım. Çok çalıştığım zaman iyi idi. Şimdi kazancım azaldı. Artık sana para verme-

yeceğim!" Lale, erkeğin küfrederek telefonu kapattığını, Vicdan'ın halinden ve konuşmasından anlamıştı. Ağlayarak odasına giren kader arkadaşının peşinden gitti. Onu teselli etmek için odaya girdiğinde, yatağının üzerine kapanarak ağlayan arkadaşının yanına oturarak, "Üzülme" dedi. "Bunları hep yaşadık." Vicdan, ağlayarak; "Ben ona bahşişlerimi bile verdim. Bana dizlerimin kirasıydı verdiğim paralar! Orospu, zevk yaparken hiç düşünmedin mi bunları?" dedi. "Nasıl ağlamam arkadaşım" diyordu. Lale söyleyecek söz bulamamıştı. "Olsun sen yine de ağlama! Çünkü bu gözyaşlarına değmez bu erkekler!" diyerek, arkadaşının odasından ayrılırken kendi dostunu düşündü. "Evet erkekler buydu!" Ama Lale kararlıydı. Osman ona hiçbir zaman bu sözleri söyleyemeyecekti. Dudaklarında acı bir tebessümle salona yürüdü.

AİLELERDE İNSAN MANZARALARI

Kocan Satarsa

"Korkma! Hasan bizimle gelecek. Paraları ona veririz. Üç. dört saat sonra döneriz. Ben önden gideyim, sen arkamdan çıkarsın. Kahveleri geçince buluşuruz. Hasan, yolda bizi bekleyecek. Hadi, acele et!" diyordu Fatma. Çiçek korkuyordu. Geçen defa gittiklerinde şoför, onunla hem yatmıştı, hem de döverek verdiği parayı elinden almıştı.

"Her adam aynı davranmaz." diyordu Fatma. "Böyleleri arada bir çıkar, artık yalnız gitmeyeceğiz. Ne yapalım başka türlü olmuyor. Görüyorsun işte. Biz Hasan'la karı-koca, elişinde çalışmadık mı? Ama ne oldu? Aldığımız para yol parası, sigaraya bile yetmiyor. İyi yaşamak, çocuklara iyi bakmak zenginlerin işi. Bu işi yapmasaydık, çocuklarına bayramlık giysi alabilir miydin?"

Doğru söylüyordu Fatma. Çiçek bu işe gitmeseydi, çocuklara bayramlık almak bir tarafa, okula bile gönderemezdi. İki oğlanı, büyük kızı, zaten göndermemişti. En küçük kız, üç yaşında idi. Böyle günlerde büyük kız bakıyordu ona. Kocası trafik kazasında ölünce, dört çocukla ortada kalmıştı. İstemeye gelenler olmuştu. Ama, rahmetli kocasını aratmayacak cinstendi, hepsi. Alkolik ve en az iki çocuğu olan kişilerdi. Karıları terk edip kaçmıştı. "Talihim olsaydı, anam oğlan doğururdu beni. Hiç evlenmezdim o zaman" diye düşündü. Kocası ölünce, bir müddet, evlere temizlik işlerine gitmişti. Gittiği evlerde, akşama kadar canı çıkıyor, aldığı para yol, ekmek, zeytine, anca yetiyordu. Aklı da evde, okula bile göndermediği çocuklarında kalıyordu. "Allah kahretsin!" dedi. "Bu dünyada, güzel olan her şey, zengin olanın hakkı galiba. Allah, zenginlerin Allahı!" Aklı yetmiyordu, yapılan haksızlıklara, hırsızlıklara. Genç olsaydı, ne güzel olurdu? Gider, gavur ellerinde çalışırdı. "Oralarda herkes çalışırmış ve geçinebileceği parayı alır-

mış. Çocuklara bile devlet bakarmış, sen kendi çocuğunu bile dövemezmişsin, döversen, devlet elinden alırmış.. Ne iyi. Bizde de böyle olsa ya." Almanya'da çalışan ve izine gelen komşuları anlatmıştı geçen yıl. Ama çocuklar yüzünden ve yaşının otuzbeş oluşundan gidemezmiş. Öyle söylemişti komşu kadın. Halbuki kendisini kabul etseler, yirmi yaşındaki insan gibi çalışırdı. Hiç yoruldum demeden. Yeter ki, hak ettiği parayı alabilsin. Çocukları iyi okullarda okuyup, iyi yetişsin. "Ne olur söyle bunları, çalıştığın fabrikanın sahibine." demişti. "Fabrika sahibi bir şey yapamaz. Bu izni devlet vermez?" dedi, komşusu. "Bir yanlışlık vardı. Bilemiyordu gavurun devleti bile, gavur gibi değildi. Bizim devlet, gavur da değildi. Ama neden böyle yapıyordu ki? Bu çocukların vebali, sorulur bir gün" dedi. "Allah sorar." Kalktı, sıkıntıyla pardesösü'nü giydi. Başını örtüp, pazar çantasını aldı. Büyük kıza, "Ben Fatma teyzenle gideceğim! Sen kardeşlerine göz kulak ol" dedi.

Yol boyunca bir kamyondan diğerine binerek iğrenç pazarlıklara ve iğrenç işlere devam etmek üzere, Fatma ve kocasıyla beraber yürüdü meçhule doğru. Büyük ülkenin büyük kentlerinden birinde.

İki eski arkadaştılar. Leyla genelevde haraç vermekten bıkmış, işten ayrılmıştı. Gülten telekızken ayrılmıştı. İşten bıkmıştı. Aldığı paranın, dörte üçü gibi büyük bir bölümünü, randevu evinin sahibine vermekten. İkisi de tecrübeliydi. Kolay mı? Hayat okulundan mezun olmuşlardı. İkisi de, kooperatiften ev sahibi olmuşlardı, taksitle ödeyerek. Ama evle olmuyordu. İhtiyaçlar bitmiyordu. Geçinebilmek için, gelire ihtiyaç vardı. Kendileri, randevuculuğu denemişler, haraç vermekten kurtulamamışlardı. Kendileri gibi olan, ihtiyaç sahibi arkadaşlarla birleşmiş, yardımlaşıyorlardı. Komşuluk ilişkileri içinde, orta halli aileler bir nevi pansiyoncu olmuştu. Güçlülere karşı güç oluşturmuşlardı ve böylece, onlardan kurtulmuşlardı. Gülten bulduğu müşteriye, bir arkadaşını daha getirmesini söyledi, bir dahaki sefere otelde kalmak istememişti. Polis basabilirdi. Daha fazla masraf olurdu. Madem, bu işi yapacaklardı. Başkalarına da faydaları olur, kendileri de tasarruf etmiş olurlardı. İlk tanışmada biraz tedirginlik yaşıyordu erkek. Ama sonra, rahatlayarak, daha da memnun ayrılıyordu. Bir dahaki buluşmaya kadar

karı koca gibi bir başka eve misafirliğe gidiyorlardı. Karınları açsa, kasaptan erkek tarafından, evin çocuğuna aldırılan etle, hep beraber yenen yemek. Daha sonra çocukların, ellerine verilen harçlıkla sokağa, oyun oynamaya bırakılmaları, misafir geldikleri evin hanımının yatağını kullanmaları. Giderken de ev sahibi kadına otel parası yerine bırakılan ev parası. Erkek için hem daha ucuz, hem de yeni çehreler tanıması açısından daha enteresan oluyordu. Son birkaç yıldır fuhuş sektöründe geliştirilen model böyle. Bilmeyenlere duyurulur.

İnsan İsterse

"İpekciğim" diyordu Lale, telefonda. "Akşama sizdeyiz. Yemeğe neler yapacaksın?" Bir şeyler yaptırırım hizmetçiye, merak etme şekerim aç kalmayız. "Baay! Akşama görüşürüz."

Akşam Lale ve kocası Haluk, İpekler'de yemek yiyecekler. Haluk sevinçli. İpek'le yine aile ortamında da olsa, beraber olacağı için, içi içine sığmıyordu. Bu sevincini, davete saatinde gitmek için karısına, "Hadi hanım! Daha hazırlanmadın mı? Geç kalıyoruz." "Ayıp olacak" diye belirtiyor. Jale, yatak odasında makyajının, son rötuşlarını yaparken, "Tamam hayatım, geliyorum" diye, cevap veriyor kocasına. Bu akşam Jale, İpek'ten daha güzel olmalı. Doğan (İpek'in kocası) onu İpek'ten daha güzel bulmalı, zaten öyle demiyor mu?"

Haluk, sabırsız bir şekilde, salonda bir aşağı, bir yukarı, gidip geliyor, Jalenin hazırlanmasını beklerken, İpekle geçireceği, hoş saatleri düşlüyordu. Nihayet Jale gelebildi. "Tamam sevgilim. Hazırım. Gidebiliriz." Haluk, karısına göz atarak, "Çok güzel olmuşsun canım. Bu kadar güzel olma. Kıskanırım" diye, karısına şaka yollu takılıyordu. Jale, "Senin için süslendim canım!" diye cevap veriyor. "Biliyorum hayatım. Ben şaka olsun diye, söyledim." Düşünüyor Haluk, karısı da fena değil. Hani güzel kadın. Ama aralarında o eski heyecan yok. Bu sebeple İpek'in hali başka. "Hoş geldiniz. Sefalar getirdiniz!" diye karşılıyorlar kapıda , Doğan ve

İpek. Hal hatır sorarken, hizmetçinin ikram ettiği yemek öncesi aperatif buzlu viskilerini yudumluyorlar.

İki aile, dört insandan oluşan bu küçük grubun, dördünün de kafalarındaki düşünceler birbirinden farklıydı. Masanın altından, eşine fark ettirmeden, Haluk ayağını uzatıyor. İpek'in ayağına dokunmak için bu hareketi yaparken, Doğan'la, iş sohbeti yapmakta. Aynı hareketi Doğan, Jale'ye yapıyor. Böylece devam edip gidiyor, bu mutlu aile sohbeti. Üç gece sonraki akşam yemeğini, Jalelerde yemek için mutabık kalarak. Teşekkür edip veda ediyorlar, ev sahibi aile dostlarına. İki ailenin ne güzel kardeş gibi anlaştığı yalanını beraberce birbirlerine söylerken.

Yirmi Yıl Önce Yirmi Yıl Sonra

Patron zulmünden şikayet etmek için gitmiştim Ankara Vatan gazetesi bürosuna. İlhami Soysal, Dursun Akçam, Varlık Özmenek'le röportaj yapmıştık. Röportaj bitiminde Dursun Akçam beni evine davet ettiğinde kabul etmiştim.

"Yaz" diyordu, "günlük tut." Dursun Akçam'ın evindeydik. Eşi çay yapmıştı. Arkadaşı Varlık ve eşi Aylin Özmenek de vardı. Polis, patron yanlısı davrandığı için hemen hemen mesleğimle ilgili her konuda sohbete dönüşmüştü birlikteliğimiz.

"Ben yalnızca okuyabiliyorum, işimden arta kalan zamanda" dedim. "Günlük tutmadım şimdiye kadar." O, "Kan Çiçekleri" adlı kitabını yeni yazmış, bense kan çiçeğinin tohumlarını on yaşımda ekmiştim yüreğime. Babamın götürdüğü emekli olmuş müteahitlik yapan bir iş adamının evinde ilk cinsel tacize uğradığım zaman. Kaçmıştım o evden, bir başka evin soğukluğuna, babamın çaresizliğinde diğer kardeşlerim gibi.

Dursun Akçam'ın evinin duvarındaki bir peyzaja dalmışken gözlerim, silinen peyzajın yerini bir çocuk portresi almış belleğimdeki günlükte. Sordu Dursun Akçam; "patron olmak çözüm mü kurtulmak için?" Beynimdeki günlüğü okumaktan vazgeçip cevap veriyorum Dursun Akçam'ın sorusuna; "evet, fahişeye kimse yardım etmiyor, patronlar güçlü, onların sözü geçiyor."

Bilebilirmiydi yirmi yıl sonra, çocukluğumda yüreğime ektiğim kan çiçeği tohumunun yeşerip büyüyeceğini, geçen talihsiz zamanda? Ve de kadınlarımızın sabırla, umutla, sevgiyle işledikleri, nakış dokudukları kilim gibi renk renk, en büyük, en güzel kan çiçeğinin birgün açacağını. Hayatımızdaki mukadderatın rastlantılarla gerçekleşeceğini yalnız tanrı bilirdi.

Yoksa yirmi yıl önce eski bir şehirde başlayan mücadelenin yirmi yıl sonra oluşan platformda sahne alması başka ne olabilirdi?

Yalnız Tanrı Rastgele Seçer

Yazmaya karar vermek de, yazmak da, benim için hiç kolay olmadı. Hatta çok zor oldu dersem, hiç de yalan söylemiş olmam. Kaç kere yazdıklarımı yırtıp attım. Aylarca yazmadım. Öyle ya, anılarım bana aitti. Onları hep yüreğimde yaşayıp saklamıştım. Şimdi ise bana ve aileme ait özel sırları, başkalarıyla paylaşmak kolay bir iş değildi, benim için. Üstüne üstlük, yazma alışkanlığım da, tahsilim de yoktu. Bu nedenle, eğer kitabım okuyucu bulursa, ilk okulu bile bitiremediğimden, olası hatalarımın okuyanlarca bağışlanmasını dilerim.

Yazmak ne kadar zor bir işmiş tanrım. Fakat yine de tanrıya şükretmek gerek. Ya hiç yazmayı bilmeseydim. İşte bu kötü olurdu. Hayatı boyunca iki kez mektup yazmış olan benim için.

Kitabımın başında belirttiğim gibi. Yazdıklarımın büyük bir bölümünü TV ekranlarında şov yaparken söylemedim mi? Hemen hemen Türkiye'de çıkan tüm gazeteler, ne kadarını yayımlayabildiler?

Büyük Türkiye.

Cumhuriyet.

Demokrasi.

İnsan Hakları.

Hukukun üstünlüğü.

Çağdaşlık sözlerinden yapılan salatada kaybolup gitmedi mi?

Düşündeki sınırsız özgülere gebe şahsiyetsiz, cahil, bilgisiz, görgüsüz ve enayi bir fahişe eskisine düştü söylenmemiş son söz.

Yeni Yüzyıl Kahramanı

Öyle demiş bilgeler.

"Yürekten duyarak yaşayan bilir." Yalanı, doğruyu, aldatmayı, aldatılmayı, acıyı, tatlıyı, mutluluğu, mutsuzluğu. Gözlemlerde görür gerçeği gönül gözü. Fahişelik yaparken temiz, namuslu (namusun nerede olduğu da kişiye göre değişiyor. Kimine göre apışarasında, bana görc beyinde) zannedilen. Sokaklarda, caddelerde, güzel semtlerde ve sitelerde ve genelevlerde çalışmak için gitmek zorunda kaldığım bütün mekanlarda, mesleğimin hakkını vererek yapacağıma, kendi kendime söz vererek başlayıp, kendi verdiğim sözden, ikinci müşteriden sonra cayan yine ben oldum. Sevmeyerek yaptığım işten para biriktirip ayrılma hayalim, yazdığım *"Sevda"* , *"hayvan hayvanlar"*, *"kadınlarımız, kızlarımız, kardeşlerimiz"* adlı hikayelerdeki gerçekler yüzünden gerçekleşmedi, gerçekleşemedi.

Tek çare aynı mesleği sürdürmekti. Sermaye olarak veya patron olarak. Bir altermatif de kurtuluş için müşterilerden birisi ile evlenmekti. Bu bir çözüm sayılırdı. Ama kim alırdı fahişeyi karı olarak. Fahişe olmayanın bile koca bulamadığı günümüzde müşterileri ile veya art niyetli dostları ile evlenip gidenler geri geldi. Hep bilinen çevre baskısı ve art niyet yüzünden.

Fakat yine de denemeye değerdi. Kurtulmak için, dini nikahla böyle bir beraberliği denedim.

Geriye dönmemek için, tüm olumsuzluklara rağmen böylesi bir birlikteliği sürdürmeye çalışmak, aptallıkların en büyüğüydü belki. Ama yeniden aynı yere dönmenin ızdırabına değer diye düşündüm. Geriye dönerken, fahişe bir annenin etiketini yaşam boyu taşıyacak masum bir kız çocuğu vardı kucağımda, çabamın ispatı.

Son şansımı, çayır kuşu çayıra, bayır kuşu bayıra misali (zengin, güçlü, köpek sürüsü gibi kiralık katilleri bulunan, delikanlı) genelev sahiplerinin, evlenme teklifleri arasından; silik, yaşlı, zengin olmayan, gerçek kimliğini saklamak için genelev kapısına adını yazdırmaktan imtina eden, *"Hem karnım tok dursun, hem göre-*

ğim bütün kalsın." diyen cinsten, kendi gibi patron olan eşinden yeni ayrılmış, akşama kadar kahve köşesinde nargile içmekten başka bir işe yaramayan birini, kendime koca olarak seçtim.

Eşiyle boşanma derecesinde iken kiraya verdiği genelevinin kiracısını, "Kendim çalıştıracağım" diyerek, mahkemeye vermiş. Mahkemenin neticesini beklerken de, ben onu bulmuştum. "Genelevi açalım patron ol, sonra nikah yaparız. Evin tapusuna seni ortak ederim" dedi. Benim kirada oturduğum evi boşaltıp, onun ilçedeki evine yerleşmiştik.

Tapunun yarısı ve nikah, eşimin ben istemeden vermiş olduğu sözlerdi. Benimse birtek isteğim oldu. O zaman üç yaşında olan kızım, bizi beraber yatarken görmeyecekti. Bu isteğimi menfatleri doğrultusunda kabul etti.

Geriye genelevin boşalmasını beklemek kalmıştı.

Kiracının, yasal hakkını kullanması nedeni ile dava Yargıtay dairesine gitti. Paranın ve hatırın gücü ile altmış gün olan süre yirmi üçüncü günde lehimize kararla geri geldi.

Fakat bürokratik engel burada kendini gösterdi. Para geçmiyordu. Benim patron olmam gecikiyordu. Nedeni ise, polis eşimi sevmiyordu. Çünkü daha önceki eşiyle genelev çalıştırırken, rüşvet verme yüzünden üst düzey bir emniyet görevlisinin meslek hayatına son verilmişti. Polis, geçmişte arkadaşlarına yapılan bu hareketin intikamını böyle alıyordu.

Kendimi polise anlatmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Ben istenmeyen adamın eşi idim.

Çaresiz bekliyor, güveniyordum, sabıkasız sicilime. Nihayet uzun sürdürülen tahkikat bitmiş ve patron olmuştum.

İlk kazandığım parayla ilçeye yakın başka bir ilçede ev tuttum. Kızımın babasını kızım için kullandım. "Gel!" dedim. "Kızımı bakıcıya vermek istemiyorum. Sen bir yardımcı kadın nezdinde baba olarak ilgilen. Benim para kazanmam lazım." Patron olduğumu duyunca, hemen gelmişti. Daha önce baba olduğunu bile hatırlamazken.

Benim amacım, kızımın parçalanmış aile ortamından belli bir yaşa kadar korunması, anne baba ile büyümesi idi.

İşin bu tarafını kendime göre halletmiştim. Şimdi ise kocamın sözlerini tutmasını bekliyordum.

Geçiştiriyordu, verdiği sözleri. Ne nikah yapıyor, ne de tapunun yarısını, söz verdiği gibi üzerime geçiriyordu. Aradan dört yıl geçmişti. Bu arada kooperatife girmiş, üç milyon ödediğim taksitlerle bir ev almıştım. Kızım orada okula başladı.

Nikah sözünü hatırlattığım zaman, kızımın babasıyla oluşunu bahane ederek: Burada benimle kalsaydı, çingene mahallesinde gariban bir kadına baktırırdık. Sen çevrenin, hakkımızda dedikodu yapmasına sebep oluyorsun. Genelevi patron gibi çalıştıramıyorsun. Bu orospular iyilikten anlamazlar. Sense bunların para kazanmalarına gözyumuyorsun. Böyle patronluk olmaz! Seninle bareber olduğumuzdan beri hiçbir mal varlığımız olmadı. Ayrıldığım eşimle beraberken ortak birçok yer almıştık. Bak yanımızdaki diğer genelevin sahibine? İlçenin yarısı onların. Onlar senin gibi yapıyor mu? Ben sana bu durumda nikah yapmam. Kendini düzelt o zaman. Sabah işinin başına, gece benimle beraber eve. Sen tersini yapıyorsun. Dışarıda, her insanla içki içiyorsun. Eve gelmek yerine, genelevde yatıyorsun. Yalnız benimle içeceksin. Benimle gezeceksin. Kimseye acıyıp, para yardımı yapmayacaksın. "Allah versin!" diyeceksin. Kahvede, herkes seni konuşup, benimle alay ediyor. Benden başka herkes genelevin kazancından faydalanıyor. Ben bu malın sahibiyim, üç tane evim var. Neden on tane olmasın? İyi düşün kararını ver, diyordu.

Gittiğim meyhanede içerken, onun sözlerini düşünüyordum. Benim düşüncelerim hiçte böyle değildi. Paran varken, her yardıma muhtaç insana, yardım etmek gerekirdi. Hele hele genelevde çalışan kızlara, daha fazla yardım etmeliydim. Onlar çalışırken, kendimin çalıştığını zannediyor, onların içinden geçenlerin hepsini yüreğimde hissediyordum. İnsanların bir veya iki evi olmalıydı. On evi olan insan, on evde birden oturamazdı ki? İnsanın kendine yetecek kadar parası olunca, fazlasını biriktirmek yerine, olmayana vermesi daha doğru değil miydi? Bir terslik vardı. Ya benim düşüncelerimde, ya da kocam gibi düşünen insanların düşüncelerinde. Ama büyük çoğunluk kocam gibi düşünüyordu.

Benim çalıştırdığım genelevin yanındaki genelev sahibi de öyle yapıyordu. Kendi arabası ile kızların ihtiyaçlarını alıyor, dışardan bir araba çağırmıyordu. Bense, iki ayrı araba çağırıyordum bu işler için. Diğer patron, vergi kaçırıyordu. Bense, tersine vergimi tam veriyordum. Diğer patron, akşama kadar görev yapan bekçiye çay bile götürmüyordu. Ben, işçilere tenbih ediyordum. "Önce nokta görevlisine yemek gönderin. Sonra da siz yemek yeyin." Bu nedenle de benim biriken param olmuyordu. Ama ben, büyük bir rahatlık duyuyordum. Kocamın sözlerine de hak vermiyor değildim. Ben muhtaç durumda olsaydım bana yardım eder miydi insanlar? Etmezlerdi, geçmişte de etmemişlerdi. Fakat ben değişemiyordum. "Her halde bende bir eksiklik, zeka özürü vardı." Fakat deli veya zekâ özürlü olsam bunları düşünemem diye de düşünüyordum.

Çok alkol aldığım bir gün, verdiği sözleri yerine getirmezse genelev ruhsatını indirip, genelevi kapatacağımı, gidip başka yerde vekil olacağımı söylediğimde, kararlı olduğumu anlamış olacaktı ki nikah için gün aldık.

Bir kimlik arayışının, bilmem kaçıncısıydı bu. Sadece hukuki açıdan, kağıt üzerinde kalan bir birliktelik.

Özel hayatımdaki tek mutluluk, kızımla beraberliğimin dışında çiçeklerle uğraşmak, bir iki hayvan beslemekti. Çalışan kızlara yemek pişirmek ve genelevin atmosferinden sıkıldıkça ki bu sıkıntı çok sık oluyordu. Bildiğim sahte dostlarla rakı içmekti.

Oynuyordum rolümü Polyanna gibi.

Diğer patronlara benzemeden, yıllar önce verdiğim söze sadık kalarak, kocamın tüm muhalefetine rağmen çalışan kızlara, işçilere azami iyi ve adil davranarak.

Ülke genelindeki genelevlerde yalnız benim çalıştırdığım genelevde bahşiş serbestti. Regl'li oldukları zaman çalışmazlardı. Ramazan ve Kandil günlerinde çalışma yoktu. İzin günü dışında diğer günlerde de izin vardı.

Bana diğer il ve ilçelerden, ilk tescil için telekız getiren patron arkadaşlar, pazarlık yapıyordu. "Bak anacım bahşiş olayını yasakla. Sonra bizde sorun yaratıyor bu orospular." Ben yine bildiğim gibi davranıyordum. Daha da ileri gittiğim oldu. Şöyle ki gerçek-

ten istemeden çalışanlar vardı. Bıkmışlardı, başkalarına çalışmaktan. Böyle olanları çöpçatanlık yaparak dostlarından ayırdım ve başkalarıyla evlendirdim. Evlendirdiğim kadınlar içinde dönen bir kişi oldu. Diğerleri, mutlu beraberliklerini sürdürüyor. Tabii dostları bana düşmandı ama bu düşmanlardan hiç korkmadım.

Bir ülkede fuhuşun alabildiğine çoğalması o ülkedeki devletin çöktüğünün en net gerçeği idi ve ben bu gerçeği görerek yaşıyordum. Ülkesini seven her vatandaş gibi üzülerek.

Piyasada telekız olarak çalışan, tehlikeleri, zor koşulları ve çeşitli nedenleri için bu mesleklerini genelevlerde çalışarak, sürdürmek isteyen fahişeleri, "prensip kararı" adı altında, yasal olmayan bir engelle yasaklıyorlardı, Mülkiye Amirleri.

Zaman zaman bu yasak kaldırılıyordu.

Benim gözlelemlerimde beni en fazla ilgilendiren husus, yasak neden vardı? Neden istenirse kaldırılabiliyordu? Yasalar her zaman, her yerde neden aynı değildi? Bu beni mesleğimle ilgili olduğu için araştırmaya iten nedenlerin başlangıcı oldu.

Çelişkili nedenlere cevap aramaya başladım.

Bir mülkiye amirinin böyle bir prensip kararı almasına neden ne olabilirdi? Dilekçe ile mülkiye amirine yaptığımız müracaata, yazılı red cevabı yerine şifaen verilen cevapta sadece, "Bulunduğumuz bölgede yaşayan fahişeler tescil edilebilir. Başka il ve ilçelerden gelen kadınlar nüfusta bağlı oldukları yerlerde çalışsınlar" denmişti. Bu şifai karar yasalardaki kişi özgürlüğüne ve iş kanununa aykırıydı. Bunları hatırlattığımdaysa ağır hakaretlere uğradım.

Yılmamıştım onlar beni zorluyorsa, ben de onlara aynı şekilde cevap verecektim. Gelen telekızlar doğdukları yerde çalışmak istemiyorlardı. Bunun çeşitli nedenleri vardı. En önemli neden aileleri idi. Kendilerine, nüfus kütüklerini çalışmak istedikleri bölgelere almalarını ve bu bölgede yerleşmelerini önerdim. Öyle de yaptılar. Bu da bir sonuç vermedi. Mülkiye amirleri, o zaman da prensip kararı alarak, başka yerde tescil yaptırsınlar, sonra naklen gelsinler diyerek, yasak koyuyorlardı. İdari mahemeye başvurmaktan başka çare kalmamıştı. Avukat aracılığı ile mahkemeye başvurdum. Avukatımın söylediğine göre bu davayı kesin kazanırdık. Çünkü mül-

kiye müdafaasında yaşı küçük ve namuslu kadınların, geneleve satıldığını iddia ediyordu. Bu gülünç bir yalandı. Yalandı, çünkü çalışmak için gelen kadınlar, tam teşekküllü polis tahkikatından geçiyordu. Aykırı bir hal poliste derhal ortaya çıkardı. Bu da bana ceza mahkemelerinde ceza aldırırdı. Kaldı ki namuslu bir kadın bu işi yapmıyorsa, geneleve gelip, "Ben burada çalışmak istiyorum," demezdi. Hele hele pembe kimlik sahibi, ameliyatla kadın olmuş erkeklerde genelevlerde genel kadın olarak çalıştığına göre bu iddia tamamen asılsız bir saptırmacaydı. (İstisnalar hariç)

Şüphelerimde haklıydım. Dava açmakla, arı yuvasına çomak sokmuştum. Yaramaz çocuklar gibi. Tabii bunu bana pahalıya ödeteceklerdi. Başka il ve ilçelerden firar eden tescilli kadınları da çalıştırmamaya başladılar. Gerekçe hep aynıydı (prensip kararı). Mahkemenin neticesini beklemekten yorulmuştum. Aradan geçen bir yıl içinde yorgun ve bıkkın olsam da beklemekten başka, yapabileceğim birşey yoktu. Arı yuvasına çomak soktuktan sonra, yasaların kafalarına göre işlediğini anlamam, aradan iki yıl geçtikten sonra açtığım idari mahkemeyi, zaman aşımı gibi sudan bir sebeple kaybedince oldu. Beceremediğim bu işten el çekmem isteniyordu. Hayat, yaşamaya layık olmaktı. Olmayana yaşam hakkı yoktu. Ben mahkeme açmakla, sistemin pazarını bozmak istemiştim. Elbet bir ceza verilecekti. Çok geçmeden verildi de. Başka genelevlerden firar ederek gelen kadınlar, bundan böyle alınmayacaktı. Tebligat, yine sözlü olarak telefonda yapılmıştı. Genelevlerde tescil edilip, hayat kadını olarak çalışan bir kadının, çalıştığı genelevden, polisten izin veya nakil belgesi almadan çıkışına, "Firar etti." deniyordu. Böyle gelen kadınlar çalışmak isteyerek müracaat ettiklerinde yapılan işlem; emniyet müdürlüklerinin ahlak bürosu tarafından firar ettiği yerden, bir yazı ile orada çalışıp çalışmadığını ve adli idari medeni durumunun, sorulmasıyla oluyordu. İşte yasakladıkları buydu. Amaçları ise belliydi. Benim bu işten vazgeçmemdi. Çünkü polis, çalıştırılması, polisçe izine tabi yerlerin hangi şartlarda çalıştırıldığını biliyordu. Ben başka genelevden satın alarak, borçlandırıp kadın çalıştırmıyordum. Bu nedenle, hiç şansım yoktu. Aç kalmıştım. Daha doğrusu orospuluğu beceremediğim gibi,

patronluğu da becerememiştim. Eşimde aynı kanıdaydı. "Böyle patronluk olmaz!" diyordu. Fabrika patronluğu değildi ki, bu genelev patronluğu. Yapabileceğim tek bir şey kalmıştı. Genelevi kiraya vermek. Öyle de yaptım. Noter mukavelesi ile anlaştık. Ruhsat benim üzerimde kalacak, gelir vergisini, sigorta, K.D.V. vesair vergileri kiracı ödeyecekti. Otuz ay sürecekti sözleşme. Başarılı bir genelev patronu olabilmek için, bazı şartları ve kuralları kabul etmenin dışında, insanı insan yapan değerlere de veda etmek zorundasınız, demektir.

Ne şekilde olduğunu, gözlemlerimden edindiğim bilgiler doğrultusunda anlatmaya çalışacağım. Tabi bu gözlemlerimin ne denli doğru olduğunu, patron olmadan önce, kesin olarak bilmiyordum.

Nedir bu kurallar, şartlar? İnsani değerler derseniz, tek tek bana göre cevaplandırmaya çalışayım. Birinci şart: Kadını borç para vererek borçlandırmak. İkinci şart: Kadının dost tutmasını sağlamak.

Kurallarsa, bir; kadının polisten dost tutmasına mani olmak (nedense her işlerini polisle yapmalarına rağmen polis dosta karşılar.) Bazı kadınlar polis dost tutmayı , patrona karşı güç oluşturmak için tercih ediyorlardı. Bazen de, bir rastlantı sonucu tanışıp, birlikte yaşıyorlardı. Tabi bu tanışmanın, karşı tarafın bir planı sonucu olup, olmaması da şüphe edilecek durumdu. Her iki halde de bu kadınların adı, camia içinde, Polisçi diye anılır. Pek rağbet görmez.

Kural iki: Rağbet görmeyen diğer bir kadın türü de, lezbiyenlerdir. Bu kadınlar, diğer normal kadınların yanında çalıştırılmazlar. Erkekten dönmelerin, diğer kadınlar arasında, çalışmasında bir mahzur yoktur. Fakat genelevde, lezbiyenler ve dönmeler ayrı bağımsız evlerinde çalışırlar.

Kural üç: Kadın, dostuyla bir başka memleketten gelmişse, yabancı olan dostunun, yeni geldiği genelevin çete grubuna dahil edilmesi sağlanır. Gelen yabancı dost bu kurala uymaz, bağımsız kalmak dilerse, dördüncü kural devreye sokulur.

Kural Dört: Bu dosttan kurtulmak amacıyla, diğer kadınların da yardımıyla kadına, telkin, yönlendirme, baskı, başka erkek ta-

nıştırma şeklinde etki yapılır. Dışarda ise dosta, para teklifinden tutun da, kadını bırakması için her türlü yıldırma politikası uygulanır. Dayak, yaralama gibi. Patronlar bu işler için özel adam beslerler. Böyle biri, işin sonunda feda edilerek polise teslim edilir. Cezaevinde krallar gibi bakılır. Çıkınca yeni suçlar işleyebilsin diye. Teslim edilmeye kıyılmayan, çok özel kıymetli adamlara, "ki bunlar, daha büyük işlerde kullanılır." Polis yol verir. Böyle hallerde, kesenin ağzı biraz daha fazla açılır. Tabii bunlar çalışacak, genç, güzel, iş yapan kadınlar için olur.

Kural beş: Patron tarafından bu dost işindc oğulları ve akrabaları önceliklidir. Bu, işin vehametini kavrayamayan kadının tercihidir. Zaten genelev yaşamına koşullanmış olduğundan, diğer kadınlardan kendini üstün görerek hava atar, diğer kadınları özendirir. Patronun veya oğlunun ya da akrabasının dostu olmanın kadına sağladığı tek avantaj, diğer kadınlara karşı takındığı patron havasıdır. Lokantaya para ödemez. Daha sık izin kullanır. Yediği kazık iki mislidir. Kurtuluş şanslarının olmadığını bildikleri için, iki yüzlü bir patron yalakası olurlar. Aralarından yeteneği olanlar yönetici kadrolarına alınır . Çcte reisi veya üyesi patronların hem dostu, hem de suç ortağı olur. Servete ve başarıya ulaşırlar. Böyle başarıya ulaşan patronlara, hanımefendi denir.

Emniyet müdürlcrindcn övgü alırlar. Sevgi, saygı görürler. Hatta bu müdürler tarafından, scvgilileri olma payesi ile ödüllendirilirler.

Çünkü, sistemdeki hiyerarşiye uygun davranmışlardır. Artık genelev sokağına girmezler. Genclcvlerini yövmiyeci tabir edilen sermaye kadınlara, (patron namzcdi) milyarlara varan hava parasıyla, yüzmilyonlara varan para karşılığı kiraya vermiş, vergi dairelerine ise on milyon gibi cüzi bir rakam beyan ctmiştir.

Bir araştırın bakalım. Başarıya bu şekilde ulaştıktan sonra çete rcisi dostlarından ayrılıp hangi cmniyct müdürleri ile yaşıyorlar.

Ayrıldıkları çete reisi dostları da aynı şekilde genelevlerini kiraya vermiş, perde arkasında hangi ocakların içinde devlet kahramanlarıdırlar. Fakat olsun, ne önemi var. Hayatı yaşamaya layık olmuşlardır. Önemli olan budur.

Kural altı: Kadına % 20 faizle verdiğiniz parayı; bir ay geçince, "Bacım, böyle olmuyor, param sende bağlandı. Günlük ödemeye geçelim o zaman borcun ikibuçuk ayda biter" diyerek (kadının bir aylık çalışma süresinde kazandığı para miktarından ödeyemeyeceğinin hesabı yapılmıştır) geri istemektir. Her gün faizci tarafından, kadının parası elinden alınır. Süre sonunda, bitmeyeceği bilinen borcun üzerine, kuraldaki faizin iki misli konur. Bu stil başka bir öldürme şeklidir. Tabii bütün bunlar, polis tarafından bilinir ama rüşvet uğruna göz yumulur.

Kural yedi: Öldürmek zorundasınız! Bu kural değil, artık şart olmuştur. Neyi öldürmek zorundasınız? İnsanları mı? Evet insanları! Gerektiği zaman kişisel çıkarların için, bazen de intikam için. Genelev rekabeti içinde bu çok doğaldır.Zaman zaman gazete manşetlerinde okuyoruz, genelev mafyası yine can aldı diye. Faili meçhul cinayetler, anılmaz bile.

Hiç mafya olur da kumar olmaz mı? Haraç, rüşvet olmaz mı?

Kural sekiz: Bu camiada yaşayabilmek için haraç vermek, rüşvet vermek zorundasınız.. Kumar oynayarak verdiğiniz haraç, rüşvet olarak birilerinin cebine giriyordur. Bu şekilde gruba dahil ettirilen yabancı dostlar, haraç verirken rüşvet vermiş olurlar. Kumar oynama alışkanlığınız yoksa, her ay veya her hafta para balyasını bir yerlere indirirsiniz.

Bir de bu çalışan kadınların dostlarına genelev camiasında verilen bir isim vardır, "Zavak". "Ne anlama geldiğini araştırdım. Bulamadım. Belki de pezevengin kibarca olanıdır? "Bütün bu kokuşmuşluk ve çürümüşlük içinde, zevk veren bir şey yok mudur?" derseniz, "o da vardır" derim. Kendilerine göre yaşadıkları, lezzet aldıkları bu şey aşktır şehvettir. Nasıl yaşarlar bunu? Hanımefendiliğe yükselmiş olanlar, kendilerine sevgilisi olma payesi vermiş yüksek şahsiyetlere, yaşları gereği buruşmuş, sarkmış etlerini örten parayı vererek onbeş günde veya ayda bir seks satın alarak. Onlar başarıya ulaşmıştır. Mutluluk budur. Perde arkası başka kahramanlıklara imza atmış olan kahraman maçolarsa manken kızlar ve havaları sönmüş üçüncü sınıf sanatçıları tercih ederler. Genelevden

henüz ayrılmamış, hanımefendiliğe namzet olanlarsa, genelev çevresinde bol miktarda bulunan, seks konusunda şöhretli, kadınlar arasında denenip kabullenilen maçoları tercih ederler. Bunlar, hem daha ucuz olur. Hem de fedailik görevini üstlenirler. Hanımefendiliğe namzet bir tür ise, bu doğal ihtiyaçlarını, ayda bir kendi özel adamları ve arkadaşları aracılığı ile, varoşlarda oturan ve varoşlardaki orta ve lise dengi okullarda okuyabilmenin, maddi zorluklarına göğüs gerebilmenin, nasıl yapılacağının bile bilincinde olmayan saf, masum kız çocuklarının gözünü para, hediye ve lüksle kamaştırıp, otel odalarında lezbiyen ilişkilere girerek hem zevk alırlar hem de, ilerideki sermayelerine yatırım yaparlar.

Parçalanmış aile çocuklarının, orospu ve eşcinsel oluşlarının dışında, böyle tuzağa düşürülerek eşcinsel ve orospu yapılan, masum çocuklar da çoğunluktadır. Tıpkı panzerlerle uyuşturucuyu kaçırıp başkalarının üzerine atma masalından sonra yarattığımız varoşlardaki, güçlükle aldığı yarım kilo esrarı satıp, enaz beş nüfuslu ailesini geçindirme çabası içindeki suçluyu sözümona görev anlayışı içinde yakalayıp medya ve basında teşhir ederek, aslan gibi görev yaptıklarını söylemekten utanmayan zihniyet, panzerlerle uyuşturucu kaçırıp çocuklarımızı gerçekten zehirleyenleri yakalayıp teşhir etsin de görelim. Birşey daha söylemek istiyorum. Bu bilgileri morfin ve uyarıcı seks hapları dışında, eroin, kokain ve esrar uyuşturucu maddelerini yaşantımın bir gereği olarak o insanların arasında, kendi bedenimde deneyerek, irademle bağımlı olmadan yaşayarak, bugün bu sözleri söyleyebildiğim için mutluyum.

Şimdi biraz da bu hanımefendi patronların sevgilileri olan müdürlerden bahsetmek istiyorum. Yalnız bu konuya girmeden önce başımdan geçen bir olayı anlatmakta yarar gördüm. Önce onu anlatmak isterim.

Kurmak teşebbüsünde bulunduğum, izin verilmediği ve de ölümle tehdit edildiğim için dokuz ay bekledikten sonra kapattığım Hayat kadınlarını eşcinselleri koruma, yardımlaşma ve ıshlahını teşvik derneğinin açılması için izin beklediğim, bindokuz yüz doksan beş yılının aralık ayında Dokuz Eylül Üniversitesi, mikro biyo-

loji anabilim dalı, başkanlığından bir davetiye aldım. Merak içinde davete gittiğimde, beni, Doç Dr. İ. Hakkı Bahar ve Doç Dr. Y. Hakan Abacıoğlu karşıladılar. Bir ön görüşme yaptık. Davetin sebebi: Ülke yararına, Atatürk ilkeleri doğrultusunda, bilirkişi olarak, her iki yılda bir yapılan, Ulusal AIDS ve CİGH Sempozyumunda konuşmamdı. Seve seve kabul ettim, tarih ve yer belirlenmişti. İzmir Sabancı Kültür Merkezinde onyedi, ondokuz Nisan tarihleri arasında, yapılacaktı. Daha sonra aramızda geçen kısa sohbette kendisine, yoksulluk ve annemin akıl hastası oluşu sebebiyle okuyamadığımı fakat okumayı çok sevdiğim için çocukluk yıllarında, paramız olmadığı için (değinmeden geçemeyeceğim, henüz bahsetmediğim ileride bahsedeceğim, Ailemin içinde her zaman ispatlayabileceğim, birkaç savcı, iki operatör doktor. İki eczacı, iki küçük çapta fabrikatör, hiç çocuğu olmamış, fakat iki defada hacca gitmiş olan baba yarısı, şu an ölü olduğu için, "Allah rahmet etsin." dedim ve bize ölürken bıraktığı evde yaşayan bir amca, iki evi olan bir hala, gazi madalyası olan bir dedesi varken) gıda maddelerinin ambalajının, gazete kağıtlarından yapılan kesekağıdının kullanıldığı, yıllarda. Yani kırk yıl evvel, o kese kağıtlarının çirişten yapılan zamkını ıslatarak, açıp okuduğumu söylediğimde "Ben de o kese kağıtlarını satarak bu güne geldim. Şimdi ise, yirmi milyon maaşlara çalışan bir memurum" diyen ve sohbet sonunda, "Lütfen." diyerek beni teşvik eden, "Yazma alışkanlığım yok hocam!" dediğim zaman, beni bir çocuğu azarlarcasına, kaşlarını çatıp, hiddetle tahkir eden ve bu kitabı yazmamda en büyük etken olan, ellerini değil, ayaklarını öperek teşekkür etmek istediğim o yüce öğretmenim Doç. Dr. İ. Hakkı Bahar beyefendiye ve sebebini ileride anlatacağım nedenlerle kızıma, şu an Ankara'da hasta olan ve benim imkansızlıklar nedeniyle ziyaretine gidemediğim, bugün ülkemizde yaşayacak mozaikleri kabul etmeyen bir politikacının yakın akrabası olan, Kıbrıslı, yetmişdört - yetmişbeş harekatında ele geçirdiği kaleyi politik oyunlar sonucu geri verenlere kırgınlığından dolayı istifa eden eski bir askere ithaf etmeyi bir borç bilirim.

Bu arada, Dokuz Eylul üniversitesi, Sabancı Kültür Merkezi'-

nde, yaptığım konuşmada, heyecanım nedeniyle, yarım kalan konuşmamı da tamamlamış olmaktan dolayı mutluyum. O günkü konuşmamın konusunun AIDS olmasına rağmen, önemli bulduğum Ege Üniversitesinde adını şu an hatırlayamadığım bir profesörün, gazetelerde okuduğum bir demecine cevaben, yaptığım konuşma olmuştu bu. Profesör, gazetelere verdiği demeçte, "Polis teşkilatını, çürük elmalara," benzeterek şu sözleri söylüyordu. "Sağlam elmaların içinden çürük elmaları ayırmak meseleye çözüm değil zarar verirdi" Belki de doğru söylüyordu? Fakat benim düşüncem çözüm; çürük elmaları sağlam elmalardan ayırmak yerine teşhis ve tedavisinin yapılması ve elmaları çürüten virüsün bertaraf edilmesiyle gerçekleşebilirdi. Daha sonra devlet kademelerine giden raporun değerlendirildiğini polis ve askere yapılan zamlardan anlamıştım. Fakat bu çürümüşlüğün önemli ölçüde giderilmesi ancak yasalarda yapılacak köklü reformlarla gerçekleşebilirdi. Başta mülkiyet yasalarının büyük reforma ihtiyacı vardı. Eğitim, sağlık, ekonomi iktidarların kişisel menfaatleri sebebiyle felce uğruyordu.

Hergün gazetelerin köşe yazılarında, hakkımda söyledikleri eleştirel hakaretlerin çoğalmasından, bu kitabı bir an önce bitirmem gerektiği anladığım için, lafı uzatmak istemiyorum. Bu ülke gerçeklerini, aslında hepimiz biliyoruz ve iki yüzlülüğümüzden, baskı ve korkudan söyleyemiyoruz.

Hakikati söylemek ve yalanlarla yüzleşmek, aydınların sorumluluğudur.

Kimdir bu müdürler? Nasıl insanlardır? Tahsilleri bellidir. Çoğu Polis Koleji mezunlarıdır.

İçlerinde yurtdışında iki üniversite bitirmiş, mastır yapmış olanları da vardır.

Yetmişikibuçuk millet dediğimiz mozaiğin içinde hangi etnik gruplara dahildirler? İn midirler? Şeytan mıdırlar? Nasıl yaşarlar? Ne yer ne içerler? Ek bir iş yaparlar mı, günün sosyo - ekonomik yapısı içinde?

Bazıları, gerçekten namuslu kalmaya gayret gösteren, şerefli insanlardır.Bazılarını da zaruret bozar.

Bazıları ise hem aç gözlü hem de çok acımasız ve zalimdirler. Bazıları babacan tavırlı ve merhametlidirler.

Aslında hepsinin Atatürk'ün, "Dün sizin hali tavrınızdaki mertlik ve ciddiyet, size olan haklı itimadı kuvvetlendirdi" diyerek övgü yağdırdığı gibi olması gerekirken maalesef sistemdeki çürümüşlük yüzünden, böyle olamamışlardır. Ne demişler, "Zaman sana uymazsa, sen zamana uy." İçlerinde hiç büyümeyerek, hep genç kalmayı başarabilen, ihtiyar delikanlılar da çıkar. Ara sıra, elli yaşındayken kendini otuzaltı yaşında gören, kendi kaybettiğinin acısını, hiç suçu olmayan birinden çıkarırken öldürmek istediği, fakat öldüremediği için kendini sapıkça tatmin ederek, intikam alan, öldürmeyi Allah'tan korkmadan deneyen bu insanları özellikle son beş sene içinde tanıdım. Bu insanlardan bahsetmek isterim.

Bunun için beş yıl geriye, ilçedeki kocama ait olan genelevi, başarısızlığım yüzünden kiraya verdiğim zamana dönmek lazım. Bizde öyle yapalım ki, şu altın sözler gerçekleşsin.

Herbirimizin, tümüyle kendimize ait olan bir karaktere sahip olmamız , başka hiç kimsenin aynen olamayacağı gibi yapmamız murad edilmiştir.

Genelevi otuz ay süre ile kiraya verdikten sonra İzmir'e evime gelince mahkemeyi kaybetsem de hiç olmazsa kafamı dinleyeceğim için seviniyordum. "Oh be!" otuz ay rahattım. Bunu kızıma müjdeledim. "Artık işe gitmeyeceğim. Hep yanında olacağım." dediğimde, çocuk gözlerinde hasret kaldığı anneye kavuşmanın sevincini yakalamıştım.

Evim kira olmadığı için, genelevden aldığım dört milyon kiranın yarısı eşime gittiğinden, kalan iki milyon ile geçinmeye çalışıyordum. Çocuklarıyla kendi evinde kalan eşim, haftada bir gün benim evime geldiğindeyse kavgamız devam ediyordu. O, hep başarısızlığımı dile getirerek, çoğaltamadığı mülklerinin hayali ile bana verip veriştiriyordu. Ben de kendine uygun bir eş bularak beni boşamasını söylüyordum.

Genelevi kiraya verişimin üzerinden onüçay geçmişti ki, baba memleketimiz olan ve birkaç yıldır orada yaşayan kız kardeşimden gelen bir telefonla hayatım boyunca şaşırtıcı rastlantılara gebe sürprizlerden birini daha yaşayacağımı bilmiyordum.

Telefonda, "Abla, konuşmamız lazım. Sabah uçağıyla geliyorum" dediği zaman çok sevinmiştim. Onu telefonda öpücüklere boğdum. Beklediğimi söyleyerek, telefonu kapadığımda sevinçten kabıma sığmıyordum.

On yıldır görmüyordum kardeşimi ve diğer aile üyelerini. Zaman zaman hasretlerini yüreğimde yaşarken onları yargılıyordum. Fakat bu, en küçük kardeşimdi ve kadındı. Bense hayatın bütün çirkinliklerinin yaşatıldığı bir başka kadındım.

Beni yaşamlarından dışlamışlardı. Anlamsız gerçeklerin ne olduğunu, gönül gözlerindeki pencereden görmeden, sadece gözleriyle bakarak hep boş sözler etmişlerdi. Diğer insanlar gibi, atasözlerini okuyup anladıklarını zannettikleri zaman. Ama olsun geliyordu ya önemli olanda buydu. Ben unutmuştum. Onun hakaret dolu sözlerini duyduğum zaman başkalarından.

Hava alanındaki karşılamamız, eve gelişimiz bir rüya gibiydi. Hülyalı bulutlarda yaşanan vuslat, sevinç, neşe hepsi bir yaşanıyordu. Tabi bu bir kaç saate sığan neşe, bitti birden. Etrafı kara bulutlar sardı. Zaten bu bir kaç saatlik mutluluk, çoktu bile. Benim gibi, bahtı kapkara olan bir insana. O, benim ruhumda yaşadığım fırtınalardan habersiz "iflas ettim." diyordu. "Birlikte olduğum erkekler de, para yardımı yapmıyor. Buraya hangi taleple geldiğimi, damadım da biliyor" diyordu. Bildiğim, acı yaşam gerçeğini bana anlatarak, doğal bir şeymiş gibi, "Beni sat!" diyordu. Artık çaresizdi. Torunu, kızı, damadı, hepsi para bekliyorlardı. Bir sürü zengin, makam ve mevki sahibi ailemizin içinde, tarih bir kere daha tekerrür ediyordu. Bir farkla, bu defa kurban kadeşimdi. Bunu yapamayacağımı söylediğimde, üzüntüsünü gözlerinden okudum. Son umuda da bitmişti. "Geri dönüp çalış" dedim. "Damadını da buraya gönder. Birlikte yaşadığın erkeği de çağır. Seni götürsün. Gene-

levin kira müddeti dolduğu zaman, sana para yollarım" dediğimde, çaresiz kabul etmişti.

Daha sonra, Kıbrıs'taki damadından gelen telefondaki konuşmalar, kardeşimin bana getirdiği talebin, aile içinde alınmış ortak bir karar olduğunu teyid ediyordu.

Gece yatağıma uzanmış, kardeşimle konuştuklarımı düşünürken, ilk defa genelevi kiraya verdiğime pişmanlık duymuştum. Hiç olmazsa şimdi biraz para yardımında bulunabilirdim. Ama benim, kendime bile yetecek param yoktu.

Sabah kardeşimin birlikte yaşadığı sevgilisi, verdiğimiz adrese gelmişti. Sıradan bir Doğu insanıydı. Yetmişbeş yılında Kıbrıs'a gitmiş ve orada ticarete başlamıştı. Kardeşime söz verdiği halde neden evlenmediklerini sorduğumda, anlatmak istemediğini sezmiştim. Soruyu değiştirerek, neden maddi yardımda bulunmadığını sorduğumda ise, kardeşimin sabırlı olmasını ve damadını yanından ayırması gerektiğini söylediğinde ailevi sorunları olduğunu anlamıştım.

Ertesi gün, Kıbrıs'taki aile üyelerine hediye, kendilerine de dönüş bileti almak için dışarıya çıktıklarında, ben, kardeşimin mesleği olduğu halde çalışmak yerine, geçmişte kötülediği benim mesleğimi tercih edişinin zaruretten değil, kolay yoldan zengin olma hayalinden kaynaklandığını anlamıştım. Çünkü o, "sevimli bir asalaktı." İmam nikahıyla evli olduğum dönemlerde yani on yıl önce de yanıma geldiğinde, buna benzer bir olayı beraber yaşadığımız için, geçmişle ilgili bir bağ kurmuştum. Bu durum hakkında konuya biraz daha açıklık getirme gereğini duydum. Yazdıklarımın anlaşılır olması açısından. Annemin hasta oluşu ve akrabalarımızın bize sahip çıkmamasından kaynaklanan parçalanmış aile durumumuz, yoksul olan babamın her birimizi başka ailelerin yanlarına vermesiyle yetiştiriliş şekillerimizde yanlarında kaldığımız ailelerin büyük ölçüde kültür paylarının olduğuna inanıyorum.

Kızkardeşimi de; İstanbul'da yaşayan, Karadeniz'in, genelev olmadığı halde, fuhuş'un büyük ölçüde şehir içlerindeki evlerde yapıldığı illerden birinden göç eden ve tüm aile fertleri gizli fahişelik

yapan ama çevrelerinde ve evlerinde hanımefendi görünümünde olan bir aile büyütmüştü. Kardeşim onüç yaşındayken de kendi aile fertlerinden biri ile evlendirilmişti. Eşinin mesleği iyiydi. İyi de para kazanıyordu. Ama kardeşim eşini sevmiyordu. Bu birliktelikten bir çocuğu olmuştu ve bir başkasına aşıktı. Bana bunları telefonda anlatıyordu ve ben imam nikahlı eşimin evinden ona soruyordum. "Aşık olduğun erkekle cinsel birlikteliğin oldu mu?" Hayır diyordu. "Fakat birlikte olmamız için çok ısrar ediyor." Ben, asla beraber olmamasını söylüyorum. Çünkü bu erkek evlenmek istemiyordu. Kardeşimse sevdiği erkeğe dayanarak yaşamak istiyordu. Ama parası yoktu. Ben yine de kocasına ihanet etmemesini söylüyordum. Bu durum bir yıl daha sürdü. Sonuçta kardeşimin aşık olduğu erkeği, babası evlendirdi. Bu aşk böylece sona erdi. İşte bu dönemde, eşinden ayrılıp (resmen değil) iki çocuğuyla yanıma geldiğinde, yeniden zengin koca arayışı başladı ve fiyaskoyla sonuçlanınca, mecbur kalıp kocasına geri döndü. Arayışı sürerken, tanıştığı bir albay doktorla kurduğu ilişki de aynı şekilde sonuçlanınca, eşinden resmen ayrılıp bu defa da baba memleketi Kıbrıs'a yerleşmesiyle bu hikaye son bulmuştu.

Fakat, mücadelesi sürüyordu. Benim anlamak istediğim, sonradan Kıbrısta edindiği konfeksiyon mesleği varken çalışmaması ve birlikte olduğu erkeğin işinde çalışırken birlikte oluşu. Yani patron işçi ilişkisi. Daha sonra erkeğin eşinden ayrılışı, evlenme sözü verdiği halde kardeşimi almayışıydı. Neden almamıştı? Bunu çok daha sonra öğrenecektim. Birlikte yaşadığı bir başka erkeğin yanında gördüğü için kardeşimi almaktan vazgeçmişti.

Beni insan psikolojisini anlamaya iten nedenlerin başında kendi yaşamım ve okuduğum medikal psikoloji ve de genelevlerdeki zaman ve insan çokluğuydu diye düşünüyorum. Burada varım ve düşünüyordum. Çarşıdan döndüklerinde kendilerine düşüncelerimden söz etmedim ama evime yiyecek, bana ve kızıma aldıkları hediyelerin karşılığını veremediğim için yaşadığım ezikliği hiç bir zaman unutamam.

Ertesi gün için uçak bileti almışlardı. Misafirliklerinin son akşamıydı. Şarap içiyorlardı. Ben genelevdeyken hergün içki aldığım

halde, bir yıldır içmiyordum. Bu sebeple onlara eşlik etmedim. Fakat bu son akşamda çok özel bir sürpriz daha yaşayacaktım. Telefon çaldı ve açtığımda adeta şok olmuştum. Arayan genelevin muhasebecisi idi ve bana genelevi kiraya verdiğim kişinin, iki gün önceki Polis Gecesi'nde çok aşırı alkol alıp icra-i rezalet çıkarması sonucu, genelevi bırakıp kaçtığını haber veriyordu. Kiraya noter mukavelesiyle verdiğinden, ruhsat benim üzerimdeydi ve dolayısıyla yapılan mukaveleye göre gelir vergisi ve diğer vergilerde dahil, benim adıma ödeniyordu. Kaçtığı zaman bu vergileri de günü geçtiği halde ödemediğinden, akti fesh etme hakkım vardı. Ne söyleyeceğimi şaşırmış bir halde, "Yarın oradayım." diyerek, telefonu sevinçle kapadım. Kardeşime yardım imkanı doğmuştu. Bu habere benim adıma sevindiklerini söylediler. O gece yatağımda tanrıya teşekkür ediyordum.

Kardeşimi yolcu ettikten sonra, eşimi çağırarak durumu anlattığımda, hiç sevinmediğini, hatta üzüldüğünü gördüm. Çünkü gitmek için yol param bile yoktu. Para istediğimde benim de yok diyerek vermedi. Aramızdaki tartışma büyüdüğünde, "Ekmek almaya gidiyorum. Yemek hazırla!" diyerek gittiği bakkaldan dönmedi. Çevremde benimle yegane komşuluk yapan, üst katımda oturan, eşi eczacı olan emekli ebenin evine giderek durumumu anlatıp borç para istediğimde, ikibuçuk milyon paraları olduğunu söyleyerek, iki gün sonra ödemem şartıyla verdiler. Doğru söylüyorlardı.

İkisi fakülte, biri Lise'de okuyan üç çocukları vardı. Zaten tartışmamızı duymuşlardı.

Geneleve gittiğimde, olanları vekil ve bir tane olan kızla bekçilerden dinledim. Doğruydu, muhasebecinin dedikleri. On Nisan'da yapılan polis gecesinde rezalet çıkarmış. Daha sonra getirildiği genelevde uyumayıp, camları kırınca tekrar karakola götürmüşler. Sabah olunca gelir, diye iki gün beklemişler. Mecburen de bana haber vermişlerdi. Çalışan kızın patronda alacağı kalmıştı. Allahtan markalarını saydığımız zaman, alacağı para beşyüzbin liraydı. Yanımdaki ikibuçuk milyon liranın içinden bu parayı ödeyerek gitmesine mani oldum.

Evet genelevi yine ben çalıştırıyordum. Müdür değişmişti. Fakat şartlar değişmemişti, telekızları yine tescil etmiyorlardı.

Şansımı aracı koyarak denedim. Müdüre gönderdiğim eşraftan kişiler aracı olduğunda gelen cevap, tehlikeli bir kadın oluşumdu, benim bu işim yapılamazdı.

Bu sözlere bir anlam veremiyordum. İlçede beni sevmeyen insanlar da vardı, herhalde bunlar müdür üzerinde etkili olmuşlardı, aracı olanların kanaati buydu.

Kardeşimden gelen telefonlarda bu durumu kendisine anlattım. Sabırlı olmasını söyleyerek cüzi bir para yolladım. Eşimle tartışmalarımız devam ediyordu ve ben tekrar alkole başlamıştım.

Genelevi ilk çalıştırmaya başladığım günlerdi. İlk tescil yapılıyordu o dönemlerde ve ilçeler emniyet amirliği idi. Müdürlük sonra oldu ve o dönemin emniyet amiri, bu hiyerarşik sistemde faziletli, namuslu kalabilmiş, nadir insanlardan biriydi. Hiçbir gün, yaptığı yasal olan bu işten maddi talebi olmamıştı. Benim yaşantım dikkatini çekmiş olmalı ki birgün beni çağırarak (öyle ki bu amir zamanında ilk defa didik didik edilen ciddi bir tahkikat sonucu zorlukla patron olmuştum). "Aysel hanım siz herkese para yardımı yapıyorsunuz. Rica etsem bir konuda bana yardımcı olur musunuz?" dediğinde, hemen kabul etmiştim. Benden istediği yardım, vereceği banka hesap numaralarına, ayda bir para yatırmamdı. Hesap numaralarının kime ait olduğunu sorduğumda, bunların, bursla okuyan yoksul çocuklar olduğunu, isimlerini vererek söylemişti. Bunun doğruluğunu, zaman içinde daha net müşahade etmiştim. Şöyleki, İl merkezinden gelen bir emirle tescilin yapılmaması istenmiş. Fakat bu güzel insan öneriyi reddederek, tescile devam etmişti. Bir yerde kafasına göre yetkisini kullanarak kafa tutuyordu. Tabi cezasını verdiler bu insanın, tayini Doğu illerine yakın bir yere çıktı.

Yerine, halk arasında ve polis dilinde (takunyalı) tabir edilen, İslamcı bir müdürün gelmesiyle ilçedeki amirlik bitmiş, müdürlük gelmişti. Bu müdür geldiği zamanda, ilk tescil yapılıyordu. Fakat, yine il merkezinden gelen bir emirle, tescil kapatıldı ve merkezden

gelen özel memur tarafından tahkikat yapıldı. Benim ifadem alındı. Bir suçlu gibi. Öyle ya, suçluların ve şahitlerin ifadesi alınırdı. Benim böyle bir durumum olmadığına göre, demek bir şey vardı. Bana, verdiğim ifadede belirttiğim gibi, benden rüşvet istenip, istenmediği sorulduğunda ben, "Hayır böyle bir şey olmadı." derken doğruyu söylüyordum. Onlar bağış defterlerine bakarak, benim bazı tarihlerde emniyet müdürlüğüne yapmış olduğum bağışların, benden istenip istenmediği sorulduğunda da, Hayır!" demiştim ve ilave etmiştim. "Tam bir tahkikat yaparsanız, benim ilçe sağlık kuruluşlarında okuyan yoksul çocuklara, spor faaliyetlerine ve halktan kişilere de, benimle teması olan her kişiye maddi yardım etmekten mutluluk duyduğumu belirttim. Verdiğim ifadeyle tahkikat bitmişti. Fakat yeni gelen bu müdür, bana kafasını fena takmıştı. Her fırsatta beni aşağılayan iğneleyici sözlerle rencide ediyordu.

Türkçeyi Doğu şivesiyle konuşuyordu. Gece yarısı beni karakola çağırtıp neden arabada içki içtiğimi soruyordu. Ben de restoranların erken kapandığını söylüyordum. Bu defa, "Evinde içsene be kadın!" diyordu. Gece aniden paydos saatinden sonra geneleve gelerek, erkeksiz ve yalnız olduğumuzdan, lezbiyen bir ilişki içinde mi olduğumuzdan tutun, bayramda kestiğimiz kurbanın makbul olmadığına kadar, hatta belediye memuru gibi geliş, gidişlerinde temizlik denetimi yapmaya, görevi olmayan bir sürü işe karışıyordu. Bütün bunlar, işyerimi kapatmak için fırsat kolladığının delili idi.

Tescilin kapatılmasından sonra, bu yasal olmayan kararı yürütmeyi durdurma istemiyle, il idari mahkemesine başvuruşum ve birinde kolumun kırılmasıyla sonuçlanan, diğerinde ise vilayetin asayiş bölümünde yediğim, haksız dayaktan sonra savcılığa gittiğimizde, savcının beni görmeye bile lüzum görmeden, serbest bıraktığı o nahoş olayları yaşamam da, bu müdürün dönemine rastlar.

Mahkemeye başvuruşumun üzerinden iki ay geçmişti. İlden gelen bir haberle, İl emniyet müdürlüğü asayiş şubesine çağrıldım. Ertesi gün gittiğimde boşanmış olduğu eşi tarafından satılarak yaşayan bir telekız, kocası satarken yakalanmıştı. Bu adamdan bık-

mış olmalı ki, bir gece yediği dayağın acısını çıkarmak için, adamdan davacı olmuştu. Verdiği ifadede, adamın kendisini daha önce, "Geneleve gir. Çalış!" diyerek, tescil yapılan bir ile ve ilçe olarak da bana geldiklerini söylemesi üzerine çağırıldığımı anlamıştım. Ama suçlu görülmüş, asayiş şube müdürü dahil, bir kaç polis tarafından dövülüp en aşağılayıcı biçimde hakaret altında feci şekilde aşağılanmıştım. Bu davranışı hiç haketmemiştim, sürekli ağlıyordum. Şube müdürü bağırıyordu. "Kerhaneci değil misiniz ulan! Siz kızınızı bile satarsınız!" Bu sözler yalandı. Ben kızımı satamazdım. Bu, kocasının sattığı kadını da satmamıştım. Bana geneleve girmek için geldiklerinde yeni boşandıklarını, nüfuslarındaki evlilik kaydını sildirmek için kadının memleketine gitmeleri gerektiğini, yol paralarının olmadığını söylemişler, sadece yol parası istemişlerdi. Zaten daha fazla para isteseler veremezdim. İstedikleri yol parası olan iki yüzbin lirayı kendilerine vererek onları yolcu ettim, kendileri ile yapmış olduğum bu görüşmeyi geriye dönmediklerinden unutmuştum.

Böyle yol parası verdiğim telekızların sayısını da unutmuştum. O kadar çoklardı ki ve telekızlar, genelevlerde çalışan diğer arkadaşları gibi disiplinli de çalışmadıklarından, iş disiplini ve zaman mevhumu olmadan, yuvarlanan taş misali, nerede akşam, bir başka yerde sabah rastgele bir yaşam sürdüklerinden, bu gibi haller olağandı. Şimdi ise aradan iki ay geçtikten sonra polise dostunu şikayet ederken, anlattığı yaşamından kesitlerde, temas ettiği insanların isimlerinden bahsettiği için şubeye çağrılmıştım. Başka yerlere de müracaat ettiklerini şubeden öğrenmiştim. İfadesinde dürüst bir şekilde, aramızda geçen konuşmayı ve benim davranışımı aynen anlatmıştı. Benim dayak yediğimi görünce de bana acımış, vicdan azabı duymuştu. Besbelli, çünkü devamlı benden özür dileyerek, "Aysel abla böyle olacağını bilemezdim. Ben senin için inan ki yalan birşey söylemedim. Sen bana bir kötülük yapmadın ki. Ben sadece, dostumdan kurtulmak için şikayette bulundum" diyordu. "Önemi yok, sen kendini üzme! Bu adamdan ayrılınca da bir daha böyle adamlarla birlikte olmamaya gayret et. Bunlar insanı menfa-

ati için nikahlar" dedim. Geceyi nezarette fuhuştan yakalanan travesti ve telekızlarla birlikte; onların nezaretin beton taşlarına serdikleri palto ve ceketlerinin üzerinde yatarak geçirdim.

Ertesi gün, öğleye doğru çıkarıldığımız savcılık tarafından serbest bırakıldık. İkinci olay ise, ülkemizde her ilçe ve ilde varolan, ikinci hükümet yani, memleketin medarı iftiharı olan. Sıfatları kişilere göre değişen. Bazı kişilere göre delikanlı. Bazı kişilere göre halk kahramanı. Bazı kişilere göre de, şehir eşkiyası mafya, çete, denilen. Bana göre ise kokuşmuş sistemin uşakları olan kişilerce, kolumun kırılmasıyla sonuçlanan olaydı.

Beş buçuk milyon lira yatırdığım Tofaş bayiinden, Şahin marka bir arabanın gelmesini bekliyordum ve nihayet araba gelmişti. Arabanın toplam maliyeti onsekiz milyon beşyüz bin lira idi. Zaten, beşmilyon beşyüzbin lirasını ödemiştim. Bayi bana satış kağıdını vermişti. Paramın geri kalan kısmını verdiğim zamanda, arabayı bana teslim edeceklerdi. Ben şu an param olmadığını, kalan diğer miktarı iki taksit halinde verebileceğimi, arabayı bu şartlarda bana teslim etmelerini söylediğimde, bayi buna yanaşmadı. Paranın tamamını hemen ödemediğim takdirde, önceden yatırdığım kaparonun yanacağını, arabayı da bir başka kişiye satmak zorunda kalacaklarını söylüyordu ve satış kağıdını da istiyordu. Tabi bende paramın yanmamasını, bunun için gerekli kanuni mercilere başvuracağımı, söyledim. Ben elimdeki satış kağıdıyla vergi ve ilgili yerler baş vurdum. Bayi de ilçede olan böyle bir çeteye baş vurarak, satış kağıdının benden alınarak, kendilerine teslim edilmesini talep etmişti.

Çete efradınca önce telefonla bu durumu bana bildirildi. Ben, ödediğim parayı geri almak kaydı ile satış kağıdını geriye vereceğimi, söyledim. Bana telefonda, yanıma geleceklerini söylediler. Kişileri zaten tanıyordum. Geneleve geldiklerinde beni kapıya, bulundukları arabanın içine davet ettiler. Arabada bana satış kağıdını vermemi, aksi takdirde olacaklardan sorumlu olmayacaklarını söylediler. Üç kişiydiler, arabanın şoförü, benim kankardeş olduğum bir şofördü. Daha sonra onu götürüp, dövmüşlerdi. Ben, paramı al-

madan satış kağıdını vermeyeceğimi söyledim. Bana ağıza alınmayacak küfürler ederek, "Ne parası ulan! Kağıdı vereceksin" dediler ve üç gün müddet verdiler. Geneleve girince ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Verdiğim paranın yanmasını istemiyordum. Paranın tamamını ödeyecek param yoktu. Kararımı vermiştim. Bu insan müsveddelerine hakkımı gasp ettirmeyecektim. İlçede herkes onlardan çekiniyordu. Dört kardeşlerdi. İki büyük kardeş, kumarhane çalıştırıyordu. Bir tanesinin kumarhane dışında bir de tavernası vardı. Diğer iki kardeşse çiftçilik yapıyordu. Kumarhane çalıştıran kardeşlerden ikisi de kumar rekabeti yüzünde cinayet işlemişler, cezaevinde yatmışlardı. Siyasi görüşleri de kumarhaneleri gibi aynıydı. Biri Ülkü Ocaklarına kayıtlı, diğeri Doğru Yol Partisine kayıtlıydı. Bir arada değillerdi ama gerektiğinde beraber oluyorlardı.

Verdikleri üç günlük müddetin son akşamıydı. Genelevde sadece bir kadın çalışıyordu. Akşam saatleriydi, hava henüz kararmıştı. Odamda örgü örüyordum. Birden salondan cam kırılması sesleri duyarak, odamdan dışarı çıktığımda, üç gün önce bana küfür ederek, tehdit eden kişiyle karşılaştım. Salondaki sobayı devirmişler, aynaları, kapı ve pencere camlarını ellerindeki kalın, elli santim civarındaki sopalarla kırıyorlardı. İki kişiydiler. Sonradan üç kişi olduklarını ve birisinin dışarıda kaldığını öğrenecektim. Bana küfür edenle genelevin salonunda karşı karşıya kalmıştım. Bana "Sen daha kaçmadın mı?" diyerek bağırdı. Havaya kalkan sopanın kafama inmemesi için kolumu kafama siper etmiştim. Sopa koluma rastladı. Sopayı vuran kişi kolunu bir daha kaldırarak tekrar vurduğunda, ben yine acıyan kolumla başımı korumak istediğimden, sopa tekrar koluma indi. Kolumun çok acıdığını ve hareket ettiremediğimi fark ederek arkamda kalan odamın açık kapısından içeriye geri adımlarla girerek kapıyı içerden kapatmaya çalıştım. Odamdan içeriye girememişlerdi.

Adamlar, etrafı kırıp talan etmişlerdi. Bu arbede yaklaşık on veya onbeş dakika sürmüştü ve onlar ellerini kollarını sallayarak genelevden uzaklaşmışlardı. Gözlerindeki ezgin ve zavallı bakışı

görünce, bekçinin korkudan ses çıkaramadığını anlamıştım. Daha sonra ise sopaların gündüzden, nokta binasında hazırlanıp saklandığını öğrenecektim. Ben bekçiye hak vermiştim. Bu insanlar güçlüydü. Gece yolda giderken bekçiye pusu kurup onu dövebilir, hatta öldürebilirlerdi. Bekçiler de halk gibi bunlardan korkuyorlardı. Hadiseden sonra müdürün, bekçiyi açığa aldığını öğrendiğimde, müdürün yanına giderek, bekçinin görevine iade edilmesini rica ettim. Böyle davrandığı için haklı nedenleri olduğunu söylediğim müdür bana, "bekçiye devletin bir silah verdiğini, bu silahı kullanması gerektiğini, kullanmadığı için bu cezayı hakettiğini," söyleyerek ricamı geri çevirmişti. Ben de bir şey söylememiş ve müdürün yanından ayrılmıştım. Geneleve gelirken, yolda müdürün söylediklerini düşünüyordum. Bekçi silah kullansaydı iyi mi olurdu? Belki silah kullansa benim kolum kırılmazdı. Ama onlardan biri yaralanabilirdi, hatta ölebilirdi. Bu daha da kötü olurdu. Böyle bir durumda bu insanlar, bekçiden intikam alırlardı. Sillah kullanılmaması daha iyi olmuştu.

Hastahaneye gittiğimde tahmin ettiğim gibi sol kolum sopa darbeleriyle kırılmıştı. Bunu, kolumun çok acımasından ve kırılan yerden kan akmasından anlamıştım. Kırılan kemik, eti ve deriyi delerek kan akmasına sebep olmuştu. Bu durum, rontgende açık biçimde belliydi. Kolumu alçıya almak istediklerinde müsaade etmedim. En az iki ay banyo yapmadan alçıyla uğraşamazdım. Başımdaki tülbentle, kırık yeri sıkı sıkıya sardım. Bu meseleyi böyle hallettim. Ertesi gün, hastaneden giden rapora göre, teslim olan şahıslar, tutuklandılar. Fakat bu defa da ifade değiştirmem için tehdit ediyorlardı. Hadiseyi yapan kişilerin ikisi bu hadiseyi yaptıran kişilerin kardeşi ve dayı oğluydu. Kolumu bu kişiler kırmıştı. İfademi değiştirip kolumu kıranın diğer üçüncü şahıs olduğunu söylememi istiyorlardı. Bunu reddettiğim zaman şehire dört kilometre uzak olan geneleve taksi durağından ekmek getirmek için hiçbir araba gelmiyordu. Daha sonra, şoförlerin tehdit edildiğini öğrenmiştim. Çünkü şoförlere yiyecek siparişi verdiğimde telefonda, "Tamam abla! Hemen alıp gelirim" diyen şoförler, gelmiyorlardı.

Biz, birkaç gün ihtiyaçlarımızı kızların müşterilerine gizlice getirttik. Bu hali polislere anlattığımızda, onların istediğini yapmamızın akıllıca olacağını söylediler. Çünkü, "Mutlaka sokağa çıkacaksınız. Tenha bir yerde, arabayı durdurup size her şey yapabilirler. Bulunduğunuz yerde polise hemen haber veremezsiniz" diyorlardı. Düşündüğüm zaman, bunun doğru olduğunu görüyordum. Çaresiz bu şartlı tehditlerini yerine getirerek, ifademi onların isteği doğrultusunda değiştirdim. Suçlu olanların yerine, suçsuz olan diğer kişi üç ay ceza aldı. Diğerleri mahkeme gününe kadar bir ay yatıp çıktılar. Bu devlet kahramanlarının mafya usulü haraç isteme şekillerinden birisini de anlatırsam, onları daha iyi tanırsınız.

Çeşitli restoranlarda içtiğimden, bu insanlar kendi tavernalarına gitmem için şoförüme baskı yapıyorlardı. Bana akşam saatlerinde sessiz telefon açarak tabak, kaşık sesleri dinletip restoranı hatırlatıyorlardı. Yani onların tavernalarına gitmemi, böyle garip usullerle hatırlatıyorlardı, bu iğrenç insanlar.

İşin enteresan yanı da, şu. Bu olayın üzerinden üç yıl geçtikten sonra, sevgilim olan emniyet müdürü bir sohbetimizde bu olayı bana hatırlatarak, "O zaman ben müdür olsaydım, bak senin kolunu kıran bu insanlar, ne olurdu!" demişti. Ben bu olayı sevgilime anlatmadığım için sevgilimin, benim gözümde kahraman olma arzusunu hoş görmüş; fakat o nahoş hadiseyi yaşadığım dönemden emniyet teşkilatında olayı bilen kimse kalmadığından, onun bu sözlerinden şüphe duymuş, üzerinde epeyce düşünmüştüm.

Zorla sevgilim olan bu müdürün, sözlerinden şüphe duymakta ne kadar haklı olduğumu ise zaman içinde görecektim.

Şimdi kaldığımız yerden konumuza devam edelim. Bu nahoş olayları yaşadığım dönemin emniyet müdürü zamanında, bu haksız yürütmeyi durdurma istemi ile idari mahkemede açtığım davayı, zaman aşımı nedeniyle kaybetmiş ve genelevimi kiraya vermiştim. Kiracı daha önce anlattığım nedenlerle kaçıp tekrar işin başına geçtiğimde, yine takunyalı tabir edilen müdür görev yapıyordu. Benim işe başlamamdan kısa bir süre sonra da tayinini çıkararak doğu illerinden birine gitti.

Kendisini, sadece halkın İslami düşüncede yaşayan kesimi tutmuştu. Çünkü yalnız namaz kılanlarla samimi görüşüyor, onların emniyetle olan işlerini ivedi yaptırıyordu. İçki içenlere karşı aşırı kindar davranmasıyla ünlüydü. Bu durumdan, ben de nasibimi almıştım. Emniyet teşkilatı bile ikiye bölünmüştü. Kendisine yakın olmak isteyenler, yağ çekmek için namaza başlamıştı. Tabi müdür gidince bu durum ortadan kalktı. Bu müdürle olan, kendi ifadesinden dinlediğim bir anısını anlatmadan geçemeyeceğim. Müdürün, polis okulunda okuduğu dönemde, hocanın sınıftaki bütün talebelere yönelttiği bir soruya, müdürün verdiği cevap, diğer talebelerin içinde en doğru cevap sayılmıştı. Cevabında müdür, "Aç olduğu için bu mesleği tercih ettiğini," söylemişti. Daha sonraları gazetelerde bu müdürün amcasının oğlunun, okul müdürü iken yolsuzluktan açığa alındığını, kendisinin de doğduğu doğu ilçesindeki büyük aşiretlerden birine mensup olduğunu öğrenecektim.

Yerine yeni gelen müdür ise, diğer müdürün tam zıddı bir kişiydi. İçki içiyordu ve piyasada çalışan telekızların hemen hepsi ile ilişki kuracak kadar da çapkındı. O kadar aleni hareket ediyordu ki, bu kızlarla halkın gittiği piknik yerlerinde bile çekinmeden birlikte oluyordu.

Benim aracı olarak gönderdiğim eşraftan kişilere , "Bu kadın tehlikeli, bunun işi yapılmaz. Ben bu teklifi duymamış olayım. Siz de söylememiş olun." diyerek, gönderdiğim kişileri geri çevirmişti. Gönderdiğim kişiler bana, konuşulanları söyleyip, "Aysel hanım, sizin hakkınızda bu adama, olumsuz birşeyler söylenmiş herhalde. Bizim kanaatimiz bu, dediklerinde, kimlerin müdür üzerinde etkili olduğunu anlamıştım. Bir zaman sonra şehirde huzur ve asayiş bitti. Mafya hesapları içinde bir dizi cinayet, yaralama, hırsızlık ve gasp olayları arttı. Bu olaylardan ben de nasibimi aldım. Gün geçmiyordu ki iki üç serseri gencleve gelerek, kadınlarla kavga çıkarıp hadise yaratmasn. Artık bu insanlarla iyi geçinmek zorunda olduğumu anlamıştım. Zaten bu nasihati ilk defa kocamdan almıştım. Yıllar önce, "Bu adamlarla iyi geçin!" demişti. Fakat ben onu dinlememiştim. Şimdi onun bu doğru sözlerine gelmiştim. Bu in-

sanlarla, bu müdür döneminde barıştım. O hale gelmiştim ki, eşimle yaptığım tartışmada eşim, beni bu insanlarla tehdit eder olmuştu. Bu defa ben taktik değiştirdim. Eşimi onlara şikayet ediyordum. Onlar da benim lehime barıştırmak için benden para alıyorlardı. Hiç hoşlanmadığım bir oyun oynuyordum.

Bu arada bu çetelerin bir kolunun; beynini yıkadıkları zavallı bir kadının, çete olarak bir suç işlerken yakalanıp, polise bilinçli olarak verdiği ifadeye göre, "Liderimiz Aysel Firmalı'dır." demesi ile çıkarıldığım mahkemece tutuklanarak, elli gün cinayet ve şantaj suçlarından cezaevine girdim. Buradaki anılarımdan uzun uzun bahsetmek istemiyorum. Yalnız bu çetenin suç işlediği yer, bir başka ilçeydi ve bu ilçeye yakın bir başka ilçenin cezaevinde kalıyorduk. Cezaevi anılarımı bir başka kitapta anlatmak isterim. Sıkıntıdan oluşan yüksek tansiyon nedeni ile sol koluma kısmen felç geldi ve uzun zaman parmaklarımı hareket ettiremedim. Elli gün sonra yeni yasa içtihadına göre, böyle bir ifadeye göre tutuklanması yasal değildir, dendi ve bu nedenle tahliye oldum. Bir yıl sonra ise gerçek suçlular yakalanıp müebbet ceza aldılar. Benim suçsuzluğum anlaşılmış, beraat etmiştim. Çok daha sonra, bu cezaevi olayının, çete tarafından hazırlanmış bir senaryo olduğunu öğrenecektim. Avukatıma tazminat davası açarak, "Haksız yere büyük acılar çektiğim ellidört günün hesabını soralım." dediğimde (bu ellidört günün dört günü poliste geçmişti), "Hayır" dedi. "Tazminat alamayız, bu tazminatı vermemek için bir kulp bulurlar." Şaşırmış, hayal kırıklığına uğramıştım. Suçsuzluğum anlaşılmıştı. Ama bedelini almaya gelince, hiç hakkım olmuyordu. Artık yasalara da güvenim kalmamıştı. Yasalarda birşeyler her zaman eksikti ve bu eksikler giderilmeliydi. Ama nasıl olacaktı, bunu bilemiyordum. Haksızlıkların olmadığı bir dünya düşlüyordum. Bu istediğim, çok fazlaydı. Cezaevinden çıktıktan sonra çok asabi olmuştum. En küçük birşeye sinirleniyor, sürekli ağlıyordum.Haraç vermek ağır geliyor, maddi manevi yıkılıyordum. Bu insanlarla arkadaş, dost olmak, dertlerimi paylaşmak istiyordum. Ama genelev camiası dışındaki insanlar beni dışlıyorlardı. Orospuluk ve pezevenklik yapan insan-

ların, bu delikanlı camiasında dost, arkadaş olarak yeri yoktu. Dostluklar yalnızca çıkar için olurdu. Yeni cezaevinden çıkmış olan bir tanesi beni dost, abla kabul eder görünerek köyde yaşayan aile efradıyla tanıştırdı. İlçenin bir köyünde oturuyordu. Zaman zaman kızımı alıp evlerinde kalıyordum. Köyde bir çok arazileri vardı. Fakat bu dostlukta sahteydi. Menfaate dayanıyordu. Bu insanın da, hiç ihtiyacı olmamasına rağmen, maddi istekleri bitmiyordu. Bu kişi çevre ve para yönünden güçlüydü. Mafya rekabeti içinde başkalarından da haraç alıyordu. Devreye ben girince, benden para isteyen diğer gruplar geri çekilmişlerdi. Benim yüzümden aralarındaki rekabet kısmen bitmişti. Benim bu insanlara kâr getiren bir rant parseli olduğum gerçeğini öğrenip bunun yanlış olduğunu, insanlığın bu olmadığını söylediğimde, "Sana boşuna mı selam vereceğiz. Tabi menfaatimiz olacak!" diye cevaplamıştı, köylü dostum.

İşte asayiş ve huzurun hiç kalmadığı, bu sekiz aylık dönemin sonunda müdürün tayini yakın bir turistik ilçeye çıktı. Yaptığı icraata göre gittiği yerin verimiyle ödüllendirilmişti.

Yerine gelen yeni müdür, bu çetelere karşı sert ve otoriter davranarak, şehrin yok olan asayişini ve huzurunu kısa zamanda sağlamıştı. Bu duruma her insan gibi ben de çok sevinmiştim. Delikanlı, erkek, mert, kahraman gibi sıfatları kendilerine takıp insanların sırtından asalak böcekler gibi geçinmeyi, kurnazlık ve üstün zekalı olmak sayan bu insan müsveddelerinden polisin gerçek görev yapmasıyla bu kadar kolay kurtulmak bana cesaret vermişti. Bu sevinç ve cesaretle aralarındaki rekabet ve kirli işlerinden dolayı, birbirlerinin mekanlarına silahlı saldırıyla kurşun yağdırdıklarından ve yeni gelen müdürün sert tutumu nedeniyle kaçak yaşamak zorunda kalan ve bu nedenle şehire adamlarını göndererek, benden para isteyen bu insanlardan birinin, saklandığı yerde polis tarafından yakalanmasını sağladım. Oh, nihayet rahat bir nefes almıştım.

Böyle stres ve haksızlıklarla yaşayarak, bir ayda gelir vergisi dahil masraflar çıktıktan sonra elimde kalan, kendi şahsi masraflarıma bile yetmeyen, elli altmış milyon civarında olan kazancımı kurtarmıştım.

Üstüne üstlük bu parayı hak edebilmek için bu olayları yaşamamın yanında, bir de sevmediğim bir erkek olarak saygı bile duymadığım kocama karşı, kadınlık görevimi de yerine getirmek zorundaydım.

Kurtulmak istiyor, başaramıyordum. Para biriktiremiyordum. Her yeni müdüre götürdüğüm talebimi, bu müdüre de ilettim. Yanımda çalışan kızlardan birinin dostu olan, aynı zamanda müdürün de şoförlüğünü yapan bir polis memuruna ricada bulundum. "Sen kendisine yakınsın, müsait bir zamanda benim bu işi yapmayan kadınlarla bir işim olmadığını, fakat sokakta telekız olarak çalışan kadınları tescil etmek istediğimi söyle. İzin versin. Ben zararlı ve kötü bir insan değilim. Siz polis camiası olarak beni çok yakından tanıyorsunuz." dediğimde. "Tabi abla. Ben müsait bir zamanda bu durumu kendisine iletirim." diye cevap vermişti. Fakat bu müsait zaman, müdürün tayini çıkıp gidinceye kadar gelmedi. Ben de araya başka bir kişi daha koymayı istemedim. Bıkmış, işleri oluruna bırakmıştım. En azından müdürün otoritesi sayesinde kimseye haraç vermeden istediğim restorantta içki içebiliyordum. İstediğim kişilere çok değil ama az da olsa maddi yardımda bulunuyordum. Kızımı okutabiliyordum. Bunlar bir insan için hiçte küçümsenecek şeyler değildi. Sadece kız kardeşime dükkan alacak param yoktu. Bu da zaman içinde belki olurdu.

Müdürün ilçeden tayini çıkmıştı. Buna en çok ben üzülmüştüm. Çünki gelecek olan müdürün tutumunun ne olacağını bilmiyordum. Yine asayiş bozulacak endişesi beni korkutuyordu. Henüz ilişiğini kesmemişti ki, beni çağırttı. Yanına giderken, neden çağırdığını bilmediğimden merak içindeydim. Bana oturmam için yer gösterdi, çay ikram etti ve konuya girdi. Şoförü olan polisin benim yanımda çalışan kızlardan biriyle ilişkisi olduğunu duyduğunu, bunun doğru olup olmadığını sorduğunda, ben bunu saklamanın bir anlamı olmayacağını düşünerek duyduğunun doğru olduğunu, davranışının her ne kadar meslek haysiyeti ve disiplini ile bağdaşmasa da eşinin çalışmadığını, iki küçük çocuğu olduğu için maaşının ev kirası ve süt parasına ancak yetebildiğini, bu arada ailesinin tek er-

kek evladı olduğundan yaşlı ana ve babasına da onun baktığını, eğer kendisine bir ceza verilirse bütün bir ailenin zaruret nedeni ile perişan olacağını ve lütfen kendisinin affedilmesini, bir çırpıda anlatarak rica etmiştim.

Onun hakkında bu kadar geniş bilgi sahibi oluşum, bir tesadüf eseri kendisini tanımadan yıllar önce bir başka ilçede olan babasının, kızımın babasının arkadaşı oluşuydu ve benim patron olduğum ilçede polis olarak görev yaptığını babasından öğrenerek tanımamdı. Beni dikkatle dinleyen müdür, kendisini bir daha geneleve almazsam, bir defaya mahsus olmak üzere affedeceğini söylediğinde, eski bir dosta karşı görevimi yerine getirdiğime inanıyordum. Hemen, "tabi müdür bey size söz veriyorum. Bir daha geneleve kendisini almayacağım" diye cevap verdim. Müdür, bu sözlerden sonra birden benim konuma girerek, "Benden evvelki arkadaşlar, bir prensip kararı almışlar, onların almış oldukları bu kararı kaldırıyorum yalnız, sizden bir istediğim var!" dedi. Ben sevinç içinde, "Buyrun müdür bey! Ne istiyorsunuz!" dediğimde, tayini çıktığını, bir araba almış olduğunu ve borcu olduğunu, samimi gördüğü bazı kişilerden de para istediğini, benim de gönlümden ne koparsa, bir miktar para yardımı yapmamı istedi. Hemen, "Hay hay müdür bey! Siz bir arkadaş tayin edin. Ben onunla göndereyim." diye cevapladım. O, "hayır parayı siz getirin" dedi. Haftanın son günüydü. Hafta başında yani iki gün sonra makamında buluşmak üzere sözleştik. Ben sevinçten boynuna sarılmamak için kendimi zor tutmuştum.

Geneleve nasıl geldiğimi, sevinçten ne yaptığımı bilmiyordum. Gelir gelmez polisin dostu olan kızı çağırarak, müdürün bu ilişkiyi duyduğunu ve benim de kendisine söz verdiğimi söylediğimde, kız, dostunu çok sevdiğinden fedakarlığın kendine düştüğünü anlayarak, "Ne yapalım anne haftada birgün dışarda buluşuruz.." diyerek bu karara boyun eğmişti.

Odamda müdürle olan görüşmemizi düşünüyordum. Herhalde benim için af çıkmıştı. Fakat anlayamadığım nokta, bu kararın neden daha önce kaldırılmadığı idi. Öyle ya, bir para kazanma söz

konusuydu. O halde bunu, neden daha önce yapmamıştı? Birdenbire benim konuma girmesi, konuyu daha önceden bildiğini gösteriyordu. Çünkü ben kendisinden böyle bir şey istememiştim. Vakıa aylar önce kendisine polis memuru ile haber yollamıştım. Fakat bu güne kadar bir ses çıkmamıştı. Zaman zaman kızımın dostu olan polise, "Müdüre söylemedin mi oğlum?" dediğimde, "O fırsatı bulamadım." diye cevap verdiğinden, rütbesi küçük olduğu için buna cesaret edemediğini, bana karşı kendini üstün göstermek için, "Müdürle samimiyetim var." diyerek, yalan söylediğini düşünmüştüm. Daha sonra müdür hakkındaki bazı sözlerini başkalarından da duyduğum için şüphelerim dağılmıştı. Bunlar, müdürün değişik kadınlarla, içki alemlerinde çapkınlık yaptığıydı. O halde benim konumu konuşmak için, fırsat bulmuştu. Peki ama, neden bu zamana kadar beklemişlerdi? Bana göre bunun dört sebebi vardı. Birinci sebep. Bir şeylerden korkmuş, birilerinden çekinmişlerdi. İkinci sebep telekız tescilli olunca, çalışan kadın sayısı fazlalaştığı ve yeni kadın oluşundan, polis memurunun dostunun az para kazanacağıydı. Nihayetinde para, polis memurunun cebine giriyordu. Bu uzak bir ihtimaldi. Çünkü, müdür kendi kazancını polis memurunun menfaatinden önde tutardı. Üçüncü sebep ise, beni daha yakın takibe almalarıydı. Nasıl bir insan olduğum hakkında, kesin bir bilgi edinmek için, birileri emir mi vermişti? Dördüncü sebepse, tayin emri çıktıktan sonra, benim emelim ve yasal hakkım olan birşeye tutku halinde, ısrar edişimi görüp giderayak bir küçük menfaat için iyilik yapma arzusu olabilirdi. Her ne sebeple olursa olsun, ben son derece memnundum. Nihayet adalet geç de olsa yerini bulmuştu ve ben kurtuluşa adım atmıştım. Ama endişelerim devam ediyordu. Ya gelecek olan müdür, tescile müsaade etmezse? O zaman ne yapardım? Yapabileceğim pek fazla birşey yoktu. Ama hislerim beni yanıltmayacaktı, yerine gelecek olan müdür, yüzde doksan sekiz bu hakkımı kullanmama izin verecekti. Söz verdiğim şekilde temin ettiğim yirmi milyon lirayı kendisine verdim. İlişiğini keserek iki gün sonra gitti.

Kocam, verdiğim paranın boşa gitiğini söylüyordu. "İşte bunlar

böyledir! Adam parayı aldı, tayini çıktı gitti. Sen hala ille tescil yapılacak diye bekliyorsun." Ben, "Sabırlı ol!" diyerek cevap veriyordum. Giden müdür kapatılan ilk tescili açmıştı. Nasıl yapmıştı bunu? Telekız olarak, piyasada çalışırken bundan böyle genelevde çalışmak istemi ile müracaat eden fahişeleri, kafalarına göre aldıkları prensip kararı ile çalıştırmamak için, kaymakam başta olmak üzere emniyet müdürü, ahlak başkomseri ve bir doktordan oluşan, Fuhuşla Mücadele Komisyonu adı altında, daha önceki meslekdaşları tarafından alınan, bu usulsüz ve haksız kararı iptal etmişti. Bunun için mahkeme filan da açmamıştı. Sadeçe iptal edip bundan böyle bu tür müracaatlar serbesttir, demesi kafiydi. Benim anlayamadığım husus, bunu neden son güne bırakmıştı. Hehalde bunun bir sebebi vardı. Fakat ne olursa olsun ben, gelecek olan müdürün, bu yeni alınan kararı uygulayacağını hissediyordum. Şimdi sadece sabırla beklemeliydim. Kocamsa benim bu sözlerime inanmıyordu. Ben kocamın sözlerine ve düşüncelerine önem vermiyordum. Çünkü o, sadece kazanacağı parayı düşünüyordu. Ben de para kazanmayı düşünüyordum. Ama kocam gibi değil, çünkü o birsürü gayri menkul almak için para kazanmak istiyordu. Benimse, birsürü gayrimenkul almak gibi bir derdim yoktu. Sadece başka bir işim olsun istiyordum. Kimsenin beni hor görmediği bir iş, aşağılanmadığım bir işim olsun istiyordum. Değişik insanlarla beraber olmak istiyordum. "Daha iyi, herkesin saygı gördüğü bir toplumda huzur içinde yaşamak ne güzel olurdu ." diye düşünüyordum. Fakat bu şartlarda buna imkan yoktu. En bariz örneklerden biriydi bu çelişkili kararlar. Bir yetkili kişi çıkıyor, görüşüne aykırı olduğu için böyle bir karar alıyor. Bir diğeri bu kararı kolayca iptal edebiliyordu. Ülkede ise terör, yıllardır alabildiğince şiddetle sürüyordu, bitmek bilmiyordu. Terörün böyle uzaması, bizi yönetenler arasındaki fikir ayrılıklarından kaynaklanıyordu. Kocam bunları söylediğim zaman benim deli olduğuma hükmediyordu. Ona göre böyle şeyleri ya politikacılar, ya da deli olanlar söylerdi. Bize düşense sadece oy verme zamanı hangi parti sempati topluyorsa doğru ona gidip oy vermekti, başkası bizi ilgilendirmezdi. O daima sağ partilere oy

veriyordu. Çünkü sol partiler komünistti. Komünistlik ise çok kötü bir şeydi. Ülkeyi bölmek isteyenler hep komünistlerdi. Onlar vatan haini idiler. Bense tam tersini düşünüyordum. Yıllardır daima işçinin, ezilenin arkasında, sol partiler vardı. Aslında bana göre doğru olanı bütün partilerin, sağ-sol ayırımı yapmadan işçinin ve ezilen sınıfların arkasında olmaları gerekirdi. Ancak o zaman istikrar sağlanırdı. Bu zıt fikirlerin birleşmesi, kişisel çıkarların ötesinde sadece ülke menfaatlerini, halkın huzurunu, yaşam seviyesini insanca yaşama ölçülerine getirmekle sağlanabilirdi. Yani kısaca, önce kendi içlerindeki kavgayı bitirmeleri gerekiyordu. Bu sebeple değil miydi? Atatürk'ün o büyük sözleri söylemesi. Ne demişti rahmetli Ata? "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" neden? Çünkü Ata kişisel menfaatlerini değil ülke menfaatini ön planda tutmuştu. Kendisi için değil ülke için çalışmıştı. Onun zamanında da bu zıt fikirler vardı. Fakat bu büyük insan bu zıt fikirleri biraraya toplamış ve bizi bu zıt fikirler yüzünden zayıflatarak parçalamak isteyen, dış güçlere karşı birleştirip, tek yumruk yapmayı bilmiş ve dünya önünde birlikten kuvvet doğacağını göstererek savaşı kazanmıştı. Ama dedim ya, Ata bunları yapabilmek için, kendisi ile barış içindeydi. Kişisel çıkarlarını gözardı etmişti. Şimdiki politikacılar böyle mi? Hiçte değil. Onlar, "para peşinde hangi araziyi kanununa uydurup, mülkiyetime alayım, hangi akrabamı devlet menfaatinden yararlandırayım?" çabası içine girmişler, bildikleri ama yapmak istemedikleri, ülke gerçeklerini gözardı etmek için başlarını devekuşu misali kuma gömerek kişisel çıkarları doğrultusunda hareket etmekteler. Böyle ciddi meseleleri konuştuğum zaman, "Sen mebus olmalıymışsın!" diyor, kocam. "Yanlış olmuşsun!" "Ne mebusu olacağım?" diyorum. "Benim tahsilim mi var. Mebus olmak, okuyanların işi. Ama merhametleri yok. Allah göğüslerine vicdan merhameti versin." dediğim zaman kocam, "Deli deli konuşma kız." diyor. "Bunların en iyisi yine sağ partilerdir." "Bu defa sağ partiye oy vereceğim," diyorum. Çünkü Tansu Çiller'in seçilmesini istiyorum. Kadın olduğu için daha duyarlı davranacağını zannediyorum. Şimdiye kadar hep Ecevit'e oy verdim. Aptal olduğun için

diyor, kocam. Bu meseleleri onunla konuşmak bana hiç keyif vermiyor. Daima fikir ayrılıklarımız var. Her şeyde olduğu gibi, bu gibi meseleleri başka insanlarla tartışmak istiyorum. Kızlarla da olmuyor. Onlar, dostları hangi partiyi tutuyorsa bilinçsizce o partiye inanıyorlar. Ben aslında hiç bir partiye inanmıyorum, yeni insanları denemekte yarar görüyorum, denenmiş olanlar belli zaten. Tayini, çıkan müdür zamanında, yeni bir komiser geldi. Geleli, yedi ay oldu. İçki içtiği için, iyi dost olduk. Aslında dost olmamıza sebep, onun cesur bir şekilde bana yakınlık göstermesi. Çevre restoranlarda, benimle görünmekten çekinmemesi. Ben onu kendime göre denedim. Bana karşı art bir niyeti yok. Kızlardan birinin dostu olan polise, "Bu komisere galiba aşık oldum." dediğimde, "Doğru mu söylüyorsun abla?" dedi. Ben tabi doğru söylüyorum. "Ben aşık olamaz mıyım?" dedim. O, bana inanmayan gözlerle bakıyor, galiba inandırıcı gelmedi, bu sözlerim. Ama herşeye rağmen bu sözlerimi komisere söylediğinden eminim. Komiser bunu bildiği halde, en küçük bir imada bile bulunmadı. Hem de başbaşa çok alkol alıp yalnız kaldığımız zamanlarda bile. Bu hali ona itimat edebileceğimi gösterdi. Hemen her konuda tartışıyoruz. Ona rahatça her derdimi anlatıyorum. Kendisine "Başkomserim" diye hitap ediyorum. O ise adını söylememi istiyor. Ona adıyla hitap etme alışkanlığını bir türlü edinemiyor, zorlanıyorum. O bana "Ana" diyor. Bu hitap şekli karakolda dedikodu sebebi oldu. Fakat buna aldırmıyordu. Beş çocuğu vardı. En küçüğü okul çağında değildi. Diğerleri okuyordu. Aldığı maaş, evinin kirasına ve mutfak masrafına bile yetmiyordu. Ona zaman zaman para yardımı yapıyordum. Bunun ezikliğini yaşadığını, benden her para alışında, "Bak bunu ileride ödemek üzere, borç alıyorum" deyişinden anlıyordum. Bu ilk tescil işinden de haberi vardı ve bana sabırlı olmamı söylüyordu ve giden müdürün bu olumsuz kararı kaldırdığını biliyordu. Nihayet yeni müdür gelmişti. Ben bu arada terfisi gelerek başkomiser olan, oğlum değim komisere, müdürü tanıyıp tanımadığını sordum. O uzun yıllar önce başka bir ilde müdür komiserken, görev yaparken tanıdığını söyledi. Bu durum daha iyi olmuştu, beni ona anlat di-

yordum. "Kötü bir insan olmadığımı bilsin. Benim bu işi yapmıyanlarla bir işim yok! Ben sadece telekız olan ve çalışmak isteyen kadınları tescil etmek istiyorum! Hem giden müdür de eski kararı kaldırdı!" dediğimde: "Sabret. İlk fırsatta seni tanıştırayım. O da bizim gibi içkiyi seviyor." Tabi ben bu sözlere çok seviniyordum. Bilmediğim tek şey, giden müdürün de gelen müdürün arkadaşı olduğuydu. Bunu çok daha sonra öğrenecektim.

Müdürle ilk tanışmamız, çalıştırdığım genelevde oldu. Bir akşamdı. Ben mutfakta kızlara yemek hazırlıyordum. Birden yanıma gelen vekil, müdür ve komiserlerin geldiğini haber verdi.

Ben hemen yemek pişirmekte olduğum ocağı kapatarak salona yönelmiştim. Salonda ilk gördüğüm, oğlum dediğim komserin haricinde, emniyetteki diğer üç komser ve tanıdığım birkaç polisti. Kızlar da dahil, hepsi ayakta duruyorlardı. İçlerinde hiç tanımadığım diğer polislerin, saygılı davranışlarından anladığım kadarıyla, normalden biraz uzun, kalın camlı gözlük takmış, kafası kel, elinde puro olan kişi, müdür olmalıydı. Nihayet kendisini görmüştüm. Duvarda asılı aynanın üzerindeki yazıları okuyordu. Beni fark edince, küçümser bir edayla bakarak, sorusunu kızlara sordu. "Anne bu mu?" Ben kızlardan önce davranıp, "Patron benim" diyerek, odamın kapısını gösterdim. Odama bir komserle beraber girdi ve odamda bulunan akvaryum ve papağanla ilgilenerek sorular sordu. Ben kendilerine, kolonya ikram etmeleri için vekili çağırdım. Kolonya aldı. Fakat çay ve kahve ikramımı reddetti. Görüşmemiz kısa sürmüştü. Giderken de, bundan böyle kendisinden habersiz ve görev haricinde, hiçbir polisin geneleve alınmamasını, aksi halde genelevi dükkan tabir ederek, "Dükkanı kapatırım." demeyi ihmal etmedi. Ben, "Tabi, emredersiniz müdürüm." diyerek kendisine cevap verdim. Onların kapıdan çıkmasıyla ben, mutfakta yarım bıraktığım yemeğin başına döndüm.

Yemek yaparken düşünüyordum. Polislerin üzerinde durmuştu. "Evimdeki kızlardan birinin polis dostu olduğunu duymuştur her halde." diye düşündüm. Polisin bilmediği birşey olamaz ki. Zaten gizlemeye imkan olmazdı. İçiçe yaşıyorduk. Burası polisce izne ta-

bi olan yerlerdendi. Kızlarımdan birinin polisle yaşamasına müsaade etmemi, daha doğrusu yaşamasına gözyummamı hoş karşılamamıştı müdür.

Ertesi gün normal teftiş defterini imzalamaya gelen, oğlum dediğim komisere bir evvelki akşam müdürle tanıştığımızı anlattım. Beni görüşmek için çağırmadığını ve polisler hakkındaki emirlerini söyledim. Başkomser acele etmememi, istediğim tescil iznini mutlaka vereceğini söyledi. Bir önceki akşam yitirdiğim cesaretimi yeniden bulmuştum, başkomserin umut dolu sözlerinde.

O geceyi, kazanacağım parayla yeni kuracağım, insanların beni yaptığım işten dolayı hor görmeyecekleri lokantayı hayal ederek geçirdim. Ertesi gün gördüğüm bir rüya beni çok etkilemişti. Her gün öğleden sonra bir iki saat uyuma alışkanlığı edinmiştim. Uyumak için temiz olan kızların odalarını tercih ediyordum. Çünkü benim odamda başucumda duran telefonun zil sesinden uyumak mümkün değildi. Gördüğüm rüyanın etkisiyle uyanmıştım. Kolumdaki saate baktığımda öğleden sonra üçü gösteriyordu. Ben saat birde yatmıştım. Demek yaklaşık iki saat uyumuştum. Rüyamda, Ödemiş ilçesinde bulunan büyük zatlardan, İmam Birgivi külliyesinde idim. Yine Ödemiş ilçesinden tanıdığım ekabir insanlardan birinin kızı Fatma, Birgivi külliyesinde oturuyormuş. Bende yattığım odanın sahibi olan kızımla bu ekabir insanın kızı Fatma'yı ziyarete gitmişim. Külliyenin kapısından içeriye girmiştik. Ben bu arada girdiğim yerin ulu bir yer olması sebebiyle ölmüş olan insanlar topluluğunun yattığı yerlerde bulunulunca, yatanların ruhlarına okunan, İhlas ve Fatiha surelerini içimden okuyorum. Bu arada karşımızdan bize doğru, ibadet etmiş, külliyeden dışarı çıkmakta olan bir adamla karşılaşıyoruz. Adam bize ayıplayarak bakıyor. Ben neden ayıpladığını merak ederek kıyafetimize bakıyorum. Kıyafetimde bir gariplik yok. Böyle bir yere gidilirken giyilecek kıyafet var üzerimizde. Başımızda da örtü var. Elimde yanan, yarısı içilmiş sigarayı bu arada fark ederek, karşılaştığımız kişinin neden ayıplayan gözlerle baktığının sebebini bulmuşum. Gayri ihtiyari elimdeki sigarayı atabileceğim uygun bir yer arıyorum. Gözlerimle

çevremde hani bahar ve yaz aylarında yağan kısa süreli yağmurla toprağın üzerinde güneşin ışıklarının temasıyla parlayan, berrak, yer yer oluşan küçük su birikintilerinden birini farkederek elimdeki sigarayı oraya atıyorum ve rahatlıyorum. Misafir olacağımız Fatmanın evine doğru yürümeye devam ediyoruz. Misafir olduğumuz evin sahibi Fatma'nın iki çocuğu var. Bize büyük bardaklarla çay ikram ediyor. Evi çok küçük. Ziyaretimiz çayları içince bitiyor. Kendisine Allahaısmarladık deyip yanından ayrılarak biraz önce geçtiğimiz külliyenin bahçesinde külliyeden çıkmak için yürürken, bahçenin taş duvarının önünde, hiç görmediğim bir cins sarmaşık türü duvara yükselmiş, fakat vakti geçtiği için solmuş, kurumak üzere olan, üzerinde tohumları olan bir bitki görerek yanında bulunan kızıma, "Ne kadar güzel bir sarmaşık bu. Hadi gel! Tohumlarını alalım. Bizim bahçeye ekeriz." diyerek, bitkinin tohumlarını alıp cebimize koyuyoruz. Ondan sonra yolumuza devam ediyoruz. İşte tam bu esnada uyanmıştım. Görmüş olduğum bu rüyanın tesiriyle odadan dışarıya, oradan da bahçeye çıktım. Çok etkilenmiştim. Bildiğim kadarıyla, rüyalar genelde gündüz yaşanan olayların etkisiyle oluşurdu. Ama böyle gündem dışı, nadir rüyalar insanı etkiliyordu. Rüyamı kızlara anlattım. Odasında yattığım kız, "Hayırdır inşallah. Abla çok güzel bir rüya görmüşsün," dedi. Ben böyle bir külliye rüyası görmeyi daha değişik yorumlamıştım. Bu sebeple gördüğüm yere bir kurban götürüp, kesmek istediğimi söyledim. Benim evimde ailesiyle oturan ve kızımla da ilgilenen şoförüm, ilçenin bir köyündendi ve hayvanları vardı. Benim aldığım kuzulara da babası ve ağabeyi bakıyordu. Kuzuların ikisi zehirli ot yedikleri için ölmüşlerdi. Bir tanesi sağ kalmış ve büyümüştü. Kurban bayramında kesmeyi düşünüyordum. Bu rüyadan sonra onu Ödemiş'teki Birgivi külliyesinde kesmeye karar verdim ve daha sonra rüyamı düşündüm. Genelde ilginç rüyalar görürdüm. Bu rüyalarım, zaman zaman diğer kızkardeşlerimin rüyaları da aynı şekilde gerçekleşirdi. Ama gördüğüm bu rüyayı yorumlayamamıştım. Birgivi külliyesine hayatımda iki kere, yıllar önce Ödemiş'te yaşadığım zaman gitmiştim. O yerle ilgili bir konuşma olmamıştı.

Hiç aklıma gelmemişti ama rüyama neden girmişti? Üstelik toplumda genelevler günah ve ayıplı yaşanan yerlerdi. Böyle kutsal saydığım bir yeri, fuhuş yapılan bir yerde görmem de beni hayrete düşürmüştü. Görmüş olduğum rüyanın etkisinden uzun zaman kurtulamadım. Şoförüme, köye gidip, büyüyen kuzuyu getirmesini, gördüğüm rüyayı anlatarak Ödemiş'e gideceğimizi söyledim. Akşam bana, "Abla benim hanım Ödemiş'e gidecekmiş. Ben de geleyim." dedi, "Onu ve kızkardeşimi götürmemizde bir mahsur yoksa, onlar da gelsinler mi?" diye sorduğunda ben, "Çocuğu da götürelim. Hep beraber gider ziyaret ederiz." diyerek, isteğini olumlu karşılamıştım. Gece teftişe gelen başkomsere rüyamı anlatıp, sabah Ödemiş'e kurban kesmeye gideceğimi söyledim. Gördüğüm rüya için o da bir yorum yapamamış. Güzel bir rüya olduğunu söylemekle yetinmişti. Birkaç saatimi alan bu yolculuk ve ziyaret bana, uzun bir tatil yapmış gibi huzur vermişti. Kestirdiğimiz kurban etini, orada bulunan insanlara dağıttık. Bir parça kızlar için, bir parçada şoför için et ayırdım. Şoförümün karısı ve kızkardeşi, benim küçük kızım ve rüyamda yanımda gördüğüm kız, apdest alıp kadınlar için ayrılan bölümde namaz kıldık ve mezarları ziyaret ettikten sonra yola çıktık. Döndüğümüzde ben çok değişik duygular taşıyordum. Sanki, görevini tam anlamıyla yapmış insanların rahatlığına kavuşmuştum.

Müdürle tanışmamızın üzerinden bir kaç gün daha geçmişti. Ben evime gitmeyerek genelevde kalan kızları paydostan sonra arabayla, çorba içmeye götürüyordum. Bazende arabada dolaşırken bira içerdik. Yine böyle bir izin günü gecesi idi. Arabada, ikişer kutu bira içtikten sonra, şehrin içindeki çorbacıya gittiğimizde çok kalabalık olduğunu gördük ve rahatsız olmamak için inmedik. Herkes bizi tanıdığı için, laubali bakışlardan rahat edemiyorduk. Şehrin birkaç kilometre dışında, otobüslerin mola verdiği lokantalardan birine gitmeye karar vererek şehir dışına yöneldiğimizde, şoförüm, "Abla, müdürün arabası şehirden beri bizi takip ediyor." diyerek, beni haberdar ettiğinde ben, "Allah Allah. Acaba neden takip ediyor?" diye düşündüm. Bir yanlışlık olmalıydı. Bu gün tef-

tişe gelen polislere müdürü kastetederek. "Patron ne yapıyor anlaşıyor musunuz?" dediğimde, "Patronun bugün ilde müdür arkadaşları var. Onlara yemek verdi, lokalde içiyorlar." demişlerdi. Ben şoföre, "Bak bakalım. Müdür arabada mı?" diye sordum. Şoför, arabanın içini göremediğini, fakat şoförü ve arabayı tanıdığını söyledi. Ben yavaş gitmesini, belki de bizi takip etmediğini söyledim. Şehirden ayrılmıştık. Kırk elli kilometre süratle ağır ağır yolumuza devam ediyorduk ve şoförümün söylediğine göre müdürün arabası tarafından takip ediliyorduk. Şoförüme biraz hızlanmasını söyledim. Öyle de yaptık. Müdürün arabası da hızlanmıştı ve bizi geçerek durmamız için işaret veriyordu. Ben şoförüme, arabadan inip ne istediklerini sormasını söyledim. Şoförüm arabadan inerek müdürün bizden on metre ilerde duran arabasına yöneldiğinde müdürün şoförününde arabadan indiğini, bizim arabanın yanan farlarının ışığında gördüm. Benim şoförümle bir şeyler konuşmaya başlamışlardı. Benim şoförüm bizim arabaya doğru yürümeye başladı. Arabaya gelince bana, "Abla müdür arabada, seni çağırıyor. Şoförü bana, nereye gittiğimizi sordu. Bende çorba içmeye" dedim. Şoförümün bu sözlerinden sonra arabadan inerek, müdürün arabasına yürüdüm. Arabanın sağ arka tarafından oturuyordu. Şoförü biraz ilerlemiş, arabadan inen benim şoförümün yanına gitmişti. Bu arada şoförümden bahsetmek isterim. Şoförüm daha önce emniyet teşkilatında bekçi iken kardeşinin, ilde açtığı ve büyüttüğü konfeksiyon işinde hem kardeşine yardımcı olmak, hemde daha fazla para kazanarak çocuklarına ve eşine daha iyi bir hayat hazırlamak amacıyla, istifa ederek kardeşinin yanında çalışmış. Kardeşi, iflas ederek, borçlarını bile ödemeyez bir hale geldiğinde, hayalleri yıkılmış ama çoluk çocuğunu geçindirmek için köye geri dönmemiş. Küçük bir kahve açarak geçimini temin etmiş. Bu defa da köydeki babasının hastalığı nedeniyle, tütün tarlaları ve hayvanların başına kardeşi gibi dönmek zorunda kalmıştı. Bu arada ek gelir olsun diye, şehirde taksicilik yapmaya başlamıştı. Kendisine, benim araba işlerimde yardımcı olmasını istedim. O da kabul etti. Zaten birbirimizi, onun bekçilik yaptığı dönemlerden tanıyorduk. Dürüst ve te-

miz bir insandı. Kısa zamanda ailesi ile de kaynaşmıştık. Hepsi köyde büyümüş, sımsıcak, dost insanlardı. Beni yakından tanıdıkça komşularının, "Oğulları benim yanımda çalışıyor." diye, yaptıkları dedikodulara da aldırmıyorlardı. İşte bu dönemde küçük kızım için en uygun aileyi bulduğumu anlamıştım. Oturdukları kenar mahalleden benim oturduğum ilçenin en iyi semtindeki evime taşındılar. Okulda evin çok yakınındaydı. Bana ait eşyaları, fazla olan odalardan birine doldurmuştuk. Artık kızım babasıyla olan yaşamına veda ederek, bu aileyi ikinci ailesi bilerek okuluna da burada devam ediyordu. Benim gönlüm çok rahattı. Yeni gelen müdürün beni çağırmasını beklerken, Müdürü, bir istirahat gününün gecesi yolumun üzerinde bulmuştum.

İlk sorduğu, "Nereye gidiyorsunuz?" oldu. Ben, "Çorba içmeye gittiğimizi," söyledim. O ise, "Ben sizi şehirden beri takip ediyorum." diyerek, sürdürdü sözlerini. "Bulunduğum yerde böyle şey istemem." Arabanın arkasındaki üç kadını kastederek, "Kızları dışarda pazarlayamazsın?"dedi. Sinirlenmiştim, yapmadığım bir şeyle suçlanmak ağrıma gitmişti. Bu haleti ruhiye içinde cevap verdim sözlerine. Şehirdeki çorbacının kalabalık oluşu sebebiyle bizi tanıyan insanların daha az olduğu bir yeri tercih ettiğimizi, kızları pazarlama konusuna gelince, "Biz müşteriye gitmeyiz. Müşteri bize gelir, Müdür bey. Beni yanlış değerlendiriyorsunuz" dedim. Ben arabanın dışında, müdür içinde, müdürün arabasının açık arka camından konuşuyoruz. Yanımızdan gelip geçen arabaların bizim hakkımızdaki düşünceleri, biraz önce müdürün beni suçlaması gibi, haksız bir suçlama olurdu doğrusu. Gerçi böyle yolortasında yurdun çeşitli yerlerinde kadın pazarlanıyordu. Ama biz burada kadının pazarlanmadığı yolun ortasında garip bir şekilde buluşmuştuk. Birden argo tabir ettiğimiz halkın pratik dili ile, "Yanlış atlara oynuyorsun Firmalı." dedi. Ben, "Müdür bey! Sizinle böyle yol ortasında değil, makamınıza gelerek konuşmak isterim." diyerek konuşmayı bitirdim. Konuyu anlamıştım." Bu teklifi bana telefonda söyleyebilirdi." diye düşündüm.

Ertesi gün, müdürle geçen konuşmaları oğlum olan komsere

anlattığımda, "Sana gelmeni söylemiş. Git madem, istediğin oldu." diye cevap verdi. Ben kendisine, "Yarın gideceğim." diye cevap verdim. Makamına gittiğimde beni samimi bir şekilde karşıladı. Oturmam için yer gösterdi. Çay söyledi. Biraz sonra sorular sorduğu bir sohbet başlatmıştık. Soruları beni tanımaya yönelikti. Eşimle ilgili bazı özel sorular sormaya başlamıştı. Bu özel sorulara cevap vermek istemediğimi söyledim. Ben esas konuya girmek istiyordum. Sıkıldığımı anlamıştı ki konuyu ilk açan o oldu. "İlk tescil yapılmasını istiyormuşsun, öyle mi?" Ben, "Evet." dedim. Daha önceki uygulamaları anlattım. Yasal olan bu hakkın yasaklandığını söylerken, "Müdür bey, dava açmakla ben haklıydım. Çünkü namuslu olup, bu işi yapmayan, hiçbir kadın veya kızı bu yola teşvik etmedim. Siz polissiniz. Böyle yapsaydım bilirdiniz. Böyle olmasına rağmen neden ekmeğime mani oluyorlar. Başka il ve ilçelerde zaman zaman yapılan, ilk tescil burada neden yaptırılmıyor?" O sordu, "İlk tescil yaptığın zaman kaç para alıyordun?" Ben, üç milyon aldığımı söyledim. "Şimdi yaparsan kaç para alacaksın?" Piyasanın ikiyüzelli milyon olduğunu söyledim. Ama ben yetmiş milyon alırım." dedim. O, "Sana izin vereceğim" dediğinde, sözünü bitirmeden ilk defa, gözlerine minnet ve teşekkürle bakarak, sözlerimle de tasdikledim. "Size minnet borcum olur müdürüm. Teşekkür ederim." dedim. O, devam etti. "Paranın yarısını isterim. Ayrıca güzel kız geldi mi, beni haberdar edersin." Ben, "Tabii müdürüm, hay hay." diyerek cevapladım. Emniyet Müdürü, "Pazartesi günü gel. Gelirken de biraz para getir." dedi. Ben, "Peki müdürüm." dedim. Müsaade isteyerek, gitmek için ayağa kalktığımda, onun da kalktığını görerek, "Rahatsız olmayın lütfen." diyerek odasından ayrıldım.

Çıktığımda komiser beni bekliyordu. "Ne oldu?" diye sordu. Ben sevinçle, "Tamam izin verdi." dedim.

Pazartesi günü sevinçle, müdür beyin yüce makamına gittiğimde, beni yine candan karşıladı. Götürdüğüm parayı verdim. Burada işim bittiği için müsaade istediğimde, "Otur, otur." dedi. "İki çift laf edelim. Sıkıntıdan patlıyorum burada." "Çaresiz nezaketen ka-

bul ettim. Sohbete başladığımızda yine daha önceki konuşmasında olduğu gibi, özel hayatıma yönelik sorularını değiştirerek soruyordu. Kendisine açıkça, özel hayatıma yönelik sorularına cevap vermeyeceğimi söylememe karşılık, Müdür hala ısrar ediyordu.

Kendisine, mutluluk oyunundaki Polyanna'yı severek oynadığımı söyledim. Tescil işleminden alacağım parayı ne yapacağımı sordu. Bir başka işyeri açmayı düşündüğümü, bir de kardeşime para yardımı yapmam gerektiğini söyledim. Sohbet uzadıkça konu konuyu açıyordu. Özel hayatımla ilgili bilgileri, benden ustaca alıyordu. Bu kadar sohbet yeterdi. Müsaade isteyerek kalktım.

Diğer illerdeki patron arkadaşlara haber verdim. İlk tescil açılmıştı. İlk kazandığım paranın müjdesini Kıbrıs'ta olan kardeşime verdim. Artık dükkan alabilecektik.Yakında Kıbrısa geleceğimi müjdeledim.

Payıma düşen parayı kendisine ben götürüyordum. Kazandığım para İkiyüz milyon olmuştu. O kadar miktar da kendisine vermiştim. Emniyet teşkilatına, komiser oğluma ve Sağlık Kuruluşundaki doktora da verdiğim için, onların payına daha çok düşüyordu. Diğer birimler benden para istemiyorlardı. Ama ben ihtiyaçlarını bildiğim için veriyordum.

İlk fırsatta İstanbul'a gidip, kazandığım bu parayla balıkçılık yapan oğullarıma, el işinde değil kendi işlerinde çalışmaları için bir kayık aldım.

Yine bir izin gününün gecesinde kızları çorbacıya götürmüştüm. Geneleve döndüğümüzde Müdür bey ve iki başkomiser, genelevde benim odamda bekliyorlardı. Şaşırmıştım. "Hoşgeldiniz." dedim. Kahve yaptırdım. Tesadüf kasamda içki yoktu. Böyle bir ziyaret beklemediğim için tedbir almamıştım. Bir saat kadar sohbet ettik. Sonra oğlum dediğim başkomiser. "Anacım Müdür beye evi gezdirsene" dediğinde, durumu anlamıştım. Müdüre kadın vermem isteniyordu. Ben "Tabii müdürüm!" diyerek, dostu olmayan bir kızın odasına Müdürü götürdüm. Kız uyumuştu, uyandırarak "Ne olur kızım kalk! Müdür bey burada. Seni istiyor" diyerek ricada bulundum. Müdür, kızın odasına girince ben komiserlerin

oturduğu odama döndüm. Sohbete devam ettik. Biraz sonra Müdür geldi. Oradan buradan konuşuyorduk. Artık eskiden tanışan arkadaşlar gibiydik. Sohbet koyulaşmıştı. Ben samimiyete dayanarak Müdüre, "Eh Müdür bey! Şimdi gidince rahat uyursunuz" dediğimde. "Bok uyurum." diye cevap verdi.

Onları yolcu ettikten sonra, yatağıma uzandığımda, düşünüyordum. "Şu polislerin haline bak!" diye, kendi kendime söyleniyordum. Ben bu güne kadar hiçbir polise rüşvet vermemiştim. Benden yardım isteyene yardım etmiştim. Sadece giden Müdüre, bir de bu müdüre para vermiştim. Bu para da bana göre rüşvet değil, aslında "İhkak-ı hak" görülerek alınan para idi. Düşündükçe kahroluyordum. Ama yapacağım hiçbir şey yoktu. İhtiyacım olan parayı temin edip bir an önce bu pis-işten ayrılmalıydım. Bu düşünceyle rahatlamıştım.

Sabah kalktığımda, yeni gelen kızların girişleri için vekili emniyete yolladım. Kardeşime telefon açarak birkaç güne kadar geleceğimi bildirdim.

Başkomiser oğlumun, açtığı telefonda yarın akşam hazırlanmamı, Müdür beyi yemeğe götüreceğimizi söylediğinde sevinmiştim. İlçeden ile gidecektik.

Ertesi günün akşamı, benim arabamla komiser oğlum ve diğer komiser çıktık. Müdür bey arkadan gelecekti.

Deniz kenarında bir tavernada buluştuk. Sohbet edip rakı içiyorduk. Başkomiser oğlum oynamak için kalktı. İçkinin de tesiriyle coşmuştu. Ben de kendisine iştirak ettim. Bir aile havasında, bizim gibi olan diğer insan kalabalığıyla alaturka oynuyorduk. Yerlerimize oturduğumuzda piyanist yanıma geldi. Müdür beye "Babişko" diye hitap ediyordu. Çok samimi idiler. İstediğimiz şarkıları söyledi. Gece güzel geçiyordu. Tavernanın kapanış saatine yakın piyanist tekrar gelerek, "Ben buradayım babişko. Buraya gelsenize" diyerek, bizi davet etti. Kalktıktan sonra bara gittik. Oğlum olan komiser, pavyona gitmemiz için Müdürden gizli bana ısrar ediyordu. Ben de onu kırmayarak Müdür beye, "pavyona gidelim mi?" dedim. İsteğim kabul edilmişti.

Pavyona geldiğimizde, iki başkomiser ve Müdür benimle, şoförüm ve Müdürün iki şoförü ise ayrı bir masaya oturmuşlardı. Oğlum dediğim Komiserle daha önce iki defa beraber, aynı pavyona, bir alkol sonrası gitmiştik. Oğlum olan komiserin yanına, bu akşam çağırdığımız kadını çağırmıştık. O gece diğer baş komisere de kadın çağırmak istediğimde, komiser anlamlı bir şekilde, "Çağırmayalım. Sana kıyamam" diye cevap vermişti. Ben, onun bu imalı sözünün ne anlama geldiğini bilerek kendisini kırmadan reddetmiştim. Hayatım boyunca bir kadın olarak bulunduğum içki masalarında, yeni tanışıp birlikte içki içtiğim erkeklerden bu tür imalar, sözle yapılan teklifler görmeye, duymaya, patron olduktan sonra da reddetmeye alışmıştım. Elli yaşında, güzel olmayan bir kadına yapılan böylesi tekliflerin, sadece çıkar ilişkilerine dayandığını, diğer patron arkadaşlarımdan örneklerle genelev camiasında görüyordum. Oğlum olan komisere ve diğer masadaki Müdürün şoförlerine de kadın çağırmamız üzerine, Müdür beye, "Siz de bir hanım seçin, çağıralım." dediğimde, nazik bir şekilde, bu teklifimi reddetti. Müdür bey sanki birkaç gün önce bana, "Güzel kadın düşünce bana haber ver." dememiş gibiydi. Herkes kadın çağırdığı halde ve güzel kadınlar olmasına rağmen, kadın istememesinin sebebini sordum. Pavyon alemini sevmediğini, barlara takılmanın daha cazip geldiğini söyledi. "Pavyona gidelim" dediğim için geldiğini söyledi. Ben pavyon fikrinin benim değil, oğlum olan komiserin fikri olduğunu, kendisine söylemekten çekindiği için bana söylediğini anlattım.Müdür "Öyle mi? Öyleyse boş ver. Bu gecede böyle geçsin." diye cevapladı, anlattıklarımı.

Akşam yemeğinden itibaren aldığımız alkolle zannederim alkol duvarını aşmak üzereydik. Sohbetimiz boş ve sıkıcıydı ama ben nezaketen eğleniyor görünüyordum. Komser yanındaki kadını, pavyon kapanışından sonra kendisi ile beraber olmaya, ikna etmeye çalışıyordu. Bu ricasına ben de katıldım. Bu arada beklemediğim bir hareketle Müdür, beni kendine çekerek öpmeye başladı. Bu ani hareketine çok şaşırmıştım. Kendimi çekerek ona hayretle baktım. O beni tekrar kendisine çekerek öpmeye devam eti. Bu de-

fa benim şaşkınlığım geçmişti. Öpmesinden hoşlanmıştım. Ona öperek karşılık verdim. Sabah olmuştu, müşteriler yavaş yavaş dağılıyordu. Biz de pavyondan ayıldık. Ve çorba içmek için sabaha kadar açık olan çorbacılardan birine gittik. Çorbacıda bulunan insanlar içinde beni tanıyanlar vardı. Başıyla bana selam veren ama o an benim kim olduklarını hatırlayamadığım, iki kadınla karşılaşmıştık. Yanımızdaki masada oturuyorlardı. Komiser bana ısrarla, kadınların kim olduğunu soruyordu. Ben, dikkatle bakınca kadınlardan birinin eskiden yanımda çalışırken bulaşıcı bir hastalıktan dolayı çalışmaktan menedilmemek için firar eden, yaşamını genelev dışında telekız olarak sürdüren biri olduğunu hatırlamıştım. Diğer kadını hatırlayamamıştım. Bu sebeple oğlum olan komisere, "Boşver. İlgilenme. Ben sana anlatırım. Eskiden yanımda çalışan kızlardan biri" dedim. Ama o, almış olduğu alkolün tesiriyle kadınlarla laubali ve ısrarcı bir biçimde sohbet etmek isteyince, kadınların itirazı yüzünden dükkan sahibi tarafından ikaz edildik. Dükkan sahibiyle komiser arasında bir tartışma başlamıştı. Dükkan sahibi, polis çağıracağını söylediğinde Müdür müdahale ederek, kendilerinin polis olduğunu söyledi ve münakaşa sona erdi. Bu tatsız hava içinde çorba içmemize imkan kalmamıştı ve ilçeye gitmeye karar vererek, arabalara binip yola çıktık. Müdürle ben, Müdürün arabasında ve arka koltukta oturuyorduk. Aldığım alkol ve uykusuzluk nedeniyle bitkin bir haldeydim. Uykuya yenilmiştim. On veya onbeş dakika arayla arabanın yoldaki bozukluk sebebiyle sarsılmasından uyumak mümkün değildi. Böyle küçük yerli arabalarda yolculuk yapılınca, neden büyük Müdürlerin ve güçlü küçük patronların arabalarının Mercedes olduğunu daha iyi anlıyordum. Gözlerim, uyuyormuş gibi kapalı, gece pavyonda olanları düşünüyordum. Müdürle öpüştüğümüz geliyor gözlerimin önüne, canım sıkılıyor. Çünkü o ana kadar yıllardır şartladığım beynim, hislerim ve bedenim bana ihanet etmişti. Çünkü bu öpüşmeden zevk almıştım.

Kendimi bir türlü affedemiyordum. Gözlerimin önüne getirmeye çalıştığım pavyonda yaşanan o an, müdürün beni öpüşü ve bu

öpüşmekten haz duyuşum, işte beni rahatsız eden sebep buydu. Kendimi yıllardır bu duyguya karşı şartlamıştım. Özellikle bulunduğum genelev camiasında, kadına karşı bir silah gibi kullandığı sevişme sanatını bilme yeteneğiyle, kendinden emin, erkeksi görünen ama özünde erkek insanın, "Ne olduğunu? Nasıl olduğunu?" bile bilmeyen, bir yığın insan tanıyordum. "İşte bu erkeklerden bir tane daha." diye düşünüyordum. İnsanın doğasında bulunan bu saf, temiz hislerin ticaret aracı haline gelmesini aklım bir türlü kabul etmiyordu. Hiç beklemediğim cüretkar bir hareketle Müdürün beni öpüşüne kızıyor, ama bu öpüşmeden haz duyduğum için kendime daha çok kızıyordum. Bunları düşünürken, giden arabanın arka koltuğunda, başımı Müdürün dizlerine yarım uzanmış bir halde yattığımı fark ederek, doğruldum. Müdüre baktığımda oturduğu yerde, arkasına yaslanmış, gözleri, kalıncamlı gözlüklerinin altında kapalı bir haldeydi. Uyuyup uyumadığından emin olamamıştım. Kıpırdamıyordu. Gözlerimi kapatıp düşünmeyi sürdürdüm. İlk aklıma gelen Müdürün bu hareketi alkollü olduğu için yaptığı oldu. Akşamdan beri içmiştik. Hiç taşkın bir hareketi olmamıştı. Beni öpmesinin dışında. Çorbacıda çıkan tartışmayı önlemesi de onu sarhoş denecek kadar alkollü olmadığını veya bünyesinin fazla alkol kaldırdığının deliliydi. O halde ne olabilirdi? Beni gerçekten arzulamış, istemiş miydi? Aklım buna hayır diyordu. Çünkü Müdür, güzel kadınlardan hoşlanıyordu. Her erkek gibi. Daha önce, "Güzel bir kadın düştü mü bana haber ver." demiş ve yanımdaki kadınlardan birisi ile yatmıştı. Ben güzel bir kadın olmadığım gibi yaşlıydım da. Gerçi kendisine baktığımda benim yaşlarımda olduğunu görüyordum. O halde bu bir çıkar ilişkisiydi. Fakat bizim yaptığımız anlaşmayla zaten çıkar ilişkimiz vardı. Peki ama Müdür bu konuya neden böyle yaklaşmıştı. Kendisine ne sözle, ne bakışla böyle bir imada bulunmamıştım. Bu cesareti nereden almıştı? Bu benim mesleğimle ilgili miydi? Kafam karmakarışık olmuştu. Bedenime, beynime, irademe güveniyordum. Evet bu hareketi önceden mutlaka planlamıştı. Masaya kadın çağıralım diye teklif ettiğimde, güzel kadınları öpmek dururken beni öpmesinin başka ne

anlamı olabilirdi. Ama neden, benim bir talebim olmadan bunu yapmıştı?. Evet karar vermiştim. Onunla yatacaktım, fakat orgazm olmadan yaptığı hareketin yanlış bir davranış olduğunu ona gösterecektim. Gözlerimi açarak şoföre nerede olduğumuzu sordum. İlçeye girmek üzere olduğumuzu söylemesi üzerine rahatlamış bir şekilde, geriye dönmesini söyledim. Ben şoförüyle konuşurken, Müdür, gözlerini açmıştı. Bu isteğime hiç itiraz etmedi. Arkama yaslanarak uyumaya çalışırken uyumuşum. İle girerken şoför. "Abla ile giriyoruz." dediğinde uyandım ve evimi tarif ettim.

Eve geldimizde saat, sabahın yedi otuzu olmuştu. Müdür şoförüne, "Öğlen bir otuzda burada ol!" talimatını verdikten sonra, arabadan inip eve girdik. Yatak odasına girdiğimizde ikimizde uykusuzluk ve aşırı aldığımız alkolden perişandık. Buna rağmen girdiğimiz yatakta bana sarılarak belirttiği, sevişmek isteğini, "Uykum var uyuyalım!" diyerek geri çevirdim. Uyandığımda , kolumdaki saat on olmuştu. Müdürü uyandırmamak için kıpırdamadan, tekrar geceyi gözlerimin önüne getirerek, düşünceye daldım. Yapmış olduğu hareketi sözle teklif etseydi, davranışım ne olurdu? Derhal cevap buldum. Nazikçe reddederdim. Çünkü böyle reddettiğim yüzlerce teklif ve imayla karşılaşmıştım. Bu teklifleri edenlerin yapılarına, kişiliklerine göre cevaplarla, böyle teklifleri hep reddetmiştim. Bugüne kadar, bu hareketim ve davranışlarım bana, genç yaştan itibaren, çevremde bulunan erkekler tarafından "Ana," denmesini sağlamıştı. Bu insanlar, beni gerçekten tanıyan kişilerdi. Konumum itibarıyla değil, davranış itibarına göre bana "Ana" veya "Abla" demişlerdi. Birden aklıma kocam geldi. Bizi böyle yatakta yatarken görseydi ne yapardı? Hiçbir şey yapmazdı herhalde? O sadece para düşünürdü. Beni de boşar veya sineye çekerdi bu görüntüyü. Kıpırdamış olmalıydım. Uyuyamadığımı anlamıştı. Bana sarıldı ve sevişmeye başladık. Nefesimizin birbirine temasında başını çevirdi. Aldığım alkol, içtiğim sigaralardan nefesimin kötü olduğunu anlamıştım. Dişlerim de bakımsızdı. Kadın olarak da bakımlı olduğum söylenemezdi. Zaten özellikle böyle davranıyordum. Kimse, aman ilgi duymasın diye. Ama çıkar olunca böyle is-

tisnalar olabiliyordu. Kafamda düşünceler birbirini kovalıyordu. Düşündüğüm gibi ben orgazm olmadan, o bunu yaşadı. Ben yataktan kalkıp banyoya gittim, çıktığımda uyuyordu. Uyandırıp banyo yapmak isteyip istemediğini sordum. Biraz daha uyumak istediğini söyledi.

Mutfakta kendime çay demleyip, salona geçtim. Saat onbir olmuştu. Genelevi arayıp öğleden sonra geleceğimi, nereye gittiğimi bilen vekilime telefonda söyleyerek, telefonu kapadım. Çay içerken düşünüyor. Düşündükçe yeni girdiğim bu duruma içerliyordum. Akşam müdürün davrandığı gibi bir başka kişi cüret etseydi böyle bir şeye; bu kocam bile olabilirdi. Ne yapardım? Evet kocam bile olsa onu tokatlardım. Müdürü neden tokatlamamıştım? Öyleyse bu korku mu? Saygı mıdır? Veya menfaat mi? Kafam yine karmakarışık olmuştu. Kendimi çok iyi tahlil etmem gerekiyordu. Saat öğlen; yarım olmuştu. Arabanın gelme saatinin yaklaştığını söyleyerek, onu uyandırdım. Salona geldiğinde kendisine kahvaltı alışkanlığının olup olmadığını sordum. "Hayır, kahvaltı istemem. Bir çay verirsen içerim" diye cevapladı. Mutfağa çay koymak için gittim. Geldiğimde etrafı inceliyordu. "Buraya hayli masraf etmişsin." dedi. Ben kooperatiften inşaat halinde ucuza aldığımı ve yavaş yavaş kendim yaptırarak bu hale getirdiğimi söyledim. Çayı bitmişti. Başka çay istemedi. Şoförün gelmesiyle evden çıktık. Arabada ikimizde konuşmuyorduk. İlçe girişinde, "Ben ineceğim" dedim. Şoförüne, "Dur!" derken bana dönerek, "Telefon açarsın." dedi.

Gencleve geldiğimde uyumak için olmasa da, dinlenmek ve düşünmek için odama girdim.Yanıma gelen, çalışırken vekil yaptığım, vekilim gelerek; İki kızın giriş için geldiğini, otelde beklediklerini haber verdi ve yüzüme meraklı insanların soran, merakdolu bakışlarıyla baktı. Dün olanları merak ettiğini anlamıştım. Çünkü ne kadar çok alkol alırsam alayım, sabaha karşı da olsa geneleve gelip yatıyordum. Dışarıda yattığım vaki değildi. Akşam olanları anlattım. Vekilim, "Çok iyi olmuş" dedi, "zaten kocanı sevmiyordum.

Ertesi gün telefonda kız kardeşim Kıbrıs'tan arıyordu. Kendisine müjde vererek, "Yarın yanına geliyorum." dedim. Çok sevinmişti. Bu atmosferden kurtulacağım için, ben kardeşimden daha sevinçliydim. Telefon açarak Kıbrıs'a gideceğimi Müdüre bildirdim. "Nereden çıktı bu Kıbrıs?" diyerek sordu. Ben kardeşimin beklediğini söyledim. Biz patronlar, bulunduğumuz mahalli, uzak bir yere gitmek için terkedeceğimizde bunu emniyete bildirmekle yükümlüyüz. Yani bir patronla fahişenin, genclevdeki özgürlüğü hemen hemen aynıdır.

Ercan havaalanına indiğimde beni kardeşim karşıladı ve nerede kalacağımı sordu? Otelde kalacağımı söyledim. Kardeşim, Türkiye'den gelen halamla beraber amcamın evinde kalıyordu. Birlikte yaşadığı erkekle ara sıra görüşüyorlardı. Ben otele yerleşince kardeşim de yanıma geldi. Benim geldiğimi sevgilisine söylemişti. Akşam gelip bizi yemek yemeye götürecekti.

Akşam yemeğini, kardeşimin sevgilisinin arkadaşı olan bir kulüp sahibinin davetlisi olarak Lefke'de yiyecektik. Kulübün sahibi olan bu dost insanı orada tanıdım. Babam gibi Kıbrıslıydı. Daha önceki bölümlerde anlattığım, eskiden asker olan ünlü bir politikacımızın yakın akrabası idi. Kendisi de, istifa etmiş eski bir askerdi. Şimdi ise gece kulübü çalıştırıyordu. Yakın akrabalarımız olan bürokratları da Kıbrıslı olması dolayısıyla tanıyordu. Bana, ailemle neden dargın olduğumu? Neden otelde kaldığımı ve Kıbrıs'a geliş nedenimi sordu. Kimsenin yardım etmediği kardeşime dükkan konusunda yardımcı olmak istediğimi, geçen yıl kardeşimin sevgilisine kardeşime yardımcı olmasını rica ettiğimi, fakat aralarında çıkan ihtilaftan sonra ayrıldıklarını, bu nedenle dükkan alma işini ertelediklerini, şimdi uygun bir dükkan bulursak alacağımızı, aslında güney kesiminde kalan dükkan, ev, bahçe gibi gayrimenkullerin, kuzeyde devlet tarafından bize ödenmediği için kızkardeşimin bu mağduriyeti yaşadığını bir kerede ben ifade ettim. Bu eski asker ve bu dost insan eski bir asker oluşundan, devletin içinde dönen dolapları bildiğinden dolayı ne demek istediğimi anlamıştı. Kendisi de bir zaman bu mağrudiyeti yaşadığı için, dükkan konusunda bize

yardımcı olacağına söz verdi ve ertesi gün dükkan hazırdı. Benim üzerimde fazla para yoktu. Çünkü buraya gelmeden önce İstanbul'a uğrayıp balıkçılık yapan oğluma mesleğiyle ilgili bir kayık almış, sonra Kıbrıs'a geçmiştim. Ama parayı banka havalesiyle göndereceğimi söyledim. Dükkan oldukça büyüktü. Ana caddede oluşundan, butik yapmaya elverişli idi. Yakın ilgisi, misafirperverliği beni bu candan kişiye hayran bırakmıştı. Türkiye'ye gelince mutlaka kendisini misafir etmek istediğimi, kendisine defalarca teşekkür ederek, söyledim.

Otelde kaldığımız süre içinde kardeşimle dertleşiyor. İleriye dönük planlar yapıyorduk. Ben, yapmak zorunda olduğum bu pis işten kurtulacağım için sevinçliydim. Kardeşime, "İyi ki geldin. Bu dükkanı açarsak, ben de eski hayatımı unutup, yeni bir hayata başlarım. Kızım da burada temiz bir ortamda yetişir." diyerek mutluluğumu dile getiriyordum.

"Sıkı dur." dedim, kardeşime "şimdi sana sürpriz bir olaydan bahsedeceğim." dedikten sonra, Müdürle olan ilişkimi anlattım. Kardeşim çok şaşırmıştı. Çünkü patron olduktan sonra, eşimi sevmediğim halde ihanet etmediğimi biliyordu. Ne yapmayı düşündüğümü sordu? Bu ilişkiden, çıkar seziyordum. Bana göre o gece planlanmıştı. "Aslında hoş bir adam ama çözmek istediğim, merak ettiğim şeyler var. Zaman içinde göreceğiz." diye cevapladım sorusunu.

On gün, Kıbrıs'ta hayal kurarak gezdik. Dostlar için hediyeler aldık. Bu iş seyahati benim için mutlu bir tatil olmuştu. Baba toprağındaydım.

Yolda kardeşimi uyarıyordum. "Bak belli bir süre benim camiamda yaşayacaksın. Çevremde bir sürü art niyetli insan var. Benim konumum belli. Sana anlattığım olaydaki bir anlık gafletim, kurduğum kaleyi yıktı. Beni senin davranışların yüceltir. Lütfen kimseyle çevremde cinsel ilişki kurma, kardeşim." Bu konuda müsterih olmamı, böyle bir şeyin olmayacağını söyleyerek söz verdi.

Türkiye'deydik ve nihayet ilçeye gelmiştik. Kardeşim merak etmişti. Geneleve onu da beraberimde götürdüm. Geneleve girmiş,

odamda çay içerken, Müdürü aradım. Telefonda geldiğimi bildirmek için. "Hoşgeldin." dedikten sonra, ilk sözü "Kaç gün oldu gittiğin ulan!" oldu. Bu kaba tabir beni şaşırtmıştı. Ama benim camiamdaki kişiler gibi, polisin de argo konuştuğunu biliyordum. O an üzerinde durmadım. Fakat düşüncelerimde yanılmadığımı farkettim. Bu adam, Müdür de olsa, genelevde menemen bardakları tabir ettiğimiz cinsten olan erkeklerdendi. Bunun üzerine günleri saymadığım için kaçgün olduğunu bilmediğimi söyleyerek ilave ettim. "Kızkardeşim yanımda. Bu akşam buluşalım. İlde gittiğimiz tavernada yemek yeriz."dedim. "Komiserlerle değil, yalnız gel" diyordu. Ben kardeşimi de getireceğimizi söylediğimde, "İlişkimizi biliyor mu?" diye, sordu. Söylediğimi, şu an telefon konuşmamızı dinlediğini söyledim. Akşam tavernada buluşacaktık.

Tavernaya geldiğimizde pek fazla kalabalık yoktu. Bir masa seçerek oturduk. Sipariş vererek Müdürü beklemeye başladık. Çok geçmeden geldi. Şoförünü, benim şoförümün masasına göndererek. "Hoş geldiniz." dedikten sonra kardeşimi süzerek, "Kız kardeşin, senden güzelmiş." diyerek, anlamlı bir kompliman yapmayı ihmal etmedi. Ben, kardeşim adına kendisine teşekkür ettim. Yemekte kardeşime doğum gününü sormasının dışında önemli bir konuşma olmamıştı. Geç saatlerde tavernadan kalktığımızda eve gitme isteğini, sakıncalı olacağı bahanesi ile reddettim. Müdürün yüzünden, bir sıkıntı bulutu geçti. İlçeye geri dönme talimatı verdi şoföre. Benim arabam boş dönüyordu.

İlçeye girerken, şoförüne turistik bir otel adı söyledi. Otele girdiğimizde, bizi otelin müdürü karşılamıştı. Tanışıyorlardı. Ben ilçede olmasına rağmen müdürü tanımıyordum. Bize, viski ikram etti. Yaklaşık bir saat kadar sohbet ettik. Daha sonra Müdür, uykusunun olduğunu söyleyerek, bize ayrılan oda numarasını sordu. Ben otel müdürünün sohbetinden çok heyecanlanmıştım. Biraz daha sohbet etmek istediğimi söyledim. Otel müdürü, sohbet konumuz olan arkeoloji üzerine odasında birkaç örnek olduğunu, istersem bana gösterebileceğini söyledi. Ben kabul ettim. Kardeşim de uyumak istediğini söyleyerek kendisine ayrılan odaya çekildi. Ben otel

müdürünün odasına giderken, Müdür bize ayrılan odaya çıktı. Otel müdürünün odasında bazı resim, eski kılıç ve taşlardan oluşan arkeoloji ile ilgili broşürler vardı. İçki getirerek çeşitli konularda sohbete dalmıştık ve vakit hayli geç olmuştu. Bize katılması için telefonla Müdürü yanımıza gelmesi için ikna etmeye çalışıyorduk. Zorla diyebileceğim bir ısrarla bu sohbete katılmaya ikna etmiştik. Biraz sonra hoşnut olmayan bir yüz ifadesiyle bize katıldı. Aşağı yukarı her konuda kitap okuduğum için her konuda sohbet ediyorduk. Ama Müdürün amacının başkaydı. Çok ustaca kullandığı dili ve konulara da vakıf oluşundan, her sohbeti açılmadan kapatıyordu. Artık odaya gitme zamanının geldiğini anlamış, otel müdürüne "İyi geceler." dileyerek ayrılmıştık odadan. Ben bu sohbetin sabaha kadar sürmesini çok istiyordum aslında.

Ertesi gün, elimdeki parayı Kıbrıs'a gönderdim. Dükkanı eski asker aracılığıyla almıştık. Geriye içini dekore etmek ve mal doldurmak kalmıştı. Bu da bir kaç yüz milyon demekti. Son yaptığım üç tescilden, paraları olmadığı için sadece yirmi milyon almıştım. Müdürün ihkak-ı hak olarak aldığı parayı, kendi kazandığım payımdan ve bir dahaki işten verecektim. Akşam tavernada, kardeşime dükkan alacağımızı ve ileriye dönük planlarımızı anlatmıştık. Açtığı telefonda makamına gelmemi istediğinde kötü bir haber alacağım içime doğmuştu sanki. Ayaklarımın gitmek istemediğini hissetmiştim. Gittiğimde alacağı parayı sordu. Ben, "param olmadığını biliyorsum. Elimdeki parayı Kıbrıs'a bu sabah gönderdim" dedim. Yeni gelen işten alacağım parayla borcumu ödeyeceğimi söylediğimde çok kızmıştı. "Alacağım olan parayı çizdim" dedi. "Sen anlaşmamızı bozdun. Seninle bir daha iş yapmam." Neye uğradığımı şaşırmıştım. Parayı çok sevdiğini, ona para götürdüğüm zaman, parayı alırken gözlerindeki o ihtiraslı parıltıyı biliyordum. Şimdi ise vazgmesinin bir sebebi olmalıydı. Sinirlenmiştim. "Yaptığın şey çok ayıp." dedim. Biliyorsun, ben bu parayı hayırlı bir iş için kullandım. Gün gelir benimde sana bir faydam olur. Senden destek beklerdim. Yüzon milyon ödenmeyecek bir para değildir. Fakat o ısrarla, anlaşmayı benim bozduğumu, bu halin prensipleri-

ne aykırı olduğunu söylüyordu. Ben parayı Kıbrıs'a gönderdiğime pişman olmuştum. Bu halin akşamki davranışımın bir neticesi olduğunu düşünüyordum. Ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Yanından kızgın bir şekilde ayrıldım. Geneleve gelince, Komiseri arayarak telefonda durumu kendisine bildirdim. "Üzülme anacım bir çaresine bakarız." deyince biraz rahatladım.

Yazlıktaki eve, kardeşimin yanına giderek durumu ona anlattığımda, çok üzülmüştü. Akşam biraz sıkıntımı dağıtmak için ilçede açılmasına yeni müsade edilen tavernaya gelen şarkıcıyı dinlemek için kardeşime, "Gidelim hazırlan." dedim. Kalabalık masada Müdürün oturduğunu gördüm. Birkaç kadeh içmiştik ki tanımadığım bir kişi kalkıp bizim masamıza geldi. Sanki buraya da kadın satmak için geldiğimi farzeden bir insan kılığına girmiş, ne isim vereceğimi bilmediğim bir mahlukat gelmişti. Bunu kendisinin en doğal hakkıymış gibi görerek, kız kardeşimi benden istedi. Kardeşim ne hissetmişti onu bilmiyorum ama benim başıma sanki taverna çökmüştü. Hiddetten ağzımdan dökülen kelimeler gökten düşen kayalar gibiydi. "Be hayvan!" diye başladım konuşmaya, "Benim bu işi yaptığım yer belli değil mi?" Ben insan değil miyim?" Bir yerde oturup sohbet edemez, içki içemez miydim? Yanımda kızım, kız kardeşim olamaz mı? Yanımdaki kadınlar fahişe bile olsa onların bu işi yaptıkları yer belli değil mi? Çabuk gözümün önünden kaybol!" Yumruk attığım elimi göstererek." Eğer hemen kaybolmazsan yumruğu suratının ortasına yersin!" dedim. Gelen kişi özür dileyerek, şaşkın bir şekilde masamızdan ayrıldı. Ben kardeşime, "Hayatın acı gerçekleri işte." dedim. Kadehimi kaldırarak. Boşver, dedim. Ve o an bizi dikkatle takip eden Müdürle göz göze geldik. Bu şık davette o gözleriyle bana "Boşver." dedi. Ben kardeşime daha önce söylemiştim.

Kapanış saatine doğru yanımıza geldiğinde, diğer masalarda oturan, dedikoduyu seven insanların gözleri önünde benimle konuşuyordu. Bana biraz önce kardeşimi istemeye gelen kişinin sözlerinin bir başka şekliyle şöyle diyordu. "Bu kızı fazla sıkıyorsun. Neden özgür bırakmıyorsun?" diye sordu. Ben Müdüre, "Hayır, kar-

deşim istediği gibi hareket edebilir, esir değildir. Fakat bu seni neden ilgilendiriyor ?" diye sordum. O gülerek "kızı serbest bırak, sıkılmasın." diye cevapladı sorumu. Kardeşim söze karışarak cevap verdi. Müdüre en uygun olanı yapmıştı. "Hayır hiç sıkılmıyorum." Doğru söze ne denirdi.

Bu sıkıntılı gece bitmiyordu. Aramızda geçen konuşmalar aklıma geldikçe, deli gibi oluyordum. İlk aklıma gelen telefon açmak oldu. "Gel!" dedim. Gel birlikte olalım. O, "bakacağız." diye cevapladı. Telefonu kapattıktan sonra sabaha kadar düşüncelerden uyuyamadım. Kardeşim herşeyden habersiz uyuyordu. Nasıl bir tuzağa düştüğümü anlamıştım. Anlamadığım, tahsilli ve ciddi bir makam sahibi insanın insanlara nasıl yaşam hakkı tanımadığıydı. İnsan nasıl böyle olabilirdi?

Bakacağız, sözünün altında yatan gerçek bir meydan okumaydı. "Bak ben seni nasıl dize getiririm." demekti. Neden bana kin duyuyordu. "Para için mi?" Parayı ödeyeceğimi söylemiştim." O çizdim istemem." demişti. Ama ben ödeyecektim. Hiç hakkı olmadığı halde bu adamın böyle yapmaya ne hakkı var? diye düşünüp kendimi haklı çıkarıyordum. Yatakta tepki göstermek, ondan böyle bir talebim olmadığı için hakkımdı. Ama bu onun, sebebini anlayamadığım bir nedenle ekmeğimle oynaması gerektirmezdi. Kardeşime verdiğim sözü biliyordu. Kardeşim aklıma gelince tavernada konuştuğu manalı sözler aklıma geldi. Yoksa bunu kardeşimle birlikte olmak için mi yapmıştı? Kafamda düşünceler birbirini kovalıyordu. Karmakarışık olmuştu hepsi. Vakıa, kardeşim her erkeği cezbedecek kadar güzel bir kadındı, müdürün benimle değil, onunla sevgili olması yakışırdı doğrusu. Ama bu şekilde bir ilişkiyi ben müdürden istememiştim ki. Benle yattıktan sonra kardeşimi beğendiğini ima etmesi bile bana göre terbiyesizlikti. Küstahlıktı. Bu durumda, ona, sorumluluğunu hatırlatmak gerekirdi. Ertesi gün tekrar telefon açarak kendisiyle beraber olmak istediğimi söylediğimde, akşam geleceğini söyledi. Ben yazlığa giderek kardeşime olanları anlattığımda, bana geçmişte yaşadığı, bir sevgilisini anlatarak, "Abla bu adam aynı benim yaşadığım sevgilime benziyor. Seni

tahrik edebilmek için gelmeyecektir." Ben gelmesini aşk yaşamak için değil, mesleğine uygun bir sorumluluk taşımasını hatırlatmak için çağırdığımı söyledim. Eğer böyle onursuz bir aşk yaşamak isteseydim. Onu talep eder ve ilk gece yaşardım. Bütün hayatım boyunca böyle bir aşk değil, insana değer veren, saygıya dayalı bir sevgi istemiştim. Fakat ne hikmetse beni seçen erkeklerin hepsi beni son seçen Müdür de dahil, özünde erkek değildi. Seks erkeklik değildiki sahiplenmekti. Erkeklik sorumluluktu, mertlikti. "Eğer" dedim, kardeşime, "bu erkeği yola getiremezsem, bir daha hiç bir erkek benimle birlikte olamaz. Yalnız yaşarım. Çünkü bu erkek benim ne demek istediğimi anlayacak kadar okumuş. Derdimi cahil birine nasıl anlatabilirim, sen yeterki sabırlı ol." dediğimde, iki yıllık birlikteliğimizde yaşayacağım, hayatım boyunca yaşadığım işkencelerle dolu hayatımdaki en büyük işkence ve acıya imza attığımı tahmin bile etmemiştim.

Müdür, "Geleceğim." dediği halde, gelmemişti. Ama ben de onu aramamıştım. Kocamla ise yatmadığım için aram iyice açılmıştı. Aradan geçen birkaç günden sonra Müdür telefon açarak, kardeşimi de alıp makamına gelmemi istediğinde, galiba gerçeği görüp, vicdana geldi diye düşünerek, kardeşimi alıp gittim. Aramızda bir şey geçmemiş gibi davranarak, bize, "Hoş geldiniz." dedi. Çay söyledi. Sohbet etmeye kardeşime sorular sorarak başladı. Söz dönüp dolaşıp tescil işine geldi. Beni küçük görerek, kimsenin bana selam vermediğini, bana acıdığı için, bir kıyakçılık yaptığını. Ama benim bunu anlamadığımı, anlaşmayı bozduğumu, onunla beraber olmak için uygun olmadığımı, şişman ve çirkin, bayağı bir kadın olduğumu, ince esprilerle, alay ederek söylüyordu. Amacını anlamıştım. Kardeşime beni küçük göstermek istiyordu. Bir yandan kardeşime kur yaparken, hakaretlerinin ve aşağılamalarının dozunu, bana iftira atmaya kadar vardırdığında, ayağa kalkarak, "Yeter artık!" dedim. "Seni bir daha görmek istemiyorum!.. Ama tescili sen açmadın. Bu birinci yalanın. Ben patron olduktan sonra senin iddia ettiğin gibi birçok erkekle değil sadece kocamla yattım. Eğer, 'Ben bu kadının tırnağını tuttum.' diyen bir erkek yanıma ge-

tirirse, böyle birşey ispat ederse, elini öpeceğimi ve bunun böyle olduğunu kardeşim dahil, herkesin bildiğini, eğer kendisiyle aramda geçen olay da bana taşıyamayacağım kadar ağır gelirse o zaman da , 'Hayatıma son veririm.' dedim. "Yoksa senin söylediğin şartlarda ben yaşayamam." Konuşma bitmişti. Kardeşime, "Gidiyoruz." dedim. Müdüre, "Hoşçakal Müdür bey!" diyerek oradan ayrıldım. Hemen sıkıntımdan içmeye başladım. Neden hala bu acılar? Hiç kurtulamayacak mıydım? Yolda ve yazlıkta kardeşimle dertleşiyor ne yapacağımızı düşünüyorduk. Kardeşim, "Abla, girişleri Kaymakam değil, Müdür kapattı, galiba." dediğinde Ben, "Zannetmiyorum. Parayı çok seviyor." diyerek, bu sözleri geçiştirmeye çalışıyordum. Her geçen günün, asırlar kadar uzun ve acı olduğu bir ay geçmişti. Allahın yardımıyla olsa gerek. Eski kızlardan bir kaçı, çalışmaya geldiklerinden az da olsa para kazanmaya başladım. Bu arada aldığımız dükkanı görmek, olacak masrafları çıkartmak için kardeşimle Kıbrıs'a gittik. Telefonla Kıbrıstan başkomserle konuşuyordum. Güya, "Kaymakam müsaade edecek..." deniyordu. Kardeşime, "Para biriktirerek yavaş yavaş mal alırız." diyordum. Bu arada Kıbrısta bize yardım eden kişi bir ortaklık teklif etmişti. Dört gece kulübü vardı. İşten anlayan bir yardımcı arıyordu. Fakat bende para yoktu. İlçeye geri dönmüştük.

Kardeşimin yazlıkta, benim genelevde olduğum bir gündü. Vekilimin, "Abla telefon sana. Müdür bey arıyor." demesiyle, hissettiğim heyecan ve sevinçten, ona aşık olduğumu anlamıştım.

Telefona çıktığımda, "Neden aramadığımı? Yoksa ona dargın mı olduğumu?" soruyordu. Ben, "Ona dargın olmadığımı. Onun koskoca bir Müdür olduğunu, benimse basit bir genelev patronu olduğumu. Ona dargın olmanın benim haddim olmadığını, kendisini bir işim düşmediği için aramadığımı," söylediğimde, "Canının sıkıldığını, yanına gidersem biraz laflayacağımızı, sıkıntısının böylece geçeceğini," söyledi. Ben, konuşacak bir şeyimiz olmadığını ısrarla söylememe rağmen, ısrar ediyordu. "Hadi, lütfen gel." dedi ve bu daveti reddetmem nezaket kurallarına aykırıydı. "Peki geliyorum." diyerek telefonu kapattım. "Sevinmedim, heyecanlanma-

dım," dersem yalan söylemiş olurum. İnsan herşeye rağmen umut etmek istiyor. Ama beni korkunç bir sürpriz bekliyordu. Yarım saat sonra makamındaydım. Yalnız değildi. Sekreteri geldiğimi haber verdi. Açılan kapıdan, içerde oturan resmi giysili üsteğmeni gördüm. Sekreter, "Girebilirsiniz." diyerek kapıyı açık bıraktı .İçeriye girdiğimde, beni çok utandıran ve aşağılayan bir hareket yaparak karşıladı. Utancımdan arkamı dönerek, kapının kapalı olup olmadığına baktım. Kapalıydı. Baktım, çünkü bana kapıyı açan polisle haftanın birkaç günü karşılaşıyorduk. Bu utancı haftada birkaç gün yaşamaktı. Görülüp duyulmasını istemem. İçerde olan üsteğmen beni ilgilendirmiyordu. Çünkü kendisiyle kaç senedir buradaydım, bu ikinci karşılaşmamdı. Kolunu dirseğine kadar kaldırıp yumruk yaptığı elini göstererek, genelevi kastedip, "Vuruşlar nasıl?.." diye, kaba hiçte göründüğü gibi çağdaş olmayan bir edayla sordu. Ben, onun bu seviyesiz sorusunu duymamazlıktan gelirken, yüreğime binlerce hançer saplanıyordu. Bu utanç cehenneminde üsteğmenin yüzüne ilişti gözlerim. Lakayt bir ifadeyle bakıyordu. Oturmam için yer gösterdi. Ben koltuğun ucuna heran gitmeye hazır bir şekilde iliştim. Buraya okuduğum genç bir iş adamına ait kitaptan bir alıntı yapmak istedim. Yaşadığım sahne ve daha sonra yaşayacaklarıma çok uygun bir sözü aklıma geldi. "Daha çok utanç yüklüdür, şiddet şehvetimiz." diyordu. Bu sözünden dolayı kendisini kutlarım.

Birkaç, "Nasılsın? İyimisin?" kabilinden, sözlerden oluşan hoşbeşten sonra, üsteğmene yönelttiğim bir söze, "Lütfen" cevap verişinden, ikinci sözüme ise, cevap dahi vermek nezaketinde bulunmayışından beni aşağılamak istediklerini anlamış ve susmuştum. Üsteğmen biraz sonra bu gergin havayı bozmak için, Müdürden izin isteyerek gitmek üzere ayağa kalktı. Sadece Müdüre iyi günler dilemişti.

Üsteğmenin gitmesinden sonra, gitmek için izin istediğimde, müsaade etmedi. "Kardeşimin ne yaptığını?" sorarak konuyu değiştirdi. Ben sakin bir şekilde, kızımın ve kardeşimin yazlıkta olduğunu söyledim. Bunun üzerine, beraber bir akşam yemeği ye-

mek için teklifte bulundu. Bu teklifini reddettim. Bunun üzerine, "Artık böyle bir şansımın olmadığını," söyledi. Sakin bir şekilde, "Onunla daha önce yattığım için ,bu ilişkiyi sürdürmem gerektiğini," söyledi. Ben tekrar reddettim. Emrivaki yaparak izin istemeden gitmek için ayağa kalktım. O, oturduğu yerden ayağa kalkarken, beraber olmak için ısrar ediyordu. Kapıdan çıkarken, bu ısrarını tehdide kadar vardırmış: "Bak Aysel Firmalı" demişti. "Buranın horozu benim. Benim dediğim olmazsa dükkanı süresiz kapatırım!.." Çaresiz değildim, ama bugüne kadar kimsenin ekmeğiyle oynamamıştım. Bu özelliğimi bilenlerden öğrenmiş, benimle oynuyordu. Konuşmasını sürdürdü. "Akşam saat kaçta?" Saati sen söyle, dedim sadece...

Genelevе gelince, yazlıktaki eve telefon edip, kardeşime olanları anlattım ve bu akşam Müdürle beraber geleceğimi, bu gece yatmak için odasına gitmeyip, bizimle beraber oturmasını, bu konuda bana yardımcı olmasını istedim. Yazlıktaki eve gittiğimizde kardeşim bizi karşıladı. Biraz sonra sohbet etmeye başlamıştık. Orada beni iğneleyici bir kaç söz söyledi. Ben, kendisinin kokuşmuş zihniyetin insanı olduğunu söylediğimde, sinirlenmişti. Ama belli etmemeye çalışıyordu. Saat sabahın dördü olmuştu. Arabaya sekizde hazır olmasını söylemiştim. Bu ara kardeşim anlaşmamızı bozarak. "Ben yatacağım. uykum geldi." dediğinde hiç düşünmeden. "Hayır yatma! Ne güzel sohbet ediyoruz. Hadi çay yapta içelim. Araba bizi aldıktan sonra uyursun," diyerek bu isteğini anlaşmamız gereği reddettim. Nihayet sabah olmuştu. "Gel sana sahili gezdireyim" diyerek, onu evden çıkardım. Sahilde yürürken, "Neden yatmak istemediğimi," sordu. Ben, "Beynimi şartladım. Bu nedenle istemedim." diye cevap verdim. Sözüme cevap vermedi. Eve döndüğümüzde kızım uyanmıştı. "Git yat kızım. Saat çok erken" diyerek onu yanımızdan uzaklaştırdım. Araba gelmişti. İlçeye hareket ettik.

İlçeye girerken, "Beni otelin önünde bırakın." dedi.

Aradan iki gün geçmişti ki, telefon ederek beni makama çağırdığında yine aynı tehditleri savurarak, "Firmalı, bu sefer ben şalvarı giyer giderim!" diyordu. Evet artık gücüm kalmamıştı. Ama ona

bu yaptığının yanlış olduğunu sözle anlatmamıştım. Bu işkenceyi yaşatarak anlatacaktım. Karar vermiştim. Dışarda yemek yiyecektik. Yakın sayfiye ilçelerinden birine gittik. Yemek yedikten sonra otele gitme isteğini reddederek genelevde kalmamızı teklif ettiğimde kabul etti.

Gencleve geldiğimizde, kapanış saati çoktan geçmişti. Kapıyı bize bekçi açtı. Müdürü yanımda görmesiyle, "Hazır ol!" durumuna geçti. Biz içeri girdik. Vekilime odasını hazırlamasını söyledim. "Sen benim odamda bizi bekle." dedim. Bunun nedeni kapıdaki bekçinin biraz sonra pencerenin altında durup konuşmaları dinleyeceği idi. Oda hazırlanmıştı. Müdür odaya geçtiğinde, ben duş almak için banyoya geçtim. Hava çok sıcaktı. Aldığım alkolün üzerine duş iyi gelmişti doğrusu. Odaya girdiğimde yatağa uzanmış olan Müdürün yanına uzandım. Sevişmeye başladık. Profesyoneldi. Sevişme sanatını iyi biliyordu. Ama ben kararlıydım. Bu ilişkiyi o istemişti. Üstelik aradan bir aydan daha fazla zaman geçtikten sonra. Baskıyla, tehditle, benim kendisini şikayet etmeyeceğimi bildiği için. Ona çok güzel bir ders verecektim. Onun istediğini, istediği şekilde kabul ederek ama benim isteğime yönelterek, çünkü bana göre doğru olan buydu.

Daima sizden kabul etmeniz istenen şeyi kabul edin. Kabul edin ve onu kendi yolunuza dönüştürün."

Sevişmemizin sonunda orgazm olan sadece oydu. Onunla sevişmekten büyük haz duymuş, keyif almıştım. Fakat orgazm olmamış, olduğum taklidini de yapmamıştım. Birer sigara yaktık. İkimizde konuşmadan, düşüncelere dalmıştık. Onun ne düşündüğünü bilmiyordum. Benim düşüncelerimse, aramızda benim şiş göbeğim, çirkin yüzüme rağmen bir ten uyumunun varoluşuydu. Aramızdaki ilişki böyle devam ederse zorlanacağımı, çok büyük bir irade gücü harcayacağımı biliyordum. Ama olsun. Ben zaten var olanı seviyordum. Ona kendimi anlatacaktım. Ama işin kötüsü, bu zorlu adama sırılsıklam aşık olabileceğimdi. Fakat ne olursa olsun sonucuna katlanacaktım. Birden konuşmaya başladı. "Şimdi ben sana, 'Kocanla barış!' dersem, barışmazsın değil mi?" diye sordu.

"Evet." dedim. "Kocamla artık beraber olamam. Biliyorsun. İki aydır onunla yatmıyorum." Gitmek için kalktı giyindi. Ben konuşmak için biraz daha kalmasını istedim. O "Hava aydınlanmadan gideyim. Gören olmasın." dedi. Onu yolcu ettikten sonra Vekilimin yanına döndüm. Vekilim, "abla durumun aynı mı?" diye sordu. Ben olanları anlattım. Çalıştırdığım insanlarla aile gibiyiz. Özel hayatımda onlardan gizli hiçbir hareketim yoktu. "Olsun." dedi. "Zamanla herşey istediğin gibi olur. Kocandan ayrılır. Müdürle beraber olursun. Birbirinize çok yakışıyorsunuz." Güldüm, onun bu saf ve temiz dileğine. O beni sevdiği için böyle olumlu düşünüyordu. Müdür onun düşündüğü gibi bir insan değildi ki? "Çok uykum var yatalım." diyerek yatmak için odama girdim. Ertesi gün yazlıkta, Müdürle aramızda geçenleri kardeşime anlatım ve kardeşime, "Galiba bu adama aşık oldum." dedim. "Ama emin değilim." Bu olsa olsa tutkuydu. Çünkü zıt kutuplar gibiydik. Kardeşim, "Abla eğer düzelir, seni severse bu çok güzel olur. Mutlu olursun. Fakat şüphelerim var." diyor. Hareketlerinin eski sevgilisine çok benzediğini, örnekler vererek anlatıyordu. Ben de kardeşime, "Ben güzel değilim ama görünmeyen başka güzelliklerim var. Bunları fark edince zaman içinde belki sever." diyorum. "Hem biliyorsun. Ben kendisiyle orgazm yaşamıyorum." Kardeşimle bu konuyu daha önce tartışmıştık. Benim tahminlerime göre Müdür beni tahrik ederek ve kendinden emin plan yaparak bu işe girmişti ve öyle zannediyorum ki konuştuğu kişiler kendisine, benimle yatmaya kimsenin muaffak olamadığını da söylemişler. Fakat Müdür kendinden emin benim muaffak olamayacağım bir kadın olamaz iddiası ile pavyondaki hareketi yapmıştı.

Bu tahminimde yanılmadığımı, birlikteliğimizin birbuçuk yılı aştığı bir zamanda bir telefon sohbetimizde, "Eğer bu konuda kendimi kanıtlarsam elimi öpersin değil mi?" diye sorduğunda ben, "Evet" dedim. "Bana patron olduktan sonra sahip olan tek erkeksin. Elini öperim."

Kardeşim, ilk tescil girişlerini de kaymakamın değil, Müdürün kapattığı kanısındaydı. Ben, "Olmaz!" diyordum. Para için benimle beraber olup, bana çok zevk verdiği için, onu arayıp yatmak için para vereceğimi tahmin eden Müdür, neden böyle daha kolay para kazanırken, sevmediği bir kadınla beraber olup para kazansın. Bu

bana biraz saçma geliyordu. "Boş ver." dedim. "Nasıl olsa sonunda merakımı gidereceğim. Yalnız sen sabırlı ol! Dur bakalım, kendisine söylerim, belki de kaymakamı razı eder."

Telefon açtım. Biraz lafladık. Hafta sonuydu. İlde oturuyordu. Evine hafta sonlarında gidiyordu. Arada bir ilişkisi olduğu kadınların yanına da gidiyordu. Bunları, hakkında yapılan dedikodulardan, birazda yaptığımız sohbetlerden biliyordum. Eşi de bir devlet kurumunda üst düzey amirdi. Yani evine çift maaş giriyordu. Söylediğine göre karısına aşık değildi. Beşinci evliliği idi. Her evlilikten bir çocuğu olmuştu. Çocuklar anneleriyle kalmıştı. Yalnız son boşandığı eşi çocuğu almamış, ona bırakmıştı. Çocuklarının hepsi erkekti. Son aldığı eşinden bir kızı olmuştu. Son ayrıldığı eşinin ona bıraktığı oğlu kendi tabirine göre gerizekalıydı. Okumamıştı. Bir diploma sahibi olmasını çok istiyordu. Ama okumuyor, serseri gibi sokaklarda geziyordu. Evden kaçıyordu. Babası emekli olmuş, yüksek dereceli bir askerdi.Annesi ile beraber zaman zaman bu çocuğa bakıyorlardı. Ama çocuk, dede ve babaanneye de uyum sağlamıyordu. Son eşini öz annesi biliyordu. Müdüre göre bütün kadınlar sekse düşkündü. Bu nedenle, hepsine "Orospu!" diyordu. Hatta kızına da, "Küçük Orospu." dediği için, eşi kendisine kızıyordu. Yurt dışında iki mastır yapmıştı. Çapkındı. Kadınlara düşkündü. At yarışlarını ve atları seviyordu. İnsanları sevmiyordu. Ona göre insanların sevilmeye değer bir şeyleri yoktu. Kadınlara acı çektirmeyi seviyordu. Çünkü onlar bunu hak ediyorlardı. Kadınlara saygısızca davranmasına rağmen yine de onu istiyorlardı. Kadınlarla uzun süreli birliktelikleri olmuştu. Üç, beş, yedi yıl, sonunda bitmişti. Hiçbir kadından ayrılmamış, kadınlar onu terk etmişlerdi. Aşk yüzünden hüsrana uğramamıştı. Çünkü hiç aşık olmamıştı. "Nasıl bir şeydi aşk acaba?" Aşık olmaya da niyeti yoktu. Çok aptalca bir şeydi aşk. Aşk ona göre, ilkel insanların düşüncesiydi. Tabii ben buna inanmıyordum. Mantığımın kabul etmediği şeylere inanmadığım gibi, yalan söylediğine inanıyordum. Sözlerinin çoğu bana göre yalandı. Bana öyle görünmek için söylüyordu. Birlikteliğimizin ilerki yıllarında, bir karıma, "Kimseye aşık olmayacağım diye söz vermiştim. Bu sözü birde sana veriyorum.' de-

mişti. Yakışıklı bir erkek değildi. Kafasındaki saçları dökülmüş, kel kalmıştı. Elli yaş civarında görünüyordu. Yaşını sorduğumda, gerçek yaşından beş yaş eksik söylemişti. Bunu da ilerki yılda ehliyetinden öğrenecektim. Doğum gününü de yalnış söylemişti. Çeşitli zamanlarda sorduğum doğum günü tarihini her defasında başka başka söylemişti. Acaba neden, böyle basit gibi görünen şeylerde bile yalan söylüyordu. Bunun bir nedeni astrolojiye duyduğum ilgi, okuduğum kitaplar mıydı? Kalın camlı gözlük takıyordu. Gözlerinde ileri derecede astigmat vardı. Gözlüklerini atyarışı tahmin kuponunu okurken çıkartmıştı. Gözleri yuvalarından çıkıyordu. Gözlüklerini, sadece okurken, bir de yatarken çıkartıyordu. Gözlük takmamak için ilerleyen teknolojiden faydalanmak istemiyordu. Gözlerinin korkunç derecede çirkin olduğunu bildiğindendi bana göre. Kendine göre ise, gözlükle özdeşleşmişti. Gözü kaşındığı zaman gözünde gözlük varmışçasına parmağıyla göz kenarından kaşıyordu. İki adı vardı. Ön adının sadece baş harfini kullanıyordu. Ön adını sorduğumda yine yalan söylemişti. Bunu da sonradan öğrendim. Ön adı eski ve değerli bir isimdi, bu ismi taşıyanlara görc yaşamadığı için sakladığını zannetmiştim.

Gençliğinde attan düşüp bacağını sakatlamıştı. Geçirdiği ameliyat neticesi kısalan bacağını ustaca kullanarak yürüyor, belli etmiyordu, bu sakatlığını. Normalden biraz uzun boyluydu. Giyimi, davranışı ve konuşmasıyla yerine göre maço, yerine göre ise beyefendi olan, yakışıklı değil ama havalı bir erkekti. Savunduğu teze göre bütün kadınlara kapağı kaldırtacak tavır, bu maço beyefendi görünümü ve seks gücüydü. Genelev camiasından hiçbir kadınla uzun süre birlikte olmadığını, benim ilk olduğumu söylüyordu. Daha çok evli ve dul kadınları tercih ediyordu. Beni konumum ve oturup kalkmasını bildiğim için tercih etmişti. Ben onun demirbaş sevgilisi olacaktım. Çerez tabir ettiği, her çapkın erkeğin hayatında olan kaçamakları olabilirdi, bunların önemi yoktu.

Hafta başı olmuştu. Telefonla aradım. Yanında önemli birileri olduğu zaman, "Sonra ara yalnız değilim." diyordu. Yalnız olduğu zamanlarda, uzun uzun konuşuyorduk. "Akşam birlikte olalım." dedi. "Gider bir yemek yeriz." "Olur." diye cevap verdim.Zorlu bir

gece daha yaşayacaktım. Akşam onu, benim arabamla ilçe çıkışında aldım. Yakın sayfiyede bir restoranda balık yedik, rakı içtik. İlçeden bazı kişiler bizi orada gördüler. Bu beni onun adına korkutuyordu. Çünkü bu ilişkiyi kocama söylemeye karar vermiştim. Bunu sevgilim olan Müdüre de söyledim. Cevap vermedi. Restorant'dan çıkışımızda bana, "Seni istiyorum." dediğinde, "Ben de." diye cevap verdim. Ama bunu henüz yapamazdım. Henüz çok erkendi. Otele geldiğimizde hemen odamıza çıktık ve diğer gecelerden farkı olmayan bir gece daha yaşadık.

Hafta sonu yazlıkta yemek yememizi söylediğinde, kabul ettim. Kardeşime telefonda evde akşam için ne olduğunu sordum. "Soğuk bir şeyler yaparım. Gelirken et getir." dedi. Akşam yazlıkta hep beraberdik. Kardeşim, sevgilim ve ben rakı içiyorduk. Dalmış düşünüyordum. Gözlerim, güzel bir kadın olan kardeşimin üzerindeydi. Onun böyle bir mutluluk yaşamaya hakkı olduğunu düşünüyordum. Sevgilimi ona yakıştırmıştım. Böyle bir erkekle olsaydı, belki mutlu olurdu. O da benim gibi bu konuda şanssızdı. O güzel olduğu için böyle bir şansı her zaman olabilirdi. "İyi bir erkekle karşılaşsa, evlenip mutlu olsa." diye düşünüyordum ki birden nasıl oldu bilmiyorum. Ağzımdan, "Siz beraber sevgili olmalıydınız ama kader böyle istedi." sözü çıktı. Kardeşim sinirlenmişti. Benim bu saçma gibi görünen sözlerime karşılık, "Ne biçim konuşuyorsun. İçkiyi de çok içmedin, sarhoş da değilsin." diyerek tepki gösterdi. Müdür cevap vermemişti bu sözlerime. Geç vakit yatak odalarımıza geçerek yattık. Benim için diğer gecelerden farkı yoktu bu gecenin de.

Sevgilim, bu garip ilişki için bir şey sormuyor. Ben de birşey söylemiyordum. Ama bir şeyler düşündüğü muhakkaktı. Hafta arası yine yemek yemek için sahile gitmeye karar verdik. Dönüşte arabamın arka koltuğunda oturuyorduk. Her zamaki gibi beni öpmek için sarılmasını, şoförüm açısından hoş karşılamadım. Şoförüme saygı duyuyordum. O da bana saygılıydı. Sevgilim bu düşüncemi anlamıştı. Beni kendine çekerek kulağıma. "Benimle beraber yaşarken, benim onurumu taşıyacaksın." dedi. Evet davranışlarımdan sonra bana ilk söylediği bilinçli bir sözdü bu. Ve beni etkilemişti. Ona biraz daha yaklaşmış hissettim kendimi. Bu defa öner-

diği otele gitmek istemedim. Sebebi ise, otelin sahibinin kocamın arkadaşı olmasıydı. Daha önce gittiğimiz otel için sevgilim birşey söylemediğinden, "Geneleve gidelim." dediğimde. "Beni oraya takma be yavrum." diye cevapladı. İlçeye gelmiştik. Dönüp yazlıktaki eve gitmek uzun sürerdi. Bunu kendisine söylediğimde makul karşıladı. Genelevde, Vekilimin odasında diğer akşamlardan farkı olmayan bir akşam daha yaşadık. Kendisini yolcu etmek için onunla beraber salondan geçerken, genelevde bulunan aynaya yansımış, silüetlerimize baktığımda, gözlerimin önüne, Vekilin gelerek bana, "Müdür geldi abla!" demesi, gelmişti. Sevgilimi yolcu ettikten sonra, salonda biraz önce, ikimizi seyrettiğim aynanın karşısındaki koltuğa oturdum. Aynaya bakarak düşüncelere daldım. Neler yoktu ki o aynanın içinde ve yüzünde. Önce yüzünü anlatmak isterim. Eskiden genelevin, tüm salon duvarları yazılarla doluydu. Açık renkli badana üzerine, bazıları kırmızı, bazıları siyah, yazılmış yazılar yeralıyordu. Neler yoktu ki bu yazılarda. Nasihat eden, düşündüren yazılar. Bizden evvel gelmiş , görmüş insanların yazıları. "Allah rahmet etsin" ölenler var aralarında. Ata sözü değeri olan bu yazıları, kolum kırılıp haksızlığa uğradığımı zannettiğim olaydan sonra yazmıştım. Daha sonra sigara ve sobanın borusundan çıkan isle kirlenen duvarları , badana yaptırınca silinmişti. Silininceye kadar ilçede bulunan insanlardan başka, beni tanımayan herkes okumuştu bu yazıları. Yalnız aynaların üzerindeki yazılar, yağlı boyayla yazıldığı için silinmemiş, kaybolmamıştı. Birinci yazı kimin yazdığını bilmediğim bir yazıydı. Gazeteciler fotoğraflarını çok çektiler bu yazıların. Yazıda, *"Hiçbir Kalp Bir Hayat Kadınını Sevecek Kadar Asil ve Cesur Olamaz."* diyordu.

İkinci yazının, Kıbrıs'taki babamdan kalan, benimle beraber, hiçbir kardeşimin faydalanmasına imkan olmayan, ailemize kalmış bir miras ile ilgisi vardı. Akrabamız olan başsavcıya, "Bu mirası almaya hakkımız olduğunu," söylediğimde bana, "Bunlar bize değil miras vermek, istemeye gelmişler." diyebilmişti. Elimizde Türkçe, İngilizce ve Yunanca yazılmış onbir tane Kıbrıs'ta "Koçan", Türkiye'de "Tapu", olan belgelerle, bürokrat gibi soğuk bir şekılde, "Verin içeriye. Hakkınız varsa alırsınız." demişlerdi. Bizde

öyle yaptık. Tapuları alarak tapu dairesine gittik. Aklıma gelmişken söyleyeyim. Bu başsavcı akraba, daha önce babamın doğduğu şehir olan Baf'ta tapu memurluğu yapıyordu. İşte gittiğimiz bu tapu dairesinde gördüğüm, sorduğumda, "Benim!" diyen, masasının etrafında güzel sözlerden oluşan bir köşe yapmış, tapu memurunun makamından aldığım sözdü.

"Bataklıkta bir saz olsan da, Muhtelif sazların en iyisi ol!

Üçüncü yazı, benim çok eskiden okuduğum, kime ait olduğunu bilmediğim bir sözdü.

"Açlık olmasaydı. Hiçbir kuş tuzağa düşmezdi.

Dördüncü ve son olan söz, yine kimin yazdığını bilmediğim ama çok beğendiğim için aklımda kalmış olan sözdü.

"Zalimin zulmü varsa, mazlumun Allahı var!

Biraz önce yolcu ettiğim sevgilimi, Müdür bey olarak ilk gördüğümde bu yazıları okuyordu. Bana, küçük gören bakışlarla bakarak, "Anne bu mu?" diye kızlara sormuştu, sorusunu. "Patron sen misin?" diyebilirdi. Dememiş, üstüne üstlük küçük gördüğünü ifade eden bakışlarla bakmıştı. Acaba o an ne düşünmüştü. Vekilim tuvalete gitmek için yataktan kalkmış, benim aynadaki yazılara bakarak oturduğumu görünce. "Abla sen daha yatmadın mı?" diye sordu. "Uykum kaçtı Türkân." diyerek kendisine cevap verdim. "Sen yat. Birazdan ben de yatarım." dedim. "Ne yatayım abla! Görmüyor musun sabah olmuş." Salonun yegane penceresi olan kapıya baktığımda, kapının camındaki perde aralığından giren gün ışığını gördüm. Ben düşüncelere daldığımdan sabah olduğunu fark etmemiştim. "Öyle ya sabah olmuş." dedim. "Bir çay yap da içelim." Çaydanlığı ocağa koyup yanıma geldi. "Seni üzgün görüyorum abla." diye sordu, "değilim." dedim. "Sadece aynada buradan ayrılacağımı gördüm." Yüzüme bir tuhaf baktı. Ben gülümsedim. "Korkma delirmedim. Her zaman burada oturup, hep demez miydim

size. Allah hepimizi kurtarsın. Beni de kurtarsın, diye. Biliyorsun, bazı kızlar bu lafıma "İnşallah", bazıları da "İyi ki Kerhane var, kim icad ettiyse nur içinde yatsın. Yoksa ne yapardık" diyenleri biliyorsun. Ben de o sözü söyleyene dönerek, "Allah isteyeni bıraksın." demezmiydim. " Evet" diye cevap verdi Türkan.

"İşte onu söylüyorum. Benim buradan ayrılmam yaklaştı." Müdürün biraz önce gittiğini bildiğinden, "Yoksa aranızda bir şey mi oldu?" diyc sordu. Ben, evet dedim. Bu işi yapmamamı söyledi." "E nasıl geçineceksin?" Ben, "Allah büyük." dedim. "Buradan rızkımı kesen Allah, rızkımı başka bir işten verir elbet." O biraz şaşırmış, "Hayırlısı olsun Abla" diye cevap verdi. Ocakta kaynamaya başlayan çaydanlığın sesini duyduğundan demlemek için mutfağa yürüdü.

Bursa'dan gelen bir telefon üzerine, eskiden yanımda çalışan bir kızı almak için, Bursa genelevine hareket ettim. Bu kızı dostu, Bursa genelevine satmıştı. Şimdi borcunu bitirmiş, "Anne gel beni al." demişti. Bu kız daha önce tescil için bana gelmiş, fakat tescil yasaklandığı için çalışamamış, daha sonra tescil yapılan başka bir geneleve girmişti. Üç vilayet genelevinde çalıştıktan sonra, bana gelmeye karar vermişti. Nakil belgesi yoktu. İzin aldığı için, izin belgesi vardı elinde. "Olsun." dedim. "Şimdi bu izin belgesini, nakil belgesine dönüştürmeye kalksak. Hem bir sürü para vermemiz gerekir, hem de öğle olduğu için işlem bugün bitmez. İzin belgesi ile bizim ilçede müracaat ederiz. İşlemin, Bursa'yla yapılacak polis yazışmasıyla üç günde biter. Bu üç gün yazlıkta kalırsın. Senin için tatil olur." dedim. Bu kız Lise tahsili olan, Emekli bir astsubayın kızıydı. Burada bir şeye açıklık getirmek isterim. Bu kayıtlar, polis dosyasında kayıtlı suç fişi olduğundan, sabittir. Burada amacım insanları teşhir edip aşağılamak değil, hanımefendi, beyefendi görünen patronların çetelerinin nasıl çalıştığını göstermek ve ülkemin, dahili bedbahlardan oluşan kişilerce nasıl vahim bir sonuca götürüldüğünü göstermektir. Bu anlattığım, devlet sırrı niteliğindeki bilgileri, böyle aleni anlatmak yasalara göre suç. Bu gibi durumları, gizli bir şekilde usta bir dille, gerçekler kamufle edilerek anlatı-

lırsa, asıl suç budur bana göre. Tıpkı 4 Mayıs 1995'te hayat kadınları ve eşcinsellerle kurmak teşebbüsünde bulunduğum ve onbir ay sonra değişiklik yaparak, daha sonra da, izin verilmesini beklerken, parasızlıktan tamamen kapatmak zorunda kaldığım dernek yüzünden, çeşitli insanlardan aldığım övgü, destek, yergi, tehdit ve çıkartılan engellere rağmen yılmış olmadığım gibi, kendimi suçlu da hissetmiyorum. Sadece ricam, doğruluğu araştırılıp, insanları teşhir etmeden , hesap sormadan, bu güne kadar yapılanları, insanların gafleti, ihtirası, zayıf anı deyip ders alıp bir daha yapmamaları içindir. Yüce Mevlana o devrin şartlarına göre konuşarak, "Söylemenin vebali büyük, ya söylemememenin?" diyerek, insan olmanın vebalinin ne kadar ağır olduğunu dile getirmek istemişti. Mevlana deyince aklıma sevgilimle ettiğim bir telefon sohbeti geldi. Bana, bilmediğim bir kitaptan okuduğu, benim hiç duymadığım bazı sözler sorarak, o söz hakkındaki fikrimi soruyordu telefonda. Ben de anladığım şekilde katılıp, cevap veriyordum. "Evet., doğru, tartışılır." diyerek, o soruların sonunda, isyan eden bir ses tonuyla, "Mevlana mısın be kadın!" demişti. Ben, onun ayak bastığı toprağın bir zerresi bile olamazdım. İçimden tövbe diyerek, sesimle, "Yunusu da severim." demiştim. Yunus Emre'yi bana hatırlatan ünlü sözü gelmişti aklıma, "Yaratılanı severim, Yaratandan ötürü." demişti. Yunus'un, Mevlana'yı anarken böyle aklıma gelmesi, zannederim sevgilimin olduğunu, bilmediğim, ecnebilere ait olduğunu zannettiğim, sözlerdi. Bu kitabı bana vereceğini söylemişti. Ama bin türlü hatırlatmama rağmen getirmesi nasip olmadı. Şimdi bu yazıları okuduğu zaman hatırlar ve o kitabı bir dostum olarak bana ulaştırır, düşüncesindeyim.

Sevgilimle bu telefon sohbetini yaptığım zaman, birlikteliğimizin birinci yılını henüz aşmıştık. Tüm birlikteliğimizde en fazla lezzet aldığım, sayısı çok az olan sohbetlerden biriydi, bu sohbet. Tadı damağımda kaldığı için bu konuya daha sonra değindiğimde ise beni kahretmiş, "Mevlana'yı tercih edersen, hasret çekersin." demişti. Ben de kendisine, "Seni beş yılda bir kez görsem bile onu tercih ederim." demiştim. "Hatırladın değil mi? Eski sevgilim, yeni dostum."

Dost deyince, aklıma yine sevgilimle oğlum dediğim Başkomiser geldi. Konuya girince laf lafı açıyor. Yazdıklarımı da karmakarışık bir hale getiriyorum. Editörlere Allah yardımcı olsun. Yazdıklarımın yarısını yayınevine götürdüğüm zaman yayınlamayı kabul ettiklerinde sevinmiş, "Kusuruma bakmayın. Ben ilkokulu bitirmedim. Yazdığım yazılarda imla ve bilmediğim bir sürü hatalarım var." dediğimde, yayınevi müdürü, estağfurullah, işin o tarafını editörler halleder. Sizi ararız, siz yazmaya devam edin." demişlerdi. Daha sonra da verdiğim, ilkyazdıklarım için, "Değiştirin. Yeni baştan yazın." dediler. Ben, "Değiştiremeyeceğimi, yeniden yazsam yine aynı dille yazacağımı," söyledim. Bu sebeple Allah yardımcıları olsun. Çok merak ediyorum, bakalım nasıl bir kitap olacak.

Evet, "Dost!" demiştim. Yine böyle bir sohbette sevgilime, "Seni kaybetmek istemiyorum. Dost olalım." dediğimde, "Olamayız." diye cevap verdi. Kendisine "Neden?" diye sorduğumda, "Çünkü yattık." diye cevap verdi. Onun bu sözüne cevap vermedim. Zaten kafama takılan sözlerini daha sonra düşünüyor ve kardeşimle sentezliyordum. Neden yatan yani sevişen iki insan, ayrıldıklarında dost olamazdı? Bana saçma gelmişti bu söz. Ama düşününce doğruyu buldum. Bu dost olamayış, düşmanlıktan kaynaklanırdı. Bu adam, bana ne yapmıştı da dost olamayacaktık? Veya ben, bu adama ne yapmıştım? Ben birşey yapmamıştım. Yapamazdım da. O bunu biliyordu. Bana bir gece söylemişti. "Sen bana bir şey yapamazsın." diye. Çünkü ben onu seviyordum. Peki o bana ne yapmıştı? İlk beraber olduğumuz gece, sözle kabul ettiremeyeceğini bildiğinden, hislerimi harekete geçirmek için izin istemeden, cüretkar bir harekette bulunmuştu. Evet buna hala çok içerlememe rağmen, hoş görmüştüm. Benden para alıyordu. Zaten ihtiyacı olmasa para için bana gelmezdi aslında. Doğrusu biraz da aç gözlülüğünden kaynaklanmıştı bu. Çünkü maaşı, artı eşinin maaşı ve kendisine tanınan haklardan yararlanma varken, bu hareketi sadece açgözlülüktü. Tabi bunlar benim düşüncelerim. İyi ama ben zaten, her ihtiyacı olan insana, menfaatim olsun olmasın, az veren candan, çok veren maldan misali para yardımı yapıyordum.

Buradaki tek fark, diğer para verdiğim insanlarla yatmıyordum. Ona para verdiğim için düşman olamazdım. Çünkü burada kârda olan bendim. Geliş nedenini bildiğim için, aşk yaşamıyordum. Benliğimi bulmuştum. Hiç kaybetmemiştim aslında ama ortaya çıkmış, herkes öğrenmişti. Çok bilgili idi. Her konuşma acı olsun, tatlı olsun, birşey öğretiyordu. Ben de bilgiye açtım. Bu konuda düşman olmazdık. Geriye bir tek şey kalıyordu ki, maalesef doğrusu da buydu. Galiba, kardeşimi istiyordu. Çünkü her fırsatta kur yapıyor, bakışlarıyla kızı yiyiyordu. Ben zaten görüyordum. Görmediğimi de kardeşim söylüyordu. Ve ben kıskançlığın pençesine düşmüştüm. Sevdiğim erkeği, kardeşimden delice kıskanıyor, çok acı çekiyordum. Söylediği sözün sebebini bulmuştum. Kardeşime kıskandığımı belli etmemeyc çalışarak, bunun böyle olduğunu söylediğimdc inanmıyor, bana karşı çıkıyordu. "Bu adam ahlaksız abla. Bu gün bana, yarın senin kızına bakar. Ne aşık olması?" diye cevap veriyordu. Ama bu düşünce uykularımı kaçırmaya yetiyordu. Rahatsızlığım bcni deli edebilirdi. Bir örnek vcrirsem bcni daha iyi anlarsınız. Ben okumayı çok sevdiğimden, fırsat buldukça okuyorum. Kardeşim böyle zamanlarda karşımdaki kanepede uyur. Bu fikir beynime girdikten sonra o uyurken okuduğum kitabı bırakıp onu seyrediyorum. Melek gibi uyuyor. "Neden" diyorum, "Yarabbi! Ben böyle güzel bir yüze sahip değilim. Benim vücudum bu kadar güzel değil. Bu, neden korkunç bir kıskançlığa dönüyor? Anlıyorum, kıskançlıktan işlenen cinayetlerin sebebini." İşte bu düşünceler, doğruyu bulmama yardım ediyor. Allaha dua ediyorum. Sabır diliyorum. Bu kıskançlık hissini unutmak için mücadele ediyorum. Buraya kadar nasıl geldiğimizi her davranış, konuşma ve eylemle tek tek anlatmalıyım. Nasıl emin olduğumu. Sadece dostluk sözü değil, beni ve kardeşimi şüpheye düşüren.

Önce konuları bir toplayalım. Bursadan getirdiğim kızı yazlığa, kardeşimin yanına bıraktığımda, "Akşama birşeyler hazırlayın. Yemek yemeye buraya geleceğim." dedim. Akşam, sevgilim ve başkomiser oğlum, hep beraber yazlıktaydık. Güzel bir sohbet oldu. Herkes birbirini tanıdığından, hiç kimse yabancılık çekmiyordu.

Geç bir vakitte sahile hep beraber çıktık. Sahilde, bizden başka kimse yok. Ben denize girmek istedim. Komiser oğlum, kardeşim ve misafir kız bizi bırakarak yürümeye devam ettiler. Ben denizden çıktığımda, sevgilim beni eve getirdi. Ben hemen duş almak için banyoya girdim. Çıktığımda, sevgilim yoktu. Sahile, diğerlerinin yanına gittiğini tahmin ederek, yatak odasına gittim ve yattım. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlayamıyorum. Çünkü kafam çakır keyf tabir edilenden biraz fazla. Buna sebep, masadaki konuşmaların çoğuna pratik cevaplar vererek geçiştirmem. Daha sonra düşüncelerden kaynaklanan ağırlık, alkolle birleşimi, konuların ve birlikteliğin duygusal şekli, sevgilimin geldiğini fark etmemle uyuyamadığım belli oldu. Demek ki, yatmamın üzerinden fazla zaman geçmemiş. Yoksa bu rehavet çökmesiyle uyurdum. Yattığım yerden onu seyrediyorum. Koridorun yanan elektriğinin, yatak odasının kapısındaki buzlu camdan içeriye yansıyan ışığında vantilatörü açıyor ve soyunuyordu. Yatağa girdi. Neden bilmem Kıbrıs'ı sordu. Orada bize dükkan alan kişiyi. Ben de anlattım. Onunla bir ilişkim olmadığını söyledim. "Kıbrıs'a gittiğim zaman seninle ilişkim vardı." dedim. "Beni, kimseyle kıyaslama." diye cevap verdi. Ben, "Kıyaslamam için o adamla duygusal bir bağım yoktu ki." dedim. Yanağıma hafif bir tokat vurdu. Kıyaslama derken şaşırmıştım. Kavga çıkartmak için bahane arıyor gibiydi. Ben artık cevap vermiyordum. Konuşmayı kestik ve seviştik. Benim için diğerlerinden farkı olmayan bir sevişmeydi bu da. Sabah olmuştu. Uyandığımda o uyuyordu. Yavaşça yataktan çıkıp, giyinmeyi düşünüyordum ki. "Hepiniz osura osura uyudunuz be! dedi. Sevgilimin bu sözüne cevaben, "Aşağı iniyorum." diyerek odadan çıktım.

Henüz kimse uyanmamıştı. Kiraladığım bu ev sahile çok yakındı. Üç katlıydı. Villa yavrusu tâbirinden, şirin bir evdi. Alt katta salon, mutfak, duş. İkinci katta üç yatak odası ve banyo, üçüncü kat olan çatıda iki oda daha vardı. Biz hiç kullanmıyorduk. Akşam benim odamda sevgilimle ben, diğer odada kardeşim ve bizde misafir olan kız ve yine İstanbul'dan tatile, annesinin yanına gelen kardeşimin oğlu ve benim küçük kızım kalmıştı. Diğer odada baş-

komiser kalmıştı. Bize misafir olan kız başkomisere "Baba" diye hitap ediyordu.

Veranda'daki masada, akşamdan kalan boş bardakları toplayarak ocağa çay koydum. Masayı silerken, sevgilim geldi. Çayı koydum. "Birazdan kahvaltıyı hazırlarım." dedim. "Ben kahvaltı yapmıyorum." dedi. Elimdeki bezi bırakmak ve çaya bakmak için mutfağa yürüdüm. Mutfak tezgahında gözüme çarpan meyve tabağından birkaç üzüm tanesi kopararak yıkadım. Verandada oturan sevgilime ikram ettim. Aldı ve yedi. Demlediğim çayı içerken, başkomiser uyanarak yanımıza geldi. Ben, kahvaltı sofrasını hazırladım. Komiser ve ben kahvaltı ederken, kardeşim uyanmıştı. "Ben denize girip geliyorum. Akşamki alkolden başım ağrıyor." diyerek denize yürüdü. Biraz sonra da geldi. Biz kahvaltımızı bitirmiş, arabanın gelmesini bekliyorduk. Çocuklar ve misafir kız uyuyorlardı. Sevgilim kalkmış verandada dolaşıyordu. Gözlerimle takip ediyordum onu. Başkomserle sohbet ederken verandada dolaşmaktan vazgeçmiş, salon kapısından salonu seyrediyordu. Birden kardeşimin geciktiğini fark ettim ve "Hülya." diyerek seslendim. "Daha işin bitmedi mi?" Kardeşim salondan cevap verdi. "Kahve içiyorum. " dedi. Kardeşime, "Neden içerde içiyorsun. Yanımıza gelsene. Bize de yapar mısın?" dedim. "Tabii!" diye cevap verdi. "Siz konuşuyordunuz. Ben kahveyi burada içtim." Biraz sonra, kardeşimin getirdiği kahveleri içiyorduk. Arabanın gelmesiyle, ilçeye hareket ettik. Ben kardeşime, akşam geleceğimi, isteklerinin listesini yaparak telefonla bana söylemesini söyledim. Yolda hemen hemen hiç konuşmadık. Birara bana, Yetmiş yedi yılında nerede olduğumu sordu. Ben kendisine daha önce bu tarihte, nerede ve kiminle yaşadığımı, ilk tanıştığımızda beni tanımak için makamına gittiğim zaman, sorduğu sorulara cevap verirken söylemiştim. Yine aynı cevabı verdim. Bir anlam verememiştim sorusuna. "O tarihlerde çalışıyordum. Bulunduğum ilde genelev üç katlı idi. Üst kat patronun, diğer katlarda ise kızlar vardı. Ben üst katta idim. Bir gece çalışma saatinde aşağı kattan gelen bağırma sesleriyle biz birkaç arkadaş aşağı kata inmiştik. Paydos olmasına yakın bir saatti. İlk

gördüğüm yaşlı, fakat gerçekten hanımefendi olan, insani kuralları bozdurarak, biz genç kadınların "Abla." dedikleri gün görmüş, kendi halinde bir kadın olan Melahat ablanın, salonda bulunan tanımadığım birkaç erkekle münakaşa ettiğini ve ağladığını görmüştüm. Bu adamlardan kısa boylu olanı, olanca kuvveti ile Melahat ablanın yüzüne bir tokat indirmişti. Zaten ne olduysa, ondan sonra oldu. Ben tahammül edemeyerek, bu adamın üzerine yürüdüm. Çünkü yaşlı olan Vekilimiz Melek anne ellerini oğuşturuyor, ara sıra bu tokat atan adamın yanında duran adamlara bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Bu adamlardan korktuğu belli idi. Geçmiş gün hatırlayabildiğim kadarıyla, suçu ne olursa olsun, bu kadar kalabalık arkadaş ve insan topluluğu önünde yaşlı bir kadının tokatlanamayacağını söyleyerek, adamı Melahat ablanın yanından çekmiştim. Daha sonra iki yıl birlikte yaşayacağım bir emniyet amiriydi bu adam. İlçeye giriyorduk. Ben düşünceye dalmış o yılları hayal etmiştim.

Akşam yazlıkta üç kadın, iki çocuk yalnızdık. Çocuklar sahilde, diğer çocuklarla oynuyordu. Biz üç kadın da laflıyorduk. Kızım bana, "Anne hayretler içindeyim. Sen nasıl böyle bir şey yaptın?.." diye sordu. Beni yapı olarak iyi tanıyan kızlardan biriydi. Ben, "Şans işte." diyerek, başıma gelen olayı ve bunun sonucu böyle devam ettiğimi söyledim. Kız yattıktan sonra, biz iki kardeş, akşamı konuşuyorduk. Kardeşime, akşamın nasıl geçtiğini sordum. Bana, "Biz sahilde otururken, Müdür bey yanımıza geldi. O'na seni sordum. Yorgun olduğunu, seni yatırdığını, söyledi. Yanında fazla durmadım. Senin merak edeceğini bahane ederek yanından uzaklaştım. Eve geldik" dedi. "Hiç oturmadınız mı?.." dedim. Bana, "Hayır abla. Ben onun yalnız gelmesine şaşırdım. Seni sordum. Hem sana birşey söyleyeyim mi? Sabah kahve içerken, dalmışım. Sesini duyup, başımı kaldırdığım zaman, Müdür'ün salon kapısından bakarak, beni seyrettiğini gördüm." Kardeşime, haberim olduğunu söyledim ve ilave ettim. "Bak Hülya. Ben büyük bir acı yaşayacağımı biliyorum. Fakat sonuna kadar devam edeceğim. Çünkü seviyorum. Bunu bana yakışır bir şekilde yaşayabilirim. Lütfen sabret ne olur bana destek ol..."

Kardeşim, "O Başkomiser de akşam bana, sahilde Çağla'nın yanında, ilan'ı aşk etti. Ben, hiçbir erkeğe güvenmediğimi söyledim. O, kendisine güvenmemi, bana kendisini kanıtlayacağını söyledi." Kardeşime kızarak, "Sen kendinden emin değil misin?" dedim. "Ben Kıbrıs'tan gelirken sana ne söyledim? Hatırladın mı? Benim etrafımda art niyetli kimseler olabilir. Sana, 'etrafımdan kimseyle beraber olma!' dememiş miydim? Sen güzel bir kadınsın. Bu sözler normaldir. Bu benim yaşantım...". Bunun üzerine Kardeşim, "Bu adam, seni kullanmak istiyor. Bunu anlamıyor musun?." diyerek konuşmasını sürdürdü. Kendisine "O, beni kullanamaz. O'nu bana çektiği silah ile vururum. Ben şehvet için para vermiyorum. Hem herkes nasibini alır.Kafamdaki düşünceleri sana hemen anlatamam. Zaman içinde, yaşayarak görürsün. Sana, geçen otuz yılımı, üç saatte anlatmam mümkün değil." dedim.

Tayin söylentileri var. Komisyon başkanı doktoru, sevgilimin tescil konusunda ters düştüğü amiri ikna etmem, bir şeyi değiştirmedi. Tescil kapalı. Ben mahkeme açmayı düşündüğümü söylediğimde bana, "Kaymakamı belki ikna edersin. Bir teşebbüs et." diye cevap verdi. Akşam, yazlığa gitmeye karar verdik. Ben her zaman onu arabama aldığım yerde bekliyorum. İlk defa kendi kullandığı araba ile geldi. Bize sinyal vererek takip etmemizi söyledi. Arabada yazlık yönünde giderken, onun kalmayıp döneceğini anladım. Akşam, misafir kız ve kardeşim, bana bir sürpriz hazırlamışlardı. Konu bizim Müdür'le olan ilişkimiz. Hayli rakı içildikten sonra, Çağla sevgilime, "Baba, annem yaşlı bir kadın. Sen bu ilişkiden ne umuyorsun?" diye sordu. Sevgilim, "Bunun karşılıklı bir alışveriş olduğunu ve kendisinin şanslı olduğunu, çünkü kaliteyi ucuza kapattığını," söyledi.

Söze karışmadan ama yaptıkları konuşmayı aptalca bularak sabırla, onları dinliyordum. Bu defa Kardeşim, "Sen ne yapmak istiyorsun? Amacın, ablamı kendine aşık edip, maddi konuda menfaat sağlamak değil mi?" diye soruyor, Sevgilim, "Senin ablan sevilmeyecek bir kadın mı?" diye cevap veriyordu. Kardeşim, bocalıyordu. Sevgilim böyle söyleyince, bu pragmatik cevabı kardeşimin

çözemeyeceğini, anladım. Ben sevgilimi daha iyi tahlil ediyordum. Kardeşim, "Ben böyle demek istemedim." diyor. "Tabi ablam sevilecek bir kadın. Ama çok değişti. Tırnaklarını uzattı. Ben onu böyle görmeye alışmadım." Alkol ve karşısındaki adamın çok kurnaz ve pragmatik oluşu, kardeşimin kafasını karıştırmıştı. Biraz sonra sevgilim onu ikna etmiş, kardeşim sevgilime, "Sana abi mi? Enişte mi desem. Ne desem bilemiyorum." dedi. Sevgilim, tırnaklarımı uzatmamın, kendisinin isteği olduğunu söyledi. Fakat birden konuyu değiştirip. "Benim burada olmamı istemeyenler var." Diyerek elindeki kadehi bahçeye fırlatıp attı ve gitmek için kalktı. Ben şaşırmıştım, O'na gitmemesini rica ettim ve kardeşime, "Yeter artık!" dedim. Neden konuyu bu hale getirdiğini, susması gerektiğini söyledim. Sevgilim arabasına girdi. Ben, böyle hareket etmek için arabayla geldiğini beni de ilçeye bırakmasını söyledim. Kendisinin yalnız gideceğini söyleyerek, beni götürmeyi reddetti. Yalan söylediğini biliyordum. Onun gitmesi üzerine kardeşime. "Sana daha önce söyledim. Neden benim işime karışıyorsun? Sana, bir bildiğim olduğunu söylemedim mi? Senin ona söylediklerini ben bilmiyor muyum? Sana sabırlı olmanı söylemiyor muyum?" Kardeşim aldığı alkol ve benim sinirlenerek kendisine bağırmamdan sonra gidip yattı. Ben düşüncelerimle yalnızdım.

İki günde bir beraber oluyorduk. Bu arada aramızdaki ilişki başladığı gibi, değişiklik olmadan devam ediyordu. Ben, büyük bir irade gücü gösteriyordum. Bütün bu olanlar yetmiyormuş gibi kocam, "Birlikte olmadığım için sana, g........ü öptüreceğim. Seni bu genelevden atacağım. Sürüneceksin." diyerek genelevde gelip, kavga çıkarıyordu. Ben de beni boşamasını söylüyordum. Sevgilimin tayini başka bir ilçeye çıktı. Bana, "Sen bu ilçeden çıkamazsın yavrum.Burayı seviyorsun." diyordu. İle gitmemi istiyordu. İlden adı gündemde olan, hergün cinayetler işleten hanımefendi patronları örnek göstererek, "Onlardan daha iyi bu işi becerecek aklım olduğunu," söylediğinde, "Ben silaha karşıyım. Böyle birşey yapamam." diye cevap veriyordum. Ama kocamın sözlerinden sonra bunu oturup ciddi ciddi düşünmek zamanı gelmişti. Sevgilim ilişi-

ğini kesip, ilçeden ayrılmıştı. İlişkimiz aynen devam ediyordu. Biraraya gelmiyorduk. Ama telefonla hergün görüşüyorduk. Ona istedikçe para yolluyordum. Bu arada, kardeşimle sürekli bu konuda tartışıyorduk. İstanbuldan oğlum, salyangoza dalarken, eline dipte batan bir cam yüzünden, sakatlanmıştı. Bu sebeple eli iyileşinceye kadar yazlıkta kalmak için geldi. Kardeşim bu defa oğluma bu durumu anlatarak, bana cephe aldırmıştı. Oğlum bana hesap sorar hale gelmişti. İkisine de, bunun benim hayatım olduğunu, kendime göre yaşamak istediğimi, sert bir dille söyledim. Bunun üzerine kardeşim entrikalara başladı. Başarılı olamayınca da , "Benim çocuğumun bana daha çok ihtiyacı var." diyerek İstanbula döndü. Ben küçük kızımın yanına yine şoförümün ailesini getirdim. Oğlum İstanbul'a döndü.

Hergün telefonda ettiğimiz sohbetlerde, "Seni çok seviyorum!" diyordum. "Seni seviyorum!" O ise, "Beni seviyorsun. Ama vermiyorsun." diyordu. Ne demek istediğini biliyor, bu olay seni sevmeme mani değil diyordum. Ama o hep beni sözleriyle aşağılıyor, hakaretler ediyordu: Şansı yoktu işte. Diğer Müdürlerin ayısı, dayısı vardı. Büyük sanatçılardan sevgilileri vardı. Ben kimdim ki, onu sevecek. O, kimlere layıktı. Bu seks gücü onda olduktan sonra, onu her kadın severdi. Ben, "Yalnız sen mi sevişme sanatını biliyorsun? Genclev sokağında bununla geçinen bir sürü erkek var. Ben seni seçmedim ki beni sen seçtin." dediğimde. "Senin seçme şansın yoktu." diye cevap veriyordu. Ama ben kararlıydım. Bu ilişkiyi kendime göre sürdürecektim.

Kendisine , kardeşimin gittiğini, bana söylediği sözleri anlattım. O, kızkardeşimin, beni kıskandığını, menfaati için bana yaklaştığını, onun büyük orospu olduğunu, söylüyordu. Bir telefon konuşmasında, yanıma geleceğini söylediğinde, çok sevinmiştim. Gittikten sonra, bir kere Başkomiserle yanına giderek, Onu, yemeğe götürüp sonra da evine bıraktığım günden sonra, hiç görmemiştim. Bu yemeğin üzerinden üç ay geçmişti. Bu haberi vermesinin ertesi günü geldi. Ben onun benden istediği özel yaptırdığım kolye ve künyeyi kendisine o gün hediye ettim. Böylesi kıymetli hediye-

leri ve parayı sevdiği, kolye ve künyeyi yemek yediğimiz yerde verirken mutluluktan gözlerinin parlaması, bana bir kere daha göstermişti. Akşam otelin kapalı olan restoran bölümünde oturuyorduk. Bizim otelde olduğumuzu bilen komiserlerde gelmişlerdi ve sohbet ediyorduk. Birden eskiden pavyonda, "Sana kıyamam." diyerek, benimle olmak istediğini belirten ve benim reddettiğim Komiserin anlamlı, ama beni o anlamda çok utandıran bir ifade ile, "Eh müdürüm artık arabanı değiştirip, bir Opel Vectra yapabilirsin." diyerek fikrini belirtmesi, beni delirtmeye yetmişti. Cevap vermek için uygun bir ortam arıyordum. Çünkü öğrendiğim, daha doğrusu aldığım bir istihbaratta, benim sevgilim gelmeden önce tescilleri açan müdür, bu şimdi bizimle oturan üç komiser ve sevgilimle birlikte, yaptıkları alkol masalarındaki gündem toplantılarında, beni şimdiye kadar hiçbir erkeğin kandıramadığını konuşmuşlar. "Bu işi kim yapabilir?" tartışmasında, sevgilimin, "Benim kandıramayacağım kadın yok!" deyip bu işe talip olduğunu, "Bak teyzemi nasıl yola getireceğim." dediğini ve şimdi karşımda oturan tek yıldızlı, yakışıklı komiser muavininin de bu iddiaya katıldığını biliyordum. Yalnız dikkatimi çeken en önemli şey, yakın istihbaratla benim başka düşüncede olduğumun, bu genç komiser muavini tarafından anlaşılmasıydı. Bunu nasıl anladığımı anlatınca, siz de anlayacaksınız. Bu komiser muavini bir gün bir sohbetimizde bana, "Abla birgün biri gelip sana benim hakkımda, senin için kötü bir söz söylediğimi söylerse, lütfen ona inanma." dediğinde, tabi demiştim. "İnanmam sen üzülme." şimdi bu yazdıklarımı okuduğunda bu istihbaratı alacağımı anlayan bu komseri kutluyorum. Ben o zaman bu istihbaratı çoktan almıştım. Sevgilimin gündem konuşması yapmaya başlaması üzerine, onu dinlemeye başlamıştım ki, beklediğim ortamın geldiğine karar vererek sevgilimin sözünü tamamladım. Önce gündem konuşmasının konusunu sonra da tamamladığım sözü anlatırım. Gündem konuşmasının konusu, benim gibi vatandaşların düzülmesi gerektiğiydi. Ama, "Karıncayı düz, belini incitme." misaliydi ve o, vatandaşı uyarıyordu. Ama vatandaş anlamıyordu. Tabi ona göre böyleydi. Bir bozulmazı boz-

muştu. İddiayı kazanmıştı. Şimdi, tekme vurup atmak gerekirdi. Atamayınca biraz daha düzerdi. Ne fark ederdi ki. Tabi bunlar bir başka yerdeki, örneğin trafik kontrolündeki bir olay gibi anlatılıyordu, "Kızım sana söylüyorum. Gelinim sen anla." misali. İşte tam bu sırada ben, söze karışarak, kendimi sevgilimin yerindeymişcesine koyup konuştum "s........n, sabaha mı bırakırsın?" dedim. Masada, birden soğuk bir hava esti. Sevgilim sinirlenmişti. Fakat belli etmiyordu. Ben çok sıkıntılıydım. Bu kadar rahat konuşmamın sebebi, çevremdeki insanların yanında, daha önce genelevde bu tarz bozulması gereken konuşmaları, böyle sözlerle bozma alışkanlığımdı. Hepimiz birbirimizi biliyorduk. Hiç tanımadığım kişilerin yanında böyle bir konuşmaya cevap vermezdim. İşte bu sebeple (tavuk) gibi gıdaklama dürtüsü değildi bu. Böyle konuşmamın üzerine çorbacıya giderek çorba içtik. Otele tekrar döndüğümüzde, komiserler bizden ayrıldı.

"Sadece aptal erkekler, kadının sahip olduğu değeri anlamaz."

Odamıza çıktığımızda, hemen soyunup yatağa girdik. Sabaha kadar üç kez deli gibi seviştik. Ama her seferinde orgazmı yaşayan o oldu. Belki kardeşimi, belki başka çerezlerini hayal ederek. Bense sevgilimle seviştim. Hiç kimseyi hayal etmeyerek. İki dakika sürecek bir haz için insanların hayatı yıkılır mıydı hiç. Ben bu hazzı yaşamadan da sevebilirdim. Üçüncü sevişmemizde, feryat ediyordu. Çıldırmış gibiydi, "Benden intikam mı alıyorsun. " dediğinde. "Hayır." diye cevap verdim. "Ne intikamı? Ben seni seviyorum." Sonra sohbet başladı. Kendini anlatıyordu. İlk defa yanında bir sigara sarmak istediğimi söyledim. İzin verdi. Çantamdaki esrarı çıkartıp, bir sigara sardım ve içtim. O konuşacağımı zannederek, "Hep beni konuşturdun. Biraz da sen konuş." dedi. Ben dinlemeyi tercih ettiğimi söyledim. Kızdı. Sarhoş olduğumu ifade etti. "Bunu içtiğin hiç iyi olmadı. Bak hiç konuşmuyorsun." Ben, "Konuşmamda bir değişiklik mi var? Sadece canım konuşmak değil, seni dinlemek istiyor." dedim. Beni ciddiye aldığı üç dört kadın

arasına koymuştu, söylediğine göre. Ama ben değişmesini, hatası için özür dilemesini bekliyordum. Bunu yapmadı. Bunu çok daha sonra kardeşim için yapacak kadar zalimdi.

Sabah onu yolcu ederken bu güzel gece için teşekkür ettim. Parasını verdim.

Her erkek, bir kadının oğludur. Sevgi konusunda kadınlar, çıraklık dönemi geçirmeden ustadırlar."

Birgün sonra geleceğini söylemesine rağmen gelmedi. Ben ondan intikam almıyordum. Ama o benden, beni aşağılayarak almaya çalışıyordu. Gelmediği için telefon açtığımda, tatilde olduğunu öğrendim. Bu beni çok üzmüştü. Beni insan yerine koymuyor. Yapıcı değil yıkıcı olmaya çalışıyordu. Nihayet göreve başladı ve ben telefonda, gelmediği için sitem ettiğimden münakaşa ettik. Kendisini artık istemediğimi söylediğimde, "Bunları telefonda söylemek kolay." dedi. "Gel de yüzüme söyle.", "Hemen." dedim. "Yüzüne söylemeye geliyorum." Telefonu kapatıp yola çıktım. İki saat sonra makamında idim. Onu ilk tebrik etmeye gittiğim zamanki gibi odasında çeşitli kadınlardan gelen saksı çiçekleri duruyordu. Evet ben bedenen fahişeydim, sevdiğim erkek ruhen orospu idi. Telefonda söylediklerimi yüzüne bir kez daha söyledim. Yüzü renkten renge giriyordu. Ama benimle alay ediyordu. Acı çekmemi, zalimce seyrediyordu. Ama kayzerin hakkını kayzere vererek. Çay söylemişti. Bittiği için bir çay daha istediğimde, "Sana otuz çay söylerim." dedi. Gitmek için kalktım. Vedalaştık. Daha o an, ilk aldığım kararı uygulayacağımı biliyordum. Ölmek var, dönmek yoktu. İzmir iline girdiğim zaman, tanıdığım patronların yanına giderken, yolumun üzerine patronlardan birinin, patron olmaya hevesli hırsız kardeşi çıktı. Şoförüme, "Bunda da bir hayır var." dedim. Beni arabada farketmişti. İşaret ederek arabaya gelmesini söyledim. Ben şoförün yanında oturuyordum. Arabanın arkasına geçti. "Hayırdır ana?" dedi. Ev kiralamak istediğimi, isterse kendisini ortak edeceğimi söyledim. Dualar ederek yılıştı. Ben, "paran var mı?" diye sordum.

Beline gazete kağıtlarıyla sardığı otuz milyon parayı gösterdi. Ben yövmiye çalışan evlerden birini tutmasını, ama ruhsatını üzerime alacağım bir evi tercih edeceğimi söyledim. Konuşma bitmişti. İş bitince telefonla haber verecekti. İlçeye doğru yola devam ettik.Menemene giriyorduk. Bölgede trafik kontrolü vardı. Ben İzmir'de taksi plakalı aracın üstündeki taksi amblemi lambayı söktürmüştüm. Taksiler o zaman sarı boyalı değildi. Kontrol bize, "Geçin." dedi. Elli metre gitmiştik ki, bir polisin bizi durdurmak için arkamızdan, düdük çaldığını farkeden şoför, "Trafik geri dönmemizi istiyor." dedi. Ben, "Yürü bakalım ne istiyor?" dedim. Polisin yanına gelince, polis ruhsat sordu. Neden durmadığımızı sordu. Şoförüm, "Geç dediniz. Geçtik." dedi. Ruhsatta ticari olduğu anlaşıldığından polis, "Tepe lambamız olmadığı için en yüksek para cezasını yazdığı"nı söyledi. Ben üzerimdeki son kalan Türk parasını İzmir'deki benzinciye bıraktığımı, cezayı mark olarak ödeyeceğimi söyledim. Polis cevaben, "Senin gibi delikanlı bir kadından para alınmaz." dedi. Ben kafamdaki düşüncelerden, bu söz üzerine biran kurtularak, bunu söyleyen polisin yüzüne dikkatle baktım. Hayır tanımıyordum. Bir daha baktım, genç bir adamdı. Yüzünü daha önce görmediğimden eminim. "Ben seni tanıyamadım. Sen beni tanıyor musun?" diye sordum. "Sizin oraya benim bir defa yolum düştü geldim. Bir daha yolum düşmez. Sizin ne zaman yolunuz düşerse gelin bir çayımı için." Ben şaşkın bir durumda, tanımadığım bu polisin ne zaman ilçeye geldiğini düşünürken, ettiği nazik davete, "Benim buradan yolum transit geçer. Ama rahatsız etmezsem, uğrar bir çayını içerim." dedim. Polis "Rahatsızlık ne demek, şeref duyarım." diye cevap verdi. Güzel sözler söylüyordu. Yüzüne bakarak gülümsedim. "Seni kim diye arayayım? Adını bağışla evladım." dedim. "Ali" dedi. Ben, "Babamın adı Ali. Bu nedenle unutmam." dedim. Konuşma bitmişti, şoför yürüdü. Ben sevgilimin jest yaptığını anlamıştım. Bunu şoförüme söyledim, o da, düşüncemi doğruladı. "Abla polis sana nasıl selam verdi gördün mü? "Evet dedim. "Gördüm."

Düşünüyordum. Polis topuklarını birbirine vurup, asker selamı

vermişti. Bu selam, bir resmi polis tarafından yalnız amirlere verilirdi.

Geneleve gelince, merakla bekleyen Çağla, "Anne ne oldu?" diye sordu. Ben ona sarılarak ağladım, ağladım. Sonra yolda olan olayı anlattım.

Odama kapanmış, ağlıyordum. Aldırdığım içkiyi içerken buradan da, kocamdan da kurtulmam gerektiğini düşündüm. Hele hele kocamla, asla bir araya gelemezdim artık. Hayatıma başka bir erkek de giremezdi. Ne olurdu sanki sevseydi? Demek kadın güzel olmayınca sevilmiyordu. Bana göre, güzellik anlayışı, kişiye göre değişiyordu. Ama genelde, güzel kadındı sevilen. Ben başka düşünüyordum. Ben kadın olarak, hiçbir erkeği yakışıklı veya çirkin, siyah-beyaz olarak sevmeyi düşünmedim. Sevmek için; erkek, erkek adına yaraşır olmalıydı. Ne olurdu? Benim sevdiğim de böyle bir erkek olsaydı. Yolda önüme çıkardığı trafik polisi ile verdiği mesaj şerefti. Şerefin nerelerde harcandığını görmüştü de neden kurtarmamış, elimden tutmamıştı. Hem de ne fedakarlıklarla yaptığım kaleyi yıkmıştı. Polisin söylediği, delikanlı kadın imajı bitmişti. İşte böyle bir camiada yaşanır mıydı. İki saat önce tepe lambasını söktürdüğüm için yanılıp "geç!" diyen, fakat uyanık olduğu için kendisine verilen plaka numarasından fark ettiği arabayı durduran polis, bir an görevini boşlasa bu sözleri duymamış olacaktım. Düşündükçe kahroluyordum. Yoktu kurtarıcı işte! Ne arkadaş, ne dost, ne kardeş, ne de sevgili. Beni, benim gibileri, kurtarsa o'na bir ömür yetmez, bir ömür daha köle olurdum. Ama yoktu işte. Bizde zaten bildiğimiz için yazmadık mı kerhanenin salon aynasına. "Hiç bir kalp, bir hayat kadınını sevecek kadar asil ve cesur olamaz." diye. Ama olsun, kararlıydım. Hem de ona bir şans tanımış olurdum. Yarın telefon açıp jest için teşekkür edecektim. Bu düşünceyle biraz rahatladım. Düşünceler beynimi kemirmekte, bir farenin birşeyi kemirdiği gibi. Acaba bencilce mi düşünüyorum. Evet, canımı acıtan nedeni buluyorum. Yenik düşmek beni üzüyor. Nedeni, erkekleri iyi tanımam. Ama kendimi de iyi tanıyorum. Hem erkekleri tanıdığım için tedbirim var, görüntüm. Bu tedbirimi

gür beyaz olanları, kahverengi olanlardan çok olan, başımın arkasında toplayarak topuz yaptığım saçlarım ki, gençliğimde rengi kumraldı. Dişlerimi haftada bir yıkıyorum. Yüzümü kaşımı almıyordum. Tırnaklarım kısa, sık banyo yapmayan, pis denecek kadar bakımsız bir kadınım. Yaşım o zaman kırk yedi idi. Artı dezavantajım var. Sırtımda ağrılı, iltihaplı, mafsal romatizması nedeniyle gün aşırı kırkbeş gün (son onbeş günden kaçtım) Sırtımdaki adale içine en az dört ayrı yerden yapılan kortizon. Astıma iyi geliyor ama daha sonra verdiği bazı zararlı yanlarıyla, diğer metobolizmamı bozuyordu. Bu bozukluklardan biri aşırı iştah. Bu da şişman bir kadın görüntüsü sağlıyor ki, böyle bir görüntü bana bir cesaret vermeyeceği gibi, erkeğe de arzu hissi vermez. Zaten seks talebi olan bayanlar, en azından bakımlı ve temiz olurlar. Benim kocamla da düzenli bir ilişkim yok. Kendimi iç yaşamıma uydurmuşum. Sadece mekana ve böyle özel yerlere gelirken giyiniyorum. Bu da beni çok sıkıyor, giyinmeyi sevmiyorum. Mecbur kalmadıkça da giyinmem, pavyon gibi bazen gitmek zorunda kaldığım guruplarla çok şalvar ve başımda tülbentle boş vermiş olarak çok gittim. Gruplar beni kullandıklarını veya benim onları kullamak istediğimi düşünüyorlardı. Ben yaşayarak, yapmayarak öğreniyordum. "Hep kârda olan bendim." diye, düşünüyorum. Okulda böyle birşey öğrenemezdim. Bu nedenle insanlara kendimi borçlu hissettiğim için, kazandığım paraları harcamayı seviyordum. Sonradan harcadığım ve üzüldüğüm paralar da oldu. Değmezmiş dediğim, boşa harcanan zaman gibi olan paralar. Ama onları harcamasam öğrenemezdim.

Düşünceler, alkol. Bütün gece içki içtikten sonra, alkole yenik düşerek uyumuşum. Uyandığımda sabah olmuştu. Gözüm saatte sevgilimin uyanmasını bekliyorum. Saati heyecanla bekleyenler, bilir. Ben de öyleyim, içim içime sığmıyor. Ne yapsam, kendimi oyalayamıyorum. Gazeteleri bitirdim, Bahçeye girdim. Noktada bekçi ile lafladım. Nihayet saat gelmişti. Heyecanla telefonu çevirdim. Karşımdaydı. "Merhaba"dedim. "Merhaba" dedi. Sesi buz gibiydi. Dünkü jesti için teşekkür etmek istediğimi söyledim. O, "Ne

jesti? Benimle dalga mı geçiyorsun. Sabah sabah bir sürü işim var. Bir de seninle uğraşmayayım." diye cevap verdi. Ben veda ederek telefonu kapattım. Biran boşlukta kalmıştım. Sanki dünya dönmüyordu. Sonra gözlerimden akan yaşlara mani olamadım. Her zamanki gibi feryadım duyulmuyordu. O günü ve İzmir'deki hırsızdan gelen telefona kadar geçen günleri yaşamadım sanki. Çünkü, ne yaptığımı bilmiyordum. Gelen telefon üzerine İzmire gittim. Ev bulunmuştu. Fakat formalite yüzünden sokağa giremiyordum. Çünkü ruhsat benim değildi. Başkasının üzerine açılma izni verilmiş. O insanın, (günlük yövmiye) tabir edilen şekilde kiracısı olmuştuk.

Sıkıntı çekiyordum. Bana yardım etmesi için sevgilimden yardım istedim. O bana, ne yaptığımı sordu. Sesi alaycı idi. Ben ona boş ev bulamadığımı, ruhsatını kendimin alacağı bir ev buluncaya kadar, bu yövmiyeli evi çalıştıracağımı söyledim. İzmir genelev sokağına beyaz değil, siyah bayrakla böyle girdim. Neden böyle bir tabir kullandığıma açıklık getirmek isterim. Genelev camiasında hiçbir şeyi gizleyemezsiniz. Herşey ortadadır. Aslınız neyse O'sunuzdur. Lezbiyenseniz, lezbiyensiniz. İbneyseniz, ibnesiniz. Orospuysanız, orospu. Burada kiminle birlikte yaşıyorsanız, bu da bilinir. Benim evli oluşum, bilinen bir gerçekti. Kocamın pasif, zavallı bir erkek olduğu da. Bu işlerde koruyucu işleri organize eden biri gerekli idi. Benimse, böyle bir kimsem yoktu. Birlikte olduğum sevgilimi de saklamak zorundaydım. Polis olduğu için. Bu beni iki kat daha yoruyordu. Yaptığım işi saklamak ayıptı. Utanılacak birşey saklanırdı. Sevgilim ilişkimizi kimsenin bilmemesi gerektiğini söylüyordu. Kızların, vekilin bunu bilmesi gerekmezdi, Ona göre. Ama bu camiada nasıl yaşıyorsan bilinirdi. Ben savunmamda, "sana bir zarar getirmiyorum ki. Bilseler ne olur?" diyordum. Utanmıyordum ki. Saklamam için bir neden yoktu. Böyle giderken, hırsız ortağım, devamlı kızları canından bezdirir bir şekilde iki başlı, bize kazanmaları gereğini söylüyordu. Ben bunu yapamazdım. Kızlardan birine zorla dost tutmaya kalktı. Ben bu arada her vilayette işlerini kendim yalnız giderek hallediyordum. Kı-

za ihtiyaç vardı. Büyük yerlerde, büyük avans vererek kız bulunuyordu. Bu sıkıntı, parasızlık beni bunaltıyordu. Hırsız olan ortağımın kardeşi de İzmir'de patrondu ve samimi idik. Ona durumu anlattığımda, "Ana ben sana söyledim. Kardeşim yaramaz. Ama ben sana yardım edeceğim. Gitmek isteyen bir arkadaşın dostu var. Para biriktir ya.da kendin ilçedeki evi al, sonra burada çalıştırırsın." dedi. Ben bizde tescil kapalı, burada da olmuyor, dedim. Tescil yapılan bir başka ile götürdüm, kızı. Kız orada bir ay çalışıp sonra naklen bize gelecekti. Benim evde bulunmadığım bir anda, kurnazca vekili evden dışarıya çağırıp, "o esnada tetikte bekleyen ahlak polisine bir anlık vekil yokluğunda", eve rapor tutturup kapatma kararı aldırmıştı, hırsız ortağımın patron kardeşi. Bu tür entrikaları genelev sokağına her gün giren memur gruplarına hangi patron yakınsa ve rakipler arası menfaat sürtüşmelerinde kendi kendilerine hazırladıkları ceza kesme senaryolarında polisleri kullanıyorlardı. Ben durumu sevgilime bildirdim. Fakat birşey yapamadı ve ev onbeş gün kapandı. Bu tuzakta sevgilimin sudan bahaneleri, onun etkili olamayışı, rütbesi polis olan kişinin tuttuğu raporu iptal ettirememesi, beni çok düşündürdü. Kimdi bu memurların arkasındaki güç? Sevgilim bir şey yapamamıştı. Bana mahçup olmamak için raporun işlem gördüğünü, kendisinin geç kaldığını bahane ederek saklanmak isteyişi, bana tuhaf gelmişti. Bir atasözü geldi aklıma. Köpek köpeği ısırmıyordu. Daha sonra hırsız ortağımdan evimde misafir oldukları günün ertesi günü iyice soğudum. Beş çocuğu bir de eşi havlu, çarşaf, örtü, giysi hatta mutfak dolabındaki zeytinyağı dahil şirket halinde hırsızlık yaptıklarını farketmem, insan olarak soğutmuştu. Ama oturup düşününce hak vermiş, daha çok üzülmüştüm. Hırsızlığa hak verdiğim için ortaklığımız bitmişti. Kahveye gidip kardeşine, ortaklığımızın son bulduğunu söyledim. Kendisi yaptığı terbiyesizlikten ötürü bir daha önüme çıkmadı. Evimde yaptığı hırsızlığı hiçkimseye söylemedim. Zorla dost tutmak için gasp ederek götürdüğü kızı, iki ay bir yerlerde saklamıştı. Ama kız fırsat bulur bulmaz benim yanıma gelmişti, ilçeye. Kurtulmak için camları kırmıştı. Kolu kesilmişti. Elinin sakat kalma ihtimali vardı.

Ben, korkma dedim. İlçedeki eve girişini yaparak iyileşene kadar çalışma diyerek onu barındırdım. İzmir genelevinde ev açtığıma çok iyi ettiğime inanıyordum. Boş evin bulunması beni sevindirmişti. Fakat önce param yoktu, borcum vardı. Üstelik hırsız ortağımın kardeşi olan oğlum dediğim patrona başka yerde yaptırdığı tescil için ve araba parası vermemek için, düşük model taksitli bir araba almış, senet imzalamıştım.

İkiyüz milyon borçlanmıştım. İlçede iki kızım ve bir sürü masrafım vardı. Bir dönme dolabın içine girmiştim. İlçedeki kızlarla masrafları karşılayacak borçlarımı ise İzmir genelevinden alacağım borçlu kızlarla ödeyecektim. Bu kararla oğlum dediğim patronun yanına giderek, durumu ona anlattım. Genelev sokağında, ruhsatını üzerime alacağım bir ev bulunduğunu söyledim. İlçede genelev sahibi olduğumu bildiğinden, parasını alacağını biliyordu. Kendime ait oturduğum bir evim olduğunu da biliyordu. Bu sebeple bana, "Tamam ana sokakta iki kız var. Sana alalım. Bu evi de tutarsan kızlar sana yeter." diyerek, beni onayladı. Teklifi üzerine, sevgilimi arayarak, durumu ona anlattım ve sokaktaki memur durumunu anlatarak; "Ne olacak, çok borca giriyorum. Memurlar bir bahaneyle evimi kapatırsa ne yaparım?" diyerek, geçen defa olanları örnek gösterdim. Genelevde her türlü entrika vardı. Sevgilim, "Artık sana ceza vermezler." diye garanti verdi. "Sen de gerektiği zaman memura para vereceksin. Ama herkes yüz verirken, sen yirmi vereceksin" dedi.

Aldığım kızı ilçe genelevine naklen götürdüm. Bu, ameliyat olmuş bir erkekti ve bir kadın kadar güzeldi. Bu kadın konusunda sevgilim, "O kadını alma, o bir zamanlar bana aşıktı." dediğinde, şaşırmıştım. "Sen bu kadını nereden tanıyorsun? Genelevdeki kadınlarla ilgin yok ki." dedim. O eskiden barda tanıdığını söyledi. "Bacağında derin bir yara izi var mı bak!" diye de uyardı. Anlattığına göre, bu kadın hapçı ve serkeşti, iyi bir insan değildi. İçime şüphe girmişti. Kızı gördüğüm zaman, barlarla ilgili sorular sordum. Hayır, bara hiç gitmiyordu. Hap ve alkol de kullanmıyordu. Patronlar da kendisine bu konuda kefildi. "Ne zaman memnun ol-

mazsan, borcu varsa öder alırız." diye garanti veriyorlardı ve bütün şüphelerime rağmen, bu pembe kimlik sahibi erkeği aldım. İlçeye götürdüm. İşe başladı. Ben de İzmir genelevindeki boş evi kiraladım. İçinin badana ve boyasını yaptırmaya başladım. Bu eve bir yıl içinde yediyüz milyon hava parası verdim. Üç yıl, kirası onaltı milyondan ödenecekti. Aksi halde ayda, ilk sene için otuz, diğer seneler sokağın fiyat artışına göre düzenlenecekti. Her öğrendiğim şey beni şaşkına çeviriyordu. Alınan bu paralar mukavelelerde geçmediği için devlete vergi ödenmiyordu. Yıllar önce ilçede, ilk patron olduğum zaman başıma gelen bir olayı hatırladım. İlçede yeni patron olduğumda, vizite ücretleri resmi raiçe göre beş bin lira idi. Ama hayat şartları değiştiğinden, müşteri ve kadınların anlaşması ile bu ücret yirmi bin olmuştu. Gayriresmi olan bu durum, beni rahatsız ettiği için muhasebecime, belediye'ye bir dilekçe yazmasını söyledim. Dilekçede belediyenin düzenlediği resmi raiç fiyatının 5000 lira olduğu, fakat 20.000 lira aldığımızı, bu haksız kazancın vergilendirilmesi gerektiğini belirttim. Ama bu dilekçeye her nedense cevap bile gelmedi. Birkaç yıl sonra komisyon toplanarak, fiyatı onbeş bin lira olarak belirlemiş. Aldıkları bu kararı yazılı olarak bize tebliğ etmişlerdi. Bu karar bize tebliğ edildiğinde, biz vizite ücretini elli bin liradan alıyorduk. Bu karara çok gülmüştüm. Aziz Nesin'in, "Türk milletinin yüzde altmışı aptaldır!" sözünün tartışmaları da o yıllarda sürüyordu. Bunları bir daha anımsayarak düşündüm ve Aziz Nesin'e karşımdaymışcasına cevap verdim. "Türk milleti akıllıdır! Akıllıdır da, aptal edilmek, deli edilmek," isteniyordu, bazı kişilerce. İşte bu düşünceler, bu nedenler, beni deli eden, deli deli söyletenlerdi. Kazandığım her kuruşta, tüyü bitmedik yetimin hakkı vardı. Bu sebeple hep dağıttım bu paraları. Bu yazdıklarımın çoğunu televizyonlarda, gazetelerde çok söyledim. Ama ne doğrusu yayınlandı, ne de birşey değişti ve sonunda, "Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar." atasözü gerçekleşti. Beni açlığa mahkum etmek istediler. Ama Allah beni aç açık bırakmadı. Yalnız birşey var ortada. Bu kitap basılınca, kendime bir onuncu köy bulmam gerekir. Oysa ben burda doğdum. Burda

büyüdüm. Gidecek başka bir yerim yok ki? İnsanlar çalınca Amerika'ya kaçıyor. Ben kaçmayacağıma göre, bakalım beni nereye götürecekler?

Nihayet ruhsatı aldım ve İzmir genelevini açtım. İyi ki açmıştım. Tarih okumayı oldum olası severim. Günahıyla, sevabıyla, başka bir dünyadır. Milletlerin tarihi ve tarihte yaşananlar. Osmanlı sarayı entrikalarına taş çıkaran bir entrika gördüm, İzmir genelev sokağında. Sonunda, dernek kurma teşebbüs ve gafletinde bulundum. İşte bundan sonra, olanlar oldu. En iyisi biraz daha geriye dönerek anlatmak. Genelevlerde otururken sokağa giren memur gruplarının içinde, kapının önünden geçerken bana, kinle bakan memurlar vardı. Bana ev kapatma cezası verilmiyordu. Ama bana karşı özel bir husumet seziyordum. Ama ben olanlara aldırmıyor, süratle borç ödüyordum. Fakat hergün sevgilime açtığım telefonların faturası bana ağır çıkıyordu. Sevgilim, dostum gibi değil, düşmanım gibi davranıyordu. Her telefon, bir masraf veya para havalesi idi. Karşılıyordum. Karşılığında hiçbir şey istemeden. Ama o daima seks teklif ediyor, bense reddediyordum. Telefon konuşmalarımız dokuzyüzlü hatlara benzemişti. Bu telefonların beni tahrik etmesi, söz konusu bile olamazdı. "Beni ihmal ediyorsun." diyordu. İki ayda bir yanıma gelen sevgilim, İzmir'e geldikten sonra bu ayda ikiye çıkmıştı. Fakat ben, kendimi yok sayarcasına mücadele ederek onunla orgazmı yaşamayarak, masturbasyonu tercih ediyordum. Önceleri lezbiyen olduğumu zannederek tahkikat yaptı, boş çıkmıştı. Bizim camiada hiçbir şey gizli kalmazdı. Başka erkek olmadığını da biliyordu. Bu ilişki beni yıprattığı gibi onu da yıpratıyordu. Ama bana söylediğine göre onu hep kadınlar terketmişti. Ben de ise tam tersi. Benim sevdiklerim beni sevmedi, sevenlerle de ben anlaşamamıştım. Ama, onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ne olursa olsun, bana yapılan bu haksız hareketin sebebini merakla gözlemleyerek ve sabrederek sonuçlandıracaktım. Çok borcum olduğunu bilen sevgilim, yardım etmek yerine maddi taleplerde bulunuyordu. Bir telefon görüşmemizde, yine para isteğinde bulununca, "Ne olur fuzuli masraf çıkartma. Biliyorsun, borcum çok."

dediğimde. "Ben de fuzuliyim" diye cevap verdi. Sustum... Söyleyecek birşeyim yoktu. Amacı belliydi. Ya çekilecektim bu arenadan, ya da bu oyunu kuralına göre oynayacaktım. Çünkü daha önce söylemişti. İzmir sokağına, tekbaşına bir kadının, patron olarak girebilmesi olanaksızdı. Her konuda beyaz bayrak çekilerek girilirdi ki, bu sözü söylediği zaman, "Ben siyah bayrakla gireceğim." demiştim. Bu, şu demek oluyordu. Daha öncede söylediğim gibi, kadının bir koruyucuya ihtiyacı vardı. Ya polisin ya mafyanın dostu olmak zorundaydı. Kadınlar, Lezbiyenler ve Travestiler gibi aşağılanan sınıftı ve herkesin şamar oğlanıydılar. Hayır, çaresiz değildim. Böyle devam edecektim. Sadece biraz zorlanacaktım. Büyük irade gücü gerekiyordu. Bu arada çocuğunun kendisine daha çok ihtiyacı olduğunu söyleyerek, yanımdan ayrılıp İstanbul'a dönen kardeşimle, telefonda münakaşa ettik. İlçede yanımda çalışan kızlarla telefonda arkadaşlık yapıyordu ve ben buna karşıydım. İstanbulda babamdan kalan emekli maaşıyla geçinmeye çalışıyordu. Onaltı yaşında olan oğlu, emekli olan babasıyla yaşıyor. Annesine maddi yardımda bulunamıyordu. Amcamızdan babamıza, ölümü dolayısıyla da biz hissedarlara kalan henüz paylaşmadığmız bir evimiz vardı. İki katında kiracı bulunan, diğer katında da evli olan ortanca kız kardeşimin oturduğu, dört katlı binanın, terastaki tek odalı dairesinde barınıyordu. Ortanca kardeşimin dindar bir kişi olmasından kaynaklanan, fikir ayrılığının getirdiği, diğer kız kardeşimin modern giyinişini, eşinden kardeşini kıskanmaya kadar vardıran tepkisi, iki kardeşin arasını açtığından dargındılar. Kardeş gibi değil, düşman gibiydiler. Telefonda anlattığı bu duruma üzülmüş, diğer kardeşime telefon açarak hatalı davrandığını, kardeşine sahip çıkması gerektiğini, sert bir dille söylediğimde bana, "Abla kocamın yanında, yarıçıplak saygısızca geziyor. İçki içiyor. Bu duruma tahammül edemem." diye cevap verdi. Kendisiyle tartışmanın bir anlamı yoktu. İçine kıskançlık girmişti. Bunu açıkça söylüyordu. "Ben kendisiyle görüşürüm. Söyle telefona gelsin" dedim. Telefona geldiğinde, beni daha sonra arayacağını söyleyerek telefonu kapattı.

Kardeşimin sözleri beni düşündürüyor. Tekrar telefon açıyorum. "Anlat." diyorum. "Nasıl geçiniyor." Babamdan kalan emekli maaşı, içki içmesine değil, sigara parasına ancak yeter. "Bilmiyorum abla." diyor Kardeşim. "Ama ben evime sokmam. Keşke kocasından ayrılmasaydı. Rahat kıçına battı. Ne yaparsa yapsın. Boş ver. Sen ne yapıyorsun? Armağan nasıl? ", "İyi." diyorum. "Okula gidiyor.", "Kocan nasıl?" diye soruyor. "Görmüyorum." diye cevap veriyorum. Bir şey demiyor. Kocamı sevmediğimi, saygı duymadığımı biliyor. Telefonu kapatıp kardeşimden telefon gelmesini bekliyorum. Bakalım, bir de onu dinleyeyim. Gözümün önüne yazlıktaki münakaşamız geliyor. Sevgilimden ayrılmadığımı görünce nasıl kızmıştı. Ben de sinirlenerek kendisine. "Allah sana da böyle bir umutsuz sevda ateşi versin." "O zaman beni anlarsın." diyerek, beddua etmiştim. Şimdi, ona ah ettiğim için pişmanlık duyuyordum. Akşam beklediğim telefon geldi. Kardeşimin evinden değil, caddedeki telefon kulübesinden, kartla arıyordu beni. "Kocasından kıskandı." dedi. "Bu dünyada bir o, bir ben kalsak, yine dönüp bakmam. Onun kocası, benim kardeşim olur. Tayt giyiyormuşum, bluzum kolsuzmuş, içki içiyormuşum. İçerim! Ona ne!.." Ben, "Aldığın maaş, içki içmene nasıl yetiyor?" diye sordum. "Ara sıra oğlum harçlık getiriyor." dedi. Ben, "Yanıma gel." dedim. En kısa zamanda. İzmir'de bir ev açtım. İşler umduğum gibi olursa, aldığımız dükkana gidersin." Hemen yola çıkacağını, söyledi. Otogarda kendisini karşıladım. Eve geldik. Ben, daha çok ilçedeki genclevde kaldığımdan, evde yalnız kalmak istemiyordu. Çaresiz onu da ilçeye götürdüm. Okulların kapanmasını bekliyorduk. Kızımla beraber yazlıkta kalacaklardı. Sevgilimle olan ilişkimi sordu. Ben, "Aynı. Bildiğin gibi. Devam ediyor." dedim. "Hala aynı mı?" diye sordu. Orgazmı yaşamadığımı biliyor, inanmak istemiyordu. "Bak." dedim. Bu adama para veriyorum. Yarın ayrılabiliriz. Ben böyle yaşayanların en ağır sözlerini duydum. Ayrıldıklarında kadın ağlıyordu. "Ben bütün kazancımı sana verdim. Sen şimdi beni bırakıp, başkasıyla evleniyorsun." dediğinde, "dostum, kocam dediği, yıllarını verdiği adamın, ne cevap verdiğini biliyormusun?", "Hayır."

dedi. "Söyleyeyim o zaman." dedim. Şöyle dediler hep, "Ulan orospu! O paralar benim dizlerimin kirasıydı. Zevk yaparken hiç düşünmüyordun ya? Şimdi namuslu kadınlar varken, senin gibi bir orospuyu mu alacaktım." Kardeşim hayretle, "Bu nasıl şey?" dedi. Bir erkekle, bir kadının en doğal hakkı değil mi bunu yaşamak? "Evet." dedim. "En doğal hakkı. Ama bu alemde değil. Bu alemde, bu hakkı kullanan kadını aşağılarlar. Ben yıllardır bunu gördüm. Bana kimse söylemedi. Ama çok arkadaşıma söylendi bu. Sen bunları anlayamazsın." dedim. O, "paraların gittiğini," söyleyerek üzülüyordu. O'na, "Sabret, bunun önemi yok. Para ona gitmese, başkasına gidecek. Hem, herkes nasibi kadar yer." diye cevap verdim. Biz, "Onun bana para için geldiğini biliyoruz değil mi?" "Evet." diye cevapladı. "O halde mesele yok. İstediğini alıyor. İşte paradan başka bir şey alamaz bizden. Daha çok ihtiyacı var ki istiyor." "Bizim ihtiyacımız yok mu?" dedi. Ben, "Evet bizimde ihtiyacımız var. O, bunu biliyor. Daha fazlası gerekmez. Tamam senin ihtiyaçların var. Benim de var. Daha iyi yaşamak isterim. Ama ben tek başımayım Allahtan başka yardımcım yok" dedim. O anlamamış bir halde düşünüyordu.

Sevgilime, kardeşimin yanıma geldiğini söyledim. Olanları anlattım. İşler iyi olursa, Onu Kıbrıs'a göndermek istediğimi, aldığımız dükkanın bomboş, öylece durduğunu söyledim. Sadece dinledi. Kardeşim, evde oturmak değil, benimle beraber olmak istiyordu. Ama onu, her zaman geneleve götüremezdim. Zaman zaman yanımda taşıyordum. Dörtgözle okulların kapanmasını bekliyordum, yazlığa göndermek için. Böyle beraber olduğumuz günlerden birinde İzmir'deki genelevi görmek istedi. Götürdüm. Şaşırmış ilçedekine hiç benzemediğini söylemişti. Burası çok büyüktü. Sayısı yüz yirmiyi geçkin ev vardı. Yaklaşık beşyüz civarında da kadın. Şaşırmıştı. Benim de ilk gördüğümde şaşırdığım gibi. Genelev sokağından çıkarken, kapıdaki polis, kardeşime evci kağıdı sordu. O şaşkın bir şekilde, bana baktı. Ben polise kardeşim oduğunu, çalışmadığını söyledim. Çıkışta beni tanıyan, polisten sevgilim olduğunu bilen, ama bilmiyormuş gibi davranan patron, galerici, sigortacı

gibi kişiler, ayaküstü kısa konuşmalarda bile, rahatça benimle birlikte olmak istediklerini ima ediyorlardı. Kardeşim hem şaşkın, hem de memnundu. Bu, imaj yoluyla bana yapılan teklifler, kardeşimin hoşuna gidiyordu. Bense kahroluyor, üzülüyordum ve bunu ona söyledim. "Bak kardeşim. Bu insanların hepsi sahtekâr. Bu tekliflerin hepsi, çıkar ilişkilerine dayalı. Onun için iğrenç. Ben üzülüyorum. Sen seviniyorsun." Kardeşim şaşkın, "Ben bunu düşünmedim." dedi. Yalan söylüyordu. Hiç düşünmeyen insan, yazlıkta ukalalık yaparak benim sevgilime, "Bu kadına ne yapmak istiyorsun? Amacın onu, kendine aşık edip, kullanmak. Değil mi?" der miydi?Nesiminin bir deyişi geldi aklıma. Nesimiye sormuşlar, "Yârin ile hoş musun?" Nesimi bu söz karşısında, "Hoş olayım olmayayım, o yar benim kime ne?" demiş. İlçeye götüreceğim bir kızın eşyasının arabaya taşınmasını bekliyoruz. Birileri arabaya, benimle konuşmak için geldiklerinde, ben arabadan inerek onlara doğru yürüdüm. Döndüğümde, kardeşimle konuşmakta olan oğlum dediğim, faizle borçlu olduğum patronun, kardeşime, "Göreceğiz. Bakacağız." dediğini duydum. Patron bizden uzaklaşınca, kardeşime ne olduğunu sorduğumda, "Abla, bu insanlar senin düşmanın. Sen, oğlum diyorsun. Adam senin arkandan, seni, bu sokakta patron olduğuna pişman edeceğini söylüyor." Ben gülerek, "Sen ne söyledin?" diye sordum. "Ben de, 'Sen bize bir şey yapamazsın, ilçeyle, Kıbrıs'la, İstanbul'la birleşir, Biz seni pişman ederiz,' dedim." dedi Ben kardeşime daha önce çevremdeki art niyetli ama dost görünümlü insanların çok olduğunu, Kıbrıs'tan geldiğimiz zaman, kendisine söylediğim sözlerimi hatırlatarak, "Korkma bu köpekler bize hiçbirşey yapamaz." dedim. Kardeşim "Bende öyle söyledim zaten." dedi. Olayı unutmuş göründüm. Ama düşünmedim dersem yalan olur. Düşündüm. Çünkü, aramızda para alışverişi vardı. Evet benim işim görülmüştü, ama kârda olanlar, onlardı. Benim bu sokakta patron olmam, bu patronu neden rahatsız ediyordu ki? Bunun tek sebebi rekabete dayalı kıskançlık olabilirdi. "Şu insanlara bak." diye düşündüm. Sokakta elli civarında patron vardı, bu işten ekmek yiyen. Ve bir ben fazla gelmiştim onlara.

Beni istemiyorlardı. Herkesin nasibini Allah verirdi. Hem benim korkulacak bir rakip olmadığım da ortada idi. Ne param vardı. Ne de fazla kızım. "Boşver..." dedim kendi kendime. İlk defa mı karşılaşıyordum böyle kötü niyetli insanlarla ve unuttum bu sözleri.

Kardeşimi yazlıktaki eve götürmek için hazırlık yapıyorum. İldeki evden, yazlıktaki eve gidecek bir kaç parça örtü, yastık, mutfak malzemesini almak için eve gitmeye karar verdik. İki üç gün evvel ildeki evimin üst katında oturan emekli ebe olan komşumun oğlu sabah çok erken bir saatte ilçeye gelerek, Eve ne zaman geleceğimi sordu. Çalıştırdığım yere daha önce hiç gelmemişti. Ne iş yaptığımı biliyorlardı. Ama komşuluğumuz sadece evdeydi. Bana telefonla da sorabilirdi, ne zaman geleceğim. Siyasi olaylardan ceza almış, okuduğu okuldan uzaklaşmıştı. Ek iş olarak dayısıyla beraber icraları takip ediyordu. Ucuz arsa ve ev alıyordu. Dayısı da yardım ediyor, bu işi öğreniyordu. Laf arasında konuşurken, "Param olursa kendisine yardım edebileceğimi," söylemiştim. O da bunu düşünerek geldiğini söylüyordu. Ama ben gelişinde bir gariplik olduğunu hissetmiştim. "Yazlık eve götürmek için eşya almaya geleceğim bu hafta." dedim. Bana, hangi gün geleceğimi sorduğunda, "Cuma veya Cumartesi" diye cevap verdim. Çay ikram ettim. Sabah çok erken olduğu için aç olduğu düşüncesiyle kahvaltı teklif ettim. Evde kahvaltı ettiğini söyledi. Çay içtikten sonra müsade isteyerek ayrıldı. Ben ailesine selam yolladım.

Eve kardeşim ve şoförümle eşya almaya geldiğimizde, yazlık evde gerekli eşyaları kardeşimle ben hazırlıyor, şoförüm de arabanın bagajına ve arka koltuğa yerleştiriyordu. Bu arada üst kattaki komşum gelerek, çay hazırladığını, gelip içersek memnun olacağını söyleyerek, bizi evine davet etti. Bir yorgunluk çayı ve çoktandır görmediğim komşumla sohbet iyi olurdu doğrusu. Son eşya balyasını hazırlayıp, geleceğimizi söyledim. Şoförüm son balyayı arabaya götürürken, ben kardeşimle üst kattaki komşuya çıktım. Çayı yeni koymuşlardı. Balkonda oturduk. Çayın demlenmesini beklerken,sohbet ediyorduk. Evin üniversiteye giden, büyük kızı çaylarımızı getirmişti. Çayımı henüz yudumlamıştım ki bahçeden

bir erkek sesinin adımı seslendiğini duydum. Kulak verdim. Evet, güçlü bir erkek sesi adımı bağırarak söylüyordu. Elimdeki çayı bırakarak oturduğum yerden kalktım. Balkon korkuluğundan bahçeye baktığımda, tanımadığım bir erkeğin, yukarıya bakarak bağırdığını duydum. Adamın elindeki telsizden polis olduğunu anlamıştım. Buradayım, diye seslendim ve bana merakla bakan kardeşime, "Bakalım polis ne istiyor." diyerek daire kapısına yöneldim. Kapıyı açtığımda kapıda iki sivil polisle karşılaştım. Polislerden birisi, "Aysel siz misiniz?" diye sordu. Ben, "Evet." dedim. İkisi de bahçede gördüğüm polis değildi. Adımı soran polis, "Evimi aramak istediklerini," söyledi. Ben, "Tabii, arayabilirsiniz." diye cevap verdim. Alt kattaki daireme gitmek için, merdivenleri inmeye başladım. Kardeşimde beni takip etti. İçeriye girdiğimizde ekip amiri olan polis, "Aysel hanım evinizi arayacağız. Şimdiden soruyorum. Evinizde herhangi bir suç unsuru var mı?" Ben, "Hayır. Arayabilirsiniz. Herhangi bir suç unsuru yok." diye cevap verdim. Beş kişi idiler. Biz kardeşimle salonda oturmuş, onların hareketlerini izliyorduk. Kardeşimin soru soran gözlerine, gözlerim ve mimiklerimle ne olduğunu bilmediğimi anlattım. Polislerin kimi çekmeceleri karıştırıyor, kimi diğer odalar ve mutfak bölümünü açıyordu. Çekmecelerdeki en küçük kağıt parçasını bile dikkatle inceliyorlardı. Arama bitmişti. Aradıkları neyse bulamamışlardı. Nihayet, "Evinizi arayacağız." diyen Polis, "Bir şey bulamadık. Doğru söylemişsiniz." dedi. Ben ne aradıklarını sordum. Polis cevaben. "Bizimle emniyet müdürlüğüne geleceksiniz. Orada söyleriz." dedi. Sokağa çıktığımızda, şoförüm bizi bekliyordu. Fakat polisler benim, kendi arabalarına binmemi istediler. Bunu, tartışmak istemediğimden kabul ettim. Fakat şoförüme ve kardeşime beni takip edip, yanımdan ayrılmamalarını söyledim. Çünkü bu gidiş, bir işkenceyle sonuçlanacaktı. Bunu tecrübelerimden biliyordum. Emniyet müdürlüğüne geldiğimizde polisler, şoförüm ve kardeşime, "Siz burada bekleyin. Biz Aysel hanımın ifadesini alıp göndeririz." dedilerse de kardeşim bunu reddederek, "Bende ablamın yanında bulunmak istiyorum." dedi. Polisler, çaresiz kabul ettiler, asansörle

en üst kata çıktık. Bu katta, insanlara işkence yapıldığını işkence odasının burada olduğunu duymuştum. Kardeşimi uyarmamın, ne denli isabetli olduğunu anlamıştım. Ayaküstü çay ocağı gibi kullanılan bir odada, hepimize ayrı ayrı sorular sordular ve nihayet bana, "Gel." diyerek bir başka odada sorgulayacaklarını söyleyip kardeşim ve şoförümden ayırdılar. Bu defa girdiğim odanın loş bir ışığı vardı. Duvarları kapı dahil deri kaplanmıştı. Pencere yoktu. Pencereye benzeyen enine dikdörtgen şeklinde bir cam vardı, duvarın birinde. Odada hiç eşya yoktu. Bana otur dediler. Yeri göstererek. Yerde o zaman farkına vardığım eski bir battaniye vardı. Battaniyenin üzerine diz çökerek oturdum. Sağ tarafımda, yerde koltuk döşemesi olarak kullanılan, kadife kumaştan şerit halinde parçalar ve bezler vardı. İşkence odasında olduğumu anlamıştım. Korkmuştum. Benden ne istiyorlardı. Sorgu başladı. Bana ilk tescil yaptığım zaman, gelen patronlardan bazı isimler sordular. Ne derece samimi olduğumu, nasıl tanıştığımı sordular. Ben bildiklerimi söyledim. Birkaç ay önce, biraz önce beni aldıkları evde, kimin kaldığını sordular. Ben, "Kimse kalmıyor . Zaman zaman ben kalırım. Nadiren de misafir kalır." dedim. Yedi veya sekiz kişiydiler. Arada birisi dışarı çıkıyor, tekrar geliyordu. Hepsi ayrı ayrı soru soruyordu. Bana, yalan söylediğimi, evde kimleri sakladığımı söylememi, bundan zararlı çıkacağımı, söylüyorlardı. Ve ben hafızamı zorluyor, birkaç ay önce evde kimlerin kaldığını hatırlamaya çalışıyordum. Evet hatırlamıştım. Doğu illerinden bir patronun gönderdiği bir kız ve dostu kalmıştı. Ve ben, o dönemde eve bir kez onları bıraktıktan sonra gitmiştim. Evde tadilat vardı. Ustalara para vermek için gitmiştim. Kızın adını ve dostunun adını sordular, söyledim. "Yine yalan söylüyorsun!.." dediler ve bir tanesi, 'Gözlerini bağlayın!.." dedi. Biraz önce yerde gördüğüm, kadife parçalarıyla gözlerimi bağladılar ve bana üzerimdeki, küpe, yüzük, saat, bilezik gibi şeyleri çıkartmamı söylediler. Ben gözlerim bağlı, dediklerini yaparak küpe ve yüzüklerimi çıkartıyordum. Bu arada bana elektrik vereceklerini, doğruyu söylememi istiyorlardı. Korkmuştum ama "Yalan söylüyorsun!.." dedikleri için de sinirlenmiştim. "Hayır!

Doğru söylüyorum!.." dedim. Sesimi yükseltmiş olacağım ki bir tanesi, "Bağırma!.." dedi. "Karşında köpeklerin yok." Ben, "Amacım saygısızlık etmek değil. Ama yalan söylemiyorum. Ne sorduysanız söyledim." diye cevapladım. Polis, "Hayır! Doğruyu saklıyorsun." diyordu. Aklıma ilk gelen, "Acaba dostu, kadını evimde mi öldürdü?" sorusu, oldu ve bunu söyledim. Böyle bir şey varsa, bilmek istiyordum. Çünkü misafirler giderken, evin anahtarını bana kadının dostu getirmişti. Kadını görmemiştim. Gözlerimi açın!" dedim. Hayrettir gözlerimi açtılar. Bu arada, içeriye bir kişi daha girdi ve yanıma diz çökerek, "Bak yaşlı başlı kadınsın, bizi uğraştırma. Doğruyu söyle!" diyordu. Ben doğruyu söyledim, siz inanmıyorsunuz." dedim. "Kalk!" dediler ve dışarıya çıkarak, bir başka odaya girdik. Biraz önce yanıma diz çöken adamı tanıdım. Şimdi amir masasında oturuyordu. "Seni, yalnız olduğun için kullanmışlar." dedi. Ben, "Kadını öldürmüş mü?" diye sordum. "Hayır. Buradaki birisine, işkence yapmışlar." dedi. Ben şaşırmıştım. Evde herhangi bir işkence izi yoktu. İfademi aldılar, imzaladım. İlk defa, sorgu için geldiğim, hatta işkence odasına girdiğim halde bana aşağılayıcı bir tek söz söylememişlerdi. Diğer odaya geçerek kardeşim ve şoförüme, "Gidebilirsiniz, ifade bitti." dedim.

Yolda eve gelirken, olanlar hakkında konuşuyoruz. Ben düşünüyorum. Şoförüm, "Abla, ben eşyaları yerleştiriyordum. Birden yanıma geldiler. Sordular senin nerede olduğunu. Ben içerde olduğunu söyledim. Arabayı boşalttılar. Aradılar, sonra senin yanına geldiler." Kardeşim, "Abla, seni öteki odaya götürdükten sonra bana da bazı isimler sordular. Tanımıyorum." dedim. "Neden bütün bu olanlar?" diye sordu. "Ben de bilmiyorum. Tanıdığım bir kişiye anahtar vermiştim. Hem evimi hem beni kullanmış adamlar." dedim. Peki polis bunu nasıl öğrenmişti? Eve bugün geleceğimi nereden biliyordu? Neden o suç işlendiğinde gelmemişti de aylar sonra, bu gün gelmişti? Benim için önemli olan buydu. Eve gelmiştik. Gece olmuştu. Sorguda vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştım. Saat gece yarısıydı. Herkes uyumuştu. Komşularımın ışıkları sönmüştü. Kalan bir iki ufak tefeği alırken, azami gürültü yaptım ve yüksek

sesle konuştum. Komşularımın geri geldiğimi duymaları için. "Polise, beni yakalatan onlardı!.." diye yüksek sesle konuşuyordum. Bunun nedenlerini düşündüm. Yukarı katta iki daire vardı. Birinde yeni emekli olmuş bir öğretmen. Benim dairemin üzerine isabet eden dairede de, kocası üniversitenin eczacısı olan, emekli mahalle ebesi oturuyordu. Tek komşum bu ebe idi. Diğer komşularımın bazıları, Allahın selamını bile, bana çok görüyorlardı. Buna sebep emekli öğretmen ile komşum olan ebenin, hakkımda yaptıkları dedikodulardı. Bunu adım gibi biliyordum. Buna neden de çıkar ilişkilerine dayanıyordu. Çünkü öğretmen ve karısı, bizim altımızdaki boş daire için, "Keşke burayı alsaydınız." diye, kaç defa üzüntülerini dile getirmişlerdi. Neden, benim diğer daireyi almamı istediklerine gelince; Yeni gelişmekte olan bir yerdeydi bu küçük site. Dört daireden oluşan villa tipi, bahçeli evlerden oluşmuştu. Yapan mütahit, dış istinat duvarlarını bile yarım bırakarak kaçmıştı. Bahçe düzeni olmadığı gibi, bahçede toprak da yoktu, büyük kayalardan başka. Ben toprak işlerini, daha doğrusu yeşili sevdiğimden, ev sahibi olduğum dört yıl boyunca zaman zaman kendi tarafımdaki, üst katla müşterek sahip olduğumuz, bahçe ve evin dış cephesi ve balkonlarında tadilat yapmıştım. Diğer öğretmenin oturduğu bahçenin ve binanın görünümüyle, bizim tarafın görünümü farklıydı. Ben yaptığım masrafların çok az bölümünü komşumdan talep ediyor, onun da bütçesine göre ödemesine yardımcı oluyordum. İşte bu hal öğretmenin bizi kıskanmasına yol açtı. İşte o zaman param olmadığı için üzülüyorum. Param olsaydı dairelerin ikisini de alırdım. Diğer tarafın bahçe ve bina dışını güzelleştirirdim. Ama bu imkan benim elimin açıklığından, ne o zaman, ne de şimdi olmamış, daireyi bir başkası almıştı ve masraftan kaçıyordu.

Öğretmen, eşini benimle konuşmaktan men etmişti. Ebe komşumun anlattığına göre ben, "Kötü, günahkar." bir kadındım. Benimle konuşmamak en iyisiydi. Küçük kızım bu evde okula başladı. En çok kızım adına üzülüyordum. Kızımın ezik büyümesini istemiyordum. O kadar ileri gitti ki, bu ruhen hasta öğretmen, kızım okula başlamadan, benim durumumu okulun öğretmenlerine kadar

yansıttı. Kızımı ilk defa okula yazdırmaya götürdüğümde, sınıfı belli olmuştu. Bir bayan öğretmen okutacaktı ve o tahmin ettiğim korkunç sözleri, nasıl bir cesaretle söyleyebilmişti. Okul müdürüne hala şaşarım. Müdür kayıt esnasında; "Bu çocuk da sizin sınıfa düştü, Fatma hanım." demişti müdür. Öğretmen o zaman müdürün kulağına eğilerek bir şeyler söyledi. Ne söylediğini duymadım. Ama müdürün sinirlenerek öğretmene, "Bu nasıl düşünce? Bu günün küçüğü, yarının büyüğü, değil mi?" dediğini duyunca, her şeyi anlamıştım. Okul, evimize çok yakındı. Tüm öğretmenler benim öğretmenin arkadaşıydı. Demek gıyabımda tanıtmıştı beni onlara. Öğretmen, müdürün sözlerinden bozulmuştu. Benim konuyu anlayıp, anlamadığımı anlamak için kaçamak bakışlarla bana bir kaç kez baktı. Ben onu mahçup etmemek için aptal bir ifadeyle gülümsüyordum. İki yıl üstüste bu öğretmene, öğretmenler gününde, en güzel hediye olan Atatürk altını gönderdim.

Bu evdeki son günlerimi yaşadığımın farkındaydım. Bir tek şey kalmıştı geriye. Polise neden haber vermişlerdi. Bunu öğrenmeliydim.

Yazlıktaki eve sabaha karşı gelmiştik. Eşyaları indirme işini sabaha bırakarak, yatak odalarımıza çekildik. Yaşadığım olay ve yorgunluk, beynimdeki düşünceler, uyumuşum.

Sabah, eşyaları arabadan indirdik. Ben şoförümle işime giderken, kardeşim evi yerleştirmek için kaldı. İlk işim, komşuma telefon ederek, evde yokken neler olduğunu sormak oldu. Bilmediğini söylüyordu ama inanmıyordum. Akşam, kardeşimi alarak eve geldim. Yukarı kata, komşuma çıktık, anlattığına göre bahçede gezinen bu yabancı insandan rahatsız olmuşlardı. Evin içinde herhangi bir gürültüleri olmamıştı. Üç kişi kalmışlardı. Demek ki başka arkadaşlarını getirmişti. Kadın görüp görmediğini sordum. Bir kadından başkasını görmemişti. Peki ama bu polis, neden benim evimde ince arama yapmıştı. Bu katil aramak değil, uyuşturucu araması idi. Ben, diyordu komşum, Aysel hanım, nankör bir insan mıyım? Senin bize her zaman iyiliğin oldu. Polise belki de öğretmen olan diğer komşumu kastederek, V. Hoca ihbarda bulunmuş-

tur. Eğer öyle olsa, aylar önce kalan bu insanlar için polis neden beni sorgulamamıştı da bunu aylar sonra yapmıştı. Bütün bu olanlar benim için muamma gibiydi. Ama üzülmüştüm. Çünkü bunları anlatan komşumun yalan söylediğini seziyordum. Sevgilime bu olaydan bahsetmedim ama çok enteresan bir olay yaşadım. Akşam üzeri, erken bir saatte, sevgilimle yazlığa geldik. Akşam yemeği için sofra hazırlığı ile uğraşırken, telefona baktığımda, şaşırmış ve korkmuştum.Tanımadığım bir erkek sesi beni ölümle tehdit ediyordu. Ben, neden böyle konuştuğunu, kendisini tanımadığımı, beni neden öldürmek istediğini soruyordum. Telefondaki ses, "Karşına çıktığım zaman anlarsın." diyordu. Daha fazla dinlemeden telefonu kapadım, yanımda duran sevgilim korktuğumu anlamış, soruyordu. Birinin beni ölümle tehdit ettiğini söyledim. Sevgilim, "Araştıralım, İzmir asayişini arayayım mı?" dedi. Ben, "Hayır!.." dedim. Daha önce de böyle tehdit telefonları almıştım. Fakat, bu telefon numarası yeniydi. Ailem ve sevgilimden başka bilen yoktu. Daha önce beni tehdit edenler, geneleve telefon açarak tehdit etmişlerdi. Hatta bir defasında, savcılığa dilekçe verdiğim için tespit bile edilmişti. Tehdit edenlerin birisi polis çıkmıştı. Ama kendisini bağışlamıştım. Bu olayı da sineye çektim.

İzmir'deki evden soğumuştum. Oysa ne çok severdim bu evi. Birkaç emlakçıyı arayarak, evi satmak istediğimi söyledim. Kardeşim buna çok üzüldü. Kardeşime, "Üzülme. Daha güzelini alırız." diyerek onu teselli ettim. Ama daha iyisini alacağımdan şüpheliydim.

Satıldığında hemen taşınabilmek için, her gün bir eşya hazırlıyorduk. Salonda oturduğum zaman, bu evdeki yaşantım sinema şeridi gibi gözlerimin önünden resmi geçit yapıyordu. Gözüm vitrine takıldı. Cam bölmede biblo viskiler var. Kardeşime, "Onyıl önce Kıbrıs'tan beraber almıştık. Hatırladın mı?" diyorum. Kardeşim, "Hatırladım." diyor. Ben bir başka yaşantı daha hatırlıyorum, biblo viski şişelerine bakarken. İlçedeki güzel evdeyken bir akşam, saat sekiz, dokuz civarında tanıdığım bir polisin, nokta görevlisini göndererek, beni dışarıya çağırmasıyla başladı herşey. Dışarıya çıktı-

ğımda, "Gel!.." dedi. Beni yüz metre ilerde, genelevine dahil, onbiı dönüm arazinin sınırını belirleyen, zeytin ağaçlarını göstererek, Araba orada. Sana bir misafir var."dedi. Şaşırmıştım. "Kim?" diye sordum, arabaya yürürken. Polis, "Bakalım tanıyacak mısın?" diyordu. Ben, "Kadın mı? Erkek mi?" diye sordum. "Kadın." dedi. İyiden iyiye merak etmiştim. Karanlıkta, genelevin çevresinde yanan ışıkların, gökyüzündeki ayışığıyla birleşmesi, zeytin ağaçlarının yapraklarını gümüş rengine bürümüştü. Arabanın içindeki silüeti seçmeye çalıştım. Benzetemiyordum. Adımlarımı sıklaştırdım. Merakla arabaya geldiğimizde, polis direksiyona bende yanına oturdum. Arka koltukta oturan kadının yüzünü görmem için, polis bir an iç lambasını yaktı. Arabanın içindeki genç bir kadındı. Başında tesettür denilen örtü vardı. Kendisini tanımıyordum. "Kimsin? Ne istiyorsun?" diye sordum. Kim olduğunu söylediği zaman, şaşkınlıktan şok olmuştum. Yıllar önce ayrıldığım ilk eşimin, erkek kardeşinin kızıydı gelen. Ben sadece babasını ve annesini tanıyordum. Polise dönerek, nereden aldığını sordum. "Otobüsten inince, seni bulmak için geldi. Bende aldım getirdim." diye cevap verdi. Noktaya giderek, çarşıya kadar gideceğimi bildirerek polise, şoförümün evini tarif ettim. Eve geldiğimizde şoförümün karısına, "Bu hanımı al. Yemek yedir ve benim yattığım odada yatır. Ben paydosta geleceğim. Bu hanım ötekilerden değil." diyerek, evden çıktım. Yolda polise teşekkür ettim. Arabasıyla getirdiği için para verdim. Geneleve gelince, ilk iş telefon defterlerini karıştırarak, eski kaynımın telefonunu buldum. Yıllar önce ayrıldığım kocamın ailesiyle bir dargınlığınım yoktu. İlk eşimden olan çocuklarım da İstanbuldaydı ve Dini tarikata giren kaynım, benim kızımı da, bu tarikata üye yapmış ve evlendirmişti. Vakıa kaynım ve eşi, benim kötü bir anne oluşumu söyleyerek, kızımı benden soğutmuşlardı. Ama bunun ne önemi vardı ki. Oğullarım gerçeği biliyorlardı ve benimle zaman zaman konuşuyorlardı. Ben bu yaşamın içinde olduğumdan, onlardan uzakta yaşamayı tercih ediyordum.

Telefona kaynım çıktı. Kendimi tanıttım. "Ooo, yenge seni hangi rüzgar attı." dedi. Ben balıkçılar gibi, "Lodos." diye cevap ver-

dim. Hal hatır sorduktan sonra. Kızının benim yanımda olduğunu söyledim. Şaşırma sırası ona gelmişti. "Dünya çok küçük yenge. Allah senden razı olsun." dedi. Bende kendisine aynı dilekte bulundum. Büyük oğlunu gönderip aldırtacağını söyledi. Görevini başarıyla yapmış insanların rahatlığıyla bir sigara yaktım. Merak içindeydim . Beni hiç tanımıyordu ki? Hem de yaptığım işi bilerek, neden İstanbul'dan kaçıp benim yanıma gelmişti? Nihayet paydos saati gelmişti. Şoförümü çağırdım. Yolda şoförümün evine giderken, evime götürdüğüm misafirden bahsederek, yarın İzmirdeki eve gideceğimizi söyledim. Eve geldiğimizde, misafir kızımız yatmıştı. Ama uyumuyordu. Soyunup, bana hazırlanan yatağa uzanıp, tanımadığım bu kıza sorular sormaya başladım.Babasını dinlemeyip, sevdiği erkeğe, iki yıl önce kaçmıştı. Babası mecburen muafakat ederek evlendirmişti. Kendisinin bir erkek çocuğu olmuştu. Ama eşinin çalışmaması, evlerinde geçimsizliğe neden olmuş, ayrılmışlardı. Yine babası sahip çıkmıştı. Damadını yanına alarak bu evliliğe yapıcı yaklaşmıştı. Ailenin tarikatta oluşu, kendisinin de tesettüre girmesine neden olmuştu. Babasıyla beraber oturmayı istemiyordu. Bu nedenle tarikattan olmayan birini severek kaçmıştı, babaevinden. Ama kadere bak baba evine bu defa eşiyle dönmek zorunda kalmıştı. Benim yanıma kendisine yardım edeceğim düşüncesi ile gelmişti. Ben babasına haber verdiğimi söylediğimde, gözlerinden bir hüzün bulutunun geçtiğini farkettim. Onu, bu hale getiren aile içi baskı idi, kuşkusuz. Çok yorgun olduğumu söyleyerek, "Uyumaya çalışalım." dedim. O, hiç uykusu olmadığını söyleyerek, amcasından neden ayrıldığımı sordu. Ben, ruh hastası olan amcasının işkencelerine dayanamayarak evden kaçmak zorunda kaldığımı. Ailemden kimsenin çocuklarımı istemediklerini. Bana sahip çıkmadıklarını. Amcasının, çocukları kendisine verirsem, beni boşayacağını, şart koştuğunu, her konuda güçsüz ve yalnız olduğum için buna evet dediğimi. Eğer yetmişli yıllarda sığınma evi olsaydı, bu gün bu halde olmazdım dedim. Yüzündeki ifade, sükut-u hayale uğramış insanların ifadesiydi. Ben izin isteyerek, yarın İzmirdeki eve gideceğimizi, bu nedenle uyumak istediğimi söyle-

dim. Ve arkamı döndüm. Sabah giyinirken amca kızım tesettür pardesösünün içine dizlerinin üzerine kadar çıkan, yırtmacı önde bir etek giymişti. Bacaklarının güzel olduğunun farkındaydı. Onsekiz yaşının kanını kaynatan cıvıl cıvıllığıyla. Kahvaltıyı yoldaki otobüslerin mola verdiği biryerde süt içerek yaptık. Eve gelmiştik. Evde kendisine bol, uzun bir etek giydirdim. Yanında getirdiği, yolda arabanın teybinde dinlemek istediği kaseti, müzik setinde yeniden çalmaya başladı. Öğleye doğru, daha önce anlattığım köyde yaşayan, beni de köyde ailesinin yanına götürme tenezülünde bulunarak ödüllendiren ve Oğlum dediğim, haraç yemekle geçimini sağlayan, şehir eşkiyası oğlum, karısıyla İzmir dönüşü bana misafir geldi. Hep beraber yemek hazırladık. Ben, "Bu akşam kalın yarın birlikte dönersiniz." dedim. Bu teklifimi kabul eden manevi oğlum bir ara bana, misafiri kast ederek, "Ne iş bu abla?" diye sordu. Ben, "Bizim kızlardan değil oğlum. Bu namuslu." diye cevap verdim. Gece, manevi oğlum ve karısına, benim yatak odamı verdim. Ben ve çocuklarımın yeğeni olan bayan, oturma odasında yatacaktık. Kanepeleri açtım. Fakat misafir bayan, ben salondaki kanepede yatayım. Geç uyuyorum, teyp dinlerim deyince kabul ettim. Sabah olduğunda kahvaltımızı etmiş İstanbul'dan gelecek olan misafir yeğenin ağabeyini bekliyorduk.

Manevi oğlumun karısı, mutfakta kahve yapıyordu. Misafir genç kadın da salonda müzik dinliyordu. Ben ve manevi oğlum, balkonda oturuyorduk. Bana akşamki gibi bir daha sordu, "Bu kim abla?" Ben, "Neden soruyorsun?" dedim. Gülerek, "Hoşuna mı gitti" dedim."Sen bana namuslu demiştin. Bu iş be ablacım." dedi. Oğluma, "Nereden biliyorsun?" dedim. Ciddi bir tavırla. "Sana neden yalan söyleyeyim ki. Eğer orospu olsaydı, söylemez miydim?" diye cevap verdim. Bana, "Akşam, tuvalete kalktım. Sigara almak için, salona geldiğimde, bu kadını vitrindeki süs içkileri içerken gördüm. Hadi yatalım desem hazırdı." diye cevap verdi. Sözleri kafamı karıştırmıştı. Hemen yerimden kalkarak, söylediği sözlerin doğru olup, olmadığını kontrol etmek istedim. Önce vitrine baktım. Evet biblo şişelerin ikisi bitmişti. Bu defa kıza dönerek, "Bun-

ları sen mi içtin?" diye sordum. Mahçup bir şekilde, "Evet. Canım sıkılıyordu." diye cevap verdi. Ben o an bir şey söylemedim. Ama bu konuyu daha sonra bir çok yönden uzun uzun düşündüm. Ağabeyi otobüsün iki saat tehirli gelmesiyle gecikerek gelmişti. Yemek teklifimi, yoldaki molada yediğini söyleyerek geri çevirdi ve ekledi, "Yenge müsaaden olursa, hemen yola çıkmak istiyorum." Ben, "Tabii dedim. Benim de işime gitmem gerekiyor. Misafirler benim için kaldı." diye cevap verdim.

Onları yolcu ettikten sonra manevi oğluma bu kızın kim olduğunu anlattım.

Telefon açarak çocukların çıktığını eski kaynıma bildirdim. Kızı hakkında kendisini uyardım, içki dahil gördüğüm olumsuz davranışlarını söyledim. O hem memnun, hem de üzgün bir şekilde, "dünyanın hali şaşmamak elde değil. Tesettürdeki tesettürde değil. Tesettürde olmayan tesettürde." diyordu. Vedalaşarak telefonu kapadım.

"Başörtüsü ve sarık gönüldedir. Başta değil."

Burada bana çok yakın akraba olan, bir başka tesettürlü hanımın, daha vahim bir halini de anlatmak isterdim. Fakat bu hanımın şu an evli oluşu ve bu anlatamadığım hadiseyi, çevresindekiler iyi bildikleri için daha iyi değerlendirirler.

"İşte bir biblo içki şişesi insana neler hatırlatıyor. Eğer tüm anılarımı yazmaya kalksam. Böyle bir yeteneğim olsa, her anı bir roman yapardı." diyorum. Kardeşimle gülüyoruz.

Yazlıktaki evdeyiz. Başkomser oğlum, eşi ve çocukları da bizdeler. Birkaç gün önce, komser oğlumun çirkin teklifini saymazsak, hayat aynen devam etmekte. Birkaç gün önce yine buradaydık. Komiser oğlum, birden önümüzde, sahilde yürüyen kardeşime bakarak "Anacığım bunu bana ver." dediğinde, çok canım sıkılmıştı. Vakıa bir olumsuz harekette, Kardeşim Kıbrıs'tan yeni geldiğinde, bu oğlum tarafından yapılmıştı. Ama ben bunu hoşgörüyle karşılamıştım. Alkollü oluşuna bağlamıştım. Zaten Kardeşim'de Kıb-

rıs'tan gelirken kendisine söylediğim, "Çevremdeki insanlarla duygusal bir ilişkin olmasın." tembihimden yola çıkarak gereken cevabı vermişti. Kardeşimle, tavernada olduğumuz bir akşam, kardeşimi lavaboya götüren komser oğlum, lavaboda kardeşimi öpmek istemiş. Kardeşim buna izin vermemişti. Ve bu olayı bana söylemişti. Ben, davranışı için kendisini kutlamıştım. Şimdi ise, Kardeşimi benden istiyordu. İşte buna canım sıkılmıştı. Demek dostluk yalandı. Ben, "Ne kadar rahat böyle bir şey isteyebiliyorsun? Diğer çalışan kadınlara istediğin gibi davranabilirsin. Ama bu benim kardeşim," dedim. Kızdığımı anlamış, ses çıkarmamıştı.

Şimdi ise her fırsatta, Kardeşime kur yapıyordu. Ailesiyle tanışmamızı da bu nedenle istemişti. Kardeşimi ikinci eş olarak almak istediğini, kendisine inanmasını söylüyordu. Buna şiddetle karşı çıkıyor, Kardeşime de soruyordum. "Sen böyle bir şeyi istiyor musun?" Kardeşim, "Hayır." diyordu. O zaman rahatlıyordum. Bu arada, ara sıra telefon açıp kardeşimle, telefon konuşmaları yapıyordu. Kardeşim Kıbrıs'tan geldikten sonra, sevgilimden ayrılmadığım için benimle tartışıp, İstanbul'a gidinceye kadar geçen süre içinde, başkomiser oğlumu hiç sevmemiş hatta, bu konuda bize eli sakatlandığı için geçici bir süre gelen oğlumla da anlaşmıştı. O zaman açıkça, oğlumu da bana karşı cephe aldırmıştı. Öyle ki oğlum başkomsere, "Oğlum" dediğim için bile kızıyor. "Koskoca adama, oğlum." diyorsun. Bunlar sana dost olmaz. Herşey para için, "Ayıdan post. Polisten dost olmaz." diyordu. Bense onları böyle kabul ettiğimi, kimsenin özel işlerimi konuşmaya hakkı olmadığını söylediğimde, ikisi de itiraz ediyorlardı. Oğlum daha da ileri giderek, bir kağıt üzerine "Firmalı yarı açık cezaevi." diye yazarak salonun duvarına asmıştı. Benden silah istiyor, bir patron oğlu gibi dolaşmak istiyordu. Bu benim hiç istemediğim bir şeydi. İşte tartışmalarımız bu şekilde devam ederken kardeşim, "Ben burada duracağıma, gider oğluma çorba pişiririm. Onun bana daha çok ihtiyacı var." diyerek gitmişti. Birkaç gün sonra oğlumu İstanbul'a göndermiştim, elinin tedavisi bitince. Bütün bu sorunlar, ailevi problemler beni yoruyordu. Herkes, beni, çıkarları doğrultusunda

kullanmak istiyordu. Düşüncelerimin, hislerimin, insanları yaşatmaya çalışırken yaşamaya, umut edebilmeye, sevmeye, benim de hakkım olduğu kimsenin aklına gelmiyordu. Telefon konuşmalarımızda bu tartışmaları sevgilime anlatıyordum. Sevgilim, kardeşimin menfaatini düşündüğünü, bizi kıskandığını söylüyordu. Menfaat olayı doğruydu. Sanki sevgilim, menfaati için benimle beraber değil miydi? Bu birlikteliğimiz, karşılıklı alış-veriş'ten ibaretti. Ben bu alışverişi almadan yapıyordum ve bunu kardeşim biliyordu. Fakat yaşadığım bu acıları anlamaya çalışmıyordu. İstanbul'-dan geldikten sonra da ayrılmamın daha doğru olacağı kanaatindeydi. Ama ben, eşime geri dönemeyecektim. Bu yaşadığım camia içinde kızlarım ve bazı kişiler de bu ilişkiyi öğrenmişlerdi. Benim aleni yapmam dolayısıyla, sevgilim de ilişkimizi saklamam gerektiğini söylüyordu. Ama ben gizli bir şekildc, iki yüzlü yaşamak istemiyordum. Bu beni rahatsız ediyordu. Şoförümün işten ayrılması ile kocamı, arabayı kullanması için çağırdığımda hemen geldi. Barışacağımızı zannediyordu. Bcnse, kendisinden ayrılmak istediğimi ve genelevi üç yıllığına, bana kiraya vermesini söylemck için çağırmıştım. Onbcş gün kadar arabayı kullandı. Bu arada Kardeşim ise , "Ben bu komiserdcn hoşlanıyorum. Berabcr yaşayacağım." diyerck, komiserle berabcr olmuştu. Bu olay beni çok üzmüştü. Kardeşime de Komiser oğluma da kin duyuyordum. Kardeşim, benim düşünceme göre, sevgilimdcn ayrılmadığım için daha önceki sözlerime rağmen bu hareketiyle, benden intikam almıştı. Başkomiser ise dostluğumuza ihanet etmişti. Artık, her fırsatta kendisini sitemli sözlerle yaralıyordum. Arabayı kullanan kocam, evi kiraya vermeye razı olmuş. Ama, "Üç değil bir yıl." diyordu. Bunaldığım bir gündü ve kocama, kendisine ihanet ettiğimi, beni boşamasını söylcdim. Tepkisi bcni şaşırtmışt. Çünkü bu itirafıma, "Kimiyncn gız. Kimiynen?" diye sormuştu. Onu ilgilcndiren ihanet ctmem değil, adamın kim olduğu idi. Ben sinirlenerek, "Kim olduğu önemli değil!.." dedim. Bu işi yapmam önemli. Arabanın anahtarlarını bırakarak evi terketti. Ertesi gün haber yollayarak, bir yıllık kira mukavelesi yapacağını ve beni bu sürenin şonunda mahke-

meye vereceği haberini yollamıştı. Hemen mahkemeye müracaat etmediğine göre, döneceğim umudu taşıyordu. Ama benim artık onunla birlikteliğim olamazdı. Oh be nihayet rahatlamıştım. En başından, ihanetimi kendisine söylemekle iyi etmiştim. Sevgilime telefonda bu olayları anlatıyordum. Kardeşimin başkomiserle olan ilişkisine o da kızmış görünüyordu. "Bu adam, o kadının sorumluluklarını alabilecek mi?" diye soruyordu. Bense, "Oğlum." dediğim bir insanın bana yanlışlık yaptığını. Bunun ilçede duyulmasıyla, herkesin hakkımda yanlış düşüneceğini, bu hale çanak tutar gibi, ilçeden beni tanıyan bazı kişilerle evime geldiğini, sanki, bazı insanlara; "Benim hakkımda mesaj vermek istediği, duygusuna kapıldığımı," söylüyordum. Sevgilim sözümona beni gerçekten üzgün birses tonuyla teselli ediyordu, "Üzülme yavrum. En azından, bu adam bizden. Git dediğimiz zaman gider." diyerek. Benim için bu ilişkinin olması üzücüydü. "Kardeşim istedikten sonra, ben onun neden ayrılmasını isteyeyim ki?" diyordum.

Böyle tartışmalı geçen bir günde, benim evime gelirken yalnız gelmesini, ilçeden, kimseyle gelmemesini söyledim. O, getirdiği insanların, kendisinin dostu olduğunu ve benim hakkımda yanlış düşünmeyeceklerini savunuyordu. Ben yine kendisini iğnelemekten geri kalmamış, kırgınlığımı ifade etmek istemiştim. Sen de dosttun. "Dost insanın namusuna bakar mı? deyince, cevap verememişti. Ama ondan sonra özür dileyerek, elimi öpmüş, "Ben şerefli bir erkeğim, kardeşini ortada bırakmayacağım. Dini nikah yaparım. Fakat emekli oluncaya kadar sabretmemiz gerekir." diyerek, kendisinin mert bir doğu erkeği olduğunu söylüyordu. Ama ben artık onun hiçbir sözüne güven duymuyordum. Düşüncemi kendisine ve kardeşime açıkça söylüyordum.

Aramızda geçen konuşmaları sevgilime anlatıyordum. Bana hak veriyordu. Bu arada sevgilim, yaşantıma bazı kısıtlamalar getirmişti. Bunlardan birisi, başkomiser oğlum dahil, bazı kişilere yaptığım para yardımlarını kesmemdi. Diğeri de polis veya herhangi bir erkekle içkili yerlere gitmememdi. Buna komiser oğlum dahil değildi. Onunla içebilirdim. Fakat para yardımı yapmamam,

kendisine hediye almamam, şartıyla. Yeni aldığı dairenin borcu bitinceye kadar, kendisine para yardımı yapacağıma dair söz verdiğimi ve bu sözü yerine getirmem gerektiğini, söyledim. Kendisine, "Bu sözü verdiğim zaman, seninle bir ilişkim yoktu. Şimdi ise sen varsın. Kararına saygı gösteririm ama, başkomiserin daireye borcu bitinceye kadar, yardım edeceğim." dedim. Sevgilim bunun kaç ay olacağını sordu. Bu sözü üzerine Kasım ayına kadar borcu olduğunu söyledim. Sevgilim, "Kasıma kadar altı ay var. Altı ay sonra tamam. Madem söz vermişsin, günü gelinceye kadar yardım edebilirsin." diyerek izin vermişti. Son beraber oluşumuzun üzerinden iki aya yakın bir zaman geçmişti. Kendisiyle beraber olmak istemediğimi, hayatında başka bir erkek oluşuna bağlıyordu. O'na hayatımda, kendisinden başka bir sevgilim olmadığını, bunu bildiğini, üzerine basarak söylüyordum. Bu sözlerime cevap vermiyordu. Bu defa değiştirerek, lezbiyen ilişkilerden sözediyor. Bir açık yakalamaya çalışıyordu. Ben yine böyle ilişkilerin ilgi alanımın dışında kaldığını ve bunu da çok iyi bildiğini söylüyordum. Bu da doğruydu. Tüm ilişkilerim açıktı. Yanımda henüz kullanmaya başladığı şoförüm ve hemen hemen her gün birlikte olduğumuz, Başkomseri vardı. Ve en önemlisi bizim genelev camiasında bu tür ilişkiler gizli kalamazdı. Sevgilimle emri vaki yaparak gelmesi dışında, benim onu çok özlediğimi söylediğim zamanlar birlikte oluyorduk. Benden aldığı parayı, beni cinsel yönden tatmin edip, kendine bağımlı kılarak, hak etmek sevdası, her defasında müthiş bir irade gücü gösterip, kendimle savaşmama rağmen, bu savaşta beni yenik düşürüyordu. Fakat ben onu yine seviyor, bunu kendisine telefonda hergün söylüyordum. Bıkmadan usanmadan. O ise bu sözlerime gülüyor. "Seviyorum diyorsun, ama vermiyorsun." diyerek, bu sözle orgazm olmadığını hatırlatıyordu. Bu halimin. kendisini sevmeme mani teşkil etmediğimi, halimden memnun olduğumu söylüyor ve soruyordum. "Sen beni seviyor musun?" dediğimde bana, "Sevgi, öyle kolay söylenecek bir şey değildir." Yanıtını veriyordu. Ben, hiçte öyle düşünmediğimi, kendisine "Seviyorum." derken, sıcaklık duyduğum için söylediğimi belirtiyordum. Ama o

alay ederek, "Demek soba görevi yapıyorum." diye cevap veriyordu. Telefonda en güzel, hoş sözleri bunlardı. Diğerleri hatırlamak istemediğim ama hiçbir zaman aklımdan çıkmayacak, benim kimliğimle ilgili iğneleyici sözlerdi. Genelde aramızda konuştuğumuz argo dili birbirimize kullanıyorduk. Bir sevgiliye hele hele her şeye rağmen makamına, kişiliğine saygı duyduğum sevgilimden cevap veremeyeceğim sorulara argo konuştuğumuz için rahatça, "Ananın ....mı!.." diye cevap verdiğim çok oldu. Fakat hiçbir zaman başkalarıyla beraberken, aramızda argo konuşsak bile kendisine böyle hitap etmedim. O başkalarının yanında beni rencide ederek aşağılayıp küçük düşürdüğünde bile.

Böyle yeknasak geçen günler içindeyken, yine birlikte yemek yemeğe gittiğimiz akşamlardan biriydi. Yemekten sonra, eve gelmiştik. Kızkardeşim, ilçedeydi. Eve gelince sevgilimin isteği ile yatak odasına çekildik. Üç aydır birlikte olmamıştık. Buna rağmen ilişkimizde benim açımdan hiçbir değişiklik olmayan gecelerden biriydi. Giyinip salona geldiğimizde, birer sigara yakmıştık ki, benim faizle kızlar için para aldığım patron oğlum geldi. Gecenin geç bir saatiydi. Kapıyı açtım. İçeriye girince sevgilimi görmüş oldu. Zaten daha önce tanışıyorlardı ve birlikteliğimiz duyulmuştu. Bir iki hoşbeşten sonra sevgilim gitmek için kalktığında, patron oğlumun, ölmekten, öldürmekten konu açtığı sıkıcı konuşına devam ediyordu. Tam bu esnada ayakkabılarını giymekte olan sevgilime, "Öyle değil mi baba?" diye hitap etti. Patron oğlum, "Ben istersen anamı (Beni kastederek) öldürtemem mi? diye yönelttiği soruya sevgilim, "Keşke öyle bir şey olsa. Beni de kurtarmış olursun." diyerek, espri yapması, benim bütün gece düşünmeme neden olacaktı.

Ertesi gün telefonda, ilk işim, ona akşamki söylediği sözlerle ne demek istediğini sormak oldu. "Yok canım. Laf olsun, diye söyledim." dedi. Bu cevap beni tatmin etmedi. Ama onun böyle bir tartışmadan kaçmak istediğini anlamıştım. Onu sevdiğimden konuyu uzatmadım. Havadan, sudan bahislerle zamanı öldürdük. Sesini duymak bana yeterdi zaten. Ben ona yanımdayken bile hasret ya-

şamaya alışmıştım. Herhalde bilmeden bir günah işlemiştim ki, "Allah böyle bir acıyla beni sınıyor." diye düşünüyordum. Çünkü aklımdan bütün yaşamımı geçiriyordum. Böyle bir cezayı hak edeceğim bir suç işlemediğimi görüyordum. Herhalde bilmeden bir suç işlemiştim. Fakat aklım "Hayır!" diyordu. Hadi, diyelim ki bilmeden bir suç işledim. Allah beni cezalandırdı. Ya kendimi bildiğim dört beş yaşlarından bu güne kadar sahipsizlikten başıma gelen türlü acıları çekmemi gerektiren, ne suç işlemiştim de, Tanrım beni cezalandırmıştı. Bir çelişki vardı.Ben işin içinden çıkamıyordum. Bu konuyu düşünürken karşıma diğer bir konu çıkıyordu. Fahişe olmayı da, patron olmayı da ben istememiştim ki. Şartlar beni buna zorlamıştı. Bu işin başıma gelmemesi için çok çaba sarfetmiştim. Küçük yaşta her türlü işte çalışmayı denemiştim. Ama yine de bu olmuştu. Allah insanları neden yaratıyordu ki? Herhalde fırıncıyı, fırıncı olsun. Fahişeyi de fahişe olsun diye yaratmazdı. Öyle ya Allah adildi, kullar da eşit olmalıydı bana göre. Ben sadece okuyamadığım için fahişe oldum. "Okuyabilseydim bunlar başıma gelmezdi." diye düşünüyordum Peki ama bu son durum neden başıma gelmişti? Bunu da ben istememiştim ki? Yıllar önce başımdan geçen bir olayı anımsıyordum. Bu olayı kısmen sevgilime de anlatmıştım. O da bana, "Bu yaptığın sana dört bin puan kazandırır." demişti. Puanları neden kazandığımı sormamıştım. Fahişelik yaptığım yıllardı. Hiç çalışmak istemiyordum. Ama ev kirası ve yiyecek parası temin etmem gerekiyordu. O zamanlar, kızımın babası cezaevindeydi. Sarraf olan kardeşi söz verdiği halde bana kira ve yiyecek yardımı yapmak istememişti, nedense. Ama yirmi yaşında iki çocuğuyla dul kalan, bir daha evlenmeyi düşünmeyen, çocuklarını tarlada, zengin ailelerin evlerinde hizmetçilik yaparak büyüten, namuslu, güzel kızkardeşime de yapmamıştı. Kardeşime yapmayan, bana neden iyilik yapsındı ki? Halbuki ben böyle bir sarraf olsaydım ve o kızkardeş benim kardeşim olsaydı, onu kürkler pırlantalara bezerdim. Zamanı gelince bu yazdığım sözleri yüzüne söylemiştim. Sözlerim karşısında bu insan, cevap verememiş, başını öne eğmişti. Bu insan şimdi sağ ve bir tarikata girmiş. Gös-

termelik dindar olmuş. Yaptığı kötülükleri halen yapmakta devam ediyor. İşte çalışmak istemediğim için çare arıyordum. Genelevlerdeki gezginci esnaflara, başka illerde kızlara zulüm eden patronları soruyordum. Amacım, bu patronların yanına giderek avans istemek, sonra bu parayı çalışıp ödememek, kendimi haklı çıkartmak için de onlar kızlara zulüm ediyor. "Ben de onların intikamını böyle alırım." diyordum. Bunu hayatım boyunca üç kez yaptım. İkisinde savcının karşısına çıktığımda fahişelik yaptığımdan daha çok utandığımı anımsıyorum. Param olmadığı, sarraf olan kaynım da yardım etmediği için, gitmek zorunda kaldığım son işimdi bu. (çünkü bunu bir daha yapmadım.) Doğu illerinden birisine özellikle gidiyordum. Çünkü zulmeden patronlar, genelde erkek patronlardı. Fakat bu gittiğim bir kadındı, "hem de genç sayılabilecek yaşta olan bir kadın patron." Onu hiç tanımıyordum. Ama ismini bilmem yeterliydi. Yaptığı kötülüklerin hepsini, kızlardan ve esnaflardan dinlemiştim. Yola, cezaevinde yatan dostumun şoför olan dayısının oğlu ile gidecektim. Mevsim kıştı. Ege'de bahar havası vardı. Ankara'ya geçince de kar vardı. Malatya ilinden geçerken, ana asfaltın iki yanında kardan, gökyüzüne kadar yükselen, upuzun bir duvar örülmüştü. Sanki her tarafı bembeyaz kardı. Asfalt'ta buz tutmuştu. Hiç karda araç kullanmamış olan şoför hayli korkmuştu. Hele ben konuşunca, araba yolda giderken, hiçte isteyerek gitmediğimi bilen şoföre, Allaha isyanımı dile getiriyordum. "Allahım! Sen kalbimi biliyorsun. Ama bana bu işe gitmemem için yardım etmiyorsun. Ben senin kulun olarak sana bir tokat vurayım!.." Bu sözleri canı yürekten ağlayarak söylüyor, isyan ediyordum. Şoför, "Tövbe de, yenge." diyordu. "Allah korusun, buzun üzerinde gidiyoruz. Bir kaza olabilir", "Olsun." diyordum. "Bir kaza olsa bundan iyidir." sözüme karşılık şoför, "Çoluk çocuğumuz var, bizden ekmek bekleyen!.." diye cevap veriyordu. Ona da hak vererek sustum. Alacağımız paranın içinden ona da taksi parası verecektim. Nihayet ertesi gün para alacağım ile gelebilmiştik. Ama şoförün cebinde de çay içecek kadar bile para kalmamıştı. O zamanlar genç ve güzel sayılan bir kadındım. Beni gören patron, is-

tediğim parayı veriyordu. Bu patron da, hemen kabul etti isteğimi. Ama ben hiç sevinmedim. Çünkü, dolandırmayı hedeflediğim patron, genelevi çalıştıran, bu şimdiki patrona kiraya vermişti ve artık bu işi yapmıyordu. İşte buna çok üzülmüştüm. Çünkü bana göre bu kadın, iyi para bırakan bir hayat kadınıydı. Kumarhane sahibi olan dostunun yardımıyla bu evi kiralayabilmişti. Ama artık benim yapabileceğim birşey yoktu. Beni bir vilayet ileriye götürecek benzin parası yoktu. Bana vereceği parayı, beraber çalışarak yaşayan lezbiyen bir çiftten alarak verdi. Patron, yeni patron olduğu için parasızdı ve borçluydu. Ben parayı, "Borcum var." diyerek aldım ve şoförüme vererek onu yolcu ettim. Geriye, burdan kaçmam kalmıştı. Ertesi gün, Emniyet Müdürlüğünde, giriş için çıkartılan zorluk benim lehime oldu. Benden istenilen tel cevabı almak için buradan gidip, son çalıştığım yerden cevap getirmem gerekiyordu. Kaçışım bu yüzden kolay oldu. Beş gün süren bir ayrılıktan sonra nihayet eve dönmüştüm. Şoföre haber yollayarak, verdiğim parayı geri istedim. Yanıma gelirken, parayı getirmediğini görünce, paranın üzerine yatmak istediğini sezdim ve sert bir dille parayı derhal getirmesini söyledim. Şimdi hayatta olduğuna göre bunları okuyup, yaşadığım o günleri hatırlayacaktır. Tabi ses tonum ve yüzümdeki ifadeden, her hususta kararlı olduğumu anlamıştı ve biraz sonra parayı getirdi. Ben paranın içinden, onun hakkı olan parayı ayırarak kendisine verdim. Biraz sonra yaptığım çayı içerken sohbet ediyorduk. "Bir şeyi kafam almıyor, Yenge." diyordu. "Sen yolda giderken, hep Allaha isyan ediyordun. Bende dua edip, senin yerine tövbe ediyordum. Taa'ki seni arabadan indirinceye kadar bir kaza atlatmadım. Ama seni bıraktıktan sonra Malatya'dan çıkıyordum ki, çok büyük bir kaza atlattım. Araba buzun üzerinde vallahi fırıldak gibi defalarca döndü. Durduktan sonra yarım saat, korkudan hareket edemedim. Sen aklıma geldin. Sonra yola devam ettim. Bir büyük kaza da Ankara'da atlattım. Yine ölümden döndüm. Böylece eve geldim." dedi.

Ben onun biraz önceki yüzünü hatırlayarak güldüm. "Bak Rıdvan." dedim. "Sen beni bıraktıktan sonra, Malatya'da karar verdin.

Allah sana gücünü gösterdi anlamadın. O kazayı atlatınca Ankara'da aynı şeyi bir daha düşündün. Allah sana kudretini bir daha gösterdi. İsteseydi seni arabayla paramparça ederdi. Ama sen yine anlamadın. Biraz önce ben senden parayı istediğim zaman aynı şeyleri bir daha düşündün. Fakat benim herşeyi göze aldığımı gördüğün için, böyle bir şey yaparsan rezil olacağını anladın. Parayı bu yüzden bana getirdin Yoksa getirmezdin. Ama ben Allaha isyan ederken, Allah benim gerçekten çaresiz olduğumu biliyordu. Beni belki de bu yüzden affetmiştir." dediğimde. Yüzünde hayretle karışık bir korku ifadesi yer almıştı. O hala. "Tövbe yarabbi..." diye söyleniyordu ve ben o günden sonra daha bir çok acı yaşadım. Fakat hep Rıdvanın bana anlattıklarını düşünerek, Allahtan, beni bilerek ve bilmeyerek yaptığım hatalardan, ona olan isyanımdan ötürü beni bağışlamasını diledim. Bu yıllarca, bugüne kadar sürdü. Peki ama neden beni affetmiyordu. Katilleri, hırsızları bile affediyordu. Demek ki tahammül edip etmeyeceğimi sınıyordu. Evet herhalde böyleydi. Yoksa bu derdi bana verir miydi? diye düşününce, bu işi sonuna kadar götürmek için aldığım kararın doğruluğuna inanıyordum. Önemli olan zor olanı başarmaktı. Yüce tanrım, sonunda bu sabrımdan ötürü beni bağışlayacaktı. Bundan emin olmuştum.

İlçede olduğum bir gün İzmire döndüğümde genelevdeki kadınların grev yaptıklarını polisin de bu yasal olmayan greve kızarak, genelev kapılarını bir gün daha kapatarak, kadınların bu direnişine, yasal olmayan bir ceza ile gözdağı verdiklerini öğrenmem, beni hem şaşırtmış, hem de sevindirmişti. Olayı yerinde görüp öğrenmek için, hemen geneleve gittim. Benim evimde çalışan kızlar da bu protestoya katılmış. Destek vermişlerdi. Kızlara bu olayın nasıl cereyan ettiğini sordum. Merve. "Anne kan parası üç milyona çıkmış. Her kız isyan etti, bunu öğrenince. Komisyon kararı genelev dispanserine gelmiş. Biz de doktordan öğrendik. Bu kadar olur mu? Zaten kazancımız ne ki? Elimize ne kalıyor? Bardak doldu taştı bile." diye cevapladı. Bir diğer kızım, "Yaşlı arkadaşlar hiç veremezler bu parayı. Hadi biz kazanan kızlar neyse." dedi. Ona,

"Bütün genelev kadınları katıldı mı?" diye sordum. Merve, "Birkaç evin dışında her kadın katıldı anne." dedi. "Yalnız kan parası değil, faizler, polisin baskısı, mafyanın haracı, herşey ama herşey, bağıra bağıra konuşuldu. Emniyetten noktaya başka polisler geldi ve kapıları kapadılar. Bazı arkadaşlara küfür ettiler." dedi. Evet yıllardır biriken duygular, kan parasının artmasının yarattığı kıvılcım olmuş ve yanardağ patlamıştı. Birden bir fikir doğdu kafamda. Platform oluşmuştu. Gerekli atmosfer de vardı. Hiçbir düşünce, zamanı gelen bu düşüncem kadar güçlü olmamıştı. Tanrım bir fırsat yaratmıştı. Mucize olmuştu sanki. Heyecan içinde Merveye, "Kızlarla konuş. Bana gelsinler, kendilerine bu konuda yardımcı olmak istiyorum." dedim. Eve geldiğimde yolda gelirken aldığım dernekler kanunu kitabını okumaya başladım. Olayı kavramıştım. Eğer kızlar kabul ederse bu işleri düzene sokacak bir dernek kuracaktım.

Kan parası artışındaki adaletsizlikte artık bu işin gerekli olduğunun delili idi. Çünkü ilçede de komisyon böyle bir kararı dün almış ve bize 900.000 olarak belirlendiğini, bir yazı ile bildirmişti. İldeki fiyat artışı ile ilçedeki fiyat artışı arasında büyük bir çelişki vardı. Üç ayda bir, hastalık yapan virüs tahlili için kadınlardan kan örneği alınıyordu. Düşünceme göre bu tahlil için tıbbi malzeme gerekiyordu. Fiyat artışı bu nedenle yapılmıştı. Ama burada gözden kaçan önemli bir neden vardı. İlçede kullanılan tıbbi malzeme ucuza maledilirken, ilde neden böyle değildi? Kızlar bunu bilemezlerdi. Belki de benim ilçede evim olmasaydı, bu çelişkili fiyat artışının nedenini ben de bilemezdim. Evet bu dernek fikrini tutmuştum, haklı olarak.

Ertesi gün, değişik evlerden on kadar kadını dinledim. Genel talepleri birbirinin aynıydı. Polisin haraç alma bahanelerini ve baskılarını istemiyorlardı. Aşağılanmak ta istemiyorlardı. Bıkmışlardı. Kan parası bahaneydi. Tıpkı polisin para almak için bulduğu diğer bahaneler gibi. "Aynaya bakarak saçını tararken, aynadan kapıdaki müşteriye işaret etmek ceza. Odanda ayna var, ceza. Çıplak kadın resmi asmak, ceza. Biraz dekolte giyinmek, müşteri ile kapıda veya salonda konuşmak, evci kağıdın olmadan nokta kapısından çık-

mak." Bunlar hep para cezası idi. Bu doğruları dinledim ve kızlara, "Böyle kanunsuz grev yaparak sesinizi duyuramazsınız." dedim. Kızlar, "Nasıl olacak peki anne?" diye sordular. Ben, "Desteklerseniz bir dernek kurarak, bazı sosyal haklar edinebiliriz." dedim. Hepsi kabul ederek destekleyeceklerini söylediler.

Ben, hem büro gibi kullanacağım derneğe uygun bir bina, hem de bu derneğe uygun bir isim arıyordum. Bu düşünce ve teşebbüsümü kızlarım, vekilim ve kardeşimden başka bilen yoktu.

Sevgilime de herşeyi hazırlayıp sürpriz yapmayı düşünüyordum.

Evde yalnız olduğum bir gün, faizle kızlar için para aldığım patron oğlum, yanında bir erkek ve kadınla eve misafir geldi. Bu gelişten hiç memnun olmamıştım. Bir iki hoşbeşten sonra, iki erkeğin arasındaki anlamlı ve laubali konuşmayı, yüzümde aptal bir ifade ile dinliyordum. Sohbetin konusu, benim borcumu ödeyemeyerek bu faizciye evimi vereceğimdi. Misafir gibi gelmişlerdi, saygısızca ev sahibi gibi davranıyorlardı. Oğlum dediğim patron izin istemeye bile gerek duymadan, vitrinimden bardakları ve içkileri alarak yanındakilere, "Burası bizim. Unutmayın. Kendi malınız gibi için." diyerek, getirdiği kadınla erkeğe ikram ediyor. Bu durumda onlara anlamsızca bakarak tahammül ettim. Kafamda kuracağım derneğin düşünceleri ile ve bir karar daha aldım. Kendimce genelev kurallarını yıkacaktım. Altıyüz milyon borçlanmıştım. Bu faizcilere bu güne kadar da yediyüz milyon ödeme yapmıştım. Onların hesabına göre daha bir buçuk milyar ödemem gerekiyordu. Bu adamların neden böyle rahatça hareket edebildikeri, hiçbir şeyden neden korkmadıkları belliydi. Birileri ile ortaktılar. Bu alınan paralar bir yerlere gidiyordu. Yine aynı adamlardı. Arabanın içinde kardeşime İzmir genelev sokağında patron oluşumun bana pahalıya patlayacağını söyleyen, yine bu adamlardı. Sevgilime, "Ben istersem bu kadını öldürtemem mi?.." diyenler, şimdi de evimi elimden almayı düşünenler, yine bu adamlardı. Düşününce bu adamlara çok benzeyen genelev camiası dışındaki hırsızlar, katiller, randevuevi çalıştıranlar. Bar, pavyon çalıştıranlar. Bilardo salonu, kahve-

hane çalıştıranlar. Faizle para verenler. Bütün bu insanlar, bir yerlere fazla kazandıkları bu haksız kazançlarının bir bölümünü veriyorlar. Birileri de bu olanlara göz yumarak onlara yol veriyordu. Yıllardır çektiğim acıların nedenini buluyordum. Düşündükçe ve daha bir sıkı sarılıyordum, Dernek kurma düşüncesine.

Artık genelev sokağına gitmiyordum. Faizcilere ödeme yapmıyordum. Onlar da hergün gidip vekilimi tehdit ediyorlardı. Ben, Vekilime onları oyalamasını söylüyordum. "Ablanın parası yok." Ya da "Ödeme yapacak." diyorlardı. Bu arada, evimi emekli bir postahane müdürüne sattım. Çok ucuz bir fiyata gitmişti. Ama ben mutluydum. Ev yerini bulmuştu. Emekli müdür, okuyan beş kız çocuk babası idi. Bu parayı güçlükle, namuslu kalabilerek yirmibeş yılda biriktirebilmişti. Evi sattığım gün, karısının gözlerindeki mutluluk pırıltısından, hayalindeki eve kavuştuğunu anlamıştım. Kadını ilgilendiren ve sevindiren yegane şey, her türlü meyve ağacı ve nadide çiçekler diktiğim bahçe ve yaptırdığım, veranda altındaki tavuk kümesiydi. Kadıncağız, bir taşra kadınıydı. Bense bir büyükşehir kadınıydım ama zevklerimiz uymuştu. Yalnız, kocası biraz tamahkârlık etmiş, yaptığımız alışverişi bozmak istemişti. Bahçeyi tek başına kullanmak istediği için bana, hiçbir mukavele yapmadığımız halde dörtyüz milyon ödemişti. Bu parayı geri vermeyeceğimi zannediyordu. Ben ise evi ona vermeyi düşünüyordum. Ama yıllarca uğraşmıştım üst kattaki komşularımla. Bahçeyi kardeş gibi kavgasız paylaşmasını istiyordum. Adama bunu kabul ettirmeye çalışıyordum. Bu bahçenin ve güzelleştirmek için hayli masraf ettiğim evin tüm masraflarını ben yapmıştım ve birçok masrafını da almamıştım, komşularımdan. Sırf aramızda bir ihtilaf olmasın, huzur içinde yaşayalım diye. Sevgilime olanları telefonla anlattı. İlk sorduğu, "Adam caymış. Parayı verecek misin?" oldu. Ben "tabi vereceğim. Adam emekli bir memur." dedim. Sonunda Müdür ikna olmuştu. Tapuyu imzalayıp paranın üstünü aldım ve iki ay sonra evi boşaltacağıma söz verdim. Kirasını da aldığım paranın içinden peşin ödedim. Kız kardeşim çok üzülmüştü. Burayı benden daha çok sevmişti. Ama bilmiyordu. Bu iyi insanlara sat-

masam, faizcilerin eline geçmesinin planlandığını. Tabi bu arada ben isteseydim evi kardeşimin üzerine geçirerekte kurtarabilirdim. Fakat bu evden soğumuştum. Riyakar insanlar mahremiyetime girmişlerdi. Tüm yardım ve iyi niyetime rağmen, dost bildiğim komşularımın ihanetini görmüştüm. Bu evde yaşamanın bir anlamı yoktu benim için. Ben kirada da oturabilirdim.

Tam bir ay derneğe isim bulmaya çalıştım. Her bulduğum ismi sonra beğenmeyip yırtıyordum. Çünkü konuyu çok geniş düşünüyordum. Nihayet kafamda tasarladığım bir ismi, bu işe kökten bir çözüm getireceğine inandığım, birbirinden ayrı gibi görünen, ama aslında birbirine çok benzediği ve aynı amaç için kullanıldığını anladığım eşcinselleri de, bu derneğin ismi içine almaya karar verdim. Hem hayat kadınları, hem eşcinseller aynı işi yapıyorlardı. Bu insanları, kullanabilmek için başka insanlar bu hale getiriyordu. Hem hayat kadınlarının, hem de eşcinsellerin, ıslah edilmeye ihtiyaçları vardı. Genelevde ve genelev dışında çalışanların böyle yapılmamaları için de korumaya ve yardım edilmeye gereksinimleri vardı. Buna ben de dahildim, onlardan biri olmam dolayısıyla. İşte dernek adı böyle doğdu. Derneğin adını koymuştum. **Hayat kadınlarını, Eşcinselleri Koruma ve Islahı Teşvik Derneği...** Şimdi ise binayı bulmak kalmıştı, geriye. Bir tabelacıya giderek tabelayı yazmaları için ismi bıraktım. Sevgilimin birlikte olmamızı istemesi üzerine teklifini kabul etmiştim. Benim arabamla gidecektik. Arabayı o kullanacaktı. Söylediği yerden kendisini aldım. Şoförüm başka bir arabayla evine gitti. Kuşadası'na gitmiştik. Yemek yerken tedirgin olduğunu, canının bir şeye sıkıldığını hissettim. Etrafta mevsimi olmadığı için pek fazla insan yoktu. Adayı ben tercih etmiş, bu nedenle civarda tanıdıklarım olduğunu zannettiğini düşünerek, "Kimseyi tanımıyorum. Kimseyle de düşündüğün anlamda birlikteliğim olmadı. Böyle olsaydı. Seni onların bulunduğu bir yere götürmezdim." dedim, rahatlaması için. "Böyle birşey olsaydı bunu bilirdim." diye cevap verdi. Yemek sona erdiğinde kalmak için otel aramaya başladım. Şato tarzında inşa edilmiş şirin bir binada karar kılmıştık. Odaya bizi çıkartan görevliye, "Bize bir TV

getirmesini," söyledim. Sevgilim hemen soyunmuş kilotla kalmıştı ki, kapının çalınmasıyla gardrobun içine saklanması bir oldu. Görevlinin önüne kilotla çıkmaya utanmıştı. Kendine en yakın saklanacak yer olan gardrobu seçmişti. Kapıyı çalan görevli Tv'yi getirmişti. Sehpaya yerleştirmesine nezaret etmiş, bahşiş vererek kendisine teşekkür etmiştim. Kapıyı kapattıktan sonra gardrobun içindeki sevgilime bakarak, giyinmeye başladım. Evet onun sabırsız halinden sevişmek için buraya geldiğini anlıyordum. İtaat ettim. İki kez seviştik, benim için diğerlerinden farksız bir şekilde. Vakit gece yarısı olmuştu. Gitmek için giyinmeye başladı. Ben, "sabah gidelim." dedim. O, "İşi olduğunu söyleyerek," reddetti. Ben de giyindim. Otelin lobisine gelince, resepsiyondaki genç görevli ile göz göze gelmemek için, kapıdan sevgilimi beklemeden çıkıp arabanın yanına gittim. Çok utanmıştım. Halbuki otele geldiğimizde, böyle bir utanç duymamıştım. Çünkü ikimizin de saçlarındaki beyazlar, koyu renkli olanlardan fazlaydı. Eğer sabaha kadar otelde kalsaydık, yolculuk yapan, evli çiftler gibi bir görüntümüz olurdu. Oysa şimdi, hiç te böyle değildi. Otel müstahdemi oteli neden kullandığımızı biliyordu. Yolda hemen hemen hiç konuşmadı. Sevgilimin sıkıntılı olduğu belli oluyordu. Sürekli ofluyor pufluyordu. Zannederim sıkıntılarımı anlıyordu. Kendi ailesinden, özellikle babasından bahsediyordu. Babası, emekli yüksek bir rütbeli askerdi. Daha önce de bahsi geçmişti. Bir ara, beni babanla tanıştırsana dedim. Güldü, "Sana sorar." dedi. "Kimsin, ne hünerin var? Oğlum seni kandırmış." der. "Bu adam ciddiye alınmaz." der. "Sen ne cevap vereceksin o zaman. Ama ben ondan utanmam, söylerim kendisine. Alırmısın bu hanımı?.. derim". Alay ediyordu. Halbuki ben düşüncemde babasıyla konuşmuştum. Beni götürdüğü zaman, sorduğu soruya cevap verirken, "Kimsin? Ne hünerin var?" dediğinde, "Fahişeyim. Hiçbir hünerim de yok. Üstüne üstlük suçluyum da." Babası bana sormuştu, "Suçun ne?" diyerek, "İnsanım, suçum insan olmak." demiştim. Sevgilime cevap vermediğim için bunları bilemezdi. Onun düşüncesine göre sadece aldığı parayı hak ederek almak vardı. Ben bir fahişeydim. Sevme, sevilme hakkım yoktu.

Ona göre yaşlı olduğum için, seçme hakkım bile yoktu. Bir başka sohbetimizde, bana böyle söylemişti. "Sen beni seçtin. Benim, senden böyle bir talebim oldu mu? Kaşımla, gözümle veya sözümle imada bulundum mu?" dediğimde cevapı tek olmuştu. "Senin böyle bir şansın yoktu." İlerde, anılarımda bu sözlerini, ona yazdığım mektupta hatırlatacaktım.

Her sabah saat onbirde sevgilime telefon açıyordum ve o gün yapacağım işleri anlatıyor, gideceğim bir yer varsa bildiriyordum. Bunun dışında ekstra birşey olursa ya da dertleşmek için değişik saatlerde de arıyordum. Nihayet bize uygun bir ev bulmuştuk. Bulduğumuz evin sahibi bir binbaşıydı. Evin depozit ve kirasını ödeyip taşındık. Kısa bir süre sonra da dernek için kullanacağım boş bir dükkan bulmuştum. Eve çok yakındı, bu beni daha çok sevindirmişti. Evden çıkıp yeni işime gidecektim. Yürüyerek beş dakikaydı. Herşey hazırdı. O gün ilçedeki genelevdeydim. Kızkardeşimde yanımdaydı. Sevgilime telefon açarak, kurmak istediğim dernekten ilk defa o gün bahsettim. Telefondaki sesi şaşkındı. Bana derneği bir daha sordu. Ben söyledim. Bu defa, neden eşcinselleri de ilave ettiğimi sordu. Ben de, onların kadın gibi genelevde bile çalıştıklarını söyledim ve ilave ettim. "Yalan mı? Sen olsan ne yapardın?" diyerek, "Bana yetki verseler hepsine birer enjektör sıkardım" diye cevapladı ve sordu, "Sen de onları sevmezsin öyle değil mi?" Ben, "Evet yaptıkları işi sevmeyebilirim. Ama onları severim," diye cevapladım sorusunu. Bu sözüme cevap vermedi. Ben, "Sonuç ne olur sence?" diyerek, fikrini öğrenmek istedim. O, "Bütün gazeteler, senden bahseder." dedi, gülerek. "Meşhur olursun." Bu defa da ben cevap vermedim. Çünkü meşhur olmak istemiyordum. Ben yeteri kadar meşhurdum, zaten. Kederlenmiştim yine. Bu ruh hali ile sitem ettim. "Hiçbir derdime ortak olmadın ki. Başka çarem yoktu." dedim. Birden değişmiş, gönül gözümün gördüğü sevgili olmuştu. Yumuşak, şevkatli bir ses tonuyla, "Artık kafana birşey takma bundan sonra, sevgilim." diye cevap verdi. Sitemli sözlerime devam ettim. "Kader sana kötü bir oyun oynadı değil mi?.." diyerek, acı acı gülümsedim. Geçmişteki sözlerini anımsa-

yarak. Bunu hemen sezmişti ve barut gibi olmuştu. Biraz önceki şevkatli sesinden eser yoktu artık, "Tansu Çiller olsan sana bu zevki asla tattırmayacağım!.." diye cevap verdi, bu sitem dolu sözlerime. Aslında amacım onu kırmak değildi. Çektiğim acıları dile getirmek istemiştim. Ama rahatsız olmuştu. Özür dilemem fayda etmedi. Sadece, ne zaman müracaat edeceğimi sordu. Ben , "Bu hafta." diye cevapladım.

İki gün sonra genelev sokağına gitmek için evden çıktım. Üye olacak kızlardan birini savcılığa götürmek için. Genelev kapısının önündeki caddede, kızı henüz arabadan indirmiştik ki, ödeme yapmadığım faizciler, arkamıza takılmışlardı. Bu silahlı adamlarla aramızda, korkunç bir takip başlamıştı. Ben korkan, fakat iyi araba kullanan şoförüme talimat veriyordum. "Süratli ve dikkatli ol. Korkma! Panik yok! İnsanlara çarpma. Ama duvara çarpabilirsin. Beş altı kilometre ilerideki kavşağa kadar gidebilirsek, orada polis var. Geriye dönüş yok. Hemen yakalanırlar." Yolda arabalardan geçecek ,bir yer yoktu. Güpegündüz silahlı kişiler, arabalarıyla bizi geçmeye çalışıyorlardı. Şoförüme, takip eden arabanın bizi geçmemesi için sürekli talimat veriyordum. Çünkü biliyordum. Ağır bir söz beni öldürürdü, yoksa silahlarından çıkan kurşun değil. O saatte genelevin orada olmazlardı. "Bir tesadüf müydü? Yoksa birisi mi geleceğimizi haber vermişti acaba?" diye de düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Nihayet bu şekilde, düşündüğüm kavşağa kadar gelmiştik. Onlar da planımı anlamış olacaklar ki, takipten vazgeçip geri dönmüşlerdi. Arkamızda tampon tampona gitmemize rağmen ateş edememelerinin sebebi, yanımızdan vızır vızır geçen arabalardı. Onların da geri dönüş imkanlarının daralan caddede olmayışıydı. Eve geldiğimde yaşadığım olayın şokunu henüz üzerimden atamamıştım. Olanları kardeşime anlattım. O da şaşırmış ve benim adıma korkmuştu. Sevgilime telefon açarak durumu ona anlattım. O hiçte şaşırmamış gibi gülüyor, şoförümün ne kadar korktuğunu, nasıl davrandığını, soruyordu. Kısa zamanda, beni tanıyan herkese durumu anlatmıştım. Beni takip eden bu kişiler, ertesi gun, geneleve girerek Vekilime, "Bu defa kaçıp ellerinden kur-

tulduğumu, ama bir daha kaçma fırsatımın olmayacağını, beni öldüreceklerini" hiç çekinmeden söylemişlerdi. Vekilim telefonda, "Abla kendine dikkat et!.. Bu adamlar, hakkında iyi şeyler söylemiyorlar." diyerek, bana söyleyemediği, başka sözler de söylediklerini ima ediyor, beni uyarıyordu. Ben biraz daha sabırlı olmasını, korkmamasını söylüyordum. Vekilim, "Kasaya el koyacağız!.. dediler." diyordu. Ben, "Bunu yapamazlar. Ellerindeki senetleri, icraya vermelerini söyle." Onlara, "Ablanın size ödeme yapacak durumu şimdilik yok." dersin. "Onları mutlaka oyala." diyerek, telefonu kapadım ve zarf, kağıt alarak şoförüme, bir mektup yazmasını rica ettim. Mektubu şoförüme yazdırmamın nedeni, tahsilim olmadığı için güzel yazı yazamamamdı. Mektubu il emniyet müdürüne, ismimi vererek yazacaktım. Ben söyledim, şoförüm yazdı. Şoförümün yazısı inci gibi güzeldi. Kendisi Liseyi okumuştu. Dörtbuçuk sayfa süren bir mektup olmuştu. Bu mektubun içinde genelevde gözlemlediğim herşey vardı. Bu faiz olaylarını da, en son beni silahla, şehrin göbeğindeki takiplerine kadar anlatmış ve sormuştum; Sayın müdürüm bizim tabi olmakla yükümlü olduğumuz genelevler tüzüğünün bazı maddelerinin ne işe yaradığını, neden uygulanmadığını. Saygılar sunarak, mektubu iadeli ve taahhütlü olarak postaya verdik. Posta makbuzu hala elimdedir. Ben bu işin yasal yollarla bir çırpıda hallolacağına inanarak beklerken, olaylar daha değişik cereyan edecekti. Sevgilime mektuptan sözettiğimde, "Heriflerden hem para aldın. Hem de ispiyon mu ettin?" diyerek, beni azarladı. Ben, "Hayır. İspiyon etmedim. Beni çok rahatsız ettiler. Haklarında şikayette bulundum. İspiyoncu da böyle olmaz." diye cevap verdim. Dernek için tuttuğum dükkanın, temizliğini yaptırıp, yazdırdığım tabelayı asarak kapısını kilitledim. Ismarladığım resmi bir büroya ait eşyaları, başta Atatürk'ün resmini bekliyordum. Verilecek izinle, açılış hayalleri kurarak. Aynı gün emniyet müdürlüğünün dernekler şubesine müracaat dilekçemi de, dernekler kanununa göre düzenleyip vermiştim. Bu derneğin tüzüğünü avukatıma hazırlatmıştım. Avukatım, "Siz olmasını istediklerinizi yazın. Gerisini ben hazırlatırım." demişti. Ben, o an aklıma gelenleri, oniki

maddede hazırlamıştım. Daha sonra gerekli ilaveleri yapabilecektim.

Bu müracaattan sonra da Milliyet ve Cumhuriyet gazetelerine telefon ederek, Ülkemde ilk defa olan böyle bir derneği kurduğumu bildirdim. Gazeteciler ilgilendiler. Dernek önünde resimlerimizi çekerek, bunu haber yaptılar. Ama, dernekler kanununa göre onbeş günde izin verilmesi gereken derneğe, bir yıl beklememe rağmen izin verilmedi. Beklerken, nasıl geçirdiğimi anlatacağım bu bir yılın sonunda; ülkemin bir hukuk devleti olmadığını, Cumhuriyet, Demokrasi, Laiklik sözlerinin sadece lafta kullanıldığını öğrenecektim.

İlçeye gidip geri dönmem, dört, beş saatimi almıştı. Eve geldiğimde, ildeki genelevi telefonla arayıp, durumu sordum. Bütün polislerin beni aradığını öğrendim. Vekilim şaşkındı, "Abla seni arıyorlar." diyordu. Derneğimin tahrip edildiğini de o zaman öğrendim. Hemen kardeşimi yanıma alarak, derneğin önüne geldiğimde, bütün camların kırılmış olduğunu, tabelamın da yerinde olmadığını gördüm. Dükkanı tutuğum emlakçıya gittim. Adam hemen mukaveleyi iptal etmek istediğini söyledi. Çaresiz kabul ettim. Ama şaşkına dönmüştüm. Eve döndüğümde ise beni başka bir sürpriz bekliyordu. Evi tuttuğum emlakçı, evden çıkmam gerektiğini söyledi. Ev sahibim Binbaşı, beni evinde istemiyordu. Ertesi gün emniyet müdürlüğüne gitmeden önce, dernekler şubesine gittim. Şubede, bana, izin almadan neden faaliyette bulunduğumu sordular. Ben bir faaliyette bulunmamıştım. Henüz sadece tabela asmış, temizlik yaptırmıştım. Faaliyette bulunacağım hiçbir araç yoktu. Dernek için gerekli sandalye ile büro eşyalarını yeni ısmarlamıştım. Yasaya göre onbeş günlük sürenin geçmesini bekliyordum. Bana, hiçbir şey yapmadan beklememi söylediler. Oradan ayrılıp asayiş şubesine giderek, geldiğimi, kapıdaki görevli polise söyledim. Beni asayiş şube müdürünün yanına götürdüklerinde ev sahibim Binbaşının, Müdürün yanında olduğunu gördüm. Müdür bana, evi derhal boşaltmamı söyledi. Ben, boşaltmayacağımı, bunu onbeş gün sonra yapabileceğimi söyledim. Uygun bir ev bulmadan nasıl çıkabi-

lirdim ki. Binbaşı, özür dileyerek razı oldu. Çıkarken, verdiğim parayı iade edeceğini söyledi. Derneği tahrip edenler, evimi tespit ederek, binbaşıya beni çıkartmasını söylemişler. Binbaşı da benim kimliğimden rahatsız olmuş ve çıkmamı istemiş, kontratı ihlal eden bir hareketim olmadığından, beni evden çıkarabilmek için polise başvurmuştu. O da, polis baskısının etkili olduğunu biliyordu. Yaptığımız bu anlaşmadan sonra, Emniyet müdürlüğünden ayrıldım. Ertesi gün, vekilim telefonla arayarak emniyet müdürünün beni beklediği haberini verdi. Genelevc gelen polisler, bir telefon numarası bırakmışlardı. Numarayı aldım ve aradım. Çıkan kişi, emniyet müdürünün yazı işleri müdürüydü ve benim gelmemi istiyordu. Müsait zaman yarındı. Yarın, söylenen saatte orada olacağımı söyledim. Mektup ellerine ulaşmıştı. Ertesi gün gittiğim bölümde yazı işleri müdürü bayan beni nazik bir şekilde karşıladı. Biraz bekledikten sonra il emniyet müdürünün yanındaydım. Gönderdiğim mektup elindeydi. Bana genelevler ve kumarhanelerle ilgili sorular sorarken, muavini olan müdürü de çağırdı ve ona hitap ederek, "Bak bu kadın neler söylüyor." dedi. Gelen müdür de bana, bu konu hakkında çeşitli sorular sordu. Faiz durumlarını, bugüne kadar aldığım altıyüz milyon liraya karşı yıllık yediyüz on milyon lira ödediğimi. Senetlerimin bu kişilerin ellerinde olduğunu. Beni ölümle tehdit ederek, silahla güpe gündüz şehir içinde kovaladıklarını, söyledim. Gelen müdür, gereğini yapacaklarını söyledi. Konuşma bitmişti. Oradan, teşekkür ederek ayrıldım. Bu görüşmenin üzerinden iki ay zaman geçti. Bu genelev mafyası, beni telefonla, vekilimi şahsen, hergün tehdit ettiler. Derneği ilk kurduğum zaman, sevgilimden ilk defa olumlu ve güzel sözler duydum. Gazeteleri okumuştu. Ve bana telefonda, "Sana uzun zamandır söylemek istediğim övgülerimi söylemek isterim." dedi. Teşekkür ettim. Ertesi gün, "Bir yerlerde yemek yiyelim. Biraz laflarız." diyerek sözleştik. "Ben gelirken, eve uğrayıp giyineceğim. Sen, beni yolda beklersin." deyince, ben, "Kır lokantasına gideceğiz. Giyinmeye ne gerek var ki?" dedim gülerek. Geldiği zaman takım elbise giymişti. İlk defa ben sevinçliydim, umutluydum. Dış görünüşümle çirkin

bir kadındım. Ama beni tanıdıkça, seveceğini biliyordum. Bu kır lokantasında et pişirip bir kaç saat geçirdik. Sohbetimiz esnasında, "İkimiz için içten ve ileriye dönük bir plan yapmamıştım." dedi Ben cevap vermedim. Bu düşüncesini biliyordum. Benimle ilişkiye girmeden önce yaptığı planların bir kısmını, konuştuğu kişilerden öğrenmiştim. Ona hiç bir kadın dayanamazdı. "Bu teyzem de taklaya gelecek."demişti. "Ben, başkalarına benzemem." demişti. Ona göre her kadın, şehvet esiri, orospuydu. Kandırılması gayet kolaydı. Ondan sonra herşey değişir, şehvet arzularını dindirmek için yalvarmalar başlardı. Ama bu olmamıştı işte. Yemek sonunda, "Evde kardeşimin yalnız olduğunu," söyledim. Şoförüm, bizi almaya gelmeyecekti. Sevgilimin arabasıyla dönecektik. Yolda, teypten daha önce hazırladığı belli olan şarkıyı bana dinletti. Bu şarkı İbrahim Tatlıses'in söylediği, "Haydi söyle." şarkısı idi. Bir sohbetimizde, "Bana türküleri sevdiren adam." dediğini anımsadım. Kendisi, kürtleri pek sevmiyordu. Eve geldiğimizde, kardeşim bize kahve yaptı. Çeşitli konularda sohbet ediyorduk. Vaktin, nasıl geçtiğini anlamamıştık. Saate baktığımda, sabaha karşı saat iki olmuştu. Ben ilk defa, kardeşim yanımızda olduğu için çekindiğini düşünerek, "Hadi yatalım." dedim. Yatak odasına geçtik. Sevişirken, sesini salonda bulunan kardeşime duyurmak için bağırıyordu. Üzerimde, kardeşimi hayal ederek çektiği otuz birde. Bense acılar içinde, her zaman olduğu gibi aynıydım. Haz alma konusunda yaptığımız iş, genelevdeki vizitelcr gibi, beş dakikada beşiktaştı. Hemen giyindi. Veda ederek ayrılırken, kardeşime herşey için teşekkür etmeyi ihmal etmedi. Yatak odasına giderken dönüp kardeşime, benim görmediğim bir işaret yapmıştı. Yaptığı işarette, "Görüyorsun, beni zorla götürüyor." demek istemişti. İşte bu nedenleri bildiğim için, hiç yatalım diye kendisini. ne o güne kadar, ne o günden sonra çağırmamıştım. Ama her istediği hediye ve parayı, kendi ihtiyaçlarımdan fedakarlık yaparak göndermiştim. İnsanın sevdiğine vermediği para, ne işe yarardı ki? Uygun bir ev bulmuştuk ve söz verdiğim şekilde binbaşının evini boşaltmıştım. Boşaltmadan önce, verdiğim parayı geri istedim. Binbaşı tekrar

özür dileyerek, üç aylık vermiş olduğum kira bedeli için, üç ay daha evde oturabileceğimi söyledi. Ama ben kabul etmedim. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusuydu? Parayı üç gün sonra aldım. Yeni bulduğumuz eve taşındık. Burası, İzmir'in Karşıyaka semtinde cadde üzerindeydi ve çok güzeldi. Bize bu evi bulan emlakçı, dernek için de bir yer bulmuştu. Bulunan yeri, bir doktor muayenehane olarak kullanmıştı. Tek katlı bir daire idi. Kirası da ucuzdu. Zaten kirasının ucuz olması önemli idi. Bütçem artık masraf kaldırmaz hale gelmişti. Uçan kuşa borcum vardı. Faizcilerin senetleri de icra kanalı ile bana ulaşmıştı. Bu senetleri de ödüyordum. Bu defa temkinli davranarak, dernek binasına yeniden yazdırdığım tabelayı asmayıp, binanın içine bırakmıştım. Verilecek izini bekliyordum. Devletin bana, böyle yüksek rantı olan bir işi hemen, kolayca vermeyeceğini biliyordum. Ama bir izin vermek için çağırsalar, bu konuda özel bir yasa çıkarabileceğimizi de düşünmüştüm.

Ama bana ulaşan, verilmesi gereken izin değil, ölümle tehdit telefonları ile basın dünyasından her türlü gazeteciler ve Tv kanalları oluyordu. Hemen hemen hergün bir gazeteci veya Tv yapımcısı ile birlikte oluyordum. Yıpranmış ve maddi, manevi bitmiştim. Ama mücadele azmim kaybolmamıştı. Sadece bildiğim gerçekleri, basına ve radyolara, Tv kanallarına anlatırken, zaman zaman yıpranmış sinirlerime hakim olamayarak ağlıyordum.Bu arada sevgilimden, sanki çektiğim acılar yetmez gibi bir tokat daha yedim. Çok zalimce, acımasızca atılan bu tokadı anlatınca, durumun ne kadar vahim olduğunu anlayacaksınız. Olay, Bursa genelevinden firar eden bir kızımın, benim İzmir'deki evde çalışmak istemesiyle ortaya çıkmıştı. Bu tür firar müracaatları; İzmir'de ahlak bürosunun kızın firar ettiği yere ve de doğduğu yere gönderilen, tel dediğimiz polis yazışımı ile sağlanıyordu. Bunun bir ücreti vardı. Fakat her telden belirlenen ücret, benden istenmemişti. Yazılan adli, idari ve medeni durum soruşturması için tel çekmemişti, ahlak bürosu memurları. Bunun yerine, yazışmayı elimize vererek, gidip Tunceli Malazgirt'ten almamızı söylemişlerdi. Kızın yalnız başına, Tunceli gibi terörün odak noktası olan Mazgirt'e gitmesi olanaksızdı. Ama

ben, "Üzülme, beraber gideriz." diyerek, kıza cesaret verdim. Kıbrıs'ta beni misafirperverliği ve insanlığı ile kendine hayran eden o askerlikten istifa etmiş kişinin, iş icabı İzmir'e gelişiyle, bu seyahati birkaç gün ertelemiştim. Bu misafiri ev sahibi olarak ağırlamam gerekiyordu. Ama sevgilimle yapmış olduğum anlaşmada; herhangi bir erkekle beraber oturmam ve içki içmem yasaktı. Bu nedenle sevgilime bu durumu anlattım. Kendisinin de bu davette ev sahibi görevini üstlenmesi gerektiğini hatırlattım.

Davette ben, sevgilim, misafir eski asker, kız kardeşim ve onun sevgilisi başkomiser olacaktı. Kabul etti. Davete sonradan gelecek olan bir kızım da katılacaktı. Ertesi gün, misafiri kaldığı otelden alarak, eskiden Sevgilimle gittiğimiz sahildeki tavernaya, kardeşim ve başkomiser sevgilisi ile birlikte gittik. Yiyeceğimiz yemekleri ve içeceğimiz rakıyı söyledikten sonra, koyu bir sohbet başlamıştı aramızda. Masanın başında ben oturmuştum. Misafirimiz olan Kıbrıslı bey karşımda, yanımda ise kız kardeşim, onun yanında ise sevgilisi vardı. Bu defa, artık aileden sayılan şoförü de ayırmamıştık. Biraz sonra, sevgilimin şoförü de gelerek masamıza dahil olmuşlardı. Sohbetimiz çeşitli konularda ve Kıbrıs'ın siyasi durumu da dahil devam ediyordu. Su gibi rakı içiliyordu. Ben mutadım veçhile başkomiser oğlumu iğneliyordum. Sadece benim ve sevgilimin anlayabileceği bir dille. Bir ara kardeşim tuvalete gitmek için masadan kalktı. Sevgilisi de ona refakat etti. Sevgilim, kardeşimi, tuvalete giderken ve dönüşünde gözleriyle takip ediyordu. Daha sonra da alkolün verdiği cesaretle, sözleriyle tacize başladı. Hafif alayvari üslubuyla soruyordu kardeşime. Kardeşimin sevgilisiyle kumrular gibi, elele göz göze, durumundan memnun halini kıskançlıkla seyrederken, "Ooo! Pembeye mi takılıyorsun?" diye sordu. Kardeşimden cevap alamayınca, "Yoksa maviye mi?" diye, sorusunu yineliyordu. Kardeşim, sevgilimin bakışlarından yeteri kadar rahatsız olmuştu. Yanındaki sevgilisinin, üst'üne saygısızlık etmemek için, cevap vermemesi üzerine sert bir dille, "Hayır!.." diye cevap verdi. "Siyahı severim..." Kardeşimin yüzüne bakınca, kaşlarını çatışından sinirlendiğini anlamıştım. Masadaki herkes de an-

lamıştı bunu. Kardeşimin bu sözleri bilinçsizce söylediğini biliyordum. Renklerin dilini, kardeşim bilmezdi ki. Sevgilim durumu düzeltmek için bu defa misafirimize dönerek, kardeşim ve sevgilisini göstererek, "İşte bunların sevgisi, gerçek sevgi." Beni göstererek ilave etti, "Bizimki, ahbap çavuş ilişkisi." Masamızın ev sahibi, efendisi olan sevgilim, beni misafirimizin yanında böyle aşağılıyordu. Ben, tarifsiz keder içinde, ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. Bu kabalık karşısında misafirimiz de bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Ben misafire doğru eğilerek, "Kusura bakmamasını," söyledim. Artık manevi değerler diye bir şeyin, insanlar arasında yok edildiğini anlatmaya çalışıyordum, göz yaşlarımı içime akıtarak. Bu ara, kulak kesilmiş olan sevgilim bizi izliyordu. Göz göze gelmiştik, yaptıklarından utanmadan, gözleriyle beni sevdiğini söylüyordu. Gözlerimi kaçırdım, bu sahte bakışlardan. Davetime tavernada katılan kızımın sayesinde, bu can sıkıcı durumdan bir an için bile olsa kurtulmuştuk. Kızımın gelmesiyle konu değişmişti. Fakat ben hala, sevgilimin yaptığı kaba hareketin etkisi altından kurtulamamıştım. Gözlerimde biriken yaşların akmaması için başka şeyler düşünmeye çalışarak, gökyüzündeki bulutları seyrediyordum. Ama bu kurtuluş değildi. Sevgilim bunu fark etmiş, casus olarak kullandığı şoförüme gizli bir talimat vermişti. Bu defa zavallı nankör şoförüm bana hitaben, yılışık bir şekilde sırıtarak, "Abla gök yüzünde ne seyrediyorsun?" diye sormuştu. O an düşüncelerimden sıyrılıp, "çok mu merak ediyorsun evladım?.. Sen gökyüzüne baksan ne hissedersin bilmem?.. Ama ben bakınca 'Yeniden nasıl inşa edilir?..' diye düşünüyorum." dedim. Tam bu sırada gezgin bir satıcının satmak için elinde gezdirdiği el yapımı bir yelkenli maketine takıldı gözlerim. Satıcı yanımızdan geçiyordu. Konuyu değiştirmek için, "Güzel yapmışlar..." sözleri döküldü dudaklarımdan. Ben bu sözü söyler söylemez, misafirim atılarak, bütün itirazıma rağmen alıp, bana hediye etti. "Bunu size aldım. Onu size almam için, güzel olduğunu söylemeniz yeter bana" demesi bir anda dünyayı başıma yıkmış; ben de altında kalmıştım, hissini vermişti. Misafirim, sevgilimin beni aşağılamasına dayanamamış, bana acıyarak

beni yükseltmek istemişti, bu zalim sevgiliye karşı. Tüm insanlığımı göstererek, masanın üzerine satıcı tarafından bırakılan yelkenli gemi maketini şoförüme arabaya koymasını söyledim.

Bundan sonra, misafirimizin benim bütün muhalefetime rağmen, her geçen çiçek satıcısının çiçeklerini satın alarak, masamızı çiçek bahçesine çevirmesini, içim kan ağlayarak seyretmek zorunda kalmıştım. Misafirimizin yaptığı bu jestler, sevgilimi çok rahatsız etmişti. İçtikçe içiyor ve o ölçüde kabalaşıyordu: Bir ara misafirimize, "Ne o ahbap, keriz muhabbetine mi takılıyorsun?.." diyerek yaptığı kabalığa, misafirimiz gayet nazik bir şekilde cevap veriyordu. "Bu çiçekleri giderken götürür, gittiğimiz pavyondaki kadınlara veririz."

Geceyarısı olmuştu. Tavernadaki müşteriler yavaş yavaş dağılıyordu.Biz de hesabı ödeyerek kalktık. Sevgilim bizimle gelmiyordu. Biz beş kişi benim arabamla gideceğimiz için, arabaya nasıl sığacağımızı organize ediyorduk. Kardeşim, sevgilisi ve misafirimiz arabanın arkasına oturdular. Ben önde, misafir kız da benim kucağıma oturacaktı. Ve arabaya bu şekilde yerleştik. Sevgilim bizi yolcu ederken gözleriyle, "Sakın bana ihanet etme..." diyordu. Yaptıklarına cevap verme fırsatı doğmuştu işte. Kucağıma oturmuş olan kızımın poposuna, sağ elimin dört parmağıyla hafifçe iki tokat vurarak arabanın kapısını kapattım. Yaptığım hareketi, sadece Sevgilim görmüştü. Ama eminim, bütün bir gece uyuyamamıştı. Çünkü ertesi gün telefonda, kıza pandik attığımı iddia ederek, türlü hakaretler yağdırmıştı.

Sabaha karşı misafir kızın sarhoş olması ile yapacağı taşkın hareketlere mani olmak amacı ile onu arabamla evine yolladım. Daha sonra araba gelip bizi aldı. Hep beraber evime geldik. Evde kardeşimin hazırladığı yiyecekleri yedik. Kahvelerimizi içtikten sonra, ben misafirime yatmasını önerdim. Kabul etmedi. Ama ben uykusuzluktan ve aldığım alkolden bitkin bir haldeydim ve vakit öğlene yaklaşıyordu. Müsaade ederse, bir iki saat uyumak istediğimi söyledim. "Olur." diye cevap verdi. Misafirim, oturma odasındaki kanepeye uzanacaktı. "Sen çok yoruldun Avsel hanım." dedi. Ben

yatak odasına giderek, üzerimi değiştirdim ve ayağıma bir şalvar giyerek yatarken üzerimin açılmasını engellemiştim. Uyandığımda oturma odasındaki koltukta, misafirimin oturduğunu gördüm. "Ooo dedim." gülerek. "Ben uyurken horlarım. Umarım seni rahatsız etmedim." O, rahatsız olmadığını öyledi. Balkona geçerek kardeşimin demlediği çayı içtikten sonra, misafirim gitmek için müsaade istedi. Telefon ederek şoförümü çağırdım. Kardeşimle ve Sevgilisi başkomiserle vedalaştı ve başkomiseri Kıbrıs'a davet etti. Arabaya beraber bindik ve ona otele kadar refakat ettim. Yolda bana, şoförümün de duyması için. "Aysel hanım. Beni ister kardeş. İster dost. İstersen sevgili olarak kabul et. Dürüst bir insansın. Bu insanlar seni anlamazlar. Eğer Kıbrıs'a gelirsen, birkaç ay içinde oradaki servetimi buraya getiririm. Hem ortağın, hem istediğin gibi arkadaşın olurum. "diyerek, olanları anlayabildiğini de bana anlatmış oldu, bu güzel insan. Ona selam olsun.

Misafirim gidince, Tunceli'ye gitme hazırlığı yapıyordum ki, İstanbul Kanal D'den gelen bir telefon ile gidişimi iki gün daha erteledim. Telefon eden ekip, Kadir İnanır'ın "Böyle Gitmez" programından arıyordu ve röportaj yapmak istiyordu. Çok sevinmiştim. Sesimi ülkeme daha yakından duyurabilecektim. Her Türk sinema seyircisi gibi ben de Kadir İnanır'ı seviyordum. "Böyle Gitmez" programının da tiryakisiydim. Tabi o zamanlar, tarafsız yapılan, sosyal içerikli bir program zannediyordum. Kadir İnanır'ı havaalanında karşıladım. Doğru benim Karşıyaka'daki evime geldik. Kurma teşebbüsünde bulunduğum derneğin üyeleri, evimde bir gün önceden hazırlanmış bekliyorduk. Türkiye'de milyonlarca insanın seyrettiği röportaj ve çekim başladı. O gün, şu kitapta yazdığım bir gerçeği anlattım. Kadir İnanır'ın özel sorularına cevap verdim. En çok sevdiğim yazarların isimlerini söyledim. Bunların başında Aziz Nesin vardı. Çekim bitti. Kadir İnanır gitti. Ben daha sonra bu çekilen röportajı TV'de izleyince sükut-u hayale uğradım. Konuştuğum gerçeklerin hiç birisi yayınlanmadı. Çekimi keserek, gagası ve ayakları kesilen kuşa benzetmişlerdi. Ama beni bin defa daha öldüren şey ise, bu çekimden bir yıl sonra aynı programın,

tam da sayın Erbakan'ın iktidar oluşunun ertesinde bir kez daha gösterilmesi oldu. Verilmek istenen mesajı anlamıştım ve işte o zaman bin defa daha ölmüştüm. Kadir İnanır'la yaptığım söyleşiyi anımsadım. Şimdi kendisine hatırlatıyorum. Tv'de yayımlanmayan, ama arşivlerinde bulunan kasetlerdeki gerçek söyleşiyi, "Benim filmlerini seyretmiştiniz değil mi?" diyerek ve isim vererek, bir kaç hayat kadını filminizi hatırlatarak, sonunda gördünüz işte, demiştiniz. Toplumumuz kabul etmiyor, diyerek ve uyarı mahiyetinde ima etmiştiniz. Küçük kızımı kucağınıza alarak, "Bu güzel çocuğu hiç düşünmediniz mi? Bu işi yaparken," demiştiniz. Kurma teşebbüsünde bulunduğum derneği kast ederek ve sormuştunuz , "Bu küçük kızın adı ne ?" diye.

Kucağımda oturan kızımın, size söylediği ismi unuttunuz bile. Ben size şimdi hatırlatıyorum sayın İnanır. Kucağınızdaki küçük kızım size hayran hayran bakarak, "Armağan." demişti. Bu söyleşimizi, sadece yanımızda bizleri izleyen ekibiniz ve kurma teşebbüsünde bulunduğum derneğin üyeleri dinledi. Şimdi ise dünya okuyacak. Evet sayın İnanır. Ben kızımı doğduğu zaman bilinçsizce koyduğum ismi ile, yüce milletime armağan etmiştim zaten. Ama önemli, üzerine basarak söylemek istediğim birşey var burada sayın İnanır. Eğer bu ideoloji Türk olmak ise, ben Türk olmaktan feragat ettim. Bu felsefesizlik, bu vahşet, barbarlık özlemi, Türklük olamaz. Tekrar ediyorum. Türk olmak buysa, ben Türk değilim. Oysa ne güzel söylemişti Atatürk, "Ne Mutlu Türküm Diyene." diyerek. Fakat inanıyorum ki sayın İnanır. Tarih bu çirkin ideolojinin ayıbını, yüce milletim ve asil ulusuma taşıtmayacaktır. Fakat ihtimaller her zaman vardır. Masum bir çocuğa, müdafaasız bir kadına kahpe kurşun sıkan silahlar ve o silahları tutan kahpe eller olabilir. İşte o zaman ben ve küçük kızım yüce milletime armağan olsun, sayın İnanır.

Kadir İnanır'la söyleşi biter bitmez ben, vekilim ve Tunceli nüfusuna kayıtlı kızım Mine yola çıktık. Yola çıktığımızı kardeşim, sevgilim ve kardeşimin sevgilisi biliyor. İzmir'den hareketimiz Afyon istikametinde idi. İlk uğrayacağımız yer, vekilimin memleketi

olan Sivas'ın, Gürün kazası olacaktı. Vekilimi ailesinin yanına bıraktık. Biz Tunceli Mazgirt'e giderek, dönüşte vekilimi de alıp İzmir'e gelecektik. Kula'ya yaklaşıyorduk. Şoförüm birden abla M.........ler diyerek, geçmekte olduğumuz ana asfaltın solunda bulunan üzüm bağlarının kenarına park etmiş olan, beni daha önce silahla kovalayan genelev mafyasının pusuya yatmış olduğunu gösterdi. Gündüz ve arabaya çok yakın geçtiğim için arabanın içini görebilmiştik. Ön tarafta tetikçi olarak yanlarında gezdirdikleri, yaşı küçük genç vardı. Eğer başka araba kullanmış olsalardı, bu tuzağı görmeyecektik. Arabayı geçer geçmez korkunç tuzağı fark ettim. Çok ustaca planlanmıştı, yer olarak. Arkamıza baktığımızda peşimizden gelmediklerini gördüm. Bize yol vermişlerdi. Bunun nedenini de buldum. Çünkü biraz ilerde Kula rampaları başlıyordu. Keskin virajlardan oluşan bu dağ rampalarında bizi rahatça kurşunlayıp uçuruma yuvarlayabileceklerdi. Bunu kesinlikle biliyordum. Artık ülkemde işim icabı çok gezdiğim için yolları adım adım biliyordum. Şoförüme, hemen solumuzda bulunan köy yoluna girmesini söyledim. O itiraz etti. "Abla doğru yolumuzdan gidelim. Onlar bize yetişemezler." İyi araba kullanmasına güveniyordu, şoförüm. Ama silahın kahpeliğinden haberi yoktu. Ben kesin talimat verdim. "Hayır! önümüzdeki yoldan gir." Şoförüm çaresiz itaat etti. Sözümü dinlemekle bugün hayatta oluşunu, Allahın yardımı başta olmak üzere benim bu saçma gördüğü, zaman zaman ukalalık yaparak itiraz ettiği fikirlerime borçlu olduğunu bilmeden, yön değiştirerek girdiğimiz köy yolundan ve Uşak ilinin ilçesi Simav kazası üzerinden birbuçuk saatte varacağımız Afyona sekiz saat sonra gelebilmiştik.

Yolda sürekli olarak, kimseye birşey demeden bana düşman olan bu kişilere, bu gün yola çıkacağımı kimin haber verdiğini bulmaya çalışıyordum. "Kimdi içimdeki can düşmanım?" Bu düşüncemi bir kenara bıraktım. Bu korkunç tuzağa düşseydik, belli ki hepimizi öldüreceklerdi. Şoförümün iki kız çocuğu vardı, canından çok sevdiği. Vekiliminse altı küçük çocuğu vardı. Genelev kadını Mine'ninse senelerdir hasretleriyle yanıp tutuştuğu, anıa hiç göre-

mediği iki çocuğu. Bu insanların günahı neydi? Benim yanımda ekmek paraları için bulunmaktan başka. Hangi menhus zihniyet bu katilleri harekete geçirmişti? Bu düşüncelerle ertesi gün Vekilimin Gürün'deki evine varmıştık. Bu kadar güzel bir yer olamazdı. Gürül gürül akan bir suyun kenarındaydı evi. Ev, sırtını görkemli dağların yamacına yaslamış, bahçelerinde çeşitli meyve ağaçları vardı. Çoluk çocuk kazdıkları iptidai çukurları akan suyu çevirerek doldurmuşlar, alabalık üretiyorlardı. Vekilim gururla, "İşte abla." dedi. "Bu işi genişletebilirsem. Yaptığım şu pis işi bırakacağım. Çocuklarda büyüyor." Eşi saftı. Temiz, masum bir köy kadını idi. Hemen bize kendi yetişdirdikleri alabalıklardan kızartarak ikram etti. Yine kendi bahçesinde yetiştirdiği okka gülünden yaptığı reçelide tatlı olarak yemeğin üzerine yedikten sonra, yaktığım sigarayı içerken, hayatımın sayılı olan, huzur içinde yediğim en lezzetli yemek olduğunu farkettim. Aklıma kardeşim ve kızım geldi. İçimden, onları muhakkak buraya okul tatilinde getireceğim diye söz verdim.

Aklıma onların gelmesiyle vekilime, "Müsade edersen evi bir ararayım." dedim. Yolda cep telefonuyla evi bir türlü düşürüp konuşamamıştım. Gelirken kızım biraz üşütmüş, ateşlenmişti. Vekilim, "Ne demek abla hemen ara." dedi. Evi aradım . Çocuğun hastalığını sordum kardeşime, "Bugün ateşi biraz düştü abla." dedi kardeşim. "İlaçlarını içiriyorum. Yalnız dün buraya sevgilin telefon etti." Ben şaşırmıştım. Benim evde, olmadığımı biliyordu, sevgilim. "Neden aramış?" diye sordum. Kardeşim çıkış saatini bilmediğini söyledi. Telefonu açtığımda Armağan kucağımda uyuyordu. Ben de uyumuşum. Akşam dokuz buçuk civarıydı. Karşıyaka'daymış, kendisi. Ben telefonu kapatınca sevgilimi aradım ve bu telefonu söyledim. Sevgilim, "Kapıları kilitle ben seni telefonla sık sık ararım." dedi. "Abla bu adam senin gittiğini biliyordu. Neden bilmediğini söyledi acaba? Kadir İnanır'ın da burada olduğunu söyledim. Bildiği halde, bilmiyordum." dedi. Ben, "Tamam sen merak etme. Korkma ben sizi yine ararım." diyerek, telefonu kapadım ve bu defa sevgilimi aradım. Sevgilim telefon etmediğini söylüyordu. "Kardeşini, birisi benim sesimi taklit ederek aramış." diyordu. Ben

yoldaki pusudan bahsedince, "Senin kardeşin geri zekalı kızım. Benim sesimle telefon açmışlar. Kardeşin de senin çıkışını haber vermiş. Adamlar pusuya yatmışlar." Ben, "Tamam." diyerek telefonu kapattım ve tekrar kardeşimi arayarak, aptallık ettiğini, kendisini düşmanlarımın arayarak ağzından laf aldıklarını söyledim ve telefonu kapattım. Kafam allak bullak olmuştu. Düşünmek bile istemiyordum. Fakat düşünüyordum. Benim pusuyu farkettiğim saatle kardeşime sevgilimin veya bir başkasının telefon etmesi arasında çelişki vardı. Sevgilimin bana, "Telefon etmedim. Kardeşini ben aramadım." derken yalan söylediğini anlamıştım. Bu korkunç gerçeği anlamam beni çok üzmüştü. Sevgilimin kardeşimle beraber olmak için beni ve günahsız üç kişiyi ölüme göndermek istemesi olacak iş değildi. Sevgilim bir manyaktı veya daha önce düşündüğüm gibi benim üzerime özellikle birileri tarafından gönderilmişti. Bu düşüncelerle Tunceli'ye vardım. Beni burada da bir sürpriz bekliyordu. Emniyet müdürlüğünde, Emniyet müdürü ve Emniyet Amiri yoktu. Yerine vekaleten, İzmir cinayet bürosunda bir kaç yıl komserlik yapmış sonra buraya tayin edilmiş bir başkomser görev yapıyordu. Elden getirdiğim bu evrağa, elden cevap veremeyeceklerini, biz gittikten sonra posta ile göndereceklerini söylüyordu. Bıkkın ve üzüntülü bir şekilde ısrar edince de, özel odasına çekilerek beni bir daha kabul etmedi. Emniyet müdürlüğünden çıkarak, karakol olarak kullanılan, pencerelerinde cam yerine kum torbaları bulunan, duvarları kurşun delikleriyle dolu, karakoldan çok hayvan barınağına benzeyen iki katlı binada, polislerin ikram ettiği çayı içerken polislere, evrakın cevabını muhakkak almak istediğimi söylüyordum.

Oturduğum odaya polislerin biri giriyor, diğeri çıkıyordu. Bu şekilde yaklaşık bir saat oturmuştum ki, yaşları onsekiz yirmi civarında görünen dört tane sivil polis gelerek, aralarında konuşmaya başladılar. Bu konuşmalar yargısız infazlar hakkında idi. Daha sonra ikisi dışarıya çıktı. Ben, bu sözlerin özellikle bana duyurulmak istendiğini anlamıştım. Israrımdan vaz geçerek dışarıya çıktım ve beni arabanın içinde bekleyen şoför ve kızın yanına gelerek, "Gidelim." dedim. Yolda şoförüme, çok suratli gitmesini söylüyor-

dum. Kıza ise İzmir'de bir gün içinde girişini yapacağımı, buradan cevap almamızın önemi olmadığını söyledim. Burada bir şeye değinmek istiyorum. Tunceli ili, Ege illeri kadar doğa güzelliğine sahip bir ilimizdi. Başka şartlarda görmek isterdim. Ama haysiyetsiz insanların, seviyesiz çıkarcı çirkin politikaları ve aziz vatanımı parselleyerek satan, binlerce vatan evladını bu terörü yaratarak öldüren dahili bedbahlara lanet okudum. Gerçeği anlamıştım. Talimat buraya benden önce gelmişti.

Cep telefonumdan sevgilimi sürekli arıyor, bir türlü numarayı düşüremiyordum. Elazığa gelmiştik ki arabayı durdurdum ve bir telefon kulübesinden jetonla sevgilimi aradım. İlk sorduğu, "Neden aradığım?" oldu. Elazığdan aradığımı, dönmekte olduğumu, yargısız infazdan kurtulduğumu söyledim. O gülüyordu. Ahizenin diğer ucunda, yüzünün aldığı ifadeyi görebiliyordum. Daha sonra tekrar arayacağımı söyleyerek, telefonu kapadım. Gürün'den vekilimi alarak yola devam ettik. Mersin'e geldiğimizde Mersin çıkışında bulunan piknik alanında, Gürün'den, yanımıza aldığımız balıkları yaktığım ateşte pişirdik. Ben kardeşimi telefonla arayarak, sevgilimi aramasını söyledim. "Bir şey belli etme öylesine aradığını söyle." dedim. "Ben seni tekrar arayacağım." Biraz sonra kardeşimi tekrar aradım. Planım tutmuştu. Sevgilim kardeşimin onu öylesine aramasından son derece memnun olmuştu. Ama kardeşim, bir gece önce arayanın kendisi olduğunu, neden yalan söyleyerek sakladığını sorduğunda. "Ben aramadım kızım," demişti. "Sen ne biçim İstanbullusun?" Kardeşimin sevgilisinin adını vererek, "Hep o, hep o, biraz da etrafına bak." diyerek kardeşimi uyarmıştı ve ilave etmişti. "Biliyorsun ablan beni hergün saat onbirde arar." "Evet." demişti kardeşim, "Sen de beni canın sıkıldıkça ararsın." diyerek mesaj vermişti kardeşime. Bunları telefonda öğrenince sabredemeyerek kendisine, "Bir kez daha ara." demiştim. "Bakalım başka ne söyleyecek." Benden telefon gelmediğini, merak ettiğini söylersin. Hislerime kapılmış ve hata etmiştim. Ama bende insanım nihayet, peygamber değildim ki. Kardeşimin ikinci aramasından şüphelenmiş ve kardeşimi tuzağa düşürmek istemişti. "Ab-

lan beni aradı. Seni aramış. Merak edecek bir şey yok. Yolda geliyor." diyerek. Buz gibi bir ses tonuyla ve telefonu kapatmıştı kardeşimin yüzüne.

Bunları öğrenince sevgilimi bu defa ben aramıştım. "Nasılsın Sevgilim?" diyerek. Telefonda bana, "Ne Sevgilisi?" demişti. Korkuyla, "Nereden arıyorsun? Ben Mersin'de piknik yerinden aradığımı söyleyince, "Yanında kim var? demişti. Ben, yanımdakileri saymıştım. O, konuşmayı tedbir olsun diye kısa kesmişti. "Kardeşini ara. Seni merak ediyor." dedi.

İzmir'e geldiğim zaman, evdeki konu tamamen sevgilim üzerine yoğunlaşmıştı. Kız kardeşimle, bütün olanları analiz ediyor, sentezliyorduk. Ben iddialıydım. Sevgilim sonunda hidayete erecekti, insandı. Hepimizin hataları vardı. Kardeşime, "Senin sevgilinin hatası yok mu? dedim. O da, sana benim param için gelmedi mi?" Kardeşim, "Hayır." diyordu. "Benim sevgilim, bana beni sevdiği için geliyor. Para için gelen senin sevgilin." Ben "Hayır!.." diye cevap verdim, kardeşime. "Senin sevgilin de para için geliyor. Sana biraz sık gelişi, ilgi gösterişi. Seni iyi bir yemek olarak gördüğündendir. Öyle olmasaydı. Hiç sana bir arkadaşının arabasını alarak geldiği gün. "Yavrum senin ablan abla olsaydı. Biz şimdi kendi arabamıza binerdik. Böylece muhatap olmazdık." der miydi? diyerek, gerçeği yüzüne vuruyordum. İnsan olarak bu insanlar karşısında hiç bir değerimiz yoktu. Sadece para, menfaat olarak görüyorlardi. Bizi, hele hele beni, hiç insan yerine koymuyorlardı. Hislerim, duygularım, sevme sevilme, umud edebilme hakkım bile yoktu.

Ertesi gün, Emniyet Müdürlüğüne yanımda çalışmak isteyen kızı da alarak gittim ve Tunceliden zarfın cevabını vermediklerini, ahlak bürosunun bu durumun cevabını, tel çekerek hemen almaları gerektiğini, görevli memura sert ve kati bir dille söyledim. Aynı gün kızın girişi oldu. Bir kere daha, nasıl sistemli bir şekilde çalıştıklarını anlamıştım. Hepsinin birbirinden haberi vardı. Hırsızlar, katiller, pavyon ve benzeri yerler, genelevler, randevu evleri, tüm bu pislikler polise çalışıyordu. Bir tek, bunun böyle olduğuna kardeşimi ikna edemiyordum.

Bu arada Ankara'dan bir hayat sigorta şirketi gelerek, bana tali acentalık verdi. Buna sebep, kurmak istediğim derneğin, hazırladığım tüzüğünün bir maddesiydi. Hayat kadınları bu maddeye göre hayat sigortalı olacaklardı. Bu arada çeşitli TV kanalları benimle röportaj yapıyorlardı. Yerel kanallardaki bir iki canlı yayında bulundum. Özel kanallarda ise, Doktor Stres programında, İnter Star'da canlı yayında bulundum. Hepsinde çok ilginç anılarım var. Ama özellikle, bir yerli TV kanalı olan Kanal 1 ile yaptığım röportaj çok enteresandı. Bu nedenle bu anımı yazıyorum. Hemen şunu da belirtmek isterim. Birçok anımı bu yazdığım kitabın içinde yazmadım. Nedeni ise çok yorgunum, yazmak istemiyorum. Ama sevgilimle nasıl beraber olmaya kendimi mecbur hissettiysem, bu yazdıklarıma da insanların ihtiyacı olduğunu bildiğim için mecbur kalarak yazdım. Bu nedenle, anılarımın hepsine değil, gerekli gördüklerime yer verdim. Bunları yazmak değil, konuşarak anlatmak isterim. Belki de bu zorlanmam yazma alışkanlığımın olmayışından kaynaklanan bir sıkıntıdır. Konuşmak daha kolay geliyor. Sakın herşeyin kolayına kaçtığımı düşünmeyin. Tam tersine herşeyin en zor olanını severim. Ama bu okulu başarıyla bitirebilmem için de bu kitabı yazmam gerektiğini bilerek yazdım.

Evet, dünya barış günü öncesi idi ve bu yerel TV kanalı beni, dünya barışı hakkında görüşümü almak üzere davet etmişlerdi. Ben davete katılırken, bu daveti saçma bulmuştum. Öyle ya ben genelev patronuydum. Benim dünya barışı hakkındaki görüşümün, ne değeri olabilirdi ki? Bu konuda beni canlı yayına çağırmalarına şaşırmıştım. Bu şaşkınlığımı da yayın müdürüne (genç olduğu için, evladım tabirini kullanarak) belirttim. Bu, Genel kurmay başkanlarının işiydi benim değil. Ama yayın müdürü, "Hayır biz sizden görüş istiyoruz." demişti. O gün yaptığım konuşmanın, hatırladığım bölümlerini ve orada başıma gelen bir olayı da anlatmak isterim. Konuşmamda, "Dünya barışı hakkında ne söyleyebilirim ki efendiler. İşte Bosna önünüzde." demiştim. Ülkemdeki terörü hatırlayarak da, atamın sözlerini tekrarlamıştım. "Yurtta Sulh. Cihanda Sulh." diyerek. Bu sözlerimin üzerinden iki yıl geçmesine rağmen,

ülkemde sulh sağlanamadı maalesef. Ama benim bu sözleri söylediğimin üzerinden birkaç saat geçmişti ki. Yani ertesi gün gazeteler ve TV kanalları Bosna'da savaşın bittiğini haber veriyorlardı. Beni en fazla mutlu eden bu tesadüf oldu. Bu sözleri söyleyip gitmeye hazırlanıyordum ki, TV kanalına, Ankara'dan bir telefon gelmişti. Benimle görüşmek istiyordu, İngiltereden bibisi BBC diye bir haber ajansı. "Ben İngilizce bilmiyorum."dedim. TV yapımcıları, "Siz telefonda tercümanla konuşacaksınız." dediler ve karşımda bir bayan, BBC'nin bana İngilizce sorduğu soruları Türkçe soruyor. Ben de cevaplıyordum. İlk soru, neden dernek kurduğumdu. Ben, "Hayat kadınlarının, kendilerini temsil eden bir kuruma ihtiyaçları olduğu için kurmak istediğimi," söyledim. Diğer soru, sendikaya başvurmakla dünyada böyle bir şey yapan ilk patron olduğumu bilip bilmediğimdi. Ben bilmiyordum; İlk olduğumu ama sendikaya başvuruş nedenimin ilk olmak için değil, kurmak istediğim derneğe devletimin izin vermediğini, bu nedenle sendikaya baş vurduğumu söyledim ve ilave ettim. Yaptığım işin Polonyalı Birleşmiş Milletler üyesi olan ve Bosna üzerine oynanan oyunları fark ederek Birleşmiş Milletler'den istifa eden Mazoyevski'yle aynı olduğunu, BBC mensubunun beni bu insanla görüştürüp görüştüremeyeceğinin sorulmasını istedim. BBC mensubu soruyordu. "Neden bu insanla görüşmek istiyorsun." Ben de cevap verdim. "Düşüncelerinin benimkilerle aynı olduğunu zannediyorum. Sohbet etmek isterim." BBC mensubu bunun elçilik kanalıyla olabileceğini söyledi. Konuşma bitmişti. TV stüdyosundan ayrıldım.

Tunceli'den döndükten sonra, bana kurulan ölüm tuzağının sevgilim tarafından organize edildiğini anladığımı, Sevgilim dahil kimseye söylemedim. Ama sevgilime, kardeşime telefon edenin kendisi olduğunu söyledim. Verdiği cevap düşündürücüydü. Ben bilerek hata yaparım, demişti ve sohbetimizin arasında, "Sende allah yardımı var." demişti. Ben de kendisine evet diye cevap vermiştim. Allahın yardımını her zaman gördüm. Benim Tunceli dönüşümden sonra sevgilim, ailesiyle her sene olduğu gibi tatile gitmişti. Bir ay izin kullanacaktı. Benimse tatile gitme lüksüm birkaç

gün kızımı götürdüğüm zaman olabiliyordu. Tatil benim gibi insanların neyineydi. Bu arada hergün tehdit telefonları alıyordum. Gazetecilerin sizi kim koruyor sorusuna, "Uzaylılar." diye cevap veriyordum. Kimden koruma isteyebilirdim ki? Koruma isteyeceğim kişiler, benim düşmanım olmuştu. Sevgilim tatilden dönmüştü. Kardeşimin sevgilisi ile olduğu bir gündü, dışarda gezmeğe gitmişlerdi. Ben evde yalnızdım. Zil çaldı, kapıyı açtığımda, sevgilimin geldiğini gördüm. Çok güzel, alımlı giyinmişti. Evin içine göz gezdirirken sordu. "Yalnız mısın? Kardeşin yok mu?" Ben sevgilisi ile gezmeye gittiğini söyledim ve sordum. "Hayırdır? Böyle habersiz gelmezdin." "Ne o, habersiz gelemez miyim?" dedi. Ben, "Hayır öyle demek istemedim. İlk defa haber vermeden geldiğin için söyledim." dedim. Oturma odasına geçtik. Oradan, buraya konuşma ortamı bulmaya çalışıyorduk ki, bana beni çok etkileyen iki hikaye anlattı. Divriği'nde yaşayan bir adam, ailesinin bütün muhalefetine rağmen, sevdiği, ama fahişe olan bir kadınla evlenmişti. Bu evliliklerinden bir kız çocukları olmuştu. Fakat evlilik herhangi bir nedenle bitmişti. Adam o memleketten ayrılmış. Aradan yıllar geçmişti. Adamın bulunduğu memleketin genelevine yeni ve güzel bir kadının düştüğünü söylemişlerdi, adama arkadaşları ve adam her erkek gibi güzelliğinin methini duyduğu bu kadınla ucuz bir şekilde birlikte olmak için geneleve gitmişti. Kadının odasına girince aralarında cinsel ilişki öncesi geçen bir yakınlaştırma konuşması esnasında sormuştu adam. "Nerelisin? Nereden geldin?.." gibi sorular. Kadın, "Divriği." diye başlamış ve adamın yıllar önce ayrıldığı kadının kızı olduğunu bilmeden, adamın kimliğini söylemişti. Hikaye burda bitmişti. Ben hiç cevap vermeden dinliyordum. Sevgilimin, bu zalimce, beni yürekten yaralayan hikayesini. İkinci hikaye ise hayvanlarla ilgili idi ve çok kısaydı. İnsanlar hayvanlara benzerdi. Önce at olurlardı, sonra da köpek, daha sonra ise maymun. Ben bu son hikayesine cevap verdim. "Benim Allahım var." Sevgilim, "Hiçbir zaman maymun olmam. Merak etme." diyerek, bana bu sözlerimden sonra ısrarla soruyordu. "Ben sana senin hakkında bir şey söyledim. Sen de bana benim hakkımda bir-

şey söyle"diyor ve ısrar ediyordu. "Hiç olmazsa bir ipucu ver." diyordu. Ben, "Henüz zamanı gelmedi." dedim. Onun bu ısrarı karşısında, "Zamanı geldiğinde söylerim." dedim. Bu cevabım üzerine, gitmek için ayağa kalktı ve koridorda onu yolcu ederken, "Beş yıl sonra görüşürüz." diyerek veda etti. Ben, "Farketmez sevgilim." dedim. "Beş yıl sonra, on yıl sonra, hiç fark etmez."

Kardeşim geldiğinde, sevgilimin geldiğini, bana anlattığı hikayeleri söyledim. Divriği hikayesi, beni çok derinden yaralamıştı. Bunu kardeşime anlatırken, "Ne kadar zalim bir insan. Ben fahişe olduğum için çocuğumun da fahişe olacağını söylemesi ne kadar yanlış ve zalimce." dedim. Benim annem fahişe değildi ki. Ama ben, annemin akıl hastası olması nedeni ile parçalanmış aile ortamında, sahipsizlikten fahişe olmuştum. Yine Atatürk gelmişti aklıma. "Bugünün küçüğü, Yarının Büyüğü." demişti, çocukları ayırmadan. "Bu fahişe çocuğu. Bu polis çocuğu," diye ayırım yapmamıştı. Kardeşime böyle yazdığım gibi anlattığımda, "Abla bu alçak adama nasıl tahammül ediyorsun. Anlamıyorum..." diye cevap vermişti. "Onun cezasını Allah verecek. Nereden geldiğini şaşıracak." Aradan üç gün geçmişti. Ben kardeşime geleceğini söylüyordum. "Beş yıl sonra görüşürüz." diyerek gitmişti. Ama kısa süre sonra gelecekti. Benden kendisi hakkında düşüncelerimi söylememi, hiç olmazsa ipucu vermemi istemişti. Aslında, gereken yerlerde, "Seni gökyüzüne çıkardım. Umarım aşağıya inmezsin." demiştim. Bir başka sohbetimizde; "Ne bulunduğun makam sana layık. Ne sen o makama demiştim." Bu sözü, birlikte olduğumuz süre içinde dört kez kullanmıştım. Cevap vermemişti. Verememişti. "İnsan nasıl senin gibi olabilir?" demiştim. "Bana da öğret." demiştim. Bu da cevap veremediği sözlerimden biriydi. Bu sözlerim ipucu yerine geçmiyor muydu? Aslında iki üniversite bitirmiş. Önemli bir mevkiye gelmiş. Yönetimde görev almış. Sorumlu bir insanın derhal idrak edebileceği sözlerdi bunlar. Ben sabırlıydım ve sabrın sonu selametti.

Geceyarısı olmuştu. Kızım benden ve teyzesinden ayrı yatmadığı için kanepede yanımda uyumuştu. TV'deki bir fiımi izliyor-

duk.Kapı çalınınca kardeşim merakla bana baktı. Kardeşimin sevgilisi olamazdı. Geleceğini bildirmemişti. Kim olabilirdi ki? Benim sevgilim beni, "Beş yıl sonra görüşürüz." diyerek terk etmişti. Ama bildiğimiz gibi, gelen sevgilimdi. Bir alkol masasından kalktığı belli idi. Oturma odasına girip hiç şaşırmadığımızı görerek, "Ne o hiç şaşırmadınız." dedi. Kardeşim benden evvel cevap verdi. Biz senin geleceğini biliyorduk. Şaşırmış gibi baktı. Bir an havadan sudan bir sohbet başlattı. Konuşma seslerinden kızım uyanmıştı. Kızımın dersle ilgilenip ilgilenmediğini sordu. Ben, "iyi sayılır okuması gerekiyor." diye cevap verdim. Sevgilim, "Okuyacak, okumasın da, görelim bakalım." diyerek bana bakıyordu. Duymak istediğimi bildiği, bizi sahiplendiğini gösteren sözleri söylerken, herşeye rağmen, gözlerine minnet ve sevgiyle baktım. Konuyu değiştirerek tatilde borçlandığını söyledi. Ben paramın olmadığını, ama bir kaç gün içinde temin edebileceğimi söyleyerek onu teselli ettim. Kardeşim, bizi yalnız bırakmak için kızımı alarak odasına çekildi. Onlar gidince sevgilim yatmak istediğini söyledi. Yatak odasına giderken bana sarılmış konuşuyordu. "Ne olurdu kız? Sen de beni, diğer kadınların sevdiği gibi, aşık olarak sevse idin." Bu konuşması üzerine cevap verdim. "Seni seviyorum. Sana aşığım." ve ilave ettim. "Sen sevgi ile şehvet duygularını birbirine karıştırıyorsun." Bana inanmayan gözlerle, dudağını şüpheli bir şekilde bükerek baktı. Soyunmuş, yatağa uzanmıştık, ilk ve tek olarak, "Hadi!.. Beni uyar." dedi. Ben ise, sevişmek istemediğimi söyledim. Saçlarımı okşadı. Bana ilk ve son şevkat gösterisiydi bu hareketi. Geldiğine neden şaşırmadığımı sordu? Ben, geleceğini bildiğimi söyledim. "Sevgilim, sen keramet sahibi misin?" diye sordu. Bu defa ben, keramet sahibi olmadığımı, ama, üç kızkardeş olduğumuzu ve bugüne kadar gördüğümüz rüyaların mutlaka gerçekleştiğini, kendisine aşık olacağımı bile rüyamda gördüğümü, bu rüyayı gördüğüm zaman kendisi ile uzaktan, yakından ilgim olmadığını, "Hatta seni tanımıyordum bile." diyerek cevap verdim. Sevgilim, "Bunları bana neden daha önce söylemedin?.." diye sordu. Ben şimdiye kadar aramızda böyle bir konuşmanın geçmediğini,

bu nedenle bahsetmediğimi. Ama gördüğüm rüyaları o zaman anlattığım kişilerin olduğunu söyledim. Giyinip yatak odasından, oturma odasına geçtik. Sohbetimiz esnasında, "Ben artık güneşimi buldum. Yıldızım nihayet benim farkıma vardı." dediğimde. Bana teşekkür ederek, gitmek için müsaade istedi.

Ertesi gün sevgilime, istediği paranın bir kısmını yollamış, üzerini de birkaç gün içinde temin edeceğimi söylemiştim. Sevgilime bu ekstra çıkan paraları gönderirken zorlanıyordum. Kazandığım, harcadığımdan azdı. TV çekimlerine gittiğim için gerekli giysileri bile taksitle alıyordum. Bu arada, kardeşimle aramız bozulmaya başladı. Aramızdaki sürtüşmenin bir çok nedeni vardı. Bunlardan biri sevgilisiydi. Yeni taşındığımız eve de benim uyuduğum bir gece, yine ilçeden bir erkekle, tenbihim olmasına rağmen gelmesi, münakaşamıza sebep olmuştu. Ve bana kızarak, kardeşime benim hakkımda iğrenç yalanlara başvurarak iftira atmaya kadar getirmişti olayı. Güya ben ona geçmişte ilgili davranmıştım. Ama o bana müsaade etmemişti. Benim kendilerinin mutluluğumu kıskandığımı, çünkü benim böyle mutlu olmadığımı. Benim sevdiğim erkeğin beni sevmediğini. Onunsa kardeşimi deliler gibi sevdiğini, çekemediğimi söylemişti. Tabi bunların aslı yoktu. Kardeşim benim nasıl yaşadığımı biliyordu. Kendisinden evvel de sonra da. Beni kardeşimin gözünde küçültmek, kendini önemli göstermek için de, "Ablanı kimse yanına kabul etmiyordu. Biz polis camiası olarak aramıza aldık. Masamıza oturttuk. Kimseden çekinmedik. Tabi şimdi adam oldu. Bizi beğenmiyor." diyerek, bana paye verip ödüllendirdiklerini söylüyordu kardeşime. Bense bütün bu sözlere gülüyordum. Çünkü biliyordum. Payelendirerek verilen bu ödül karşılıklı çıkarlarıydı. Fakat kardeşimi ikna edemiyordum bir türlü. Yanımda çalışan kızlarla beni çekiştiriyor. Kendisinin, genç güzel bir kadın olduğunu, giysiye benden daha fazla ihtiyacı olduğunu, ama benim gözümün kimseyi görmediğini yalnız kendime giysi aldığımı, kendisinin giyecek bir şeyi olmadığını, paralarımı dostuma yedirdiğimi. Nefsimin kurbanı olduğumu, o kadar uyardığı halde sevdiğim adamdan vazgeçmediğimi söylüyordu. Kızlar da bana

söylüyorlardı bunları. Hatta içlerinden bazıları kardeşimin sözlerine inanarak, kardeşime acıyor, ona giysi hediye ediyorlardı. Ben de buna kızarak kardeşim ve giysi alan kızlara, benim, patron olarak kendilerinden bir hediye kabul etmediğimi (bayram ve anneler günü hariç), patronların kızları böyle kullanarak, kızlara giysi satan esnafa şantaj yapıp bedava hediye aldıklarını.Benim böyle şeylere tenezzül etmediğimi, kardeşimin büyük bir yanılgıya düştüğünü söylüyor, kardeşimi mahçup ederek doğruyu bulmasını istiyordum. Bu defa beni seven kızlar, "Anne, sen bize akıl veriyorsun. Ama sen babama para yediriyorsun. Bu nasıl iş?.." dediklerinde. Kızların çok iyi bildiği bir gerçeği söyleyerek, düşündükleri gibi olmadığını anlatmaya çalışıyordum. "Ben babanızla şehveti yaşamıyorum. Ama onun istediği parayı vermeye mecburum." diyordum. Bazıları benim orgazmı yaşamadığıma inanmıyor. Bazıları ise ne yapmak istediğimi anlamak istiyor. Fakat ben birşey söylemediğim için, bu işin içinden çıkamıyorlardı. Ama hepsinin ortak bir fikri vardı. Kardeşimin sevgilisi de dahil. Çünkü sık sık kardeşime, herkesin kafasının içindekileri çözdüm ama bu kadınınkileri, "Hayır." diyordu, beni kast ederek. Sevdiğim adamdan vazgeçmemi istiyorlardı. Ben kimseye mecbur değildim. Sevgilimle, bütün bu olanları ayrıntıları ile konuşuyorduk. Onun da fikri, kardeşimin beni kıskanıp sevdiğinden ayırmaktı. Ona göre kardeşim, büyük orospuydu. Bu sözüne itiraz ediyordum. "Benim kardeşim orospu değil!.." diyordum. Sevgilimse ısrarla aksini iddia ediyordu. Benim bir aptal olduğumu söylüyordu. "Ne biçim kadınsın? Bana senin verdiğinden daha az para veren kadınlar bile, Efendi, ben sana bu kadar para verdim. Yanımda bir saat daha fazla kalacaksın!..' diyorlar. Sen yüz milyonlarca para verip bu zevki bile tatmıyorsun. Sen aptal değil de nesin?.." Ben cevaben aptallığı sevdiğimi söylüyordum. Orgazm olmayışımı kardeşimin bilip bilmediğini soruyordu. Ben kardeşimin sevgilisi dahil, kızlarımın bile bildiğini söylüyordum. Soruyordu, "Peki, bunları söylerken utanmıyor musun?", "Hayır." diyordum. Gerçeklerden utanmam. Cevap vermiyordu. "O zaman beni arzuladığında çağır. Hemen gelirim." diyordu. Bense

böyle de sevebileceğimi söylüyordum. Israrlarından sabrımın taştığı bir gün, telefonda kendisine, "Ben senden, bize sahip olacak bir koca yaratmaya çalışıyorum. Sen ise, benden bir fahişe yaratmaya çalışıyorsun." dediğimde, "Ne münasabet." dedi "Ben seni bilmiyor muyum?", "Öyle ise beni dini nikahla, ikinci eşin olarak al. O zaman istediklerini yapabilirim." dedim. O, "Yapmayacağımı ne biliyorsun? Hele bir tapunu getir." diye cevapladı. Tapu dediği, ayrı yaşadığım eşimle olan nikahımdı. Benim bir yıl daha ona dönmemi beklemiş. Sonunda beni, boşamak için mahkemeye vermişti. Acaba doğru mu söylüyordu Sevgilim. "Karın bu duruma ne der." dediğimde, "Hiçbir şey söylemez. Beni başka erkeklerle karıştırıyorsun galiba." diye cevap veriyordu. Ama daha ileri tarihlerde yine bu konu üzerinde yaptığımız bir konuşmada dini nikahın yanlış olduğunu söylerken, "hangi kadın, İkinci bir eşe razı olur, kıskanmaz mı?" dediğinde, "Ben yaşlı ve çirkinim beni kıskanmaz" dediğimde. gülmüştü. Yine bir konuşmamızda, "Senin her gece yanımda olman için, bu nikahı istemediğimi, istersem senede bir gün gelebileceğimi biliyorsun, değil mi Sevgilim?" dediğimde. "Evet biliyorum?" demişti. Şimdi bu mahremiyetimizi okuduğun zaman yaptıkların ve kendini haklı çıkarmak için söylediğin yalan ve iftiralardan dolayı hicap duyacağını biliyorum. Ama sen böyle yanlış tefsir etmeseydin ben bu kitabı senden bahsetmeden de yazardım. Fakat yapmadığım şeylerin, yaptım gibi gösterilmesine de dayanamazdım. Bir gün sevgilimin beni tanıştırdığı bir galericinin yanına gitmiştim. Arabayı göstermek için, arasıra gidiyordum. Saygılı, efendi bir gençti galerici, tek mesleği de araba tamirciliği idi. Bu galeriyi çok ünlü bir vilayetin, yine ünlü bir genelev patronunun iki oğluna, ortaklaşa meslek öğrenmeleri için, açtığı, ucundan kenarından da bu meslek sahibi gencin faydalandığı bu galeride, hem patronun iki genç oğlunu, hem de babaları olan patronu tanımıştım. Benim de İzmir ve ilçesinde patron olduğumu öğrenince, ilgilenmiş ve birkaç soru sormuştu. Yanında dostu olan bayan da vardı. "İzmir'de patronluk zor." demişti. Bana bedava versen yapmam. Ben elindeki som altından yapılmış tespihten gözlerimi ayırıp, yü-

züne bakarak, "Herkes sizin gibi şanslı olmuyor." demiştim. Bu konuşmayı sevgilime anlatmıştım. Onu nasıl bulduğumu sorunca, "Diğer patronlardan hiçbir farkı yok. Kötü yönetimi zaten yanında çalışan kızların ağzında sakız olmuş. Tespihi anlatarak, parasıyla bir de gösteriş yapıyor." demiştim. Daha sonra bu çok zengin patron, tamircilikle geçinen genci galeriden çıkarmış. Oğullarına bu sanatı öğreten sanatkar gence, alacağı olan yüz milyonu da vermemişti. Ama bu patron, sevgilimin sempatisini kazanmıştı. Çünkü güçlüydü. Vali ile beraber olabiliyordu.

Bu anımın beni manen yaralayan tarafı ise, üzerinden bir yıl geçtikten sonra, sevgilim tarafından, her gecesi dolu, her gece kendini satan, sonra da şikayet eden bir kız arkadaşı gibi tasvir ederek, toplum içinde, riyakar bir şekilde beni, teşhir etmesi oldu. Toplum içinde beni aşağılayıp rencide etmek ve de inandırıcı olmak çok kolaydı. Çünkü benim aşağılayıcı bir kimliğim vardı. Günümüz Türkiyesinde politikacıların bile aşağılayarak, "Orospunun sözü doğru olmaz!.." dedikleri bir ülkede yaşıyorduk.

"Riyakarlık kötülüğün erdeme saygı gösterisidir..."

Bu konuyu daha önce tartışmıştık. Sevgilim, benim patron olduktan sonra, eşimden başka erkekle veya kadınla yatmadığıma inanmıyordu. Ben kendisine bana böyle teklifleri medeni bir şekilde, sözle her sınıftan insanın yaptığını ama benim bu teklifleri reddettiğimi söylediğimde şüpheyle karşılıyordu. Kimler yoktu ki, bu insanların içinde. Patronlar, serseriler, lezbiyenler, polisler, avukatlar (kocamın avukatı dahil). Ama bunu kocama söylediğimde, bana inanmamış, "Yalan söylüyorsun." demişti.

Meclisten, milletvekillerine kadar bir telefon sohbetimizde Sevgilim, "Aysel, bu konuda bir gün karşı karşıya kalırsak, elimi öper misin?" dediğinde (elini öpmem kendisine ne kazandıracaksa? Kazanacağı bir tek şey vardı. Belli bir süre içinde kimsenin bozamadığı, benim sıkı sıkıya tutunmaktan mutluluk duyduğum manevi değerlerimin, sadece kendisi tarafından bozulmuş olmasının

erkeklik egosunu tatminden başka ne kârı olabilirdi ki? Ama günümüzde böyle davranışlar erkeklik sayıldığına göre en azından teselli olabilir.) Kendisine, "Ben senin her zaman kocam olarak elini öptüm." diye cevap verdim. Böyle bir şey olursa yine öperim sevgilim. Sevgili dostum. Biz bu hayatı böyle yaşamadık mı?Böyle kalsa yine iyi ama sevilim o çok sevdiği, benimse kokuşmuş zihniyet diye tanımladığım elit tabaka içinde, aklı sıra beni rencide ederek aşağılamaya devam etmişti. Descartes'ten bir adaptasyonla, hiç hicap duymadan. Sanki kendisine, "Beni, görmeye alıştığın kadınlarla karıştıramazsın. Çünkü benim hiçbir erkekle böyle bir alışverişim olamaz." dediğimde. Beni gelişmemişlikle, alaturkalıkla suçlarken, "Bunlar bastırılmış duygular." demişti. Olsun, ben gelişmemiş, bastırılmış duygularımı seviyorum. Onlarla mutluyum. Senin dediğin gibi olmaya mecbur muyum? Ben sadece bana mecbur olurum. Aynı şeyleri bir daha yaşasak yine aynı şekilde davranırdım, hiç tereddüt etmeden. Bunu sana, ta o zaman söylemedim mi? Ben Descartes'i ondört yaşımda okudum. Ama hiç adaptasyondaki gibi yaşamadım, bu suç mu? Ya Sodomiye ne demeli. Hiç böyle yaşadık mı? Ama sende, bende her sevgilisi ile Sodomi yaşayıp, her son sevgilisine, "Sen ilksin sevgilim. Bir daha yapma. Sana olan saygımı yitiririm sonra." diyenleri de çok iyi biliyoruz. Daha fazlasını da biliyorsun. Hatırlıyorsun değil mi? Depresyona girip herkesten helallık aldığım günlerde. Oğullarımın beni İzmirde ziyaretime geldikleri günlerdi. Ben yeni yeni depresyondan çıkmış, kafamı toplamaya, meseleleri daha sağlıklı düşünmeye gayret ediyordum. Yine yapayalnız, tek başıma. "Bu enerjiyi nereden buluyorum." diyerek hayrete düşüyor, hemen Allaha sığınıp halime şükür ediyordum. Aklımı yitirmeden iyileşmemi yalnız Allaha borçluydum.

İşte bu günlerden birinde, sabah gittiğim ilçeden akşam eve döndüğümde, büyük oğlumla kız kardeşimi evde içki içerlerken bulmuştum. Küçük oğlum, ben iyileşince İstanbul'a geri dönmüştü. Büyük oğlum bir bahane ile benimle kavga çıkarıp üzerime yürüyerek, Allahıma küfretmiş ve bana, "Orospu." demişti. İşte ben de

bu nedenle oğluma hayatımla ilgili bir evlada belkide hiç böylesine söylenmemesi gereken acı sözler söyledim. Acı gerçeklerin her zaman varolduğunu, doğruların bulunması amacıyla dile getirilmesi gerektiğini buna beni mecbur ettiği için kendisine kalbimin kırıldığını söyleyerek, teysezinin kendisine söylediği sözlerin sadece kişisel çıkar gözetilerek söylenmiş sözler olduğunu, bunları, bir yıl evvel yazlık evde de söylediğimi hatırlatmış ve devam etmiştim: "Baban bana tecavüz ederek, Sodomiyi gerçekleştirdi. Sen beni böyle çalışıyor olarak da bulabilirdin. Çünkü genelev sokağında benden onyaş büyük, böyle çalışan anneler var. Haline şükretmelisin. Ayrılmamı istediğin sevgilime gelince. Eğer baban bu adam olsaydı. Ne sen bugün bu, ne de ben bugün bu olurduk. Onun için bir daha özel hayatıma karışma." dedim. İki gün sonra oğlum İstanbul'a dönerken elimi öpmek istemiş, öptürmemiştim. Bu, kırgınlığımdan değil, elimi öptürmeyi sevmediğimdendi. Genelevdeki kızlara da aynı davranıyordum. Bunları sana söylemiştim, sevgili dostum hatırlıyorsun değil mi? Bu konuyla ilgili birşey daha hatırlatmak istiyorum. Beni terkederken söylediğin "polis gibi geldim, adam gibi gidiyorum." Sözünden sonra sana İstanbuldan açtığım ilk telefonda, "Geleyim mi?" dediğinde, "Gelme." demiştim. "Seni görürsem dayanamam, ağlarım." Sen de, "Daha iyi ya, bu tatlı olur. Bu defa arkayı da verirsin." dediğinde ben, "Ne arkası, sana ön bile veremem artık." demedim mi, sevgili dostum. Bu sodomi olayını ve diğer yaşadığımız çirkinlikleri aşağıladığım zannedilmesin. Budala kafaların çağdaşlık dedikleri bu pisliklerin, her devirde, erkeklerin yarattığı feminist ve lezbiyenlerin erkeklerin bu tutumuyla çoğalması demektir.

Beni tanıdığın gibi görmek ve göstermek istediğin biçimde değil gerçekten anlasaydın, seninle aynı zevkleri paylaşan muhteşem hanımefendiler, sana, "Ay kaç defa yaptın. Allahını seversen." dediklerinde, "Ena, diyo, triyo," dediğin zaman, benim yerime de gülerdiniz. Bensiz gülmek eksik olurdu doğrusu. Çocukluğumda, babamın Kıbrıslı oluşu nedeni ile Rumca konuşulurdu zaman zaman. Babamın Rum arkadaşları ile çevremizde bulunan Rum ve Ermeni

komşularımız nedeni ile şanslı bir çocuk sayılırdım. Bu dilleri, bu sayede öğrenirdim. Babam rahmetli, "Bir lisan bir insandır." derdi. İyi ki de öğrenmişim. Yoksa sevgilimin bu sözlerine nasıl cevap verebilirdim. Ena ve diyonun sevgilime benim öğretim olduğunu, ileride anılarımda anlatacağım için buraya almadım ama Teseranın beni her zaman utandıracağını, çünkü burada sevdiğin adamın egosunu tatmin için nasıl yalan söylediğinin ve benim bu yalana aldanmak gibi bir ahmaklığımın utancıdır. Bu tesera yani üç, aslında bizim sayısını hatırlayamadığımız kadar çok cinsel ilişkide bulunmuş olduğumuzu hatırlatıyor. Öyle değil mi sevgili dostum? Fakat olsun. Hoş görmek lazım.

"Kırgın gönlünü sustur değer verdiğin dostundan olma."

Canımın çok sıkıldığı, daraldığım günler arabayla sahile dolaşmaya gittiğimde, uğrayıp bir iki esrarlı sigara içtiğim, bana geçmişte isteyerek veya istemeyerek zararı dokunmuş kişiler arasında, benim kırgınlıklarımı unuttuğum dostlarım vardı. Burada dikkatimi çeken bir şey olmuştu. Bu insanlar esrarı sadece içiyor, satmıyorlardı. Fakat benim bu gidişlerimde olmaması gereken şeyler olmaya başlamıştı. Bunu sohbetlerimiz arasında öğrenmiş ve bunun bizden kaynaklandığını anlamıştım. Şoförüm casusluk yapıyordu. Şoförümün sevgilime casus gibi çalışmasından çok üzülmüştüm. Çünkü ben sevgilimden bir şeyimi saklamamıştım. Şoförümün casusluk yaptığını bir tesadüf neticesi öğrenmiştim. Bir gün kendisine çok sıkıldığımı, İzmir çevresindeki ilçelerden birine gitmek istediğimi söylemiştim. Gittiğimiz ilçede beni bir sürpriz bekliyordu. Bunu henüz bilmiyordum. İlçeye geldiğimizde tanıdığım dostlarımı bulamamış, bir başka tanıdık kişiye misafir olmuştuk. Sohbet esnasında, benim patron olduğum ilçede çalışırken tanıdığım bir sanatçının bu ilçede sahneye çıktığını öğrenerek tanıdığımı söylemem, misafiri olduğum kişinin akşam davetine neden olmuştu ve ben de kabul etmiştim. Akşam tavernada hep beraber sohbet ediyorduk. Bir ara şoförümün, masamızda bulunan sanatçı hanı-

mın göğüslerinin benim yanımda çalıştırdığım kadınların yanında sönük kalacağını söylemesi, masada soğuk bir hava estirmişti. Yaptığı gaf ve terbiyesiz kabalığından ötürü şoförümü azarlamıştım. Bu hareketimden sonra özür dilemiş ve tuvalete gitmek için izin istemişti. Cep telefonum devamlı elindeydi. Bu sırada yola çıkışımı sevgilime haber vermiş olacak ki, başıma yolda geçireceğim o nahoş olay gelecekti. Masada bir süre daha sohbet ettik. Bu sohbet sırasında, sanatçı ile benim sevgilim ortak tanıdığımızdı. Sanatçı, benim sevgilim olduğunu bilmeden konuşuyordu, Sevgilim hakkında. Bizim ilçedeyken bu sanatçı hanıma kendisi ile beraber olmayı reddettiği için çalışma izni vermemişti sevgilim. Sevgilimden rica ederek bu kadına izni vermesini rica etmiştim ve sevgilim beni kırmayarak bu izni vermişti. Fakat daha önemli bir şey öğrenmiştim. Sevgilimle sanatçı arasındaki ilk sürtüşme çok eskiye dayanıyordu. İzmir'de de aynı olay olmuş, kendisini reddettiği için izin vermemişti. Şimdi ise bu ilçede çalışmadan önce, yine bilmeden gittiği bir başka ilçede sevgilimle karşılaşmış ve sevgilimin geçmişteki bu reddedilmeyi unutmayarak, bu sanatçı hanıma çalışma izni vermediğini öğrenmiştim. Bu sanatçı hanım da bunun üzerine daha önce çalıştığı bu ilçeye gelmişti. Bunları öğrenmem beni kahretmiş, utandırmıştı, sevgilim adına. Bu nedenle biraz fazla içmiştim. Dönüşte arabada teyp dinlerken bunları düşünüyordum ki polislerin yolu çevirdiğini, bize dur dediklerini, sekiz on kadar polisin, "Nereden geliyorsunuz?" sorusuna davetten demiştim. Bu arada şoförüm arabadan inmişti ve polislerden biriyle konuşuyordu. Her halde patron olduğumu söylemişti ki polis, "Pezevenk ha!.." diyerek hakaret etmişti. Benim o anki haleti ruhiyem içinde bana bunu söyleyen polise, "Pezevenk sensin!.." demem ve aynı anda bu polisin camı açıp, yüzüme yumruğunu indirmesi bir olmuştu. O an sanki bütün polisler sevgilimdi. Ben böyle görüyordum. Alkollü kafamla ve sevgilim hakkında duyduklarımla. Beni çekerek arabadan indirdiler. Terliklerim arabada kalmıştı. Yalınayak sürükleyerek, kendi arabalarına alıp, karakola getirdiler. Burada ince bir esrar araması yapıldı. Bu da dikkatimi çekenler arasın-

daydı. Bir saat feci şekilde aşağılandım ve dövüldüm. Sonradan amir olduğunu öğrendiğim kişi tarafından saçlarım yolunmuş, üstüm başım yırtılmıştı. Ağzımda bulunan tek takma protez diş kırılmış, yerlerde kaybolmuştu. Dişi sonra bulmuştum. Üzerimde ne varsa almışlar, boynumda asılı altın muhafaza içindeki, şeytan şerrinden koruyacağına inanarak taşıdığım muskayı bile, lehimini kırarak içini aramışlardı. Polisin çok sıkı bir şekilde, böyle ince arama dediğimiz esrar araması, sadece ihbarlarda olurdu. Peki öyleyse, bu adamlar neden esrar aramışlardı ki? Bütün gece bunları düşündüm. Taşların üzerinde uyukladığım saatlerde. Çünkü "Belki esrar alırız." diye yola çıkmadan önce şoförüme söylemiştim. Şimdi ise şoförüm esrar almadığımı, yanımızda esrar olmadığını biliyordu. Bir sezgi ile esrar almaktan son anda vaz geçmiştim.

Sabahleyin beni gece hastaheneye gönderip, aldıkları alkol raporuna ilave etmek için ifademi almak istediklerinde, kendilerine ifade vermeyeceğimi söyledim. Ne isterlerse yazabilirlerdi. Alkollü olduğum için rezalet çıkardığımı söylüyorlardı. Ama ben bunu kabul etmiyordum. Çünkü sarhoş değildim. Her söylediğim sözü, yaptığım her hareketi biliyordum. Şoförüme, sevgilimi aramasını söyledim. Sonra vazgeçerek aramamasını söyledim. Bu amirden davacı olacaktım. Şoförümün onlarla konuşarak benim patronluğumun yanısıra dernek başkanı olduğumu söylemesi, onların bana bakış açılarını değiştirmişti. İlçe müdürünün gelmesiyle durum değişti.Beni odasına çağıran müdürün yanına gidince, kıyafetime bakarak. "Bu ne vaziyet!.." dedi. Ben yalınayaktım. Saçlarımı düzeltmiştim ama üstüm başım yırtılmıştı. Beni polislerin, arabadan sürükleyerek indirdiklerini ve karakola böyle getirdiklerini, bu arada dövüldüğüm için dişimin kırıldığını söyleyerek, "Davacıyım." dedim. Müdür, terliklerimin arabadan getirilmesini istedi ve davacı olmanın çözüm olmayacağını, günümüzde yargısız infazların yapıldığını açık bir dille bana anlattı. Yani dövülmemin önemi yoktu. Ama amir mevkiine gelmiş bir insanın bu mevkiye kaç yıl sonra gelebildiğini düşünmemi önererek, şimdi amir beyin odasına giderek birbirimizden bu yanlış anlaşılma nedeni ile özür dilememizi

isterdi. Tam bu esnada çalan telefona baktığında, telefondaki kişinin, sevgilim olduğunu anladım, Müdürün konuşmasından. Buraya geliyordu. Ben hemen odadan çıkıp amirin odasına geçtim. Buradan bir an önce gitmek istiyordum. Sabaha kadar taşların üzerinde oturmuştum. Sabah çay demleyen bekçi bana da çay getirmişti. Herhalde acımıştı, insan olarak. Bunu gören bir polis çayı geri götürmesini söyledi. Bekçiye, "Kadın amirimizden de davacı sen çay veriyorsun." diyerek. Bekçiye bakarak, "Götür evladım, ben çay içmiyorum. Dokunuyor." diye cevap verdim. Köpek köpeği ısırmıyordu. Böyle bir durumda, polislerin hepsi birbirinin akrabasıydı. Zaten yaşamım boyunca bunun çeşitli örneklerini görmüştüm. Amirin odasında birbirimizden özür diledikten sonra çay içtik. Yaptığımız sohbet esnasında güney illerinden birinde doğduğunu, üç çocuk babası olduğunu öğrendim amirin. Gece ise çok asabı bozuk ama mecburi bir şekilde görev yaptığını. Bu nedenle biraz fevri davrandığını, benim de çenemin durmadığını bunun için hadisenin bu kadar büyüdüğünü söyledi. Asabını bozan hadiseyi anlattı. Bir sapık, oniki yaşındaki bir kız çocuğuna işkence yaparak tecavüz etmişti. Bu nedenle, sinirlerinin gergin olduğunu söylüyordu. İkna olmuştum, bu olayı dinleyince. Akşam benim de sinirlerim gergindi, Sevgilim nedeniyle. Amire benimde başka bir nedenle sinirlerimin gergin olduğunu, bir daha özür dileyerek söyledim. Artık bir an önce oradan ayrılmak istiyordum. Fakat amir bunu bilmiyor, işlemleri ağırdan alıyor. Bana öğle yemeğini beraber yememizi söylüyordu. Anlıyordum, bu bir dostluk pekiştirme daveti idi. Sonunda kabul ettim. Karakoldan ayrılacağım sırada sevgilimin şoförü yanıma geldi. Beni tesadüfen görmüş, "Hayrola abla. Burada ne arıyorsun?.." diye sordu. Ben, bir hadiseye karıştığımı söyleyerek, karakoldan ayrıldım. Çok şükür sevgilimi görmemiştim. Yemek yediğimiz yer ilçe çıkışında bir piknik lokantasıydı. Biz yemek yerken sevgilim lokantanın önünden geçerek gitti. Arabamı mutlaka görmüştü. Yemekten sonra amirle vedalaştık. Yemeğin parasını bütün ısrarıma rağmen verdirmedi. Eve geldiğim zaman olayı kardeşime anlattım. Sevgilime telefon açarak dün gece yaşadı-

ğım olayı başından sonuna kadar anlattım. Sevgilim sanatçı konusunu inkar ediyordu. "Bana mı inanıyorsun, yoksa bir ibneye mi?" diyordu. Bu hanım sanatçı, ameliyat olmuş bir erkekti. Benim patron olduğum ilçeye çalışmak için geldiğinde, Asayiş Bürosunda tesadüfen sorununa şahit olmuş, müdüre rica ederek yardımcı olmuştum. O zaman, Asayiş Bürosunda anlattığı bir gerçek, benim gözlerimin yaşarmasına sebep olmuş, beni ağlatmıştı. "Bana ibne diyorlar, aşağılıyorlar. Böyle demesinler diye ameliyatla kadın oldum, bu defa da dönme diye aşağılıyorlar" demişti. Şimdi sevgilim de aynı tabiri kullanıyordu. Ben, sevgilimin yalan söylediğini anlamıştım. O bana hakaretler yağdırıyordu. Benim karakoldan kurtulmak için rüşvet verdiğimi, sarhoş bir şekilde rezalet çıkardığımı söylüyordu. Ben itiraz ederek, bana iftira ettiğini, rüşvet vermediğimi söylüyordum. Arabamı görmüştü. Gelip beni orada dövecekti ama kendini tutmuştu. Bir de utanmadan amire yemek ısmarlamıştım, rüşvet olarak. Ben, hayır öyle olmadı diyerek kendimi savunuyordum. Kendisinin yüzünden bu olayın başıma geldiğini, yine aynı durumla karşılaşsam aynı duyguları yaşar, öyle davranırdım diye cevap veriyordum. Ama o süratle olayı benim aleyhime bir görüntüye sokmaya uğraşıyordu. Çabuk hırsız ev sahibini bastırır misali. Sonunda tartışmayı bitirmek için inanmış görünerek konuşmayı bitirdim. Fakat istifa etmesini önerdim. "Param mı var? Ver yirmi milyar, hemen istifa edeyim." dedi. İşte bu olay, şoförümün benim aleyhime sevgilime casusluk yaptığının göstergesiydi. Şimdi de bu olayın benzerini sahilde bana kendi içecekleri esrarlarından ikram eden bu insanları sevgilime söylüyordu ki şehire çok uzak olan bu yeri narkotik polis sık sık basıyordu. Bu baskınlar sonucu polislerden birinin gözü kör olmuştu. Evet, sevgili! Hiç yatmadığım dostlarım vardı, çeşitli il ve ilçeler içinde şoförümün gördüğü. Bana menfaatsiz esrar içiren, yemek yediren, az da olsa vardı bu dinazorlardan. Sevgilimden ayrıldıktan sonra bu yaptıklarından vazgeçmesini söylemiştim, telefonda. Kendisine benim, bana kötülük yapanlarla bile dost olduğumu, o insanlara zarar vermeye hakkı olmadığını, bir tarihte bana kötülüğü dokunan bu insana çok

kıymetli bir konuşan papağan hediye ettiğimi, istediğim şekilde davranmaya hakkım olduğunu söylemiştim. Sevgilim çok sinirlenmişti ve bir dahaki telefon görüşmemizde, şoförümü haksız yere benim yüzümden kırdığını söylemişti. Beni gerçekten aptal zannediyordu, demekki şoförümü sorguya çekmişti. Bazı bildiğim gerçekleri şoförümün bana söylediğini zannederek. Bunlardan biri de beni sevgilimin çingenelere benzettiği idi. Hayır sevgilim, ben bütün bu olanları sezgilerimle, bazılarını da rüyamda görerek biliyordum. Sen ister inan ister inanma, şoförüm benim ekmeğimi yerken sana çalışıyordu. Hiç merak etme! Bu papağanımı da sizlere anlatmak isterim. Şoförüme anlatmıştım. O da mutlaka sevgilime anlatmış olmalı ki, bana başka türlü iyilik yapamayan sevgilim bu insanlara zarar verirken, bana iyilik yaptığını zannederek teselli oluyordu. Ama daha çok günaha girdiğinin farkında olmayarak bunu yapıyordu. Yıllar önceydi. O zamanlar telekız olarak çalışıyordum. Müşterilerle sahildeki otellere gidiyorduk. Bazen bu otellerde, müşterilerimizle yatmamak için onları ekerek kaçıyorduk. İşte böyle bir geceydi. Ben ve bir kız arkadaşım beraber kaçmıştık. Burada önemli bir konuya değinmek isterim. Bu kız arkadaşım, B... Kız Yetiştirme yurdundan kaçmış ve orospu olmuştu. Tecavüze uğradığı yerdi bu yetiştirme yurdu. Hoş tecavüze uğramasaydı, mezun olsaydı ne olurdu. Mezun olanlar içinde de meslek sahibi edilmediği için orospu olan dolu kadın vardı. Neyse biz geriye dönelim. İki kadın ana asfalta çıkmış, bizi götürecek bir araç görmek ümidi ile hem yürüyor, hem konuşuyorduk. Sevinçliydik. Bu gecelik istemediğimiz erkeklerle yatmaktan kurtulduğumuz için. İşte tam bu esnada, gecenin karanlığını aydınlatan farların ışığında el kaldırdık. Duran araç bir minibüstü. İçinde şoförün haricinde bir kişi daha vardı. Biz, kurtulmuş olmanın sevinciyle duran araca bindik ve İzmir istikametine doğru yola çıktık. Yolda şoför ve arkadaşı bizi İzmir'e götürmek istemiyor, bizimle yatmak istiyorlardı. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştuk. Biz bu erkeklerle yatmak istemiyorduk. Onlara göre biz orospuyduk. Ne olurdu sanki onlarla beraber olsaydık kıyamet mi kopardı, bir yerimiz mi eksilirdi? İşi zorbalığa dökmüşlerdi.

Asfalttan köy yoluna saptık. Bir çare arıyordum ki aklıma şoförün nereli olduğu geldi ve sordum. Buca'lıydı yani sahildendi. Hemen aklıma gelen sahilin, korku ve saygı uyandıran tanıdığım bir sinemacının ismini vererek, onun dostu olduğunu söyledim. Durum değişmişti. Şoför şüpheli bir şekilde bana bakarak.. "Yarın bunu öğrenirim. Öyle değilse, nasıl olsa biz hancı siz yolcu yine karşılaşırız." dedi. Bizi binebileceğimiz arabaların yanına bıraktılar. Arkadaşım hay aklınla bin yaşa diyordu sevinçle. Ben de olanlara sevinmiştim. Yalan söyleyerek bir zorbalıktan kurtulmuştuk. Ama bu yalanı çok pahalıya ödeyecektim.O anda, bunu bilmiyordum. Birkaç gün sonra müşterimle gittiğim otelin sahibi müşteriyle işim bitince, "Gitme sana söyleyeceklerim var." deyince kaldım. Paramı almıştım. Otelcinin benimle ne işi olabilir? diye düşünüyordum. Telekızlar müşterilerini, genelde aynı otele götürürler. Müşteri götürdükleri için de, müşterinin otele ödediği otel ve yemek masrafından bir ondalık tabir edilen para, otelci tarafından telekızlara ödenir. İşte bu parayı da almıştım ve bekliyordum. Biraz sonra gelebilirsin, dedi otelci, otelin bir odasını bana göstererek. Odanın kapısı açıktı. İçerde bir kaç erkek vardı. Bunlardan birisi, benim geçen sene ismini vererek tecavüzden kurtulduğum kişi idi. Yalanım ortaya çıkmıştı demek. O geceki şoför bana söylediği gibi sözlerimi bu kişiye duyurmuştu. Ben korkmuyordum. İçerde bana sorulduğunda, tecavüze uğramamak için böyle yalan söylemek zorunda kaldığımı söyledim. Ama bu insanlar müsamaha göstermiyordu. Bu adını kullandığım kişi ile dost olurmam gerektiğini, kuralların böyle olduğunu, tehditvari bir şekilde söylüyorlardı. Şaşırmıştım, ama başka hiç bir çarem de yoktu. Kime şikayet edebilirdim ki? Çaresiz kabullenmiş göründüm ve bu kişiye daha sonra evime gelmesini söyledim. Üç arkadaş aynı evi paylaşıyorlardı. Benim haftada bir gün yanıma gelen bir sevgilim vardı. Ertesi gün kapıya gelen ve sevgilimi de tanıyan bu adama kapıyı açmadım. O, bir arkadaşını da yanına alarak kapının önündeki caddede, bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Arada bir telefon açarak, beni tehdit ediyordu. Korkuyordum. Polise telefon ederek durumu kısmen anlat-

tım. Adresi verdim. Silahları olan bu adamları şikayet ettim. Biraz sonra polis gelmiş, adamları kaçarlarken yakalamıştı. O zaman ekipler amiri olan polis, hadisenin nasıl olduğunu bana sordu. Hiç yalan söylemeden hayat kadını olduğumu, başıma gelen olayı size anlattığım gibi ayrıntıları ile anlattım. Polis yazdığı yazıyla adamların derhal tutuklanmasını sağlamıştı. Ama bana oteller arasında bir boykot başlamıştı. Müşterimle gittiğim hiçbir otel beni kabul etmiyor. "Boş yerimiz yok!.." diyerek almıyordu. Orospuydum ama aç kalmıştım.Geneleve girmekten başka çarem kalmamıştı. Boşanmak için açtığım mahkemem devam ediyordu. Ben boşanabilmek için çocuklarımdan feragat etmek zorunda kalmıştım. Çocuklarımı ruh hastası, sadist bir babanın eline bırakmak zorunda kalmıştım. Büyük oğlum beni istediği için, bu sadist babanın elinde yıllarca işkence yaşamıştı. Öyle işkenceler yaşamıştı ki, babasının ateşte kızdırdığı bıçakla dağladığı vücudundaki işkence izleri bugün bile durmakta.

İşte bu dedikoduyu yaparak, benim ve küçük oğlumun yıllarca çile çekmesine neden olan bu insanı, yıllar sonra sahilde, yapayalnız, bir kulübede yaşarken görünce şaşırmıştım. Ailesinden ayrı, bu kulübede yaşıyordu. Evli değildi. Benim gibi yaşlanmıştı. Selam verip kulübesinde oturmuş, yaptığı esrarlı sigarasından iki nefeste ben almış, bu eski günleri anmıştık. O günler için, "kanımızın kaynadığı, cahil günlerdi." diye cevap vermişti. Kulübesinin duvarındaki bir yazı, dikkatimi çekmişti. "Taş taşı laf taşıma." Kimbilir başına ne gelmişti de böyle olmuştu. Köpeği ve bir muhabbet kuşu vardı. Hayvanları sevdiğini görünce, ona benim papağanımı hediye vermeyi düşündüm. Bunu kendisine söylediğim zaman sevinçten gözleri parlamıştı. Bir daha geldiğim zaman getireceğim, demiştim. Bir daha gittiğimde unutmuştum. Bu sözümü bana hatırlattı. Kendisine bir daha söz verdim. Tabi biz bunları kulübenin içinde konuşurken şoförüm, dışarda bira içiyor oluyordu. Ben kendisine daha sonra söylüyordum. Papağanı bu insana hediye edeceğimi duyunca, "Abla papağanı bana ver. Bu adama verme." dedi. "Ben onu bakkal dükkanıma koyarım. Çocuklar eğlenirken para kazanı-

rım." Bu insana söz verdim. Bir gün sana da bir papağan hediye ederim, diye cevapladım. Bu yer, sonraki günlerde hep baskına uğradı. Ben zarar gelmesin diye ayağımı buradan kestim. Evet oğlum! O mertebeye erdiğin zaman, sana da bir papağan borcum var. Nasip olursa hediye ederim. Yalnız unutmaman gereken bir gerçek var. Ben, böyle bir papağanı hediye edebilecek mertebeye erebilmek için kırk yıl dünya denen şu alemde neler çektim.

Henüz genelevleri terketmemiştim. Gerek İzmir, gerekse ilçesi Bergama'ya arada bir gidiyordum. İzmir sokağındaki eve bu gidişlerimden birinde, daha önce görüntüsünden mesaj aldığım bir hanımefendi patrondan bu defa da sözlü mesaj almıştım. Çok zengindi bu hanımefendi patron. Bir okul yaptırmaya kalkmıştı ve adını vermek isteyince kimse bu okula bu hanımın adının verilmesini istemediğinden, bu teşebbüs yarım kalmış ve günlerce basını meşgul etmişti. Ben yine böyle şeyleri neden yapmadığını sorduğumda, kızım var demişti. Onu düşünmem lazım. Patron olduğum bilinmemeli, kızımın geleceği açısından diyerek bana yalan söylemişti. Çünkü hiç çocuğu yoktu bu hanımefendinin ama evlatlık olarak büyüttüğü ve okuttuğu bir kızı vardı, yüksek rütbeli kişilere peşkeş çektiği. İşte bu hanımefendiyle ikinci sohbetimizde, bu kızını örnek göstererek bana bir hikaye anlatmıştı, mesaj olarak. Hikayesinde; eve gelen bir misafiri önüne çıkan hizmetçiyi, hanımefendinin kızı zannederek kıyafetini beğenmediğini belirten bir tavırla sükutu hayale uğradığını belirtmişti. Ama biraz sonra kızı hazırlanmış salona girince misafirin gözleri parlamıştı, memnuniyetinden. Bu hikayeyi anlattıktan sonra beni çok eskiden tanığıdı bir arkadaşına benzettiğini söylediğinde, hikayenin sonunu merak ettiğim için sormuştum, "Şimdi nerede bu arkadaşın?" "İstanbul'da" diye cevap vermişti. Ben, ne iş yaptığını sormuştum. Bu defa, vekillik yapıyor dedi. Ben tekrar sordum, "akıllı bir kadın mıydı?" "Hayır," diye cevap verdi, "akıllı olsaydı patronken vekil olur muydu?" Doğru söylüyordu. Doğru söze ne denirdi ki? Ben de cevap vermedim. Onu yolcu etmek için sokağın karşısına kadar refakat ettiğimde, sokağın başında bulunan ve doğulu patronlar tara-

fından çalıştırılan küçük bir kafeterya şeklinde olan büfede çay içmek istediğinde, yine ona nezaketen refakat ettim. Büfenin sahibi patron yanımıza gelmişti. Bana tanıyıp tanımadığımı sordu. Ben, tanıştığımı söyledim. "Oğlum dediğim diğer meslektaşlarım tanıştırmıştı. Bu da oğlumdu." Bu defa kendisinin tanıştırdığını söyledi. "Bundan sonraki ilişkileriniz daha farklı olur" diyerek. Ne kadar cahilce sözlerdi bunlar. Ben bu insanlarla daha farklı ilişkiler kurmak isteseydim kuramaz mıydım? Tavassuta ne gerek vardı ki? Ama cevap vermedim. Fikirler başka başkaydı. Bana telefon numarası vererek evine davet etti, rakı içmek için. Ama gitmek kısmet olmadı. Eğer bu kitabı okuması nasip olursa bu anıyı hatırlayacaktır.

Bu mesajları aldığımı sevgilime söylemiyordum. Sadece düşüncelerimde analiz ediyordum. Acılarımı kardeşimle paylaşıyordum. Sevgilisiyle kardeşimin ortak görüşü, Sevgilimin beni kullandığıydı. Ama ben bu düşüncede değildim. Sevgilim beni hiç bir şekilde kötü emelleri doğrultusunda kullanamıştı. Ben, mantığımın kabul etmediği bir şeyi asla yapmazdım. Sevgilimin birtek çıkarı vardı. Benim ona olan sevgim ve maddi çıkar.Bunu da sevgilimle konuşmuştuk. "Sen herkese para yardımı yapıyorsun. Hiç olmazsa değeri olan kişilere bunu yap. Bak devlet benim gibi adamları nerelerde harcıyor." dediğinde kendisine, hak vermiştim. Bu olay başıma gelmişti. Artık bunu sürdürmek zorundaydım. Ama bana yakışan bir şekilde. Onun başka kadınlarla olan ilişkilerini de, her seven kadın gibi kıskanıyordum Ama bu çok doğaldı. Ben yaşlı ve çirkindim. Etraf güzel kadınlarla doluydu. Bu ilişkiden rahatsız olup rahat davranan sevgilimdi. Ben değil. Evet karı koca hayatı yaşayan kişiler arasında seks, olması gereken bir unsurdu. Ama sevgilimi böylesine severken bir kaza neticesi erkekliğini yitirse, ondan ayrılır mıydım? Hayır ayrılmazdım. Onun bana Allah tarafından gönderildiğine kesin olarak inanıyordum. Çünkü sadece Allah seçerdi. Demek ki seçilmiş insanlardık. Kendime bakınca kardeşim gibi güzel bir kadın olmayışıma üzülüyordum. Ama Allah böyle istedi Allahın dediği olur diye düşünüyordum.Beni neden

seçtirmişti, Allah? Bunun bir nedeni olmalıydı. Ama ben birlikteliğin sevgi üzerine kurulursa mükemmel olacağına inanıyordum. Benimkisi tek taraflı bir sevgiydi. Sevgilim beni sevmiyordu. Bana saygı duyuyordu. Bunu biliyordum. Ama ben, beni seveceğine inanıyordum. İnsanın vücudu, yüzü çirkin olabilirdi. Ama iç güzelliği önemli değil miydi? Asıl olan, insanı insan yapan değerler değil miydi?

Kardeşimin sevgilisiyle tartıştım ve bir daha bize gelmemesini söyledim. Kardeşimi arzuladığı zaman dışarda bir otel kullanmasını söyledim. Buna sebep kızımın odada bulunduğu birgün sevgilisiyle aynı yatakta yatmasıydı.Fakat kardeşim, benim uyumamı bekleyip sevgilisini sabaha karşı gizlice eve alıyordu. Bunu daha sonra bir tartışma esnasında söylemişti. Sevgilimin kardeşimi, "Büyük orospu. Benim için bir iki sefer yatacağım bir kadın." diyerek aşağılaması beni sevindirse de düşündürüyordu. Kardeşimi inceliyordum ister istemez. Sevgilimin, bugüne kadar yaptığı olumlu olumsuz her hareketini bana söylemişti. Kendisini veda ederken kardeş gibi öpmüştü. Kardeşim bunu hissederek bana, "Abla, bu adam nihayet hidayete erdi herhalde. İlk defa, beni kardeşi gibi öptü." diyerek, duygularını dile getirmişti. Sevgilisiyle benim hakkımda konuştukları zaman, "Ne olurdu sevgilisi de onu sevseydi? Bizim mutlu olduğumuz gibi mutlu olsaydı." dediklerini bana anlatıyordu. Her defasında sevgilim, kardeşimi taciz ediyordu. Ben, "Bana sadece bu dört duvar arasında saygı duy lütfen. Tahrik edici konuşma." dediğimde, Sevgilim, "Ne yapayım. Benim tarzım bu. Senin kardeşin kanmasın." diye cevap veriyordu. Kardeşim uyuyorken, onu seyredip ne kadar güzel olduğuna bakıp kıskandığımı hissetmem, beni üzüyordu. Kıskançlık çok kötü bir şeydi. Cahil bir insan olsaydım, kardeşimi kıskançlıktan öldürebilirdim. Günümüzde böyle cinayetler işlenmiyor muydu? Sürekli okuyordum, kendimi meşgul etmek için. Çok asabi olmuştum. Zaten yaptığım işin etkisiyle asabi mizaçlı biriydim. Ama bu daha da fazlalaştı. Son günlerde evde de çok sinirli gergin bir havada idim, en küçük bir hatayı kabul etmekte zorlanıyordum.

Bu arada şoförümü, dostu olmayan bir kıza ısrarla dostluk teklif ettiği için kovdum. Araya, çok iyi görüştüğü sevgilimi sokmuştu. Barışmak ve kadını dost tutmak için. Bu meseleyi görüşmek için evde, şoförüm ve sevgilimle yanımda çalışan kadın, beraberce konuşacaktık.Kızımı ve kardeşimi şoförün evine, misafirliğe gönderdim. Akşam hep beraber oturma odasında bu meseleyi tartışıyorduk.Ben şoförümü terbiyesizlikle suçluyordum. Kız, onu sevmiyor ve istemiyordu. Şoförüm aksini söyleyerek, "Kızın kendisini istediğini ama benim korkumdan hayır dediğini" söylüyordu. Kıza sorduk. Kız cevabında, "Hayır." diyordu. "Ben annemden korkmuyorum. Bu adamı sevsem, onunla birlikte olurum. Ben çalışıyorum, benim gibi bir kadını dost tutan, parası için tutar. Ben bu şartlarda, para kazanıp, neden bu adama yedireyim?" Konunun kapanmış olması gerekirken, şoförüm ısrar ederek, hala inat ediyordu. "Anahtarları bırak ve defol." dedim. Sevgilim "İşte kalsın." diyerek mani oldu. Onu kırmamıştım. Ona henüz ihtiyacı bitmemişti. Bunu çabuk öğrenecektim. Sevgilimin şoförüme söylediği birkaç sözü şoförümün kardeşime söylemesi, bir de, "Sakın ablana söyleme. Yoksa sana bir daha birşey söylemem." demesi, Sevgilimin bu defa başka taktik kullanmasıydı. Kardeşim bana bunları söylediğinde ilk anladığım buydu. Çünkü kardeşimi tahrik ediyordu, söylediği sözlerle. Bu sözlerin içinde kendisine altın bir silah hediye etmem de vardı. Çirkin bir vücudum olduğu için, benimle yatağa girmek istemiyordu. Bana acıyordu. Şoförüm böyle demişti kardeşime. Düşündüğümde bunların, benim daha önceden bildiğim şeylerden başka birşey olmadığıydı.

"İşte bunu bildiğim için, orgazmı yaşamıyorum." dedim kardeşime. Çünkü o, "Böyle yaparım." diyerek bana geldi. Amacı buydu. Sonra seni gördü. Güzel olduğun için seni istedi. Sana kendisini ispatlayacaktı. Fahişeler, dost tutarlar. Hiç kimseyi düşünmezler. Sadece kendi zevklerinin esiri olmuşlardır. Zevk için erkeklere para yedirirler. Yıllardır, "Bu kadınlar böyle" diyerek aşağıladılar, sömürdüler. Hayır, fahişeler bunu zevk için değil, sevdikleri için yapıyorlar. Bu adam senin benden korktuğun için, ona gitmediğini

söylüyor. Büyük orospu demesinin, bir sebebi olmalı. Acaba nerede hata yaptın? Ona gizli bir işaret mi verdin? Yoksa kendi kendine gelin güvey olmadı bu adam. Ama dürüst davransaydı, belki bu isteği yerine gelirdi. Kardeşimse "bana mı danıştı? Abla, ben onu istemiyorum. Şerefsiz, iğrenç bir erkek. Onu nasıl seviyorsun sana hayret ediyordum?"diye cevaplıyordu. "Böyle bir erkekle bir gün yaşayamam ben."diyordu. Sevgilime, konuşmalarımızın bir bölümünü anlatmıştım. Akşam yemekte bizde olacağını söyledi. Kardeşimle konuşmak istiyordu. Geç kaldığı için biz onu beklemedik. Yemek yedik, içki içiyorduk. Geldiğinde biraz alkol almıştı. Ona servis yaptım, sohbete başladık. Şoförüm kızlardan birisini dışarıya götürmüştü. Aileden olan bu kız, yanımda kalıyordu. Biraz sonra gelecekler ve kardeşim de onlarla gezecekti. Sohbetten sonra sevgilim ona hediye ettiğimi söylediği, altın kaplama silahı masaya koymuştu. Kardeşim merakla aldı, baktı, güzel olduğunu söyledi. Sevgilim, kardeşimin ne güzel rakı içtiğini söylüyordu, kardeşime, aleni yaptığı kompliman arasında. Biraz sonra, işi daha da ilerleterek kendisine, "Sevgilim..." demesini istedi.Tabancayı işaret ederek, "Hadi!.. Hadi!.." diyorum. Sevgilim de bana! "Çekinme. Nasıl istersen, öyle hitap edebilirsin." Ben onun bu saygısız ve terbiyesiz davranışını büyük bir sabırla gözlemekteydim.

"Çok söyleşide bulundum. Kiminde insan vardı. Saygı yoktu. Haya yoktu. Kiminde saygı vardı. Haya vardı. İnsan yoktu."

Kardeşim, "ben sana neden sevgilim diyeyim ki? Sevgilime, sevgilim, derim." diye cevap verdi. Utanmıştı herhalde. Bu defa da terbiyesizce, "Bir daha bana, ayrıl demesin. Böyle söylerse, iki bacağını da kardeşinin bir tarafına sokacağım," dedi ve ilave etti. "Ablanın bana, daha borcu bitmedi. Bir yıl önce, benden yüzelli milyon almıştı. Dolara vuralım. Daha ikibuçuk milyar alacağım var." Kardeşim bana dönerek, "Doğru mu söylüyor?" dediğinde. Ben acı acı gülümseyerek. "Doğru söylüyor." dedim. Bu aptal soruya başka ne diyebilirdim ki? Kaç defa kardeşime, bu paraların verilmesi gerektiğini ve bunun ihnak-ı hak olduğunu anlatmıştım.

Ama anlamıyordu, sadece kendi çıkarını düşündüğü için. Şoförüm ve kızımın gelmesiyle bu acı sohbetten kurtulmuştum. Vakıa sevgilim, kardeşime kur yaparken, konuyu değiştirmek için, işyerini telefonla arayarak meşgul olmuştum. Ama sevilim kur yapmaya devam etmişti. Şoförümün gelmesiyle kardeşimin, kaçarak gezmeye gitmesi, sevgilimi kahretmişti. Yüzünden belli oluyordu. Ama gitmek için arabayı beklemek zorundaydı. Ben kendisine saygısızlık etmemek için bir şey söylemiyordum. O, kardeşim hakkında atıp tutuyordu. Bir saat sonra arabanın gelmesiyle gitti. İşte böyle terbiyesizliklerine sadece telefonda cevap verebiliyordum. Ertesi gün telefonda kendisine, "Zavallı" demiştim. Çünkü zavallıydı. Cinsel organı para etmiyordu. Bunu kendisine, "Organın bende para etmez. İnsanlığın eder." diyerek, zavallılığını böyle de hatırlattığım oldu. Kendisi sevgisini nasıl paraya sattı ise kardeşim de onu, paraya satmıştı. Eğer paradan çok, onu sevseydi giderdi. Ama ben, bana teklif edilen bütün paraları, kocamın gelecek vaadeden malını bile reddederek onu seçmeye, hem de tek taraflı devam etmiş ve edecektim. Sevgi, gerçek sevgi paraya değişilir miydi?

İstanbuldan gazetecilik ve TV spikerliği yapan bir eşcinsel bize gelecekti. Mektupla tanışmıştık. Onun gelmesi ile evdeki gergin hava kısmen dağılmıştı. Bunu sevgilime söylediğimde, tanışmak için geleceğini söyledi. Bu gazeteciyi bir hafta ağırladım. Sevgilim bize geldiğinde yanında bir arkadaşını getirmişti. Misafir gazetecinin dışarıya kardeşimle çıkmasını fırsat bilerek, yanında getirdiği kişiye gazeteciyi sorarak, "Nasıl beraber olur musun?" diye sordu. Arkadaşı, "Hayır. Bunu ne yapayım? Dışarda bir sürü manken var. Onlardan biriyle beraber olurum." diye cevap verdi. Bu söz üzerine, yanımda oturan sevgilim, eliyle dizime vurarak, her söylediği aşağılama sözleriyle, yüreğime vurduğu hançerlerden birini daha vurdu. "Aptal, diyorum. İnanmıyor." diyerek, beni kullandığını söylemek istiyordu. Ben cevap verdim. "Aptallığımı seviyorum." Susma sırası ondaydı. Aramızdaki cinsel ilişkiyi arkadaşının bilmesini istiyordu.

Apartman girişine atılan kağıtları okurken, bize faydalı olabilecek bir meşguliyet bulmuştum. Emekli bir İngilizce hocası yazıp

fotokopiyle çoğalttığı yazıda, evlere ders vereceğini yazmış, telefon numarası vermişti. Kardeşime, "bu hocayı çağıralım, bize İngilizce öğretsin. Hem çocuk için de iyi olur." dediğimde kardeşim de sevinmişti. Hemen numarayı aradık. Çıkan bayan, numaramızı bırakmamızı söyledi. Hoca gelince bizi arayacaktı ve aradı. Adres aldı. Akşam görüşmeye gelecekti. Akşamı iple çektik diyebilirim. Bir değişikliğe o kadar ihtiyacım vardı ki. Akşam elinde bir demet mevsim çiçeği ile sevimli ve kibar, yaşlı bir erkek geldi. Gelen hoca, hayli yaşlıydı. Yetmiş, yetmiş beş yaşlarında. Böyle oluşu benim daha da işime geliyordu, çevre açısından. Konuşup anlaştık. Haftanın üç günü gelecekti. Bize gerekli olan defter kitap listesini verdi. Ben, dürüst davranarak işimi sorduğunda doğrusunu söyledim. Patronluğuma, dernek başkanlığımı da ilave ederek. "Olabilir." dedi. Günümüzde bu da bir iş. Sevinmiştim kabul görmekten. Ama, bu sevincim kısa sürecekti . Diğer sevinçlerim gibi. Ertesi gün gelen telefondaki bayan sesi, hocanın söylediği kitapları, almamamız doğrultusunda idi. Ben anlamıştım. Bir şeyler söyleyerek, telefonu kapadım. Demek hoca yüzüme söyleyememiş, telefonla söylemişti,toplumdan dışlandığımı. Bu olayı sevgilime söylemedim. Ama telefonda, "Beni iste. Hemen zıplar, gelirim." dediğinde. "Sen ingilizce biliyorsun. Bana öğretsene," dedim. O, bunun için okula git, bu benim işim değil." demişti. Neydi bu adamın işi? Polis müdürüydü, Polis değildi, dıştan ve içten bakınca, erkek değildi, babaydı. Baba değildi, kocaydı, karı değildi. Bir türlü düzene sokamamıştım. Ne sevdiği belliydi ne sevmediği.

"Koca gördüm, genç gönüllü. Genç gördüm, koca gönüllü. Er gördüm, avrat gönüllü, Avrat gördüm, er gönüllü. Yine dost bulamadım."

Bir Jülide peydahlamıştı anlatıyordu. Bu kadın benim yaşlarımdaydı. Zengindi ve sevgilimi seviyordu. Ben, "Neden almıyorsun. Öyle ise." dediğimde, "Uğraşamam.Onun saçıyla uğraş, giysisiyle uğraş. Hazır bir sürü kadın var." Benimle uğraşmayı bile, gereksiz

buluyordu. Ne diyebilirdim ki? Ama gelmekten vaz geçmiyordu. "Benimle yatma hiç olmazsa." dediğimde. "Sahiplenme duygum körelir." diyordu. "Bana, Yamuğun yok." diyordu. Bütün bu yoğun duygusal trafik içinde, bunalmıştım ki İstanbul sendika binasında yaptığımız basın toplantısında tanıştığımız bir gazeteci röportaj için geleceğini haber verdi. Kabul ettim. Gazeteci röportaj bittiğinde, bekar olduğunu kardeşime evlenmek için talip olduğunu söyledi. Bu bizi hem şaşırtmış, hem de sevindirmişti. Kardeşimin duygularını bilmiyordum. Ama ben onun adına çok sevinmiştim. O akşam birbirlerini daha iyi tanımak için, dışarda yemek yiyecek ve bir otelde kalacaklardı. Ben kardeşime; dul olduğunu, kızımı yanında götürerek, otelde ayrı odada, kızımla yatmasını önerdim. Ve ikaz ettim. Erkekler ve benim konumum belliydi. Herkes bizden istifade etmeyi düşünüyordu. Sahipsiz ve yapayalnızdık. Art niyetli bir sürü insancıklar arasında. Ertesi gün geldiklerinde. Kardeşime onu nasıl bulduğunu sorduğumda, "Fena değil" diye cevap vermişti. Ertesi gün gidecekti gazeteci, bu akşamda onu evde yatıracaktık. Odanın birisini ona hazırladık. Sabah gazeteciyi yolcu ettik. Sık sık telefon açacaktı. Bir kaç ay içinde evleneceklerdi. Ben yazı yazmaya karar verdiğim için bana bu konuda yardımcı olacaktı. Gece onunla yattığını söylediğinde, sevgilimin bana kardeşim hakkında söyledikleri geldi aklıma. Bunu neden yaptığını sordum. "Ne bileyim." dedi. Canım yatmak istedi. Daha sonra da beni suçladı. "Sen baskı yaptın. Sevgilim konusunda. Bende bu yüzden onunla yatmak zorunda kaldım." diyerek. Yattığından benim haberim bile yoktu. Üstelik tenbih etmiştim, kız kardeşime. Yaptığımı söylediği baskı ise, sevgilimin onu istediği ve kardeşimin de onu istediği doğultusundaydı.

Ben uzun uzun düşünmüş, kendimi birbirini seven iki insanın arasında kara çalı gibi hissettiğimden kardeşime, sevgilimi teklif etmiştim. "Seviyorsan git."diyerek, ama kardeşim reddetmişti. Bütün bu olanlardan sevgilimin haberi vardı. "Peki şimdi ne olacak?" dedim. Sevgiline, bunu söyleyecek misin? O, benimle evlenmek isteyen biri var diye, haber vereceğini söyledi ve gerçekten de ha-

ber verdi. "Ya beni al. Ya da ben evleneceğim." diyerek. Ama sevgilisi, evlenirse öldüreceğini söyleyerek onu tehdit ediyordu. Ben eğer gerçekten evlenmek istiyorsan sana hiçbir şey yapamaz korkma, diye cesaret veriyordum. Kardeşime, "Sevgilinle metres olarak yaşamaktansa, onurlu ve namuslu bir kadın gibi, anlaşabileceğin bir erkekle evlen" diyordum. Bu konuyu sevgilime de bize geldiğinde açmıştım. Sevgilim de doğru düşündüğümü söyledi. Evlenme fikrime katılmıştı ilk defa insanca düşünerek. Kardeşimin gazeteciyle yatmasının benim sevgilim hakkında baskı yapmamla ne alakası vardı. Bu teklifimi kardeşim reddetmişti. O halde bir sevgilisi varken, bir başka erkekle yatmasının yegane sebebi sevgilisiyle gazeteciyi kıyaslamasıydı. Kardeşim seks istiyordu. Bunu anlamak için de gazetesiyle yatmıştı. Çünkü sevgilisini eve sokmuyordum. Sevgilim bize daha sık geliyordu. Yine oturma odasında üçümüz oturuyorduk ki, kardeşimin sevgilisi telefonla aradı. Telefonda bana, kardeşimin kendisinden silah istediğini söyledi. Karşımda oturan sevgilim kiminle konuştuğunu anlamış, bana işaretle, "Burada olduğumu söyleme." diyordu. Ben, "Kardeşim silahı ne yapacakmış ki!" diye sorduğumda, "ne bileyim? Korkuyormuş, kendisine sor." dedi. Telefonu kapattıktan sonra, sevgilim beni kardeşime göstererek, "aptal, aptal bu," dedi. Kardeşim sevgilime kaşlarını çatmış. Çok kötü bakıyordu. Çünkü aptal olmadığımı ama çok sabırlı olduğumu, kendisine de sabır telkin ettiğimi biliyordu. Şoförümle gönderdiği haberlerden biri de kafamın içindekileri bilmek istediği idi. Ama ben ne kendisine ne de sevgilisine söyleyebilir düşüncesi ile kardeşime bile söyleyemiyordum, bu adamı üzerime devletin gönderdiğini. Sevgilime göre bir veya iki yıl yaşadığım bu şansımı burada kullanmak istemeyişimi enayilik olarak gördüğü aşk hikayesinin sonundaydık. Onun düşünde gördüğü başkaydı, benim gördüğüm gerçeklerse daha başkaydı. Artık beni negatif etkileyecek kabalık ve terbiyesizlik olarak ne varsa yapıyordu. Konuşmak isteğimi reddediyordu. Her fırsatta bana, sadece, seks verebileceğini söylüyordu. Ben de her zamanki gibi kendisini reddediyordum. Yine evde olduğu bır gün Show TV'nin A takımı adına

arayan ilgilisiyle kısa sohbetimde karşımda oturmuş, "Para iste" diye işaret ediyordu. Kardeşim de yanımdaydı. O güne kadar hiçbir TV kanalından para istememiştim, tüm önerilere rağmen. Bu defa onu dinledim ama kendime göre. Telefon eden kişiye ropörtaj yapabilmem için, derneğime bağışta bulunmalarını istedim. Onlar beni meşhur edeceklerini söylediler. Ben meşhur olmak istemediğimi söyleyince de "Savaş Ay'a soralım" dediler. Biraz sonra derneğim adına istediğim parayı reddettiğini, Savaş Ay'ın kabul etmediğini, bizim sorunlarımızı ekrana getirerek, yardımcı olmak istediklerini söyleyen görevliye, "Ben kendim için para istemedim." Derneğim için, "Bağış yapın." dediğimi tekrarladım. Cevap hayırdı, sayın Savaş Ay hatırlayacaktır. Telefonu kapattığımda, "Abi kurnaz." diyordu, sevgilim. Şükran Ay'ın oğlu, on milyar götürür, para kaptırmaz. Ama her geldiğinde olduğu gibi kardeşimi tahrik ederek. Tabiri caizse ona asılıyordu. Laf arasında kendisinin sabırlı olduğunu, bekleyeceğini söyledi. Kardeşim de cevaben, "çok beklersin." diyordu. Ama zavallı sevgilim utanmıyor, bıkmıyordu. Birgün yine, "Bana ne olur ah etme." dediğinde şaşırmıştım. İlk defa böyle bir şey söylüyordu. Daha sonra kızının, kulaklarından ve boğazından ameliyat olacağını söyledi. Böyle bir ah etmemiştim. Sadece, "ben gibi değil, çeyreği kadar yan." diye ah etmiştim. Bunu da ilerde anlatacağım anılarımda kendisine yazacağım mektupta söyleyecektim.Tahammülüm kalmamıştı artık. Bir gece kendisine ayrılmak istediği söyledim. Sitemli bir şekilde, "demek para konusunda sana güvenseydim yarıyolda kalırdım." diyerek, benim çok iyi tanıdığı merhamet duygularıma hitap ediyordu. Pragmatik sözlerle, "Ben medeni insanım." dedi. "Ama sen benimle konuşmadan yapamazsın." Ben, yapmaya çalışacağımı söyledim, gitti. On gün onu hiç aramadım. Ama o her gün ona telefon açtığım saatlerde, bana hatırlatmak için sessiz telefon açıyordu. Bu telefonları sıklaştırmış, gece ve gündüz haline getirmişti. Böyle bir insanı kimse evine sokmazdı. Ama ben ongün tahammül edebilmiştim, onun bu zalimce oyununa. Telefon ederek onu çağırdım. Bir şans daha vermek için, "hangi şans olursa olsun." diyerek. Tekrar gelmişti. Ben

tutumumu değiştirmiyordum. Ama o da değiştirmiyordu. Ona ikinci kez, "Ne sen bu makama layıksın, ne de bu makam sana," dediğimde yine cevap vermemişti. Kızkardeşim kahvelerimizi veriyor, artık yanımızda bile oturmuyordu. Ben, kızlar ve işimi tasfiye etmek istiyordum. Kızlara kısa sürede borçlarını ödemelerini, evi kapatmak istediğimi söyledim. Bir tanesi borcunu bitirdi. Birininki duruyordu. Borcunuzu bitirin demekteki gayem, genelevde yıllarca boçlu olarak esir gibi çalışmaktan onları kurtarmaktı. Ben batmıştım ama çok iyi bildiğim bir gerçek uğrunda kaybetmiştim.

İdealimdi bu. Hem zaten, mal açısından bir servet sahibi de değildim. Ama manevi değerlerimi çok acı çekmeme rağmen yitirmemiştim.Bu nedenle mutluydum. Sevgilim, "Sen zevk almazsan alma. Ben alıyorum ya!" diyordu. Ama kendini kandırıyordu. Haksız aldığı paralar için sıkıldığı belliydi. Eşinin, "Ah alıyorsun. Sana bir şey olmuyor. Biz senin yüzünden çekiyoruz." dediğini söylüyordu. Çocuğunun kulağına doktorlar teşhis koyamıyorlardı. "Ben bu paraları alırken, senin bekçiliğini yapıyorum." demişti. Ben de, "Burası benim evim, genelev değil, randevuevi değil. Benim neyimi bekliyorsun?" demiştim. Bu defada "biz de sizler için ölüyoruz." diye cevap vermişti. Ben cevap vermemiştim. Çünkü polis bizim için ölmüyordu. Kendi yarattıkları hiyerarşi içinde ölüyorlardı. Çileyi biz çekiyorduk. Bu ilişkiyi süründürmenin anlamı yoktu. Gelmemesini söyledim. Ertesi gün de bir ağır depresyon geçirmiştim. Bu halim bir kaç ay sürdü. Kardeşim sevgilisiyle bu arada barıştı. Hiçbir şey yemiyordum. Hayaller görmeye başlamıştım. Gökyüzündeki bulutların kayalar halinde yuvarlandığını görüyordum. Yüzü, elleri olmayan insanların renk renk giysiler giymiş olarak kaçtıklarını görüyor. Kıyamet kopuyor görmüyor musunuz? Tövbe edin, benim de tövbe etmem lazım. Kıyamete elli yıl kaldı." diyerek. Kah yazıyor, kah ağlıyor, kah, "Allahım beni affet, senin huzuruna bu dernekle mi geleceğim?" diyerek, feryad ediyordum. Kardeşim, kızım, şoförüm benden korkuyorlardı. Aklımı yitirdiğimi zannediyorlardı. "Aklım başımda" idi. Ama hissettiklerim beni korkutuyordu. Korkmayın, bir sinir buhranı geçiriyorum, diyordum onları teselli için fakat bu halim devam ediyordu.

Onların doktora götürme isteklerini, reddediyordum. Benim haberim olmadan sevgilimi çağırmışlardı. Geldiğinde beni yazı yazdığım kağıtlarla ve okuduğum fıkıh ve tesfir kitaplarıyla bulduğunda, "Bunları bırak! Kalk iki rekat namaz kıl. Şoför seni sahile götürsün, bir hava al" dediğinde. "Ben Allahın huzuruna nasıl çıkacağım? Ben günahkarım. Götüreceğim bir tek dernek var. Başka ne götüreceğim?" dediğimde. O parmakları ile sayıyordu. "Şu kadar kızı iğfal ettim. Bu kadar adam öldürdüm. Yetim hakkı yedim. Sen bunları yaptın mı?" Ben "Hayır!" diye cevap verdim. "Öyleyse, Kalk, elini yüzünü yıka." diyerek beni teselli etti. Gitikten sonra yine aynı halim devam ediyordu. Sevgilimde ziyaretimize geliyordu. Ama bende korktuğum bazı haller çok belirginleşmişti. Gündüz uykuya daldığımız bir gün kardeşimle aynı anda uyanmıştık ve banyo kapısında birleştik. Yüzü allak bullaktı. Ben rüya gördüğünü bilerek, ne gördüğünü sordum, "Korkunç bir rüya gördüm. Abla oturduğumuz kanepede tanımadığım bir erkek bana, her türlü tecavüz etti," diye rüyasını anlattı. Yalan söylediğini biliyordum. Ben de rüya görmüştüm. Ama ben sevgilimle kardeşimin gönül rızası ile seviştiğini görmüştüm. Yine bir gün ramazan ayıydı, ikimiz de sahura kalkmış niyet edip yatmıştık. Sabah kalktığımızda ben işim icabı ilçeye gitmiştim. Dönüşte İzmire giden yolu henüz yarılamıştık ki birden gözümün önünde kadeşimin hayali belirmişti ve çay içiyordu. Ben hayretle, gözlerimi birkaç kez açıp kapamıştım. Böyle bir hayal yoktu. Bunu şoförüme anlatmıştım. Bir anlam veremeden eve geldiğim zaman çok çok korkmuştum. Çünkü kapıyı açan kardeşimin elinde içtiği çay bardağı ve sigarası vardı. Ellerimle gayri ihtiyari yüzümü kapatıp oturma odasına koşmuştum. Korkarak, ben bunu nasıl kırkbeş kilometre ötede görmüştüm. Telepati dedikleri bu olsa gerek diye düşündüm. Ama ben o sırada kardeşimi değil, yatıracağım taksiti düşünüyordum. Para yetmediği için kardeşim arkamdan kızımla koşup gelmişlerdi. Kardeşime kendisinin hayalini aynı elindeki bu bardakla orucu bozmuş olarak gördüğümü söylediğimde, ben telefonla senin çıkıp çıkmadığını işyerinden sordum. Mine'yle konuştum, "Canım sıkıl-

dı, sigara yakmak istedim ve orucumu bozdum." dedi. İkimiz de oniki yaşındaki kızım da, şaşırmıştık. Korkuyordum, "Allahın beni cezalandırdığını düşünüyordum ve insan suretinde karşıma bu adamı çıkartmıştı. Başımı kapatmıştım. Bana tali acentelik veren kişilerin beni öldüreceklerini görüyordum, rüyalarımda. Bunu kendilerine de söyledim. Bunu hatırlayınca vicdan muhasebesi yaparlar herhalde. Bu sigorta şirketine benim artık bu işle ilgimin kalmadığın söyledim. Ama onlar yine geleceklerini söylediklerinde, "Geldiğiniz zaman görüşürüz." dedim. Bir ay kadar sonra biraz düzelince herkesten helallık alıyordum, yarın ölecekmiş gibi. Başımı kapatmak istemiyordum. Ama günahkar olduğum zannıyla kapatıyordum. Çağırdığım oğullarım ziyaretime gelmişlerdi. Kime ne borcum varsa liste yapmıştım. Ölümüm halinde ödeyeceklerdi. Bu vaziyetimde sevgilim benden para almaya devam ediyordu. Ramazan içinde oruçlu olduğuma inanmamış, akşama kadar yanımda oturmuştu. Ben iftara kalmasını söylediğimde, evime gideceğim demiş, giderken de "seni şimdi yatak odasına götürürüm." demişti. Bu vaziyette onunla yatmak istediğimi zannediyordu. Ben ona bakarak sen böyle bir şey yapamazsın demiştim. Gönül gözümde onun Allah korkusu taşıdığını görüyordum. Gönül gözünün gerçeğini hiçbir göz bir kitapta okuyamaz.

Oğullarımın gelmesi ile evin havası biraz değişmişti. Ben yazıya ara vermiş okuyordum. Bu arada Dokuz Eylül Üniversitesinden iki yılda bir yapılan sempozyum için, uzman kişi olarak, bir konuşma yapmak için davet aldığımda, sevinerek kabul ettim. Dört ay sonra idi bu sempozyum. Sevgilime bunu söylediğim zaman, "Seni kullanıyorlar kızım." demişti. "Ödül almak için seni kullanıyorlar." İçimden bir ses beni kıskandığını söylüyordu.

Gelen giden eş, dost başımı kapatmamı eleştiriyordu. Sadece, örtünmemi isteyen, kardeşimle sevgilisi idi. Süratle iyileşiyordum. Başımı örtmenin manasızlığını kavramıştım. İnsan, yüreğinde örtülü olmalıydı. "Tesettür gönüldedir, başta değil." Kardeşimin, sevgilisiyle gezmeye gidip döndüğü bir gündü. "Nereye gittiniz?" diye sordum. Bir, iki kadeh içki içmek için, bara gitmişlerdi. Sevgilisi,

emekli olduktan sonra, böyle bir bar çalıştırabileceklerini söylemişti kardeşime. Benim işimi aşağılıyorlardı. Ama kardeşime bunu öneriyorlardı. Kardeşimin parayı sevdiğini anlamışlardı. Depresyon geçirdiğim günlerde, genelev işlerimi tamamen şoförüme bırakmıştım. Şoförüm, "Bundan sonra patron benim." diyerek, o fırsatla patronluğunu ilan etmişti. Ve gerçek patronluk yapmaya başlamıştı. Ben kardeşime de bu para işleriyle ilgilenmesini söylediğimde, kardeşimin ilk sözü, "Benim bu işten kazancım ne olacak?" olmuştu. Tabi haklıydı kardeşim. Bana hastalığım süresinde ettiği yardımın bir bedeli olmalıydı. Ben, "Vekillerim ayda otuz milyon maaş alıyor. Sana orada oturmadan bu parayı veririm." dediğimde, kabul etti. Sevgilisine haber vermişti. Sevgilisi, "Sen orada oturup o işi yapamazsın!.." deyince kardeşim, "Ben oturmayacağım. Sadece denetleyeceğim. Şu kadar da maaşım olacak." dediğinde kabul etmişti. Ama, geçen süre içinde, vekillerim, işçiler ve kızlar şoförümün tavrında rahatsız olduklarını bana telefonda söylüyorlardı. Allahtan, güçlü bünyem sayesinde bu depresyonu atlattım. Bu arada vekilim, bana uygun birini bulmaya çalışıyordu. Genelevi vermem için. Üç yıl mukavelem vardı. Evin içine hayli masraf etmiştim ve elimde üç kız vardı. Ben evi bırakırsam gideceklerini söylüyorlardı. Yalnız, faizle borçlu aldığım eşcinsel kızın borcu vardı. Diğerlerinin borcu yoktu. Borcu olan kız, derneğin de üyesi idi. Ona, "Ne olur, borcunu ödemeye çalış." diyordum. Onun başka eve borçsuz olarak gitmesini istiyordum. Fakat o, evi bırakırken borcunu bitirememişti. Çok az olan borç, şimdi ben bu kitabı yazarken, bir milyara çıkmıştır. Ama ben, onun az olan borcunu neden bitiremediğini biliyordum. Mektuptan çalışıyordu ve bu durumda canı yanmadan, kaç erkeğe tahammül gösterebilirdi ki? Artık sevgilimin, kardeşime aşık olduğunu biliyordum. Çok acı çekiyordum ama onları birleştirmeye karar vermiştim. Sevgilime, "Gel, bu acıyı beraber paylaşalım." dedim, telefonda. Güldü, "Sen hayal görüyorsun." dedi. "Senin kardeşin kim? Klodya Şepırt mı?.." Bize geldiği birgün sevgilime, "Kardeşimle sana nikah düşer mi?" diye sordum. O, "Neden soruuğumu," sordu. Sorumu yineledim, "Dü-

şer." diye cevap verdi. Ben, "O zaman önce beni nikahla. Sonra kardeşimi." dedim. Sevgilim, "Sen onun beni istediğini nerden biliyorsun?" diye sordu. Ona, beraber gördüğümüz rüyayı anlattım. "Kardeşin sana, bir adam gördüğünü söylemiş. Benim olduğumu nereden biliyorsun?.." Ben, "Kardeşimin bana yalan söylediğini," söyledim. "Yalan söylediğini nereden biliyorsun?.." diye sordu. Ben, önce kendi gördüğüm rüyadan bahsettim. Sonra da, "Senin kadar iyi bir emniyet müdürü sayılırım." dedim ve sorumu yineledim. Sevgilim, "O halde sevgilisinden ayrılsın." dedi. Depresyon geçirdiğim günlerde, kardeşimi yanıma oturtup bana, rüyasındaki erkeğin sevgilim olduğu halde neden yalan söylediğini sorduğumda, "Sen bunu nereden biliyorsun?" demişti. Ben de kendisine aynı günü hatırlatarak, "Benim de bir kabus görerek uyandığımı söylediğimi hatırlatmış, fakat sen bana, "Nasıl bir rüya gördün? Hayırdır abla?" demediğin için rüyamı sana söylememiştim dediğimde, kardeşim boynuma sarılarak, "Özür dilerim abla. Ben bilinçaltı diyeceğinden korkmuştum. Bu nedenle sana doğruyu söylememiştim." demişti. Ama ben, bu bilinçaltının üzerinde durmuştum. Çünkü, sevgilimin bize geldiği bir gün bana, "Benim evime bir yerlerden telefon ediliyor." dediğinde, kendimi suçlu hissetmiş. Bu nedenle, "İnan ki Sevgilim. Evinin bildiğim telefon numarasını beynimden sildim. Biliyorsun evine bir kez telefon açmıştım, o da evde yalnız olduğunu bildiğim içindir," demiştim. (sevgili dostum sen bunları hatırlıyorsundur) Sen bu sessiz gelen telefonlara ne cevap veriyorsun?" diye, sormuştum. "A... bana uyar g....e diyorum." demiştin. İşte bilinçaltı bu konuşmaydı ve ben, o günden sonra kardeşimin, neden yalan konuşma alışkanlığı olduğunu düşünmüştüm. Çocukluğunda en masum kabahati için bile kendisini büyüten aileden dayak yiyerek büyümüştü. Dayak korkusu, yalan alışkanlığı edindirmişti kardeşime. Ama burada böyle bir korku yoktu. O halde kardeşim, arzularını, sevgisini neden söylemiyordu. Bunu da buldum. Düşünürken utanıyordu. İnsan sevdiğini söylerken utanır mıydı? Ben, her şeye rağmen sevgilime, "Seni seviyorum." diyordum. Neden utanıyordu acaba?.. Bunu düşünmeye baş-

ladım. Bunun bir kaç nedeni vardı. Benim sevgilimi çok sevdiğimi bildiği için, benden utanıyor olabilirdi. Güzel bir kadın olduğu için başkaları tarafından sevme, sevilme şansı her zaman vardı. Nitekim, sevgilimle beraber olmasını teklif ettiğimde, "Dünyada başka erkek mi yok? Neden senin sevgilinle beraber olayım?.." demişti. Çevreden utanmış olabilirdi. Sevgilisinden utanmış olabilirdi. Çünkü sevgilisine, "Seni seviyorum." diyordu. Örf ve adetlerimizden utanmış olabilirdi. Bana göre utanç, bir değerdi. Ve böyle bir yalan da insanı yüceltirdi. Ben kardeşimi seviyordum. Ama sevgilimi de seviyordum. Sevgilimle konuştuktan sonra kardeşime, sevgilimin kendisini sevdiğini, beraber olmalarını. Kendisine, bu konuda gönül koymayacağımı söylediğimde, kabul etmedi. Ben onun sevgilisine de bu konuyu söyledim. Sevgilisi ona, "Bu adamı öldürtürsün. Bizi ayırma, sonra sana ah ederim." dediğinde. Ben, "Biliyorsun, beni bu adamla tanıştırdığın için sana daha önce ah etmiştim." dedim. "Evet üçünüze de aynı ahı etmiştim. Benim gibi değil, çeyreği gibi yanın" demiştim. Kardeşim, bir daha bu konuyu açarsam, benimle konuşmayacağını söylüyordu. Ben yalnız kaldığımda, yine kardeşime teklif ediyordum. Ama o, reddediyordu. Sevgilimin bize geldiği bir gün, bulaşık yıkarken üzerimi ıslatmıştım. Gidip değiştirme bahanesiyle, onları yalnız bırakmıştım. Ama sevgilim yüksek sesle konuşarak bana sesini duyurdu. Bu olaydan sonra sevgilim, telefondaki bir boş zaman sohbetinde, bana gazetelerde okuduğum Adnan Kaşıkçı hikayesini anlatmıştı. Kahramanın adını sorduğumda, "Zenginlerden birisi." demişti. Kaşıkçı yolda giderken, bir bayideki dergide görüp, beğendiği kapak kızını adamlarına buldurur. Ve onunla bir gece geçirir. Kadın sabah uyandığı otel odasında Adnan Kaşıkçıyı bulamamıştı. Ama yastığının üzerinde torunlarına yetecek kadar para eden bir yüzük ve bir gül bırakmıştı. Ben hikayeyi dinleyince, "Sen bu adam olsaydın, benim böyle bir şansım olmazdı." dedim. "Olurdu. Seni mutlaka fark ederdim." diye cevap verdi. Evet değerim bir gecelik idi. Oysa ben bir ömür olsun isterdim.

Bir gece kardeşimin sevgilisi alkollü gelmişti. Kardeşimle konuştuktan sonra gitmişti. Gittikten sonra kardeşim, "Abla sevgilim

bana çok ağır hakarette bulundu. Bir anlam veremedim." dedi. "Ben kendisiyle konuşurum." dedim ve ertesi gün davranışının sebebini sordum. Alkollü olduğunu, özür dileyerek, bir daha olmayacağını söyledi. Günler böyle geçiyordu. Acı içinde sevgilimle telefonda konuşuyordum. Emniyet müdürlüğünde işim olduğunu söylediğimde, "Bana uğrar mısın?" dedi. Uğrayacağımı söyledim. Gittiğimde çay içerken sohbet ediyorduk. Daha doğrusu o soru soruyor, ben cevaplıyordum. "Neden orgazm olmadığımı?" sordu. "Seni mutlu etmek için çaba harcıyorum. Bu hiçte hoş bir şey değil." dediğinde ben, "İki yıllık birlikteliğimizde, bunu kaç kez yaşadığımı," sordum. "İki kez." dedi. Ben, "Dikkat ettiysen uzun sevişmelerimizde değil. Hiç sevişmediğimiz günlerde yaşadım bunu. Sen kendini yetersiz hissetmeyeceksin diye yaptım bunu. Hayatım benim öğretimdir. Çünkü paylaştığımız bir şey yoktu." "Evet yoktu." diye cevap verdi. "Ama ben ortak paylaşabileceğimiz bir çok tarafımız olduğunu biliyorum. Aynı evde büyümüş iki insan gibiyiz." ve ilave ettim. "Ben senden ayrılamıyorum, sen beni bırak." Cevap vermedi. Çayımı bitirmiştim. Kalktım. Yanından ayrıldım. Eve geldiğimde vekilimden gelen telefon sevindirmişti. Vekil istediğimiz gibi birini bulmuştu. Çalışkan bir kızdı. Müşterisinden aldığı parayı, benim eve yaptığım masraf için ödeyecekti. Ruhsat benim üzerimde kalacak, kazanç vergisi muhasebecilerime verilecek. Kira bedeli mal sahibine ödenecekti. Dost hayatı yaşadığı kişi genelev mafyası mensubuydu. Anlaşmamıza göre, vergileri ödemediği için, birkaç ay sonra bir dilekçeyle evi kapattığımı bildirdim. Arabayı da satışa çıkarmıştım. Borçlarımı ödemek, İstanbula gitmek istiyordum. Kardeşimse İstanbula gelmek istemiyordu. Ben, "Evi de sana bırakayım. Ben giderim." dediğimde, Sevgilisi buna karşı çıkarak, "Hayır!.. Beraber gideceksiniz." diyordu. Bu tartışmaların yapıldığı günlerde Sevgilimin imalı sözlerine, "Utanmıyor musun? Kadın İbrahim Tatlıses'i seksi buluyor. 'Ben Kürtlerden hoşlanıyorum.' diyor. Ne yapabilirim?.." dediğimde. "Ben senden yardım istedim mi? Ben kendi teklifimi, kendim yaparım." diyordu. Sadece gece nöbeti olduğu geceler geliyordu. Ama bende değişen birşey

yoktu. Bana, "Param olmadığı için vizitemi çok ucuzlattım." diyerek imada bulunuyordu. Bu günlerde arabayı satacağımdan, şoförüm ayrıldı. Bir gün sevgilim telefon ederek, kardeşimin sevgilisinin gelip gelmediğini sordu. Ben, "Haber verdi. Biraz sonra burada olacak." dedim. Sevgilim, "Muhakkak yanıma gelsin." dedi. "Neden?.." diye sordum. "Müdürü buradaydı. Onun, seninle dost hayatı yaşadığını duymuş. Ben onu severim. Kendisine birşeyler söylemem lazım. Sen haber ver. Hemen gelsin.'"dedi. "Olur." diyerek, telefonu kapadım. Kardeşim hazırlık yapıyordu. Sevgilisi gelince dışarıda yemek yiyeceklerdi. Ben sevgilimin arayıp bana söylediklerini söyledim. İkimizde çok şaşırmıştık. Müdüre böyle bir yalanı kim söylemiş olabilirdi? Kardeşimin sevgilisi gelince biz olanları anlattık o, "Ben gideyim, sonra gelirim." diyerek gitti. Bir saat sonra geldiğinde, ben merak içinde sordum. "Önemli birşey değil anacım. Bana bir şey olmaz." diyerek kardeşimi alıp yemeğe götürdü. Bu işte bir gariplik olduğunu seziyordum. İlçede müdüre böyle bir dedikoduyu kimse yapamazdı. Çünkü yeni sevgilimin başkası olduğunu, başkomiserle bir ilişkimin olmadığını bilen bir çok kişi vardı. Gece sabaha karşı döndüler. Sevgilisi kardeşimi eve bıraktıktan sonra gitmek için benimle vedalaştı, arkadaşlarının aşağıda beklediğini söylereyerek gitti. O gittikten sonra ben kardeşime aşağıda kimin beklediğini sordum. Kardeşim "Abla bu gece garip şeyler oldu." dediğinde merakım daha da artmıştı, "Söyle ne oldu?" diye sordum. Anlatmaya başladı. "Sevgilimin yanında tanımadığım üç kişi vardı ve bir pavyona gittik. Fakat gariplik sevgilimde idi ve çok düşünceliydi. Diyebilirim ki benimle hiç konuşmadı. Arada bir de, "Yavrum. Ben seni çok seviyordum." diyordu. Ben, ne olduğunu sorduğumda, "Ben seni seviyorum." diyordu. "Ben de seni." diyordum. kendisine. Ben onu hiç böyle görmemiştim abla. Hatta masadaki kişiler de ona, "Baba..." diyorlardı, "Baba sana ne oldu?.. Neden böyle üzüntülüsün? Bak yenge merak ediyor." diyorlardı. Ben merakla, "Evet o kişiler sana başka ne söyledi? Polis miydiler?.." diye soruyordum. "Hayır polis değildiler." dedi. İyi, zengin görünümlü, doğulu olduklarını söyleyen kişilerdi.

Sonra bir ara masaya bir kadın geldi. "Bu kadın sırnaşık bir kadın." diyerek geri gönderdiler ve bana, "Görüyorsun yenge. Bunlar böyle işte." dediler. Ben cevap vermedim. Daha sonra dışardan bir kadın daha geldi ve oturdu. Bu kadın masada oturan adamlardan birinin sevgilisiymiş. Kadının iki gözü iki çeşme, ağlıyordu. Biraz sonra, Sevgilisi onu götürdü ve yalnız olarak döndü. dedi. Ben bir gariplik seziyor ve sonucu merak ediyordum. Kardeşim devam etti. Yine bana dönerek, "Bu kadın bir nişan yüzüğü istiyormuş. Bizim bu oğlan salaktır. Neredeyse alacaktı" diye konuştu, bir tanesi, sevgilisi olan adamı işaret ederek. Ben "Kadın çok ağlıyordu." dedim. "Yenge bunlardan kadın olmaz. Yeni düşmüş daha. Ama daha önce, bu bizim salak oğlan az kalsın parasını bunlara kaptıracaktı. Sen istersen bu kadınla bir görüş bakalım. Gerekirse bir yüzük takarız." diyerek cep telefonuyla beni görüştürdüler. Kadın sadece söz verdiği için bir yüzük istiyordu. "Peki bu arada sevgilin ne yapıyordu." diye sordum. Kardeşim, "Sanki sevgilim orada değildi abla. Beni düşündüren bu oldu." dedi. Ben, "Devam et. Çok enteresan." dedim, yorum yapmadan. "Yenge bunlardan kadın olmaz." dedi yine adam. "Bu konuşmaları, yolda gelirken arabada yaptık." dedi. Ben, bu kadın orospu. Bundan kadın olmaz diyorsunuz. Hiç öyle şey olur mu? Herkes bir tekme vuruyor bir tekmede siz vurun, dedim.

O zaman adamlardan birisi, "Ne yapalım bizde zorla kafasına bir yumruk vurur, alır geliriz" demiş. Ben anlamıştım, verilmek istenen mesajı. Kardeşime de anlatmıştım. Ama o inanmıyordu. "Hayır, sevgilim beni bırakamaz abla." diyordu. Ben ısrarla bu olanları benim sevgilimin yaptığını söylüyordum. "Amaç sana mesaj vermek." diyordum. "Sevgilini de alet etmiş." diyordum. Ama kardeşimi ikna edememiştim. Kocamla boşanmak için ikinci mahkemeye az bir zaman kalmıştı. İki üç gün sonra kardeşimin sevgilisi, firar girişlerinin kapatıldığını söyledi. Ben bunu kimin yaptığını tahmin etmiştim. Sevgilimle telefonda konuşurken, kendisine bu bildiklerini söylemek yerine, o an aklıma gelen Yavuz Selim in bir

şiirini okudum.*"Şirler pençeyi kahrımda olurken lerzanı beni bir gözleri ahuya zebun etti felek."* Kıta biter bitmez Sevgilim, Neyzen Teyfik'ten zehir zemberek küfürle dolu bir şiirle cevap verdi. Ben pişkince değil, acıyla gülmeye çalıştım. Mertçe davranmıyordu ki. Eğer öyle davransaydı. Ona bu şiir yerine, çok sevdiğim, "Şaha doğru giden kervan. Çok ağlattın güldür beni." türküsünü veya "Feryad ki, feryadıma imdad edecek yok." şarkısını söylerdim.Yunanca ve Ermenice şarkı bilmediğim için söyleyemezdim. Ama sevgili dostum bana Alevi olduğunu söylememiştin ki? Yoksa senden dini nikah ister miydim? Sen Yahudi, Hıristiyan, herhangi bir dinden de olabilirdin. Ben seni o zaman, "Başka dindensin," diye sevmez miydim? Kaldı ki, sana yazdığım mektupta da bahsettiğim gibi, sana söyleyemediğim binlerce kelimeden bir kaçıdır bu sözler. Dediğim doğruydu ve bilmediğin birşeyi daha sana söylemek isterim. Annem bana hamile kaldığı zaman, babamın asker oluşu dolayısıyla Hacı Bektaş-ı Veli Hz. yakınında bulunuyorlarmış ve annemin benden evvel doğan üç çocuğu da vefat etmiş. Bu nedenle beni, yaşamam için, bu veli Hz.'lerine adak etmişler. Tabi o zaman bu bölücü insanlar yokmuş ve Alevi-Sünni ayrımı da yokmuş. Ama sadece üç yıl giderek kurban kesebilmişler. Annemin hastalığı sebebiyle parçalandığımız için, sonraki dört yıl kurban kesememişler.

Birkaç gün sonra, bulduğum bir protesto şeklini sevgilime söyledim. Bunun içinde müdürle konuşmakta vardı. Sevgilim, "Müdüre ne söyleyeceksin." deyince. Ben, "Doğrusunu söyleyeceğim. Başkomserin dostum olmadığını. Senin, dostum olduğunu söyleyeceğim tabii. Başka ne yapabilirim. Yapmadığım bir şeyi kabul edemem ki." dedim. Sevgilim, "Sen şimdi evde misin?" diye sordu. Ben, "Evet neden sordun?" dedim. "Ben geliyorum. Bekle..." dedi, telefonu kapamıştı. Biraz sonra geldi. Oturma odasında konuşuyorduk. Sevgilim ilişkimizi müdüre söylersem, benimle bir daha konuşmayacağını söylüyordu. Ben ise, "İftira atmak kolay. Bilsin yaptığın hatayı. Benim evladım dediğim kişi ile ne ilişkim olabilir. Hem dahası var. Dün telefon ederek, Çiçekçiye dört tane siyah çelenk ısmarladım. Yarın alacak ve firar girişlerini kapattığın için

Atatürk heykelinin önüne bırakacağım. Yasalar her yerde aynı değil mi? Çelenklere ne yazdırdığımı sordu. Ben, "Bir tanesine derneğimin adını. Bir tanesine, 'Atam İzindeyiz', sözünü. Bir tanesine de, 'Hukukun Üstünlüğüne Saygı' ve sonuncusuna da, 'Yasalar Mülkiye Amirlerinin Tekelinde Değildir.' yazdırdım" diye cevap verdim. Sevgilim oturduğu koltuktan kalkmış, odada dolaşıyordu. Ben, "Gidiyor musun?" diye sorduğumda, "Evet... Yarın ne yaptığını bana telefonda söylersin." dedi. Bana sarıldı ve hararetle öptü. Korkudan tansiyonunun çıktığını, ağzında tükrük olmadığından anlamıştım. Ertesi gün protestomu haber verdiğim gazeteler içinde yalnız, Evrensel gazetesi yayımladı. Sevgilim istemediği için, ilçeye gittiğimde müdürün yanına gitmedim. Çelenkler ise kardeşimin sevgilisi tarafından şimdilik engellendi." Anacım birkaç gün sabret. Müdür fikrini değiştirir. Böyle izinsiz çelenk bırakırsan, ben de zarar görürüm. Sen polis milletini bilmezsin. Beni, beş çocuğumu düşün. Kimseye bir şey olmaz. Olan bana olur." diyordu. İkna olmuştum. Birkaç gün sonra müdürle görüşecektim. Geriye, ile döndüm. ilçedeki son kızımda nakil alarak gitmişti. Kıza borcum vardı ve İlçedeki çetelerden birinin bilinçli olarak tuzağına düşmüş, bu insanı dost tutmuştu. Bu adamlar anılarımda anlattığım kolumu kıran kişilerdendi. Bu arada beni telefonla sürekli arayan bir Hayat Sigorta şirketi yetkilisi hemen ısrarla benimle görüşmek istediğini söylüyordu. Kendisini arayacağımı söyledim ve bu hanımı arayarak görüşmek için evime davet ettim.

Randevu saatinde iki hanım ve şoförü geldiler. Şoför makam şoforü gibi davranarak gitti. Belli bir saat sonra gelip hanımları alacaktı. Sigorta şirketi, kurmak istediğim dernek dolayısıyla bu bayanları ve bizi sigorta yapmak istiyordu.

Ben henüz hanıma fikrimi söylememiştim. Bu, kadın kadına güzel bir sohbetti. Beraberindeki kadının eski yengesi olduğunu, ağabeyinden ayrıldığı halde, arkadaşlıklarını sürdürdüklerini söyledi. Hanım konfeksiyonculuk yapıyordu. Kardeşimin yaptığı çayları içerken sohbet koyulaşmış, konu erkek arkadaşlara gelmişti. Ben de onlara bir sevgilim olduğunu söyledim. Hanım çantasında

getirdiği iskambil kağıtları ile "Ben güzel fal bakarım. Size de bakayım." dedi. Ben de, kardeşim de kabul ettik. Bu arada, hanımları almak için verilen saat gelmiş, şoför zili çalmıştı. Sigortacı hanım şoförüne daha sonra gelmesini söyledi. Konfeksiyoncu hanım beni Star Tv'de izlemişti. Beni, şimdiki görünüşümden, farklı bulmuştu. Ben evde bu kıyafetle dolaştığımı, orada toplum önünde olduğum için bakımlı olduğumu, yaptığım iş gereği her zaman bakımlı olmadığımı, camiamda kızları gibi süslenmiş, kendini satıyor dememeleri için diğer zamanlar süslenmediğimi söyledim. Konfeksiyoncu hanım, "Bir erkekler genelevi açmayı düşünemez misiniz?" deyince, ben gülerek, "Güzel olurdu aslında." diye cevap verdim. "Sevgilimi baş sermaye yapardım." Gülüştük. "Neden. Çok mu çapkın?" diye sordular. Ben, "Evet." diye cevap verdim. "Güzel kadın gördü mü dayanamaz." Onlara kendi iş sorunlarımı, kadınların tüm sosyal güvencelerden yoksun olduklarını. Zor şartlar altında çalıştıklarını, sokaklarda binlerce telekızın olduğunu, polis tarafından tescillerinin engellendiğini anlattım. İlgilenmiş görünüyorlardı. Genelevle bir ilgileri olmadığı halde duyarlı ve bilinçliydiler. Sigortacı hanım ildeki ve İzmir ilinin ilçelerindeki polis müdürlerini ve amirlerini tanıyordu. İş icabı bunlardan birisi ile duygusal bağı olduğunu bile söyledi ve "Lütfen, bundan kimseye bahsetmeyin." diye tenbih etmeyi de unutmadı. Sıra fal bakmaya gelmişti. Önce bana baktı. Falda resmi olan bir erkekle ilişkim olduğunu söyledi. Bu iskambil kağıtlarının dilini kardeşim bilirdi. Ben anlamıyordum. "Polis mi?" diye sordu. Ben "Asker." diye yalan söyledim. "Bu erkeğin hasta bir çocuğu var mı?" diye sordu. "Evet..." diye cevap verdim. "Bu erkek sizi seviyor. Size bir iyilik yapmak istiyor." dedi.

"Ama burada, bir erkek daha var. Onu da düşünüyorsunuz" dedi. Ben, devamlı kardeşimin yüzüne bakıyordum. "Başka bir erkek düşünmediğimi. Sevgilimi çok sevdiğimi," söyledim. Fala inanmayarak, alışkanlıktan fincan kapattığım için, bu sözlerden şüphe etmiştim. Ama kesin kanıt yoktu. Kardeşime baktığı falda bana söylediği sözlere benzer şeyler söyledi. Kardeşim pişirdiği kahveleri getirdi. Kardeşim de onların kapattıkları fincanlara baktı. Sıra si-

gortaya gelmişti. Bizi hemen sigorta yapmak istiyordu. Örnek olarak yaptığı hayat sigorta örneklerini getirmişti. Bunları incelememizi, daha sonra geldiğinde detaylı konuşabileceğimizi, kendisinin bir ablası olduğunu, ama kendisine hiç benzemediğini, onu da getirip bizi tanıştıracağını söyledi.

Şoförü gelmiş kendisini bekliyordu. Veda zamanı gelmişti. Antrede ayakkabılarını giyerken, patronlardan birini sorarak tanıyıp tanımadığımı sordu. Ben, "Tanıyorum. Oğlumdur zaten. Hepsi oğlum." diye cevap verdim. Kendisinin çok samimi olduğunu, kapanan evime onun vasıtası ile kız gönderebileceğini söylediğinde ben, artık o insanın zengin olduğu için sokağa gelmediğini, yazlıkta kaldığını söyledim. "Artık zengin değil. Yazlık, kışlık bitti." diye cevap verdi ve tescil konusunda tanıdığı müdürlerle konuşacağını da ilave ederek veda edip gittiler. Onlar gittikten sonra kardeşime, "Bu kadının sevgilimi tanıdığını," söyledim. Kardeşim, "Nereden anladın abla." dediğinde, "Bir dahaki geldiğinde sana söylerim." dedim. "Şimdi düşünmeye ihtiyacım var." dedikten sonra yatmak için yatak odasına gittim. Evet diye düşünüyordum. Bu kadın sevgilim tarafından gönderildi. Ama neden? Polis mi acaba? Verdiği kartın üzerinde, "Departman Müdürü" yazıyor. Aman, neyse anlayacağız nasıl olsa. Ertesi gün kardeşimle konuşuyoruz. Bak, diyorum, "Kadının baktığı fala 'dikkat ettin mi? Sanki sevgilimin hayat hikayesini okudu. 'Resmi bir adam var.' dedi. Ben kağıtlara baktım, gerçekten doğruydu. Peki hasta çocuğa ne demeli? Onun da kağıdı varmış." Kardeşim cevap vermedi. Sonra giderken söylediği o bahsi geçen patron, bir zamanlar bana, beraber olmam için altın ve yazlık ev teklif etmişti. Bunu sevgilim de biliyor.". "Canım, bu kadın sigortacı herkesle ilgisi var." dedi kardeşim. Ama ikna olmamıştım. Çünkü bu patronların sigorta ile bir ilişkisi olamazdı, arkadaşı bile eroinden ölmüştü.

Kardeşim genelev camiasını benim gibi tanıyamazdı. Sevgilime, "Bu kadından sadece ikinci bir sigortacının dernek için geldiğini," söyledim. Telefonda sevgilim, öğle tatilinde geleceğini söyledi. Sevgilim gelince kardeşim kahve ikram etti ve bizi yalnız bırakarak, mutfak bölümüne gitti. Biz sohbet ediyorduk. Bana, "Ya-

talım." deyince güpegündüz, "Delirdin mi?" dedim. "Bu işin gündüzü, gecesi olur mu?" dedi. Ben konuyu başka yöne çevirmeye çalışıyordum. Sevgilimi izlerken birden, "Biliyor musun sevgilim? Hiç para biriktirmek aklıma gelmedi. Şimdi ne isterdim biliyor musun? Bahçesinde yüzme havuzu olan bir ev. Ve seninle beraber oturup söyleşi yapmak. Sonra sen söyle ben yazayım, ben söyleyeyim sen yaz. Sevgilim birden kalktı ve bir bilet alacağını söyleyerek gitti. O gittikten sonra kardeşim, "Abla ben sevgilin gelince bir daha size çay veya kahve getirmeyeceğim. O gelince sen pişirirsin." dedi. Ben, "Neden?.." diye sordum. Yine kötü bakışlarından rahatsız oluyorum. Bu adam düzelmez, diye cevap verdi.

İlçedeki eski şoförümden gelen bir telefon yeniden düşündürdü beni. Şoförüm, doğudan birkaç kişinin gelerek beni aradıklarını. Bir cep telefonu bıraktıklarını. Çok önemli olduğunu, "mutlaka görüşelim." dediklerini söyledi. Numarayı aldım. Biraz sonra karşımdaki kişi bana, "İlçedeki evi seninle ortak çalıştırmak istiyorum. Bana ilk giriş lazım. Sende hiç kız kalmamış. Ben kızları getiririm. Onların kazancı senin. Ben girişle uğraşacağım. Ve hemen açılacak." diyordu. Ben kim olduğunu, beni nereden tanıdığını, adının ne olduğunu sordum. Beni tanıyan bir patron adı vererek, eskiden onun yanındaydım." dedi. Ben şüphelenmiştim. İlk girişi, benim bu kadar uğraştığım halde açamadığımı. Kendisinin nasıl açacağını sordum. O, müdürlerle arasının iyi olduğunu söyledi. Ben şimdilik bunun mümkün olmadığını, bir ay sonra açılabileceğini söyleyerek telefonu kapadım. Bu, doğululardan gelen ikinci yardım teklifiydi. Kardeşimin sevgilisi de buna benzer şeyler söylemişti. "Ana sana para yardımı yapacaklar. Bu parayla kız alabilirsin." demişti. Kardeşimin pavyonda tanıdığı kişilerden bahsederek. Bütün bu olanlar sevgilimin başının altından çıkıyordu. Bundan kesinlikle emindim. Ertesi gün telefonda sevgilime biletine ikramiye çıkıp çıkmadığını sordum. "Amorti bile çıkmadı." dedi. "Senin sözlerinle hayale kapıldım. Hayatımda hiç böyle bir hata yapmamıştım. Ama oldu işte . Sende para yok mu? Hani bana yediyüz milyon verecektin? Ne oldu?.. Nisan ayı yaklaşıyor.", "Ben sana nisan ayında para veri-

rim, demedim." dedim. Haziran ayında dedim. O iddia ve ısrar ediyor. Beş dakika böyle iddialaştık. Nihayet, "Peki. Senin eşeğin kancık olsun." dedi. Telefonu kapattık.

Ben düşünüyordum. Haziran ayında bana nereden para gelecekti ama bunu o kadar güçlü hissediyordum ki tarif edemem. İstediği parayı ona Haziranda verecektim. Tabi bu sözlerimin de bazı sözlerim gibi Allah tarafından söyletildiğini bilmiyordum. Bunu çok sonra öğrenecektim. Kardeşimin sevgilisine, çelenkler için sözünü dinlediğimi, bu konunun üzerinden ongün geçtiğini, müdürle konuşmaya geleceğimi söyledim ve telefon ederek randevu aldım. Randevuyu müdür, lütfen verdi. Ertesi gün randevu saatinde, müdürün makamındaydım. Nüfus müdürünü benden önce kabul etti. Ben dışarda bulunan ve beni tanıyan bir iki polis ve Zaman gazetesi muhabiriyle sohbet ediyordum. Konuşmalarımız esnasında, Zaman gazetesi muhabiri, dört kadın nikahlamanın bu işleri engelleyeceğini söylediğinde, ben, "Bu işi kadınlar zevk için değil. İhtiyaç için yapıyorlar." diye cevapladım. Mahir, "Sizi merak ediyordum. Nihayet tanıştık. Bizim size gelinceye kadar gençlevden hiç üyemiz olmamıştı." dedi. Beni nereden tanıdığını anlamıştım. Zaman gazetesinin iki yıl önce başlattığı kitap kampanyasında gazeteye abone olmuştum. Elmalı Tefsiri ve İslam Fıkhı ciltlerine böyle sahip olmuştum.

Duygulanmış ağlıyordum. Bu benim en çok kızdığım, zayıf tarafımdı. Bu halime müdürün sekreteri de ağlıyordu. Bayan olduğu için etkilenmiş olacaktı. Gözlerimi sildim. Bu arada müdür kapıyı açarak beni çağırdı. Nüfus müdürü dışarıya çıkmamıştı. Müdür yer gösterdi. Ben teşekkür ederek oturdum. Yine aynı müdür beni üç ay önce karakolda otururken, makamına geçerken görmüş ve komseri göndererek, "O kadını orada ne oturtuyorsunuz? Kovun gitsin." demişti. Tabi bunu komiser memureyi çağırarak dışarda söylemiş. Ben memurenin yüzünün ifadesinden bir şeyler olduğunu anlamış ve sormuştum. Memure söylemek istememişti. Ben ısrar edince sıkılarak söylemek zorunda kalmıştı. Ben, tamamlanacak evrak bekliyordum. Orada bunu duyunca üzülmüş, sonra da sinirlenmiştim. "Gelsin kendisi kovsun bakalım, gücü yetecek mi!.." de-

miş ve sormuştum. "Siz komsere ne dediniz?.." diye. Memur, "Siz söyleyin. Ben söyleyemem, dedim." diye cevap verdi. İşte müdürün yanında otururken bunları düşünüyordum. Müdüre firar girişlerini neden kapattığını sordum. "Bu kadınlar tescilli. Çeşitli nedenlerle bulundukları yerlerden firar ediyorlar. Sonra da istedikleri bir yere çalışmak için müracaat ediyorlar. Ben de çalışan kadınları ilk tescil yapabilmeye uğraşırken, siz tescilli olanları bile almıyorsunuz. Daha önce alıyordunuz. Biz de makbuz karşılığı bağış yapıyorduk. Şimdi bunun sebebi nedir? Bu kadınlar tekrar dışarda fuhşa teşvik edilmiyor mu?.." dediğimde müdür, "Bu bir prensip kararıdır..." diye cevapladı. "Geldikleri yere geri dönsünler. Nakil alıp gelsinler. Bundan böyle bu karar devam edecek..." diye cevap verdi.

Ben anlamlı anlamlı gülümsedim. Anlamıştım. Topu birbirlerine atarak bu bürokratik engellemeye baş vuruyorlardı. "Ben sizden ilk tescil isteyecektim. Siz firar girişini kapattınız. Konuşacak birşey kalmadı." diyerek, oturduğum koltuktan kalkma hareketi yaparken, "Oturun." dedi. Nüfus müdürü, sessizce bizi dinliyordu. "Şimdi ben konuşayım. Siz dinleyin." diye devam etti müdür. "Geçen gece, geç bir vakitte, bir eve baskın düzenledim. Bir komiserin gittiğini duymuştum." Kardeşimin sevgilisinin adını verdi. yüzüme anlamlı bakarak. Ben sevgilimin sözlerini hatırladım. Ama birşey söylemedim. Sevgilime söz vermiştim. "Ama yakalayamadım." dedi. Ve bir sürü boş sözlerle, hikayeler anlatarak bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Ne içersiniz?.." dediğinde. "Hiçbir şey. Çay, Kahve dokunuyor." diye cevap verdim. Bu adamın suyu bile içilmez diye düşünüyordum. O, "Soda için." diye ısrar ediyordu. Hem de doğudaki bir albayla sürtüşmesini anlatarak. Ben onun bu sözlerini dinlemiyordum bile.

Devamlı ısrar etmesinden bıkarak. "Su içerim." dedim. "Sadece su. Çeşmeden olsun." Gelen sudan bir yudum alarak, bardağı sehpanın üzerine bıraktım. O konuyu değiştirmiş. Bana yeni yapılacak emniyet müdürlüğü inşaatı nedeniyle bir bağış kampanyası başlatacaklarını. o zaman bizi çağırıp yardım isteyeceklerini söylüyordu. Ben daha önce yaptığım bağışlarla trafik bürosunun ikinci katı-

nın bittiğini çok iyi biliyordum. Konuşacak birşey yoktu. Dikkatle sözünün bitmesini bekledim. Biter bitmez konuya girdim. "Bakın müdür bey, ben şimdi sizden bu söylediklerinizi için yazılı gerekçe istesem veremezsiniz..." dedim ve ayağa kalktım. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Onun için yasal hakkımı arayacağım. Bunu bilin." dedim. O beni yolcu etmek için nezaketen kalkmış, arkamdan yürümüştü. Ben dönerek, "Rahatsız olmayın lütfen." dedim. O, "Tabii yasal hakkınızı arayabilirsiniz. Ben bunu söylerken bile yasal hakkımın elimden alındığını biliyordum. Güç onlarda idi. Geri kalan boş sözlerdi sadece. Kapıdan çıktım, aşağıda beni bekleyen kardeşimin sevgilisine uğradım. Çayımı onunla içtim. Eve geldiğimde canım çok sıkılıyordu.

Kardeşimin sorularına, "Olmuyor. İzin vermiyor." diye cevap verdim. Sevgilim telefonla arayıp ne olduğunu sorduğunda, olanları anlattım. "Üzülme. Düzelir." diye beni sözümona teselli etti. Para durumumu sordu. Ben, "İdare ederim. O kadar param var." diye cevapladım ve ilave ettim, çelenkleri heykelin önüne bırakacaktım. Ertesi gün, sigortacı bayan aradı. "Biz burada tali acentelik aldığımız sigorta şirketine, kendimiz sigorta olmuş, bir çok kadını ve halktan kişileri de sigorta yapmıştık."dedi. Anlamıştım. Devlet bana genelevden kazanç vermeyecekti. Arı yuvasına çomak sokmuştum. Telefonda sigortacı kadına Atatürk heykeline çelenk koyacağımı söylemem üzerine, telaşlı bir sesle, "Sizi hemen sigortalı yapalım." diyerek, akşam geleceğini söyledi. Bu arada sevgilim gelmişti. Giderken, "Seni nerede bulacağım." dedim. "Bilmiyor musun? Yarın telefon edersin." dediğinde, ben garip bir şekilde, onun telefonda olmayacağını biliyordum. Akşam gelen sigortacı kadınla, aynı konfeksiyoncu kadın beraberdiler. Bu gelişinde kadın sadece kardeşimle ilgileniyordu. Soruları daha ziyade ona yönelikti. Konu benim sevgilimle ilgiliydi. Ben, ayrıldığımızı söyledim. Kadın, "Eh, boş ver. Erkekler bizi nasıl devireceklerini değil. Bu kadından nasıl kurtuluruz?.. diye düşünürler." diyordu. Konfeksiyoncu kadın da, "Unutursun." diyordu. Ben, severek ayrıldığı eşini ne kadar zamanda unuttuğunu sordum. "Birbuçuk yılda.' diye cevap

verdi. Sigortacı kadın, "Seni tekrar ağabeyimle barıştırayım." dediğinde, kadın korkuyla, "Hayır." diye, cevap verdi.

Konu tekrar kardeşime gelmişti. Kadına sevgilimden kardeşimi istediği için ayrıldığımı söylemem üzerine kadın kardeşime, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda kardeşim, "Ben ne düşüneyim?.. Dünyanın en iğrenç erkeği bana göre. Ama ablam seviyor." diye cevapladı. Ben kadının, sevgilim tarafından gönderildiğini kesin anlamıştım. Kadına, "Duydun işte." dedim. "Ama, sen bunu hissedersin." dedi kadın. Ben cevap vermedim. Kadın doğru söylüyordu. Ben kardeşimin sevgilimi sevdiğini biliyordum. "Onun sevgilisi var. Ayrılmıyor. Üstelik sevgilisi, sevgilimin arkadaşı. Bu şerefsizlik değil mi?" diye, sordum. Konfeksiyoncu kadın, "Şerefsizlik tabi." diye cevapladı. Bunun üzerine konfeksiyoncu kadına, bir hikaye anlattım. "Hırsız evi soymak için eve girmiş. Fakat mutfakta gördüğü kahveyi pişirip içmiş. Ve bir kahvenin kırk yıl hatırı var diyerek o evi değil karşısındaki evi soymuş." Konfeksiyoncu kadın sözlerimi tasdik etti. Sigortacı bir şey söylemiyordu.

Söyleşiye sigorta işi ile devam ettik. Sigortacı kadın Kardeşime, kendisiyle çalışırsa, otuz milyon maaş vereceğini söyledi. Kardeşim, "Ben çalışmam." diye cevap verdi. Ben o zaman bizim acente olduğumuzu söyledim. Bu defa konfeksiyoncu, atölyenin adresini verdi. Ve bizi sigorta etmelerini kabul etmedik. Ama dostluk bitmeyecek, görüşecektik. Onlar gittikten sonra kardeşime, "Bu kadınların sevgilim tarafından gönderildiğinin kesinlik kazandığını," söyledim ve "Riyakar sevgilinden ayrıl. O da seni sevmiyor. Sen de onu sevmiyorsun. Neden yalan söylüyorsun." diye sitem ettim. O, sevgilisinden kesinlikle ayrılmayacağını söylüyordu ve hamileydi, zaten. Sanki ayrılmalarını Allah bile istemiyordu. Ama ben onun şerefsizce sevgilime çalıştığından emindim.

Gerçeği ne kadar zor olursa olsun söylemekten utanma, söylememekten utan.

Bunu kendisine söyledim. "Sen hiç erkek değil misin? 'Karım namusum.' diyorsun. Müdürüne peşkeş çekmeye çalışıyorsun kardeşimi." O, "Hayır." diyordu. "Kardeşin beni emekli oluncaya ka-

dar beklesin. Kim erkek, kim değil o zaman görürüz." Ben, "Kardeşim de onu seviyor." dediğimde. "Ver parayı. Onu şimdi öldürürüm." diyordu. Ertesi gün sevgilimi telefonla aradığımda, rapor aldığını öğrendim. Evet onu bulamayacağım garip bir şekilde bana malum olmuştu. İki gün sonra telefon ederek beni aradı. Evdeydi. Bir hafta sonra geldiğinde ona bunu hatırlattım. Bir şey demedi. Akşam telefon çaldığında açtım. Sevgilimdi. Hem şaşırdım, hem sevindim. Çünkü nadiren telefon açardı. "Nereden arıyorsun." dedim. İş yerinde olduğunu söyledi. Bu saatlerde genelde evinde olurdu. Kebap yediğini, rakı içtiğini söyledi. Ben, "Afiyet olsun. Ben içmiyorum." dedim. "Balık, kebap rakısız olur mu hiç?.." dedi. Ben, "Her ikisi de olur. Ben rakı içmeden yiyebiliyorum." dedim. Bir taraftan sohbet ederken, diğer taraftan düşünüyordum. Canı sıkılıyordu. Sohbet etmek için açmıştı telefonu. Tam bu sırada beni rahatsız eden bir kelime etti. Ben, "Bak sevgilim." dedim. "Sen bana birşey yapamazsın. Çünkü benim yardımcım güçlü." Bunun üzerine, "Yardımcın kim senin?.." dedi. Ben, "Yardımcım Allah..." dedim. "Bırak bu Bülent Ersoy ağızlarını." dedi. Ben, "Bülent Ersoy'a aklım ermez. Ama sana doğruyu söylüyorum." dediğimde. "Allaha can kurban. Öyleyse bana neden yardım etmiyor?.." diye sordu. Ben, ne demek istediğini anlamıştım, "Sana yardım etmez sevgilim." dedim. Çünkü sen dürüst değilsin." "Pekala." dedi. Vedalaşarak telefonu kapadı. Birkaç gün geçmişti ki gece gördüğüm bir rüyayla uyanmıştım. Zil çalmıştı. Kardeşimi uyandırarak. "Sevgilim geldi. Camdan bak." dedim.

Ben kapıyı açmış otomatiğe basmıştım. Sevgilim yoktu. Kardeşim de, "Abla kapıda kimse yok." dedi. Saat sabaha karşı dört olmuştu. Kardeşime, "Rüyamda kapıyı çaldığını duydum." dedim. "Rüyamda arabasıyla kapıdan geçiyordu. Eve gelecekken birden vazgeçti. Gideceğim kadın, sevgilimin kardeşi olsaydı gitmeye değerdi. Ama boş ver diye düşünmüştü. Biraz gittikten sonra arabayla kaza yaptı ve geri döndü. Kazayı haber vermek için zili çaldı." Tam bu sırada uyandım. Öğleye doğru sevgilim telefon açmış kaza yaptığını söylüyordu. Ben, "Derhal geliyorum." dedim.

Yücelerden yüce gördüm. Kadri yüce, Yaptığı iş çok ayıptı. Gitti güce. Yine de hoş gördüm, insan oğlu hem şaşardı hem de beşer. Ama Tanrım hoş görmedi. Be hey şaşkın aç gözünü yeter artık bu işkence!..

Galeriye gittiğimde oturuyordu. Ben şoförün parasını verip gönderdim. İki dakika sonra beni alarak, biraz ileride bulunan tamirhaneye dolambaçlı yoldan, yolu uzatarak götürdü. Sol ön vuruktu ve macunlanmıştı. Boya olacaktı. Parası yoktu. "Ben veririm." dedim. Bir taksi çevirerek eve geldik. Akşama kadar benimle oturma odasında oturdu. Gazetesini okudu. Akşama doğru arabayı almaya gitti. Hakaret eder düşüncesi ile ona gördüğüm rüyayı anlatmadım. Ama o benimle telefonda konuşurken, beni aşağılayan sözler buluyordu. Çok kalbim kırılıyordu. Ama fahişe kimliğimden dolayı hakaretlerine çoğu zaman birşey söylemeden tahammül gösteriyordum. Onursuz ve erdemsiz bir kadın olduğum için. Herşeye rağmen sevgililer gününü kutlamak için ona telefon açtım. O, telefon açmama şaşırmış, kutladığım sevgililer günü için "s.......m sevgililer gününü. Ben bayramda elini öpmeye geliyorum." dedi. Ben "Estağfirullah. Ben senin elini her zaman öperim." dedim. Gerçekten de bayramda gelmişti. Ama kocam olduğu için ben onun elini öpmüştüm. O, ne yapsam beni istemiyordu. Kardeşimse, riyakarca, "Sevmiyorum. Ben sevgilimi seviyorum." diyordu. Sevgilimle dost kalmak istiyordum. Çok acı çekmeme rağmen yaşadığım olaylarda garip bir gücün varlığını hissediyordum. Ama işin içinden çıkamıyordum. Sevgilimse sorduğum ciddi sözlere cevap vermek istemiyor. Geçiştirmeye çalışıyordu. Zaman zaman, eskiden konuştuklarımızı bile inkar eder olmuştu.

Bense merak içinde, daha çok aydınlanmak için sürekli kitap okuyordum. Bu arada Nisan ayında yapılacak sempozyum için konuşacaklarımı hazırlıyordum. Eve çeşitli dostlarım geliyordu. Sevgilimin, erkek misafirlerimin hepsinden haberi vardı Yani kimliğim gibi değil, adam gibi kadındım. Dostlarım arasında bazı kişiler, masanın üzerinde duran yazılarıma göz gezdirirken okudukları, "Aziz türk Milleti" diye başlayan sempozyum yazımı eleştirip "Bu

Türk sözünü bu yazıdan çıkart." dediler. Hayretimi belli etmemeye çalışarak, nedenini sorduğumda; "Burada her türlü millet var." Bu nedenle, "Sayın millet ibaresini" kullanmamı önerdiler. "Sen evrensel düşünen insansın." diyorlardı. Ben, "Doğru söylüyorsunuz." dedim. Ama bu söz beni çok düşündürerek, birçok şeyi daha fazla irdelememi sağlayacaktı. Dünyada ve ülkemde birçok etnik halk vardı ama bu derneği kurma hakkını sadece Atam vermişti. Bunu inkar etmek Allah'ı inkar etmek gibi bir şeydi. Çok ama çok düşündüm.Türk sözünü çıkartmak, Atama ihanet etmekti. Nankörlüktü. Hayır bunu yapamazdım. Yazdığım bütün yazıları yırttım. Konuşmayı okumadan sözlü yapacaktım. Bu kararı almak beni rahatlatmıştı. Ama çözmek zorunda olduğum çok problem vardı. Bense, kalabalığın içinde yapayalnızdım. Sevgilimin, "Ben hiç bir kadını bırakmadım. Hep kadınlar beni bıraktı..." Sözünden yola çıkıyordum ve beni, onu bırakmam için zorladığını anlıyordum.

Bana birgün hayali icad ettiği Jülide isimli kadının, medyumsuz bir iş yapmadığını ve bu medyumlara kendisini de götürerek baktırdığını ve benim tarifimi vererek, "Sana bu kadından zarar gelecek." dediğini anlatmış ve ilave etmişti. "Kız sen bana birşey yapamazsın. Çünkü beni seviyorsun sana da baksınlar mı?.." diye sordu Ben, "Medyumlar benim bildiğimden fazla bir şey bilemezler." dediğimde. "Doğru söylüyorsun." demişti. Telefon ederek, bana bahsettiği medyumları getirmesini söylediğimde, sevindiğini hissettim. Demek bir mesaj verecekti. Randevu alıp bana haber vereceğini söyledi.Telefon ederek medyumların iki gün sonra geleceğini haber verirken, "Yarın gece nöbetçiyim." diye haber verdi. Bu, geleceğim demekti.

Bana bu gecenin, son gecemiz olduğunu söylememişti. Bunu O'nun söylemesine gerek kalmadan hissetmiştim. Çünkü davranışları, evli çiftlerinki gibiydi. O güne kadar ceketini çıkartıp bana asmam için vermemişti. Bu hareketleri ile beni etkilemeye çalışıyordu. İstediğini almak için,"işte Ena." diyordu. Ena benim öğretimdi. Ama Triyo utancım oldu. Bu utanca ekleyecek iki utancım daha var. Birisi Kuşadası'nda otelde kaldığımız, bir kaç saat sonucu. İkinci utancımsa. Bu kitabı yazmaya mecbur kalmam. İki yılda üç

utanç biraz fazla değil mi? Ama ne yapalım. Kader utansın. Yatak odasından oturma odasına geçerek sohbete başladık. Orgazm olmamayı nasıl başardığımı sordu. Ben, "Nefsi terbiyedir. Herkes başaramaz. Bu benim elimde olan bir şey." diye cevap verdim. Yüzünden acı çektiğini anlamıştım. "Sen mi acı çekiyorsun Sevgilim?.." diye sordum. Cevap vermedi. Bir süre sonra sohbete başladık. Ben, birkaç gün önce geldiğinde kardeşime bakışlarını ima ederek, "Ne olur, sadece bu evde, hiç olmazsa bana saygı duy. Ben senin dışarıda olan çapkınlıklarına saygı duyuyorum. Herşeye rağmen." dedim. O tatminsiz olduğunu söyledi, yine ve beni çok kıran bir hikaye anlattı. Evli bir kadınla beraber yaşamıştı.Kadın kocasından boşanmıştı. Ve intihar edeceğini söylüyordu. Ben, "Senin yüzünden mi kocasından boşandı?.." diye sordum. "Hayır." dedi. "O halde ölecek diye üzülüyorsun." dedim. "Ölüsünü s....m üzülmüyorum. Ama insan vicdan azabı duyuyor."dedi. Ben beni kastettiğini anlamıştım. Birşey söylemedim. Giderken tek bir söz söyledi. "Polis gibi geldim. Adam gibi gidiyorum."dedi. Birşey söylemedim. Gittikten sonra yattım. Saat, sabahın yedisi olmuştu.

Uyandığımda yine bir rüya gördüğümü hatırladım. Rüyamda deniz kenarında bir sayfiyedeydim ve caddenin bir tarafında göl vardı. Birden gölün içinde, arkası düz olan, filika denilen küçük bir sandalın içinde buldum kendimi. Sevgilim, hiç görmediğim küçük kızıyla birlikte olduğumuz ve yüksek olan göl kenarından bulunduğumuz sandala atladı. Sarsıntıdan sandalın devrilmesiyle sol tarafımda olan çocuğu boğulma tehlikesi geçirdi. Ben çocuğa babasından daha yakın olduğum için iki kulaçta yanına giderek baygın çocuğu sudan çıkartırtıyorum. Suyun dizlerime kadar oluşundan çocuğa bir şey olmayacağını düşünerek, sevinip, göl kenarına çıkıyorum. Sanki suya düşmemişiz gibi üçümüzün de giysilerimizin kuru olduğunu fark ediyorum. Daha sonra sahilde bir masada sevgilimin eşi de olmak üzere oturuyoruz. Ve çocuğu alıp onları yalnız bırakarak, sahilde bulunan dükkanlardan çocuğa kağıt helva ve şekerleme alıyorum. Tekrar masaya döndüğümde sevgilimin eşinin böyle bir ilişkiye müsaade ettiği için, eşine kızarak baktığını hissettiğim an uyanmıştım.

Sevgilimin eşini hiç görmemiştim. O gün, birgün önce nöbetçi olduğu için izinliydi. Ona bu rüyamı anlatmak için, ertesi günü bekledim. Ertcsi gün yanında iki medyum kadınla onların arabası ile geldi. Kadınların kapıdan girmesiyle sahtekar olduklarını hissetmiştim. Salona buyur ettim. Önce bir iki sohbet ettik. Kadınlar sevgilime, adının yanına abiyi ekleyerek hitab ediyorlar ve ortak dostlarından bahsederek zengin ve sosyete bir muhitte ortak dostları olduğunu, ailelerinde profcsörler bulunduğunu anlatıyorlardı. Beni küçümscdiklerini, sevgilimin hatırı için geldiklerini her fırsatta dile getirdiler. Bana bakışları bile iğrenç bir böceğe bakar gibiydi. Kapıdan girdiklerinde hissettiklerim doğruydu. Bir kahve pişirmemi, kendilerinin içmeyeceklerini belirttiler. Ben mutfağa gidip bir kahve pişirdim. Ve salona döndüm. "Başka bir odaya geçelim yalnız olmamız gerekir." dedi, kadınlardan birisi ve ikimiz oturma odasına geçtik. Kahve fincanına baktı, bir şey söylemeden besmcle çekti, sağ elimi eline aldı vc bana sorular sordu. Hangi ayda doğduğum sorusuna yalan söyleycrek cevap verdim. Doğum tarihimi, daha sonra çeşitli ağrıyan ycrlerimi bildi. Bunları sevgilim de biliyordu. İki mahkemem olduğunu ve bunların lehime biteceğini söylcdi ve ilavc etti. Çok yakında içinde on sekiz ağaç bulunan bir mülk alıp, oraya gideceğimi, oraya gidince sözlerinin doğruluğuna inanacağımı, benim bir kardcşim olduğunu da ilave ederck, kime aşık olduğumu da sormayı ihmal etmedi. Tereddüt ettiğimi görerek, "Merak ctmc. Benden sır çıkmaz. Öyle olmasa randevu ile çalışmam," dedi. Hatır olmasa bana hiçbir şekilde bakmayacağını, söyledi.

Ben sevdiğim adamın içerde oturan, beraber geldikleri emniyet müdürü olduğunu söyledim. "Ne istiyorsun ondan. Ona neden kızıyorsun." dedi. Ben özel ncdcnlerden ona kırgın olduğumu söyledim. Bana dini nikah sözü verdiğini ilave ettim. Bu konuları üç ay sonra yeniden konuşabileceğimizi ilave ederek, söylediklerini aklımda tutup tutamayacağımı sorduğunda, "Hayır unuttum." dedim. Çocuğum hakkında konuşurken ben bir an duygulanmıştım. Bu nedenle, "Çocuğun için üzülme. Okuyacak. İki de mesleği olacak."

dedi. Sözlerini unutmamam için çantasından bir kağıt almaya salona geçmişti. Geldiğinde elinde not defterinden koparılmış bir yaprak vardı ve bana söylediklerini tek tek yazarak, unutmamamı söyledi. Çok yakında gideceğim yerin İzmir çevresinde olacağını da ilave etti. Medyumun işi bitmişti. Ama bana iğrenerek bakıyordu. Biraz önce de salonda konuşurken, basit insanların esrar içtiklerinden bahsetmişlerdi. Ben buna dikkat ederek sözlerini unuttuğumu söylemiştim. Onları yolcu ederken masanın üzerinde duran sigortacı kadının kartını görerek sevgilime gösterip, işte gelen kadın bu dedim. "Eve alıyorsun sonra da sorun çıkarıyorsun." diye cevap verdi. Giderken, "Bana telefon aç. Ne dediklerini anlat." dedi. Ben, o kapıdan çıkar çıkmaz kardeşimin odasına geçerek, yukarı balkona doğru bakışını seyrettim. Kardeşimi görmek için bakıyordu. Kendimi gösterince bana el salladı. Biraz sonra söylediği gibi, onu telefonla aradım. Bana ne dediğini sordu. Medyumun baştan sona yalan söylediğini söyledim ve ilave ettim. "Daha kapıdan girerken onların yalancı olduğunu biliyordum." dedim ve ona gördüğüm rüyayı anlattım. Karısını hiç görmediğim halde rüyamda gördüğüm kadın, kendi ifadesine göre aynıydı.

Medyumların benim için ne söylediklerini sorduğumda. "Saf bir kadın ağabey. Bu kadını bırakma." dediğini söyledi. Telefonu kapadıktan sonra uzun uzun düşündüm. Onsekiz ağaçlı yeri bulursam, bilmece gibi gelişen olayları çözebileceğimi, biliyordum. Ertesi gün sevgilime telefon açtığımda, "Ne olur yardım et. Beraber yazalım." dediğimde duyduğum tepki ve hakaretler o güne kadar duyduklarımın içinde en acı olanlarıydı. Olanca sesiyle bağırarak, "Ne yazması ulan. Ben hayatımda mektup yazmadım.Ne yazacaksan kendin yaz. Ne utanmaz kadınsın..." diyordu. Ben üzüntüden öleceğimi söylediğimde. "Öl!.. Kardeşin buna sevinir. O üzüntüden ölüyor mu? Sevdiğini nasıl saklıyor." diyerek, telefonu yüzüme kapamıştı. Ben akşam benimle konuşmalarına bakarak sabahki tepkisine şaşırmıştım ve nedenini düşünüyordum. "Beraber yazalım." sözümden sonra bu tepkiyi verdiğini buldum. Bu sözler ağzımdan gayri ihtiyari çıkmıştı. Sanki o da yazıyordu. Öyle hisset-

miştim. Bir gece önce de ona, "Yazmayı düşünmüyor musun?" dediğimde böyle tepki göstermemiş, "Ben yazarsam, bütün kadınlar kocalarından boşanır." demişti. Biz bunu konuştuğumuz zaman tarih 12 Mart 1992 idi. Bu bir kehanet mi idi? Yoksa aptala malum mu olmuştu. Bunun yorumunu sen yapmışsındır. Diğer yaşadıklarımızı yorumladığın gibi, değil mi sevgili dostum?

Aynı gün kardeşimi yanıma alarak, bir araba kiraladım. Ve İzmir ili içinde anıtmezar gibi resmi olan tüm mezarlıkları ziyaret ettim. Başlarında fatiha okudum ve ağaçları saydım. Hiç birinde on sekiz ağaç yoktu. En son gittiğim yer, ara sıra gittiğim ama uzun zamandır gitmemiş olduğum, papağan hediye ettiğim yer olmuştu. Oradaki kulübe kafede yaşayan kişi, bulunduğu yeri ağaçlandırmıştı. Ama burada da ağaç sayısı fazla idi. İşte bu ziyarette baskın yapan polislerden birinin gözünün kör olduğunu öğrendim. Bu dostum bana sigara ikram edemeyeceğini, polislerin kendisini çok rahatsız ettiğini, ama içlerinden birisini allahın cezalandırdığını söyledi. Ben üzülmemesini, esrar içmek için değil ziyaret için geldiğimi söyledim ve çay içerek veda etim. Papağan buraya yakışmıştı doğrusu.

Çözdüğüm bilmeceleri kardeşime söylemiyordum. Sadece kafamda düşünceler olduğunu söylüyordum. Diğer kardeşim gibi, onun da rüyaları çıkıyordu. Ama ben farklıydım. Dönerken yolda şoförle sohbet ediyorduk. Bana "Abla renkarnasyona inanıyor musun?" diye sorduğunda.. "Evet inanıyorum." diye cevapladım. Şoförü tanımıyordum. Rastgele çevirmiştik arabayı. Afyonlu olan eşinin başından geçen bir olayı anlatmıştı o gün. Kızkardeşimin kitap okumayı benim kadar sevmediğinden, bu konuda bir fikri yoktu. Eve geldiğimizde bilmeceyi çözemediğimden sıkıntım büyüktü. Okuduğumu anlamıyordum. O geceyi öğrenmeye çalıştığım astroloji ve pisagoru okuyarak geçirdim. Bilmeceyi çözmek istiyordum. Ertesi gün kardeşimin sevgilisi, geleceğini bildirdi. Onu görmeye tahammül edemeyecektim. Bu kadar iğrenç bir erkek olamazdı, dünya üzerinde ama riyakarlıkta kardeşimin de ondan farkı yoktu.

Kardeşimin sevgilisinin geleceği saatten önce, evden ayrılmak için hazırlık yaptım. Kardeşime gideceğim yeri söylemedim. Artık

yapayalnız devam etmek zorundaydım. Yanıma bazı kitaplarımı ve yazılı çalışmalarımı alarak, evden ayrılırken bu geceyi dışarıda geçireceğimi söyledim. Artık beraber yaşadığım insanlar bana, deli gözüyle bakıyorlardı. Galiba biraz da öyleydim. Pazarda domateslerle, kuru soğanlarla, konuşan insana, herkes böyle derdi. Kimse buna inanmıyordu. Ama ben gerçekten bu sebzelerle konuşuyordum.Ben pazar tezgahlarının önünden geçerken bazı sebzelerin, "Beni al!.." dediğini duyuyordum sanki. Ve dönüşte onları alıyordum. Şoföre, "oğlum bütün gece beraberiz, önce yemek yiyebileceğimiz, sakin bir yere götür beni. Yeri de sen seç." dedim. Bu, kendisini hayat sigortalı yaptığım, efendi, genç bir şofördü. Memnun olarak, "Tabi abla." dedi. Beni sahilde bir balık lokantasına götürdü.

Balık ve soğuk mezelerden oluşan bir menü seçerek oturduk ve kendimize bir şişe küçük rakı söyledik. Başıma gelen olayları anlattım. Sohbet sohbeti açıyordu. Lise okumuş, felsefe bilen bu gençle sohbete doyum olmuyordu. Bir şişe daha rakı söylemiştik. Rakımız bitiğinde vakit hayli geç olmuştu. Ama şoförümün kanaati dünyanın boş olmadığı ve bir sahibinin var olduğuydu. Yolda kâh teyp çalıyor, kâh kendimiz söylüyorduk. İki yıldır çektiğim azap bitmiş, yerini mutluluk almıştı. Ve bir yıldır, ilk defa içmiştim. "Aydın, oğlum sana o gün de teşekkür etmiştim defalarca. Bugün de burada teşekkürü bir borç bilirim. O güzel sohbet için." Şehire geldiğimizde, pavyon kadınlarının esrar aldığı bir yerden esrar alarak, ilçeye doğru yola çıktık. Ben yolda bir sigara sardım. İkram etmediğim ve kendisi hiç kullanmadığı halde, sigaramdan iki duman ald. İlçeye geldiğimizde saat gecenin üçü olmuştu. Doğruca geneleve geldik. Ben kapıyı bekçiye açtırdım ve şoför noktada otururken, iç ve dış bahçedeki ağaçları saydım. Sayı on sekizdi. Biraz sonra bekçiye verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileyerek genelevden ayrıldım. Yolu tarif ederek şehire geldik. Şoförüm ilçeye ilk defa geliyordu. Karakolun önünde durduğumda birkaç polis ve bir bekçi kapının önündeydiler. Müdürün adını söyleyerek, yakında yaptıkları için hesaplaşacağımızı söyledim. İzmir'e geldiğimiz

zaman sabah olmuştu. Şoförüme bu güzel gece için teşekkür ederek parasını ödedim ve eve girdim. Kardeşimin sevgilisi gitmişti. Yorgun ve uykusuzdum. Kafamdaki düşüncelerimi kovarak kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Uyandığım zaman ilk aklıma gelen sevgilim oldu. Daha sonrada ilçedeki genelev ve medyumun söylediği. Onsekiz ağaç mesajını anlamıştım. Nisan ayı yaklaşıyordu ve On Nisan'da benim eşimle olan mahkemem vardı ve boşanacağımı sevgilime söylemiştim. Demek boşanmamı istemiyordu. Bunu bana söyleyemediği için de böyle hilelere baş vurarak, böyle yollardan anlatmaya çalışıyordu. Ama benim, defalarca bu evlilikten böyle bir ilişkide bulunduğum için rahatsız olduğumu söylediğimde, bana onunla beraber olmam gerektiğini. Birinci hakkın kocamın hakkı olduğunu. Kocamla yatmamı kıskanmayacağını söylemişti. Ama ben, "Bir kadının nasıl iki kocası olur? Ben böyle bir şey yapamam..." demiştim. Kendisiyle evlenmek gibi bir düşüncem olmadığını da biliyordu. Bu konuda da konuşmuştuk. Benim sevgilimden dini nikah istemem, sadece karım diye saygı duyması içindi. Yoksa her gece yanımda olması için değil. Bunu da kendisine söylemiştim. Biliyordu. Demek ki beni geneleve kocama geri göndermeye çalışıyordu. Sevgilime bunu yapamazdım. Yapamayacağımı da bilmeliydi. Bana alevi olduğunu söyleseydi, ondan dini nikah istemezdim. Bu konuda dürüst davranmamıştı doğrusu.Ben ona Yavuz Selim'den şiir okumasam bunu bilemezdim. Çünkü eşinden ayırmayı düşünmemiştim. Gençlik yıllarımda da evli erkeklerle olan duygusal birlikteliğimde de güzelliğimi kullanarak yuva yıkmayı düşünmemiştim. Ben kardeşimden farklı düşünüyordum. O, sevgilisinin karısından ayrılmasını istiyordu. Ama zaman içinde benim yaptığım baskılar nedeni ile bu düşüncesinden vazgeçmiş görünmüştü. Ama hala, alkol aldığı geceler sevgilisinin evini telefonla arıyor. Eşini rahatsız ediyordu. Ben buna tepki gösterip kınadığım zaman, "Rahatsız oluyorum. Onlar da rahatsız olsunlar." diyordu. Bana göre yanlış bir mantıktı. Ama kendisinin buna hakkı olduğunu söyleyerek, "Abla bu konuya karışma." diyordu. Ben de onun, bu hareketinin yanlış olduğunu her fırsatta söylüyordum.

Araştırmaya, neden mezarlıklardan başladığımı anlatmak isterim. Bunun iki nedeni vardı. Birinci neden sevgilimin bana daha önce kurmuş olduğu ölüm tuzakları idi. Çünkü henüz dernek başkanı idim. Öldürüldüğümde naaşımın resmi bir yere gömüleceğini biliyordum. İkinci nedense Türk felsefesi, daha doğrusu, felsefesizliği idi. Bunun nedenine geçmeden önce, başımdan geçen bir anımı anlatmak isterim. AİDS'den ölen Burcu Burkut adlı pırıl pırıl bir genç kız için gazetelere, insanlara tek eşliliği önermeme rağmen, bunun günümüzde imkanı olmadığını. Ama kondom kullanılabileceğini. Bunun bir insanlık görevi olduğunu, dernek başkanı kimliğini kullanarak faks çekmiştim. Ama bu konuda hiçbir gazete yayım yapmadı. Sadece Akşam gazetesi beni telefonla arayarak, bu konuda röportaj yapmak istedi. Ben telefonda ne istiyorlarsa söyleyeceğimi, fakat resim çektirmeyeceğimi söyledim. Bunun üzerine, "Günümüzde tek eşli olmak mümkün değil, demişsiniz. Bu sözlerle ne demek istediniz?.." diye sordu. Ben bildiklerimi kısaca anlattım. Kendimi örnek vermedim ama evli kadınların bile çeşitli nedenlerle eşlerine ihanet etmek zorunda kaldıklarını söyledim ve aklıma gelen bazı gerçekleri de ilave etmekten kendimi alamadım.

Gazetelerdeki yazılarda benim filozof olduğum yazıyordu. "Aman kardeşim. Ne filozofu. Bende sizin gibi etten kemikten yaratılmış bir insanım." diyerek muhabire, gazetesinin köşe yazarı Cenk Koray'ı görüp görmediğini sordum. "Görüyorum." demesi üzerine muhabire, "O halde söyleyin ona, hakkımda bir daha öyle yazılar yazmasın. Çünkü kimin nerede olduğu belli değildir. Kendisine kalbim kırıldı." dedim. Cenk Koray için böyle söylememe onun bir köşe yazısında beni kastederek yazdığı bir yazısı neden olmuştu. Bu yazısında benim bu işi hazımsızlık nedeni ile (derneği kastederek) yaptığımı yazmış. "Sen o makama çıkmaya layık mısın?.." derken, ağır hakaretlerde bulunmuştu. Daha sonra "ondokuzun hikmeti." diye başlayan bir yazısını da okumuş, bu saçma yazıyı da kırılan kalbimle kendi kendime eleştirmiştim. Şimdi kendisine soruyorum. Susurluk olayının patlak verdiği günleri düşün-

sün. O yüce makamlara bu insanlar mı layıktı? İşte bu nedenle resmi mezarlıklarda onsekiz ağaç aramıştım. Ama sevgilim beni geneleve layık görmüştü. Onsekiz ağacı bulunca bunu anlamış oldum. Şimdi sevgilime de soruyorum. Güzel bir yüzüm ve popom olsaydı, kardeşiminki gibi, beni oraya gönderir miydi? Kimliğime rağmen. "Hayır göndermezdi." diye düşünüyorum. Çünkü sorun kimlik değildi. Öyle olsaydı. Bu kimlikteki bir kadının kardeşini de almayı düşünmezdi. O zaman sorun, teşhir edecek güzellikte bir kadını, kendine sevgili etmekti. Çünkü yeryüzünde hayat başkaydı. Ruh başkaydı. Ama ben bunu çok önce gördüğüm için kendisine, "Seni gökyüzüne çıkardım sevgilim. Umarım inmezsin." diyerek belirtmiştim. Şimdi geriye tek bir alternatif kalmıştı. Kendisine bir mektup yazacak ve adil davranmasını isteyecektim.

Ama önce davranışının nasıl olacağını bilmek istedim. Kendisine telefon açtım. Sesi buz gibiydi. Yaptığı hataları kamufle ederek, benim onu aramayışımı bahane ediyordu. Ve artık gelmeyeceğini söyleyerek, bundan böyle kadınlarla bu tür ilişkiye girmeyeceğini söylüyordu. Nisan ayında olduğumuzu hatırlatarak. "Bu ay bana yediyüz milyon verecektin. Hani nerede para? Sen sözünde durmayan bir insansın." diyordu. Yine çabuk hırsız rolünü üstlenmiş, bahanelere sığınıyordu. Ben kendisine yine istemim dışında sözler söyledim. "Sen benim sırtımdan para kazanacaksın. Hem ben sana Nisan değil Haziran'da param olacak. Bu parayı sana o zaman vereceğim." dediğimde. "Eğer böyle birşey olursa. Benim de sana bir şey yapmam gerekir." dedi. Ben neden böyle dediğini sorduğumda. "Aksi olursa arkadaşlarım beni ciddiye almazlar. Gülünç olurum." dedi. Demek ki benim hakkımda arkadaşlarıyla konuşuyordu. "Sana arada sırada telefon açabilir miyim?" diye sorduğumda. "Tabi açabilirsin. Bana herkes telefon açıyor." dedi. Ben ona söz verdiği nikahı hatırlattığımda. "Ne yani?.. Şimdi sana nikah mı yapalım? Görmüyor musun TV'de Emniyet Müdürünü? Genel Müdürlüğe oynarken iki eşli oluşu, adamı İstanbul'a gönderdi. Ben polisim kızım." dediğinde ben, "Tamam sevgilim nikah istemiyorum. Artık önemini yitirdi." diye cevap verdim. Vedalaşarak telefonu kapadık.

Ben ağlıyordum. Ayrılmıştık. Hiç kavuşmadan. Ama bir kez daha ona mektup yazarak anlatacaktım. Bildiği gerçekleri benim de bildiğimi. Kardeşimin sevgilisi geleceğini bildirdi. Bu defa evden gitmeyi değil, o geldiği zaman bu riyakar yüzleri görmek istemediğimden, yatmayı tercih edecektim. Gece geç bir vakitte, alkol almış olarak geldi. Gelmeden önce sigortacı kadın beni telefonla aradı. Bana sevgilimden ayrılıp ayrılmadığımı sordu. Son görüşmemizde kendisine, beraber iş yapabilmemiz için sevgilimden izin almam gerektiğini söylemiştim. Bu izni alıp almadığımı soruyordu. Ben yine garip bir şekilde, sevgilimin o anda bu kadının yanında olduğunu biliyordum. Bu bilgi ile sevgilimin izin vermediğini, hatta kaba bir şekilde kendisi için, böyle orospuları eve sokmamam gerektiğini söylediğini, ama sevgilimi yanlış değerlendirmemesini, çünkü sevgilimin, bütün kadınların orospu olduğuna inandığını söyledim. Kadın çıldırmış gibiydi. Telefonun ardındaki yüzünü görüyordum. "O halde siz ayrılmadınız." dedi. Ben yalan söyleyerek. "Hayır ayrılmadık." dedim. Kadın, "Ben ona, bana böyle hakaret etmeyi sorarım. Bakalım o makamda durabilecek mi görürüz." dedi. Kapı çalınıyordu. "Seni biraz sonra ararım Aysel hanım..." diyerek telefonu kapadı. Bu kadınla duygusal ilişkisinin olduğunu anlamıştım. Ama bu kadını nasıl kandırdığını, bizim eve gelmesi ve kardeşimi kandırması için ne tür bir yalana başvurduğunu çözememiştim. Bunları düşünürken telefon tekrar çaldı. Sigortacı kadındı. Bu defa daha değişik konuşuyordu.

Sevgilimin kendisini ikna etmiş olduğunu anladım. Kadın bana, artık sevgilimi çok bekleyeceğimi söyleyerek. "Bak sana ablamı vereyim. Onunla konuş. Sonra yine konuşuruz." diyerek, konuşmasından, çingene olduğunu anladığım bir kadını telefona verdi. Kadın bana, "Üzülme yavrucuğum. 'A.......ı bu adamın ağzına koyayım.' dersin, olur biter." diyordu. Ben hayretle, ne cevap verebileceğimi şaşırmıştım ki, telefonu sigortacı kadın alarak, "İşte çakıltaşlarından beri bu böyle. Sen daha çok beklersin sevgilini." dedi. Ben bunun önemli olmadığını, sevgilimin beş yıl sonra bile gelmesinin önemli olmadığını, onu görmeden de sevebileceğimi, söyle-

yerek telefonu kapadım ve düşündüm. Kadın bir an yaşayacağı şehvet uğruna herşeyini satarak, kardeşimi kandırmaya gelmişti, bizim evimize. Bunu anlamıştım. Çakıl taşları ise bilmecenin son bölümüydü. Sevgilim ona böyle söylemesini öğretmişti. Ama ben bu çörküyü önceden çözmüş, mektupta yazmayı düşünmüştüm.

Gece geç vakit kardeşimin sevgilisi gelince, hala bunları düşünüyordum. Kardeşimin sevgilisinin onların yanından buraya geldiğini biliyordum. Gece saat üçtü ve telefon çaldı. Ben, "Açtım efendim." dediğimde, karşımdaki cevap vermeden derin bir iç çekti. Susan kişinin, sevgilim olduğunu biliyordum.Tekrar "Efendim." dedim. Boğazlanan bir hayvan sesinin bana h.... dediğini duyunca, odaya sevgilisi ile yeni giren kardeşime, telefonu uzatarak, "Telefon sana galiba." dedim. Kardeşim aldığı telefonda böğürdüğünü duydu. Kardeşimin üç kez efendim deyişine, bu böğürtülü ses cevap veriyordu. Konuşmaya cesaret edemeyen kardeşim, korkmuş numarası yaparak telefonu bana uzattı. Sevgilisi ise bildiği herşeyi bilmezden gelerek, küfür ediyordu bu telefon sapıklarına, "Ben yatmaya gidiyorum." diyerek, onları riyakarlıkları ile başbaşa bırakıp odama çekilip yattım. İki gün sonra İstanbul'a gitme hazırlığı yapıyorduk. Bayramı İstanbul'da geçirecek ve gazetecilerle görüşecektim, yazacağım yazılar için. Ama daha önce sevgilimi arayıp İstanbul'a gideceğimi söyledim. Sigortacı kadının söylediği çörküyü ona anlattığımda, "Demek bazı şeyleri okumuşsun." dedi. Bu sözlerini de inkar edecekti. İstanbula gitmeden önce, ona dörtbuçuk sayfa tutan bir mektup yazarak, onun adamı olan eski şoförümle elden yolladım. Mektubun cevabını ona telefon açarak öğrenecektim. Bu mektupta konuşamadığım, daha doğrusu konuşturmadığı için konuşamadığım bir çok şeyi dile getirmiştim. Bunların içinde, yalnız Tanrının seçici olduğundan, onun bana kurduğu ve kuracağı tuzaklara kadar herşey vardı. Bana kızımla ilgili anlattığı hikayeyi de kınayarak, "Sen Polis'sin, böyle bir hikayeyi bana nasıl anlattın? Çocuğumu yanıma almamı eleştiriyordun. Ama ben onu alt tabakayı da elit tabakayı da tanıması açısından yanıma aldım. Çünkü bensiz devam edeceği ilerki yaşamında,

Kurtlar sofrasına düşmeyeceği, hala pırıl pırıl tertemiz bir çocuk olarak yetiştirebildiğim için mutlu olduğumu, onları korumayı bilmeseydim kendilerini her türlü kötü alışkanlığa, kaptırabileceğini ama onun her türlü yolunu keserek buna mani olduğumu. Nüfusumda yazmayan ikinci adımın Ayşe olduğunu ve onun için doğmuş olduğumu. Her şeye rağmen adil davranırsa, bütün olanları unutacağımı. Ama hala istemezse bu konuda bir daha kendisini rahatsız etmeyeceğimi. Tahsilim olmayışından kaynaklanan imla hatalarımla dolu olan çirkin yazılarım ve sivri dilim için de özür dilediğimi yazdım. Yalnız doğum tarihimi yanlış vererek, Ona benim bir mesajımı ilettim ve "Bu sana söylemek istediğim binlerce kelimeden bir kaçıdır sadece ve de kurmak istediğin tuzaklardan artık vazgeç ve Allahtan kork..." dedim.

Benden, "Kurban keseceğim."diyerek, yalan söyleyip istediği parayı, elinin uğurunu denemesi için kardeşime postaladığını da belirttim. Çünkü benden aldığı paralarla yeni bir ev aldığını biliyordum.

İstanbul'a geldiğimiz zaman kaldığımız otelde hergün gazetecilerle görüşüyordum. Diğer evli kız kardeşime, bayram ziyareti yapmamızı istiyordum. Fakat kardeşim, diğer kardeşimle dargın olduğu için bunu istemiyordu. Dargın olmalarının sebebi kardeşimin, eniştesinin yanında alkol alıp, dekolte kıyafetle baştan çıkarıcı tavrıydı. Onu yalnız bırakmamak için, diğer kardeşime gitmedim. Gönderdiğim mektubun cevabını öğrenmek için, bayram bitiminde sevgilimi telefonla aradım. Ama sevgilim delirmiş gibiydi. Mektup onu çok rahatsız etmişti. Telefonda bana türlü türlü hakaretler yağdırdı. Bu mektubu yazmakla terbiyesizlik yaptığımı söylüyordu. Kendisi devlet, aile ve mektep terbiyesi görmüştü. Onun diploması nerede asılıydı. Benimki nerede asılıydı. (Diplomam olarak, genelev ruhsatımdan bahsediyordu.) Kendisinin sorumlulukları vardı ve kendisinden özür dilemezsem, karşısına çıktığım an bacaklarımı kıracağını söylüyordu. Ona göre ben orospuydum. Paralarımı ona bu zevki tatmak için yedirmiştim. Telefonu yüzüme kapadı. Bir an düşündüm. İzmir'e gidince bana ne kötülük edecek-

ti. Kendim için değil ama kızım için korktum ve telefon açıp özür dileyerek orospu olduğumu kabul etmek zorunda kaldım. Evet, orospuların mutlaka bir derneği olmalıydı. Gördüğünüz gibi. Ama bu dernek sebebiyle de ülkemde ilk müracatımdan itibaren bir kaos yaşanmakta idi. Bu nedenle Aleviler bile ikiye bölünmüş, devletten üç trilyonu alanlar sağ partilere geçmişlerdi. Sevgilimde bu sağ tarafa geçenlerdendi. Öyle ya devlet, onu bu pis işte rahatça harcayarak kullanmıştı. Oysa o daha yukarı makamlarda görev almak istiyordu. Bunun intikamını da sapıkça bir tatminle benden çıkartmıştı. Allahtan korkmadan. Çünkü kırk yıl benimle geçmezdi. Şimdi Alevi dedelerine soruyorum. Alevilik buysa ben Alevi değilim. İnsan olan insana böyle zulmetmez.

Ama sevgilim, binlerce cefa etsen de o kötü sözlerini unutacak seni sevmeye devam edecektim. Çünkü seni bana Allah göndermişti.

Anlaştığımız gibi, kardeşimin sevgilisi memleketinde bayram ziyareti yapmış. Dönüşte bizi almak için İstanbula gelmişti. Bir gece kalıp ertesi gün İzmire geri döndük. Döndüğümüz gün gördüğüm bir rüyayı kız kardeşim ve sevgilisine anlatınca, kardeşimin sevgilisi imana gelerek, "Git bir dilekçe ver. Derneği kapat." dedi. Ama ben sadece eşcinselleri iptal etmeyi tercih ettim. Bir hafta sonra aradığım dernekler masası bu iptal dilekçemi almadıklarını söylediler. Bu işte de sevgilimin parmağı vardı. Yeniden bir dilekçe yazarak, derneği tamamen kapattım. Arada bir sevgilimle telefonda görüşüyordum. Her konuşmamızda bana hakaret ediyordu. O kadar ileri gidiyordu ki. "Yüz milyon versem benim çirkin yüzüme bile tahammül edemezdi. Kendisi zevk sahibi bir insandı." v.b.

Sempozyuma katılmadan önce genelev doktoruyla görüşerek, fikrini almak istemiştim. Ama doktor belli bir düzenin dengelerini sarstığımı, kendilerinin belki hatalı davrandıklarını ama dengeyi sarsmadıklarını savunuyordu. Zaten çağrılmasına rağmen sempozyuma katılmadı. Ona göre rüşvet almak, Hipokrat yeminine ihanet etmek normaldi. Bu derneği kurma fikrim, benim çevremde kabul görmüyordu artık. Şoförüme derneğin lokal hakkını vermem çok

cazip gelmişti. Ama o bile vazgeçmişti bu isteğinden. Artık İstanbula temelli dönüş hazırlığına başlamıştım. Arabayı satmış, parasının birazını borçlarıma yatırmıştım. İş yerlerimi kapattığım için, hiçbir yerden gelirim yoktu. Boşanmak için mahkemeye gittim. Benim ve eşimin avukatının yanında boşanmak istediğimi, hiçbir şekilde mizacımızın uygun olmadığını söyledim. Hakimin, "Nafaka istiyor musun?" sorsuna. "Hayır." diye cevap verdim. Boşanmıştım. Mahkeme çıkışında avukatım, "Abla, eğer evlenirsen bir yıl beklemen gerekiyor." dediğinde, onun şaşkınlığını gidermek için, "Başka birini sevdiğim için boşandım. Ama evlenmeyeceğim. Hayatımı bundan böyle yalnız geçireceğim. Bu şartlarda evli kalmanın bir anlamı yok." diye cevapladım.

Nihayet rahat bir nefes almıştım. Kardeşim, "Abla, kocan sana nasıl bakıyordu. Gördün mü?.." diye sorduğunda, "Biliyorum, gidip barışmak istiyorum desem hazırdı ama bunu yapamazdım." diye cevap verdim.

Bir hafta sonra, Dokuz Eylül Sabancı Kültür Vakfı'nda iki yılda bir yapılan sempozyuma katılmıştım. Profesörlerle kürsüye çıktığım anı hiç unutamam.Heyecanım için beni dinleyenlerden özür diledim. Aziz türk milleti huzurunda ilk konuşmamı yaptım. Bu konuşmamın içinde genelev yönetimleri ve sağlık sorunları hakkında uyarılar vardı. Ama bunun yanında, genelevlerle içiçe yaşayan polis teşkilatı için de bir şeyler söylemem gerekiyordu.

Basını iyi takip ettiğim ve hiyerarşik ortamın merkezinde yeraldığım için bu konuda bildiğim bir hakikati anlatarak, Dokuz Eylül Üniversitesi adına Ege Üniversitesinden bir profesörün basında çıkan demecine cevap verdim. Adını hatırlayamadığım bir profesör, polis teşkilatını elmalara benzeterek, çürük elmaları sağlam elmalardan ayırmak gerektiğini söyleyip, bu konuya çözüm bulmaya çalışıyordu. Ben, bu görüşün çözüm olamayacağını, çözümün elmaları çürüten ve bu çürümeyi sağlayan, tanınmış parazitin yok edilmesiyle mümkün olabileceğini söyledim ve beni dinleyen insanlar, gazeteciler ayakta alkışladılar. Kendilerine teşekkürü bir borç bilirim. Fakat bu konuşmam TV ve gazetelerde yayımlanma-

dı. Bilinen sebeplerle. Olsun, Profesör Hakkı Bahar bey, "Biz bu rapor Ankara'ya sunuyoruz.Bundan sonraki görev onların." dedi.

Ben bugün görevini yapmış insanların rahatlığını duyuyorum. Çünkü bir yıl önce yaptığım bu konuşma, polisin maaşına yılda üç kez zam yapılmasını sağladı ama çürümüşlüğü gidermedi. Eşyalarımızı toplayıp, İstanbul'a gelmemiz gerçekten hazin olmuştu. Bunu daha sonra fark ederek şaşıracaktım.Çünkü hayatımın önemli bir tarihi idi bu. Onyedi Mayıs'tı. İlk patron tescil tarihim yine onyedi Mayıs'tı. Yeni bir hayata başlamak için İstanbula geliş tarihim yine Onyedi Mayıs olmuştu...

İstanbul'a gelişim hazin olmuştu. Bunun nedeni, baba evine, daha doğrusu, amca evine ikamet etmek için gelmiş olmamdı. Hüzünlüydüm. Geçmiş anılarım bir bir gözümün önünden geçiyordu. Küçük bir çocuktum. Annemin hastahanede oluşundan, parçalanan ailenin tek ferdi ben kalmıştım, babamın yanında, yedi sekiz yaşlarındaydım. Kardeşlerimin her birini bir aileye dağıtmıştı babam. Bir bana yer bulamamış ve, "Git amcanın kapısını çal. Seni eve alır." demişti. Kendisi götürmeye cesaret edemiyordu herhalde.

Tabi, o zamanki aklımla bunları idrak edebilmek zor. Ama yengemin, dolayısı ile amcamın da beni istemediğini, daha önce yanlarında kısa süre kaldığımdan biliyor, babama, "Gitmem!.." diyordum, çocuk aklımla. Ama babam ısrar ediyordu. Çaresizdim. Evimizle amcamın evi arasındaki yokuşu cılız bacaklarım geri geri giderek çıktım. Amcamın evinin karşısındaki evin kapısına gelinceye kadar hava kararmaya yüz tutmuştu. Ben amcamın komşusunun kapısında oturup, amcamın dörtbuçuk katlı evini seyre dalmıştım. Babamdan dinlediğim aile öyküsünü düşünüyordum.

Bu öyküde neler yoktu ki. Babam ve amcam Kıbrıs'tan baba ocağını terkedip, Anavatanın Antalya iline beraber gelmişlerdi. Babam Antalya'da kalmıştı. Amcam daha önce halamın eşiyle gelip yerleştiği İzmire geçmişti. Babam daha sonra Aydın iline gitmiş ve oradaki ilk tamirhaneyi kurmuş. Aydınlılar ona Yunancayı bildiği için bir de ad takmışlardı. Babam orada Gavur Ali usta olarak tanınmış. Bir yörük kızı olan annemle evlenmişti. Amcamsa İz-

mir'de halamın yanında kalıp çalışmadan gezerken, tanıştığı İstanbullu bir hayat kadınına aşık olup evlenerek, İstanbul'a gelmişti.

Halamın Kıbrıstaki babaanneme olanları haber vermesi ile babaannem Türkiye'ye gelmiş. Amcamla yengemin evliliğini onaylamamış, babamla annemi İstanbula getirerek, iki kardeşin elele vererek birbirlerine sahip çıkmalarını istemişti. Tabi bu birliktelikte aile kızı olan annem, babaannemin favorisi olmuş. Yengem geçmişi nedeni ile ezilmişti. Bu eziklik; İstanbul'da yaşayan ailesi dahil, zaman içinde her insana, çocuğu olmadığı içinde, çocuklara bile kine dönüşmüştü. Amcamın kendisine olan sevgisini de böylece kötüye kullanmış, ailesinden soğutmuştu. Askerlik nedeni ile babam askere gitmiş. Ben doğuncaya kadar geçen süre içinde yaşamayan üç çocukları olmuş ve bana hamile kalmıştı. Askerlik bitmiş. Babam o süre içinde işini düzelten amcamın ikinci arabasında, hem amcamın borcunu öderken hem de bu geldiğim evin yapımında gerekli parayı kazanmak için gece, gündüz demeden çalışıyormuş. Çünkü, babamın çalıştığı ikinci arabaya ve eve ortakmışlar. Geldiğim evin bir katında babam, bir katında da amcam oturacaktı.

Bu arada çocuklarını özlemiş olan babaannem, İstanbul'a gelerek inşaat bitmediği için, iki kardeşin beraber oturduğu kira evine misafir gelmiş. Annem bana hamile olduğu için babaannem giderken vasiyet etmiş. Doğan çocuk kız olursa, benim adımı verin. Babaannemin adı Ayşe'ymiş. Babaannem Kıbrıs'a gidince, hakkın rahmetine kavuşmuş. Ben doğunca bu vasiyet, yengemin isteği ile rafa kaldırılmış ve yengemin istediği isim bana ad olmuş, Aysel. Küçüklüğümde beni, "Bataklı damın kızı Aysel," diye çağırdığını, bu günkü gibi hatırlarım. Evin inşaat halindeki birinci katı bitince amcam buraya taşınmış, inşaat devam etmişti. Biz bu eve taşınmadan, amcamın babamla yaptığı büyük kavga, bizim bu güzel eve taşınmamızı suya düşürmüştü. Babamın dediğine göre, bu evin yarısı bizim hakkımızdı. Ama amcam, babamın bu hakkını vermediği gibi, babamın çalışarak borcunu ödediği arabayı da elinden almıştı. Ama yine de her bayram bizi alır amcama getirirdi. Kin gütmemişti. Amcamın yaptıklarından dolayı. İşte ben bu anlatılanların bazı-

larını düşünürken o komşu kapısında uyuya kalmıştım. Taa ki bir mahalle bekçisinin beni dürterek uyandırışına kadar. Bekçi bana, "Burada neden uyuyorsun? Senin evin yok mu kızım?.." diyordu. Ben korkmuş ve akşamın ayazında üşümüştüm. Karşıki evin amcamın evi olduğunu söylemeden, bekçiye, evimizin adresini vermiştim. Bekçi beni karakola götürmüş ve babama haber vermişlerdi. Babamın beni almak için karakola geldiğini görünce sevinmiştim. Ama bana kırgın gözlerle bakınca korkmuştum. Karakolda polislere, "Amcasına göndermiştim, Salak bu arada uyumuş." diyordu. Polisler, "Çocuk korkmuş, al götür." dediler. Karakoldan eve gelinceye kadar babam benimle konuşmamış, eve gelince de sözünü dinlemediğim için bir güzel dövmüştü. İşte İzmir'den getirdiğimiz eşyaları indirirken kapısında uyuduğum evi göstererek, bu anımı anlatmıştım. Getirdiğim ev eşyasını yer olmadığı için evin altındaki amcama ait garaja koymuştuk.

Amcamın kendine ait dairesinde, evli olan diğer kız kardeşi oturuyordu. Amcam öldükten sonra yengem yatalak olmuştu. Evli kardeşim gelip ona bakmış ve yengem ölünce bu dairede kardeşim oturmaya başlamıştı. Amcamın sağlığında kiraya verdiği, iki daireden birisinde sonradan emekli olan bir başçavuş, otuzüç yıldır yüzyetmişbeş lira kira ile oturmakta idi. Eşi de emekli öğretmendi. Bu ailenin de amcam gibi çocukları olmamıştı. Amcamın hacı olması ve paraya ihtiyacı olmaması nedeni ile aralarında her yıl kontrat tazelemelerine rağmen, kira kafalarına göre artırılıyordu. Amcam öldüğünde bu kira miktarı yüzyetmiş beş liraya yükseltilmişti.

Bu cüzi kira miktarı ile kiracı olmak, bu emekli askerin bir yazlık ev, bir de kooperatiften kışlık daire sahibi olmasına yaramıştı. Diğer dairede oturan kiracı ise iki oğlu olan, kocası ölmüş, Karadenizli dul bir kadındı. Amcamın şartlarından aynen yararlanmış. Oğullarının işyerleri, evleri, arabaları olmuştu. Evli olan kız kardeşim kendilerine, "Dul ablam ve dul kız kardeşimin bu dairelere sizden fazla ihtiyacı var. Lütfen kendi evlerinize çıkın." teklifi yapmış. Ama olumlu bir yanıt alamadığı gibi bu asker bey, kardeşimi işgalci diyerek mahkemeye vermişti.

Ben gelince, bütün bu olanları kardeşimden öğrenmiştim. Ama utanmadan, bu evde kira ödemek lüzumunu dahi görmeyen bu insanların, benim ihtiyacımı görecekleri günü sabırla bekleyerek, terasta bulunan bir odada, terasın yarısını kapatarak oturmaya başladım. Terasın kapısı bile yoktu. Sokak kapısı olmayan bir eve de daire denmezdi. Eşyalarım, evin alt katında çürümekteydi. İzmirden gelirken yanımda getirdiğim son ikiyüzelli milyonun yüzelli milyonuyla, oturduğum terasa bir çatı ilave etmiştim. Bir de su getirterek tuvalet yaptırmıştım.

Kalan param bankada, kızıma okul masrafı olacaktı. Kardeşimin babamdan kalan dokuz milyon emekli maaşıyla geçinmeye çalışıyorduk. İşte bu arada TV'de Kanal D'nin sunduğu Devriye programı yayımlandı. Konu bendim. Tehdit edildiğim için İzmir'den ayrılmak zorunda kaldığımı söylemişti, derneğimin üyelerinden bir kız. Bu haber üzerine TV'yi arayarak kaybolmadığımı bildirdim. Devriye programı, benimle röportaj yapmak istedi. Hemen sevinerek kabul ettim. Devriye programında bir saatten fazla süren söyleşinin sadece bu kitabı yazdığım ve bu kitaptan kimler rahatsız olur sorusuna, "Sağlıkçı polis, devlet rahatsız olur." cevabım yayımlanabildi. Buna da şükürdü. Bu söyleşiden sonra ara verdiğim yazılarıma yeniden devam ettim. İktidar değişmesi ve başbakanın sayın Erbakan olması, Kadir İnanır'ın daha önce yaptığımız söyleşiyi ikinci kez Kanal D'de yayınlaması bu döneme rastlar. Hiç bir yerden gelirimizin olmayışı evin masrafları için sıkı bir bütçe yapmamı gerektiriyordu.

Ben yazdığım için kardeşimin bir iş bularak çalışması gerektiğini söylüyordum. Ama o buna yanaşmıyor. "Onbeş milyona çalışmam." diyordu. Bankadaki paramız her geçen gün azalmakta idi. Hemen hemen hergün sevgilisi ile telefonla konuşuyorlardı. Kardeşimin hamileliği, eşya taşıma esnasında ağır eşya kaldırması nedeni ile bitmişti. Tabi kürtaj parasını da ben vermiştim. Bütçemizdeki açık gün geçtikçe büyüyordu. Oğullarımın istemeyerek yaptıkları cüzi para yardımı da yetersizdi. Ben inat ederek boşandığım için hakettiğim, babamdan kalan emekli maaşımı almak için sosyal

sigorta kurumuna müracaat etmiyordum. Hem etsemde sigorta kurumunun hali belliydi ve bu parayı bana verebilmek için kurumun yasalarına göre kardeşimin istihkakı kesilerek bana verilecekti. Yani kardeşimin aldığı paranın yarısını, kardeşimden keserek bana vereceklerdi. Buna hiç gerek yoktu. Kardeşim yabancı marka sigara içtiği için, kendi sigarasına yetmeyen bu para, zaten evimizde beraber kullandığımız paraydı. Oğullarımın çevresinde bulunan ve bana, oğluma kayık almaya geldiğimde yardımcı olan bir dostumdan, kitabım basılınca ödemek üzere bir miktar borç para aldım. Oğullarım da bu parayı utandıkları için ödemeyi kabul ettiler. Bu şartlarda zar zor geçinmeye çalışıyorduk. Bana arada bir gelerek para getiren bu adam geldiği zaman kardeşim makyaj yapıyor, dekolte giyiniyordu. Ben buna şiddetle karşı çıkıyordum. Aynı hareketleri ilçe genelevine yanıma gelirken de yapmış, kızlarımın içinde kendisini rencide edecek sözler söylemiştim.

Kardeşim ucuz, ilgiyi üzerine çekecek basit davranışlarda bulunuyordu. Asalak yaşamaya alışık olduğu için, ben itiraz ettikçe de, "Ne yapayım. Ben böyleyim." diye cevap veriyordu. Yaklaşık üç yıldır yanımda idi. Ben kendisine bir şey öğretememiştim ve üzülerek sevgilimin bir zamanlar bana söylediği sözleri hatırlıyor ve kendisine de hatırlatıyordum. Sevgilim, "Ben bilerek hata yaparım. Senin kardeşin büyük orospu." demişti. Kardeşimin bozuk davranışlarını dikkatle gözlemliyor. Gerçeği gördükçe kahroluyordum.

Adamın, kardeşimle birlikte olmak istediği bir gün kardeşimin yanında ona İzmir'de yaşadıklarımızı, bütün itiraz ve tepkime rağmen bir başkomserle birlikte olduğunu. Bu ilişkinin hala telefonla da olsa devam ettiğini, ama kardeşim kendisiyle birlikte olmak istiyorsa, buna itiraz etmeyeceğimi, kardeşime nikah yapıp onun üzerine bir mal vererek evlenebileceğini, söyledim. Daha önce böyle bir kısmeti çıktığını (evlenmek isteyen gazeteciyi anlatarak) ama Kardeşimin bunu kabul etmediğini söyledim. Tabi adam o an, "Nikah yaparım." dedi. Ama ben nikahtan önce birlikte olmalarına müsade etmediğimden de buna içten içe kızıyordu. Fakat benim kardeşimde gördüğüm bayağılığı o da fark etmiş olmalı ki, söz

verdiği nikahı ki bu nikah, erkek evli olduğu için dini olacaktı, yapmaktan imtina ediyordu. Ben bu durumda kardeşime, "Bak yine çevremdeki adamlarla ilişki kurmaya çalışıyorsun. Bu da bana zarar veriyor. Arzularına gem vuramıyorum. Git, bu işi ben görmeyeyim. Zevkin için nerede yaparsan yap." dedim. "Sen onbeş milyona tenezzül etmedin, sanki mesleğin varmış gibi. Sana, bana bu adamdan para al dedim mi?.. Ben kendim için aldım. Beraber yedik. Eğer çok ihtiyacımız olursa, seni pavyona gönderir, bir zamanlar benim uyguladığım işi yaparım. Yine seni çalıştırmam. Sabah gidersin, akşama seni Fatma Girik'in kurtardığı kızlar gibi elimle oradan alırım. Bu iş benim ihtisasım." dediğimde kardeşim, "Aaa, ben utanırım orada çalışamam." demişti. Kardeşimin riyakarlığını artık iyice ezberlemiştim. O günden sonra aramızdaki gerginlik son haddine varmıştı. Kardeşim, onu pazarlamamı istiyordu. Bunu bana açıkça söyleyemiyor, entrika yapmayı tercih ediyordu. Ama ben eski işimi yapmak istesem, kardeşime gelinceye kadar piyasada çalışan birkaç telekız toplar, bu işi daha iyi yapardım. Bunu onun kafasına sokamıyordum bir türlü. Bu adamla benim haberim yokmuş gibi iki kez dışarda buluştu ve sevgilisine de telefonda, "Seni seviyorum" diyerek. Yazmaya ara veriyordum. Bu insan ilişkilerini emin kaynaklardan öğrenmek için astrolojiye daha fazla ağırlık verdim. Okuduklarımla bilgim birleşince ortaya çok muhteşem gerçekler çıkıyordu. Kendi manevi kişiliğimi de bu arada öğrenmiş, diğer insanlardan neden farklı davrandığımı bulmuştum. Artık deli olmadığımı biliyordum.

Bu öğrendiklerim bana hüzün veriyordu. Allah'a sürekli şükrediyor. Beni affetmesi için dua ediyordum. Bir odanın içinde her taraf kitap, gazete ve yazı yazdığım kağıtlarla doluydu. Diğer kız kardeşim bize pek fazla gelmiyordu. Buna sebep benim kötü şöhretim ve kızkardeşimin onun kocasına geçmişte olan davranışı idi. TV'de yapılan siyaseti haberlerde izliyordum. İstikrarsız kirli politika beni kahrediyordu. Bu arada Büyükşehir belediye başkanının, "Genelev kadınları genelevden ayrılsın. Kendilerine iş vereceğim." sözünü hatırlayarak kendisini telefonla aradım. Telefona çıkan sekretere Recep Tayyip Erdoğan'la görüşmek istediğimi söyledim.

Sekreter, kendisinin başbakanı karşılamaya gitiğini, telefon ve isim bırakırsam arayacağını söyledi. Telefon numaramı bıraktım. Ben aramayacağından emindim ve düşündüğüm gibi hiç bir zaman aramadı. Evli olan kız kardeşim tesettürde idi. Kendisiyle görüşen, tesettürde olan ve olmayan birçok komşusu vardı. Birgün yazı yazdığım esnada çarşaflı bir arkadaşı iki çocuğu ile ziyaretine gelmişti. Bu hanımın beyi de sarıklı yeşil cüppeli bir mühendisti. Ben bu hanımı değil, rahmetli annesini tanıyordum. Kardeşim evde yoktu. Ben eşi müsaade ederse benim evimde kardeşim gelinceye kadar bekleyebileceğini söyledim.

Kadın aşağıda sokak kapısında bekleyen kocasına izin almak için indi. İstediği izni almış olacak ki bize gelerek kardeşimi beklemeye başladı. Ben yazı yazıyor, zaman zaman duygulanıp ağlıyordum. O dışarıdan almış olduğu taze fındıkları kızımdan bir tabak isteyerek içini boşaltmış, benim kızım ve kendi kızlarının önüne yesinler diye samimi bir şekilde bırakmıştı. Bana bakarak, ne yazdığımı sordu. Ben hasbel kader, başıma gelen bazı acı tatlı olayları, anılarım olarak yazdığımı söyledim. Bu kitabı nerede bastıracağımı sordu? "Bilmiyorum. Zamanı gelince düşünürüm." dedim. O, bu kitabı değerini bilen bir yazara götürmemi sağlık verdi. Bu yazarın kim olduğunu sorduğumda, bunun bir islami yazar olabileceğini söylemesi üzerine, ben yazdığım yazıları bırakarak kendisi ile bir söyleşi yapmak gereğini duydum. Önerdiği iki hanım yazarın bazı kitaplarını okumuştum. Emine Şenlikoğlu ve Şule Yüksel Şen'leri Kars soyadı zamanından biliyordum. Bunu kendisine söyleyerek, "Ben yazdığım kitabın her kesim tarafından okunmasını isterim. Hatta dünya okusun derim." dedim. Misafir kadın, "Evet ama değerini bilmezler. Keşke okunsa." dedi. Ben, "Nasip." dedim ve "Müslümanım." diyen bazı insanları eleştirdim.

Bunların içinde, beklediği kızkardeşim de vardı. Çünkü kardeşim benim başıma gelen hasbelkader bir olayı eleştirerek, beni aşağılıyor, gerekmedikçe benimle konuşmuyordu. "Bunları söylediğim için sakın beni, kardeşim hakkında dedikodu yapıyor diye düşünme. Çünkü ben bir insanın yanımda olmadığı halde arkasından konuşursam, mutlaka yüzüne de daha önce söylemişimdir." dedim

ve ilave ettim. "Bak kardeşim Kuran okuyor, beş vakit namaz kılıyor. Ama gerçek müslüman gibi davranmıyor. Kuran okumanın, namaz kılmanın, kendisini diğer insanlardan üstün bir insan yaptığına innanıyor Bence bu yanlış. Kuran okumak, namaz kılmak, müslüman olmak. Bir insanı, başka insanlardan üstün yapmaz. Namazı bazen kılarım. Ramazanda oruç tutarım. Tutmadığım zamanlar da oldu. Arapça kuran okumayı bilmem. Ama Türkçe okudum. Bunları bana babam öğretti. Şimdi ben müslüman değil miyim? Ben elhamdülillah müslümanım. Benim müslümanlığım bu kadar." dedim.

Duygulanmıştım. Ağlıyordum. Kadın bana bakıyordu. Ben, "Merak etme. Beni üzmüş değilsin. Sen geldiğin zaman da ben ağlıyordum. Çok duygusal olduğum için yazarken de ağlarım. Aklıma gelen düşünceler beni ağlatıyor. Artık bu halime aile efradım alıştı." dedim. Kadın, "Peygamberimiz'de ağlardı." diye cevap verdi. Ben müslümanım diyen kişilerin daha çok yalan söylediklerine şahit olduğumu, Recep Tayyip Erdoğan'a iş istemek için ettiğim telefonu anlattım. Kadın "Biri yapar. Biri çeker." dedi. Ben, konuyu değiştirmek için kardeşime çayları tazelemesini söyledim. Çeşitli konularda fikrini almak için TV'deki filmleri sordum. Orada güzel kadınların erkekleri tahrik ettiğini, bu nedenle kanalları tasvip etmediğini öğrendim. Dini nikah konusunda ne düşündüğünü öğrenmek için, "Eşin, senin üstüne bir kadın daha alsa ne yaparsın?" dediğimde, müsaade etmeyeceğini söyledi. "Boşanırım Çünkü ben görevlerimi yerine getiriyorum. Eğer görevlerimi yerine getiremezsem o zaman evlenir. İşte biraz önce söylediğim gibi bu televizyonlar erkekleri daha çok tahrik ediyor." diye cevapladı. Bu arada kardeşim eve dönmüştü. Vedalaşarak kardeşimin evine gitti. O gittikten sonra, ben peygamberimizin yaşadığı devri düşündüm uzun uzun. Ve peygamberimizin bildiğim onüç evliliğini ve doğruluğunu kesin bilmediğim çocuk yaştaki bir kızı da nikahına aldığını düşündüm. Onüç evlilik yaptığı kadınların birincisini, yaşlı ama zengin bir dul olduğu için almıştı. Daha sonra en çok sevdiği söylenen ikinci eşi Ayşe'yi almıştı.

Zengin bir erkekti. Birinci eşinden edindiği parayla zengin olan bir erkek, ikinci eşi güzel olduğu için alırdı. Peki hem seviyordu;

hem güzeldi bu eşi, o halde diğerlerini neden almıştı? Peygamberlerde insan değil miydi? Karıncayı bile incitmekten çekinen peygamberimiz, seven bir kadının mutlaka ikinci eşi kıskanacağını biliyordu. O halde neden on üç evlilik yapmıştı. Kadınların da insan olduğu düşünülürse, bir insanın diğer bir insana acı çektirmesi doğru muydu? Hele hele bu insan, bir peygamber olunca durum daha da değişiyordu. Sorular, nedenler. Birçok soru daha doğuruyordu. Eğer ömrüm olursa bu konular üzerine bir kitap yazmak isterdim. Bana göre ise, "Her insan veli doğar ama beşeri zaafları ölçüsüne göre değer alır." Bu şekilde yaşamaya çalışıyorduk, yeni yaşamımızda. Bana borç veren kişi nikah yapmadığı için kardeşimin zengin erkek hayali suya düşmüştü. Adamın niyeti haftada birkaç gün para karşılığı güzel bir kadınla seks yapmaktı. Kardeşim bu adamla iki defa çıkmış, para almıştı, bu gidişlerinde. Bu işi benden gizli yapmak istiyordu.

Adam, "Ablanın haberi olmasın." demişti kardeşime. Ben ise, "İşte gördün. Erkekler bu." dedim. Kardeşim, "Ama paraya ihtiyacımız var." diye cevap verdi. Ben, "Olabilir. Olanla yetinmek zorundayız. Gir bir işte çalış. Maaş yetmiyor görüyorsun." dediğimde, kardeşim, "Siz olmasaydınız, maaşım bana yeterdi. Bileziğimi bile çocuğunun okuluna rüşvet vermek için bozdurmadım mı? Zevkin için paranı dostuna yedirmeseydin. Bu günlerini düşünseydin" dedi. Her sözü suratımda patlayan bir tokattı kardeşimin. Sevdiğim adam bile söylememişti. "Zevkin için bana para yedirdin." diye. Ama kardeşim zevk yapmadığımı bildiği halde bu çirkin sözleri bana söyleyebiliyordu. Ne denirdi ki. Hakkı vardı. Bu arada kardeşimle evlenmek isteyen gazeteci, bana UBA TV'nin röportaj yapmak istediğini haber verdi. Hazırlandım, kardeşimi de yanıma alarak stüdyoya gittim. Gazetecinin beni kullandığını biliyordum. Bu nedenle Ulusal Basın Ajansına bilerek yanlış şeyler söyledim. Bu sözler genelevlerin kapatılması idi. Ben günahkardım ve tövbekar olmuştum. Ben röportaj yaptım, gazeteci iş buldu. Para kazandığı gibi, satılık olan cep telefonumu satmak için almıştı.

Yazdığım kitabın dizgisini yaptırmak için, eşyalarımın bir kısmını satarak elde ettiğim paranın yirmi sekiz milyonunu da almış

vermiyordu. Kardeşime, yattığı bu adamdan paramı istemesini söyledim. Kardeşim, "Bizim ekmek alacak paramız yok. Ablamdan aldığın telefonu ve parayı getir." dediği zaman gazeteci, telefonu sattığını, parasını getireceğini söyleyerek, kardeşime beraber yaşamalarını teklif etmişti. Beklediğimiz günlerde telefon da, para da gelmiyordu. Ben UBA'da tanıdığım Satı adlı bir görevli kıza telefon açarak, bu gazetecinin telefonumu satmak için alıp getirmediğini, kendisinin,aracı olarak orada çalıştığı halde telefonuma çıkmayan gazeteciye söylemesini rica ettim. Telefonumu iki gün sonra göndermişti ama içindeki kartı çalarak. Ben tekrar kardeşime, telefon etmesini ve paramı istemesini söyledim. Kardeşimin, "Bizim ekmek paramız yok." sözüne bu gazeteci, "Pasta yiyin." diye cevap verdi. Kardeşim bu söze pişkin pişkin gülüyordu. Bu defa ben telefon ederek paramı istedim. "Getireceğim." diyerek, beni aylarca oyaladığı halde paramı getirmediği için, artık bu parayı istemekten utandım. Bu gazetecinin bana çalışmam için önerdiği iş ise geneleve geri dönerek genelev çalıştırmamdı. Ben, "Olmaz. Yapamam." dediğimde, "Sanki sen yapmayacaksın da genelevler çalışmayacak mı? Altı ay geçsin görürüz." diyordu. Satı adlı hanımın alevi olduğunu da bu gazeteciden öğrendim. Sanki alevi olmak suçtu. Burada bu görevli hanıma teşekkürü bir borç bilirim.

Bütün bu olanların üzerine, kardeşim gidip bu gazeteci ile on gün birlikte yaşadı. Bana evlenmeye karar verdiğini söylediğinde sevinmiş, kendisine gerekli yorgan, çarşaf vesaire vermiştim. "Alacağım parayı da düğün hediyesi yapın." demiştim. Ama gazetecinin parası olmadığından, kardeşim yapamayarak geri döndü. İstanbul'a gelmemizin üzerinden dört ay geçmişti. Eşyalarımı koyduğum garajın kepengi sokakta, evin iç bölümünde ise garaja açılan bir kapı daha vardı. Ve ben içerde eşyalarım olduğu için bu kapıyı kilitlemiştim. Ama kiracılar bu kapıyı açmamı istiyorlardı. Garaja odun kömür koymak için. Kontratlarında garajın kömürlük olarak kullanıldığına dair hususi bir anlaşma yoktu. İstanbul'da bu iş için balkonlar kullanılıyordu. Kiracılar, bizim mirasçı olduğumuza dair veraset ilamımız olmasına rağmen, devletin malı olan bu evde işgalci olduğumuzu söyleyerek bizi kaymakamlığa şikayet etmişlerdi.

Bu işleri organize eden, amcamın otuz küsur yıldır kiracısı olan emekli askerdi. Ben şaşkındım, böyle birşey nasıl olurdu? Binanın yarısı amcamdan sonra vefat eden yengemindi. Onunda mirasçıları vardı. Fakat görüşmedikleri için gelmiyorlardı. Bu emekli asker kiracı ise kendilerinin devletin kiracısı olduğunu iddia ederek, "Ben şerefli bir askerim. Burada devlete kira ödüyorum." diyordu. Kaymakamlıktan gelen tahrirat müdürü bu iddiayı bana bizzat tebliğ etti ve kapıyı kullanım için açmazsam, eşyayı dışarıya atacağını söyledi. Ben kendisine kapıyı açmayacağımı, içerde eşyam olduğunu söyledim. Ve kaymakama bizzat çıkacağımı belirttim. Bu işte bir bit yeniği olmalıydı. Bu sözlerim üzerine tahrirat müdürü bana hakaretle, "Sen kim oluyorsun da kaymakamın huzuruna çıkmak istiyorsun?" dedi.

Ben, "Efendi, ben vatandaşım. Ve de bu evin mirasçısıyım." dedim. O gülerek, "Bu evin diğer yarısı kimin." dedi. Ben, yengemin olduğunu söyledim. "Bunun için mahkemeye müracaat et ve bu kapıyı aç. Sana bir hafta müddet." dedi ve gitti. Ben şaşkındım. Kaymakamın yanına, aynı gün kardeşimle giderek, bir haksızlığa uğradığımı anlattım. Bir saat önce bana, "Sen kimsin, bu huzura çıkacak." diyen Tahrirat Müdürü'nü Kaymakam benim yanımda çağırdı. Müdür bir dosya alarak geldi ve "Efendim. Karar var. Milli Emlak Bankasına kira bedeli yatıyor." dedi ve kiracılar haklı duruma düşmüştü. Ben kaymakamın yanından ayrıldım ve Milli Emlak Bankasına giderek, bunun nasıl olduğunu öğrenmek istedim. Banka müdürü, amcam adına ve devlet adına iki dekont çıkarttı. Evet, amcam adına bu kiracılar, dörtyüz yirmi bin lira kira ödüyorlardı.Bir yıldır ve bu dairelerin emsalleri yirmibeş ila otuz milyon liraya kiraya verilirken. Bir yasal hırsızlıkla karşı karşıyaydım ve bunu, "Ben şerefli bir askerim. Devlete kira ödüyorum," diye yapıyordu. Çıldırmak üzereydim. Hemen adliyeye giderek, dilekçe yazan katiplere kira tespit ve ihtiyaç nedeni ile, tahliye davası açtım. Dilekçe yazdırmaya gittiğim yerde de beni bir sürpriz bekliyordu. TV'den beni tanıyan bu insan, kardeşimi satmam için imada bulunuyordu. Kendisini acı bir dille kınadım ve bir an yaşamdan bıktığımı hissettim. Ama intihar çözüm değildi. Sevgilim de bana, "İn-

tihar et." demişti. Ben ona, "Hayır!.. Mücadele edecek ve ecelimle öleceğim." demiştim.

Eve geldiğimiz zaman çok gergindim. Ağıza alınmayacak küfürleri bu şerefli kiracıya söyledim. O beni karakola şikayet etti. "Hayatım tehlikede. Bu kadından korkuyorum" diyerek. Karakolda CMUK yasasına göre ifadem alındı. Bu ifademde kiracının devletin ve bizim menfaatimize göre değil, kendi menfaatini gözeterek hareket ettiğini söyledim. Yasaya uygun bir şekilde hırsızlık yapıyordu bu adam. Bunu, "Sayın savcım sizi tenzih eder. Bu hırsıza beş defa daha küfrederim." diye söyledim.

Kızım bu şartlarda ortaokula başlamıştı. Eski arkadaşlarımı görmek ve moralimi yükseltmek istediğimden, onlarla irtibat kurdum. Eski samimiyete dayanarak haber vermeden, kardeşimle gittiğimiz evlerinde, hem kendini hem de kardeşini pazarladığını gördüm. O da gördüğü manzarayı ne kadar saklamaya çalışsalar da anlamıştı. Evlerine bir daha gitmedik. Yirmi yıl içinde sefalet nedeniyle çok şey değişmişti. Eve dönerken, Özgürlük Meydanı'nda Refah Partisi'nin düzenlediği bir kampanya görerek yaklaştım. "Uyuşturucuya hayır!.." kampanyasıydı. İmza atan kişiye "İmza atarım. Ama bir dileğimi yazmama müsade ederseniz." dedim. Tabi dediler. Ben de yazdım. "Uyuşturucuyu devlet satsın." ve dileğimin altına adımı yazdım ve imzaladım. Hiçbir iş dürüstçe yapılmıyordu. Panzerler uyuşturucu kaçırıyor, yarım kilo esrar satarak varoşlardaki ailesini geçindirmeye çalışan zavallı insanları polis, marifet yapmış gibi TV'de teşhir ediyordu. İki yüzlülükten nefret ediyordum. Karakolda ifade vermemin üstünden on gün geçmişti. Asayiş şubesinden gelen beş kişilik bir ekip, biz üç kız kardeşi şubeye götürmek için gelmişti. Ben, "Neden?.." diye sordum. "Hakkınızda şikayet var." dediler. Şubeye gidince nedenini öğrenecektik. "Ben kardeşimle gelirim. Ama diğer kardeşim evli ve çocuğu okulda. Onu kocası getirsin, dediğimde polisler, "Olur." dediler. Biz kardeşimle ekip otosuna binip, komşuların meraklı bakışları arasında Gayrettepedeki ahlak bürosuna getirildik. Buraya da kiracımızın azizliği getirmişti bizi. Kiracı, gazetelerden keserek fotokopi yaptırdığı devriye programının küpürlerini keserek, "Bu kadı-

nın genelev mafyası ile ilişkisi var. Korkuyorum." diyerek, hadi ben ne ise evli kızkardeşiminde adını vererek şikayette bulunmuştu. Bu bir yıldırma politikasıydı. Ama poliste alet oluyordu ister istemez. Ben karakolda bu konuda ifade verdiğimi söyledim. Ama orada da vermem gerektiğini söylediler. Bu defaki ifadem de ben TV programına, basılarak yüz kızartan bir işle değil, yüce bir amaç için çıktığımı belirterek, aynı küfürleri ilgilileri tenzih ederek tekrarladığımı, "Bunu aynı şekilde mahkeme huzurunda da söyleyeceğimi, cezam ne ise razı olduğumu," söyledim.

İfade bitince, gitmememi, asayiş müdürünün beni görmek istediğini söylediler. Müdürün huzuruna çıktığımda müdür, taşkın hareketlerimden rahatsız olduklarını, böyle giderse beni buradan sürgün edeceğini söyleyerek, nasihat etti. Genelev patronu olduğumu öğrendiği için, İzmir Ahlak Komiserinin benim zamanımda kim olduğunu sordu. Ben komser değil, müdürleri tanıdığımı söyledim. İl müdürünün, asayiş şube müdürünün adını verdim. Bu söylediğim müdürler zaten benden önce İstanbula görevle gelmişlerdi. Müdür, bana adil rant için iki ayda bir değişen başkomserleri soruyordu. Müdürleri tanıdığımı söylediğimde, aynı kaymakamın tahrirat müdürü gibi söyledi, "Sen kim oluyorsun ki müdürleri ağzına alıyorsun." Aşağılandığımı anlayarak alaylı bir ifade ile, "Ne haddime efendim. Dernek kurduğum için tesadüfen tanışmıştım." diye cevap verdim. Alaylı ifademden rahatsız olmuştu. Bunu beni azarlayarak belirtti. Tartışmanın anlamı yoktu. Güç onlarda idi. Şeref, onur, erdem onlarındı. Beni Allahın seçmesi, bir işe yaramıyordu. Koruduğu müdürünün pavyondaki dansöz dostu olsaydım belki başka türlü davranırdı. O an için gidebilirsiniz dedi. Ve bu sıkıcı konuşma bitti.

Şimdi size sade bir vatandaş olarak soruyorum efendiler, hanımlar. Evrenin size de bize de verdiklerinden neden bizi yararlandırmadınız? Bize bu şansı vermemek için kurmak istediğim derneğe izin vermediniz. Biz sizin eseriniz mi, yoksa Allahın eseri miyiz? Ben bana milyarlık rantlarınızı bırakmayacağınızı bilmeyecek kadar aptal mıyım? Ama ben aşağılanmaktan bıktım. İnsanım. Ben varım. Benim farkıma varın. Bunun olacağını bildiğiniz için mi felsefesizce felsefe ürettiniz. Örf adet ürettiniz. Susturabilmek için mi?..

Öyle ya, birini susturdunuz mu, ötekiler korkudan nasıl olsa susar mı dediniz?.. Korkmuyorum artık korkunuzdan ama siz korkun, Allahın gazabından. Doksanbeş yılının Mayıs ayında Cumhuriyet gazetesinin benimle yapmış olduğu söyleşide; "Her şeyin bir zamanı var. Meclistekilere zamanı gelince söyleyecek çok şeyim var." demiştim. Hiçbir şey, vakti gelmiş bir fikir kadar güçlü değildir. Tanrı bile gazaba geldi. Kamyon rastlantısı neticesi ipliğiniz pazara çıktı. Rastlantı kazada ayrı ideolojileri, mezhepleri, kültürleri olanların çıkar ilişkileri olduğu zaman nasıl birleşip, can ciğer kuzu sarması olduklarını, Aleviliği, İslamı, Kürdü şeytan üçgeninde birleştirdiğini, yüce Allah nasıl gösterdi, gördünüz. Beni kamufle etmek kolaydı. Çünkü orospunun adı bile olmazdı, orospudan başka. Ama gördüm ki hala utanmıyorlar. "Korkmuyorsunuz, Allahtan. Batının hasta adam Türkiye'sini yeniden hortlattınız. "Allah adına vurun kahpeye." diyerek, ben, "Kırk yıl saltanat için değer mi?" derken, "siz dokuz günlük ömüre on günlük nafaka" diyerek kavgaya devam edin bakalım.

Hollanda'dan gelen bir gazeteci röportaj yapmak istediğinde kabul ettim. Gittiğimde bir değil iki gazeteci vardı. Bu kitapta ne yazdımsa hepsini söyledim. Onları asıl ilgilendiren, Refah Partisi'nin tutumu idi. Ülkemin durumunu benden soruyorlardı. Alışmıştım artık. Gavur bizden imanlıydı. Refah partisinin oy fazlalığını kadınların teşkil ettiğini tespit etmişler. "Neden kadınlar." diyordu. Gazeteciler ve radyocu kadın gazeteci idi. Erkek radyo spikerine, "Kadınların giydikleri manto oniki milyon." dedim. "Ama kara çarşaf çok ucuz, insanımız aç ve fakir. Ailenin yükü de kadınların omuzlarına binmiş. Bu nedenle destek var kadınlardan. Eğitim kısıtlandığı için de insanları koyun gibi sürüklemek daha kolay. İyi propaganda yapıyorlar, varoşlarda refaha oy verene beş torba kömür, vermeyene bir torba kömür, seçim zamanı böyle söylendi." "Peki Refahın amacı nedir?" dediler. Ben, "İslam zirvesi neden yapıldı sanıyorsunuz. Batıyla doğuyu karşı karşıya getirmek için. Sanki iki tarafın Allahı ayrı. Allah alemlerin yaratıcısı bir değil mi? Ama bunu cahil halka anlatmak zor. Bir kaç bin yılda bir böyle oluyor. Ateşin hepsi birden aynı anda patlıyor ve her şey aynı anda

bitiyor. Ona hazırlanıyorlar ve bunu Allah adına yaptıklarını söylüyorlar. Ben buradan dünyaya sesleniyorum. Özellikle de başka kalıntılara, piramitlere, sfenkslere baksın, gerçek orada." dedim. Daha sonra yanımdaki kardeşimi göstererek. "İşte güzelliğinden başka bir şeyi olmayan, eğitimsiz, mesleksiz bir kadın. Bu benim kardeşim dedim. Patronluk yaptığımı bilen herkes, onu benden istiyor. Yarın da büyümekte olan kızımı isteyecekler. Satmam için sevgilim bile kardeşimi benden istedikten sonra. Buraya gelmeden önce Büyükşehir belediye başkanına telefon ederek ikinci kez iş istedim, kendisinden. Yine aynı numara, telefon bırak biz ararız. Bir hafta oldu hiçbir haber yok. "Siz iş vermeyeceklerini biliyor muydunuz?" dediler. "Evet." dedim. "Biliyordum ama bir hafta sonra sizle buluşacağım için bir tolerans tanıdım." "Peki fuhuş dünyada bitirilebilir mi?.." dediler. "Hayır." dedim. "Dünya varolalı beri yapılan bir meslek bitirilemez. Ama istenirse yok denecek kadar azaltılabilir. Bir kadının karnı toksa, sosyal güvencesi varsa, çocuğunu okutabiliyorsa fuhuş yapmasına gerek kalmaz." dedim. "Siz." dedi "Bizi sevmezsiniz. Uyuşturucuyu serbest bıraktık diye." Ben, "Hayır." dedim. "Ben öyle düşünmüyorum." Özgürlük meydanındaki kampanyada yazdıklarımı kendisine söyledim. "Sizin uygulamanız doğru bir uygulama. Bizde de olması gerekir. Esrarı devlet satıcıya sattırsın. İçiciler çoğalmaz, azalır. Diğer uyuşturucuyu da kontrol altına alsın. Bağımlılara ilaç versin. O zaman daha güzel olur." Radyocunun getirdiği kasetler doluyordu. "Ben Mevlana felsefesini benimsemiş bir insanım." dedim. Radyocu erkeği göstererek, "Bir savaş olsa karşılıklı ölümlere de kendi insanım kadar üzülür ağlarım. Bu insana da o kadar üzülür ağlarım." dedim. "Atatürk'ün zamanında kabul gören kadın hakları birçok medeni ülkede bizden sonra kabul edildi. Fransa da bile bizden on yıl sonra oldu bu. Cesika, Biz Türkler, Hristiyan camiasına gavur deriz. Müslümanların kendi dininden olmayanlara söylediği bir aşağılama sözüdür bu. Ama gavur dediğimiz bu insanlar imana geldi. Biz gelemedik. Bizde demokrasi sözde var özde yok. Neden yok? Demokrasi olursa politikacılar az kazanır. Fazilet sonsuz iktidar sahibi iken onu kullanmaktır." Bana göre ise, **"Fazilet, iktidara sahipken onu kendine değil insanların menfaatine kullanmaktır."**

Avrupa'da bir yenilik yapana devlet destek oluyor. Ama bizde böyle bir şeyde devlet destek değil köstek oluyor. Neden zihniyet karanlık. Tarihimize bakınca esefle görürüz ki, bütün en medeni geçinen ülkelere medeniyeti Türkler götürmüştür. Atatürk'e bazı kişiler diktatör der. Ben kabul etmiyorum, Cesika. Senin de ülkene düşman girse, sen de böyle davranırdın." Atatürk hakkındaki bu düşüncelerimi, Hollandalı gazeteci Cesika'ya böyle anlatmıştım. Atatürk'ü böyle anlatırken aklıma bir Türk gazetecinin bir sohbet esnasında Atatürk hakkındaki sözleri geldi. Ama bu çirkin sözleri Cesika'ya anlatmadım. Atatürk için, "Bırak şu diktatör p....u!." demişti, kendisi puşt olan gazeteci. Bu kitapta o gazeteciye Atatürk hakkında söylediği kendi: ine ait olan bu çirkin yakıştırmayı iade ediyorum. Son olarak Cesika'nın bana, şimdi ne yapacaksınız? Devletiniz size dernek kurma izni vermiyor, sorusuna, bir kitap yazıyorum. Bu kitaptan sonra da bu dernek izni bana verilmezse, kızım ve kardeşim için, "Ben onları satamam. Ama onların kendilerini sattıklarını görmemek için kendimi meclis önünde yakacağım Cesika." diye cevap verdim. Söyleşi bitmişti. Kardeşim ve ben Cesikaya veda ederken Cesika, "Kitabınızı merakla bekliyorum." diyordu. Ben kendisine bir tane hediye edeceğimi söyledim.

Oğullarım bize bakmak istemiyorlardı. Kardeşimin İzmir'de benim hakkımda yapmış olduğu suçlamalardan kaynaklanıyordu, bu. Bunu bana söylemiyorlardı. Ama mesaj vererek anlatıyorlardı. Beş milyon vererek bir köpek almışlardı. Bahçeye yaptıkları kulübede köpeğe süt, et ve lüks yiyecek olan salamla bakıyorlardı. Bir şeyden haberi olmayan kızım, "Abi köpeğin adını ne koyacaksın? dediğinde, küçük oğlum, "Senin adını koyacağım." diyerek, düşüncesini böyle dile getirmişti. Ben, "Evladım, köpeğin soyadını da anne koyarsan daha uygun olur." diye cevap verdim. Kardeşim bu mali sıkıntılara katlanamadığı için ilk kocasına geri döndü. Ben de bir oto tamirhanesinde, sayısı yirmiyi bulan işçilere yemek yapmak için ahçı oldum. İş yeri çok uzaktı ve her gün metro ile gidebilmek için bir saat gidiş, bir saat dönüş yürüyordum. Ama patronlar, diğer işçilerin paralarını vermedikleri için, her ay usta ve işçiler değişiyordu. Benim paramı da vermedikleri için işten ayrıldım. Tek umudum yaz-

makta olduğum kitabımdı. Kardeşim de aynı umudu besliyordu. İki kez kocasının yanından gelerek, cüzi bir para yardımı yaptı. Hayat her şeye rağmen devam ediyordu. Çevremdeki bazı insanlar az da olsa para yardımı yapıyordu. Evli olan kızkardeşim, devamlı namaz kılmadığım için çok ihtiyacım olmasına rağmen, "Namaz kılmayana fitre vermek düşmez." diyerek, fitresini namaz kılan birine verdi.

Kocasının bana olan yardımlarını ve saygısını lüzumsuz görüyordu. Bunu ramazan bayramında yaptıkları tartışmada kavgayı önlemek için gittiğimde öğrendim. Gece yarısıydı. İkisinin de yüksek sesle tartışmaları üst kata, bana kadar ulaşmıştı. Aşağıya yanlarına gittiğimde tartışmayı dinlerken, bir acı gerçeği daha öğrendim. Kardeşimin kocasının benim gibi genelevden bir doktorla evlenerek ayrılan bir kız kardeşi vardı. Kardeşim, kocasının bu kardeşini eve sokmuyordu ve o geceki sözleri yüreğime sokulan bir hançerdi sanki. Ben gece gündüz kuran okuyorum, beş vakit namaz kılıyorum. "Sen bu orospu kardeşine saygı duyduğunu söylüyorsun." diyordu, kardeşim. Ben de genelev kadınıydım.

Aynı saygı, benim için de kocası tarafından gösteriliyordu. Ne demek istedğini anlamıştım. Kavgayı yatıştırıp yukarıya çıktığımızda dinin yanlış bildirilmesinden doğan bu cehaleti kınadım. Evet din öz kardeşi bile bölüyordu. Çünkü kardeşimin kocası, tartışma esnasında kardeşime bağırarak. "Senin kıldığın Namaz da okuduğun Kuran da kabul olmaz! Boşuna yorulma. Benim gibi rakı iç!.." diyordu. Ve bana göre de doğru söylüyordu. **"Kadına saygı duyulmayan yerde yapılan her ibadet boşunadır."**

Para eden bütün eşyalarımı sattım. Kardeşim tekrar yanıma gelmişti. Sevgilisi ile telefonda konuşuyordu. Bir gece sevgilisi, benim hakkımda kötü temennilerde bulunarak ana avrat küfür ediyordu. Temennileri, benim sürünmem ve bir lokma ekmeğe muhtaç olmamdı. Ben bu adama; iyilikten başka ne yapmıştım? Oturduğu eve kadar, benim param vardı içinde. Anlamıştım, kendi adına değil, sevgilim adına konuşuyordu. Kardeşimin elinden telefonu alarak, "Lütfen artık bizden elinizi çekin." dedim. Evet, sevgilim giderken, "Polis gibi geldim. Adam gibi gidiyorum." demişti. Ama ne adam olabilmişti, ne de insan. Ve ben ona dostluğu öğrete-

bilmek için zaman zaman, "Merhaba dost." diyerek telefon açmakta idim. Önceleri kendisini çağıracağımı zannederek, "Geleyim mi teyze." dediğinde, "Ben seni görürsem dayanamam, ağlarım." dedim. O, "Daha iyi ya. Arkayı da verirsin artık o zaman." diye cevaplamıştı. Ben kardeşime aşık olduğunu bildiğim için "Ne arkası. Artık ön bile olmaz." demiştim. Ama kardeşime bunu söyleyip gitmesi için yalvardığım halde gitmiyordu. Daha sonraki telefon konuşmalarımızda bana hitap şeklini değiştirerek "Teyze." yerine "Hatun." dediğinde ben itiraz ederek, "Biz dostuz." dedim.

Kardeşim yanımdan ayrılıp, üç erkek arasında ekonomik özgürlük arayışına geçtiğinde ise şimdi gidip sevdiği kadını erkek gibi kurtarması gerektiğini söylediğimde, kardeşimi sevdiğini inkar etmişti. Zannıma göre kadınların orospu olduğu tezinden yola çıkarak, bu hareketi ile kadınların kendini tecih ederek gitmesini bekliyordu. Bana göre sevgilim kendini belli etmeyen bir ruh hastası idi. Param bittiğinde, kardeşim tekrar kocasına döndü. Amacı biraz para biriktirmekti.

Bu arada, ziyaretime ilk kocamın kız kardeşi ve yirmi yaşındaki kızı geliyordu, zaman zaman. Ve bu insanlara kardeşim, benim hakkımda asılsız iftiralarda bulunarak, benim onu sattığımı söylemişti. Birkaç erkekle beraber oluşunun faturasını bana çıkartmak isteyişinin sebebini biliyordum. Bende olan hasletlerin kendisinde olmadığını bilerek, beni kıskanıyordu. Eski kimliğime dayanarak, beni kardeşim ve çevremin gözünden düşürmeye çalışıyordu. Bu entrikalara aynı erkeğe aşık olmamız neden oluyordu. Bunu, beni karalamaya çalıştığı insanlara anlattım ve yüzleştim. Kardeşim, "Ben öyle demedim." diyerek inkar etti bu sözlerini. Ben kendisini her zaman olduğu gibi, yine bağışlamıştım. Kötü bir girdaba girmişti. Bocalıyordu. Bütün bu olanları başıma devlet açmıştı. Her olayın suçlusu idi. Bu devleti mahkemeye vermem gerekiyordu. Bu düşünce ile Ankara'daki avukatım İdris Köylü'nün yanına giderek devletten davacı olduğumu. Bir dava açmamızı ve sevgilimle yaşadığım durumu anlattım. Avukatım, kapattığım derneği yeniden kurmamı önerdi. "Davayı o zaman açarız." diyerek. Bu işte sevgilimi devletin kullandığını ve bize bu acıyı çektirenin devlet olduğu

düşüncesinde idim. Ama derneği kuracak param da yoktu. Şimdi ise bu kitabı yazdığım için param olacak. Ama avukatımın yanına gittiğimde sevgilimi tanıdığını, bunu bana söylemese de hissetmiştim. Bana, kendine ait iki şiir kitabını imzalayarak hediye etti. Bu kitaptan avukatıma ait olan bir sözünü yazarak ona cevap verdiğim için mutluyum. Ona selam olsun.

Sözün başı demem o ki
kıyametten önce vardık biz
kıyamet günü de buradayız
asilik bulaşmış kanımıza
uslanmayız.

Bu arada mahkeme günü geldi ve kiracıların bizi şikayet ettikleri mahkemeye çıktım ve aynı sözlerimi yüksek mahkeme heyetini tenzih ederek tekrarladım. Cezam ne ise razıydım. Yaptığım tahkikatta kiracının bir hırsız olduğunu tespit etmiştim. Çünkü devlete kiracı olabilmek için yengemin yasal mirasçılarının nüfusta belirtilen semt yok edilmişti. Bu karar öyle alınmıştı. Düşününce nüfusta kayıtlı semt Küçük Atikçi idi ve İstanbul'da böyle bir semt yoktu. Hakime, "Sayın hakim. Lütfen bu yasal hırsızlığa müsade etmeyin." dedim.

Hakim de bana, "Sizi yetkilendiririm. Yengeniz için veraset mahkemesi açabilirsiniz." dedi. Kira tespit ve tahliye davası, veraset mahkemesinden önce çıktı. Fatih adliyesinde de bu davaya bakılmadı. Çünkü iki davanın da mahkeme hakimi aynıydı. Ben şimdi devletin malında işgalci gözüküyor ve beni devletin bu evden çıkarıp sokağa atmasını bekliyordum.Bin dokuzyüz doksan beşte, "Yasalarda köklü reform gerekli." dediğim zaman doğru bir kehanette bulunduğumu bilmiyordum. Ama bugün bunun doğruluğunu görmüş bulunuyorum. Mülkiyet kanunu dahil tüm yasaların gözden geçirilerek köklü bir reforma ihtiyacı var. Ama meclisteki boş sözlerle dolu, çıkar kavgaları biterse. Seçimlerden önce dernek başkanı sayıldığımdan, gazeteciler arasıra telefonla görüşlerimi soruyorlardı. Böyle günlerde Yeni Asır gazetesi muhabirlerinden Ayşe adlı muhabirin seçimler hakkındaki sorusuna politikacılar için, "Ülkesini satmayan politikacı görmediğimi," söylemiş ve "Şu an

kötünün iyisi Ecevit." demiştim. Sayın Ecevit için, "Gerçekten de seçimlerde aldığı oylarla, sayın Bayka'lın üzerine çıktı. Ama sonra Deniz Baykal'ın birleşme teklifine hayır demesi, beni çok üzdü. Bu istikrarsız insanların ülkeme vereceği hiçbir şey yok. İzmir genelev sokağında sendikacılarla yaptığım basın toplantısında, bir bayan TV muhabirinin korkmadan konuştuğum için, "Sizi kim koruyor?.." sorusuna, "Uzaylılar." diye verdiğim ciddi cevaba, bayan muhabirin irkildiğini görerek gülmüş ve böyle soruya böyle cevap verilir, demiştim. Kimden beni koruması için koruma isteyebilirdim ki?

Bir zamanlar mafyaya haraç vermemek için polise sığınmıştım. Sonra başıma gelenleri anılarımda anlattım. Artık korunacak ve sığınacak, Allahtan başka kimsem yok. Bu nedenle kimseden koruma istemiyorum. İzmirde evlerimi kapatıp parasız kaldığım zaman, Kıbrıs'ta bize dükkan alma konusunda yardımda bulunan kişinin, dükkan tapusunu üzerime almak için Kıbrıs'a gitmediğimden, dükkanı bu dost üzerine almıştı. Sonradan sattığını ve benim paramı da araba almak için kullandığını öğrenince, kendisine telefon açarak, param olmadığını, dükkanın parasını bana yollamasını rica ettim. Bana mafyayı ima eden sözler söylemişti. Ne diyebilirdim. Ben mafyanın içinde yaşarken, ondan yararlanmayan yegane insandım. Sadece bu dostun sözlerine kalbim kırılmıştı. Kimi dürüst zannediyorsam, hayal kırıklığına uğruyordum. Ama bir müddet geçince bu dost, paramın yüz milyonunu Türkiye'ye gelerek bana verdiğinde çok şaşırmıştım. Anlattığına göre, yeni aldığı arabayla büyük bir kaza yapmış, arabadan sağ kurtulmuştu. Ama araba hurdaya çıkmıştı. Paramı bana iade nedeni, bu kaza mıydı acaba? Bunu kendisine soramamıştım. Şimdi yazdığım kitaptan haberi olduğu için, burada soruyorum kendisine, neden mafyadan bahsederken paramı getirdiğini, belki bana söyler.

Kardeşim kocasının yanında kalıyorken, istemeden onunla para için yatmasının nasıl bir duygu olduğunu, sorduğumda: "Her yatışımın parasını alıyorum. Senin genelevinde kızların yaptığı gibi" dediğinde çok üzülmüştüm. Bu günleri düşünerek biraz para saklayabilseydim çok iyi olacaktı. Ama bunu yapamamıştım. Yapama-

yacağımı bilen sevgilim, son ana kadar sabretmiş. Bitince de gitmişti. Şimdi bu paraları geri vermeyi çok istiyordu. Ama bir şartla, kardeşim kendisine giderse. Bunu öğrenmek, kardeşimin tutumunu değiştirmesine neden oldu. Bunun nasıl olduğunu başa dönerek anlatmak daha iyi. Kardeşim bu yazdıklarımın bir yıl daha piyasaya çıkmayacağını biliyordu, bunu ona ben söylemiştim. Tekrar kocasına dönünce, eski görümcemin kızının evli bir arkadaşı yanımda kalmaya başlamıştı. Bunun nedeni kocasıyla birlikte ablasının evinde kalmalarıydı. Ve bir ev tutmuşlardı. Ama kocasının hasta bir annesi vardı. Doğulu olan bu kaynanayı gelini istemiyordu. Bu nedenle tuttuğu evden vazgeçmişti. Üvey abla kardeşini ve onun kocasını evinde istemiyordu. Dul olan abla, sevgilisiyle evinde yalnız yaşamak istiyordu. Yedi ay olmuştu evleneli. Ve yedi aydır ablasının evinde yaşıyorardı. Abla, "Evimden gidin" deyince, onlara gitmek düşmüştü. Kocası karısını da alarak bir arkadaşının evine sığınmıştı. Bu evde misafir olarak oturuyorlardı ve kadının eski arkadaşları ziyaretine gelmişlerdi. Evin sahipleri bu arkadaşları istememişlerdi. Buna sebep, bu gelen eski arkadaşlar telekızdı. "Benim arkadaşlarımı istemeyen bu ailenin yanında oturmam," diyen kadın beni görümcemin kızının vasıtası ile tanımış, "Burada kalabilir miyim?.." diye sormuştu. Ben, evimin küçük olduğunu ama bir ev buluncaya kadar kalabileceğini söylemiştim. Kocası giysi satılan bir mağazada tezgahtardı ve işten ayrılmıştı. Kolay para kazanmayı tercih ederek, esrar satmayı ve bu parayla bir ev tutmayı düşünüyordu. Tutarsız bir evlilikti bu. İnsanlar bir keşmekeşin içindeydiler. Kocası, evim küçük olduğu için dışarda kalıyordu. Bazen bir kaç gün uğramadığı oluyordu.

Ben kendi üzüntümü unutmuş, onları kendime dert etmiştim. Ama bana faydaları olmuştu. Şöyle ki küçük oğlum bu kadının kocasını semtten tanıyordu ve bana bakmadığı dedikodusu olmasın diye eve para bırakmaya başlamıştı. Kadının kocası da karısına para veriyordu. Yine her zaman olduğu gibi Allahın bir yardımıydı bu bana göre. Ama dikkatimi çeken şey, bu kadının kocasının benim eski kimliğimi bilmesi ve buna rağmen karısını aramadan üç gün dışarıda kalabilmesi idi. Sorumsuzdu. Birgün samimiyete da-

yanarak, "Oğlum karını bazen günlerce aramıyorsun. Benim kimliğimi biliyorsun." deyip gülerek, "Karını satacağımdan korkmuyor musun?.." dediğimde. "Abla biz insan sarrafı olmuşuz. Seni tanımasam bu kadını buraya bırakmazdım." dedi. Bu sözler hoşuma gitmişti. Ama kadını gözlem altına aldım. Kocası ile daha önceki görüşmemizde aralarındaki ailevi problemleri ikisi de ayrı ayrı bana anlatmışlardı. Erkek, tutucu bir doğu terbiyesi ile büyümüş, örf ve adetlere düşkündü. Kadın ise çok serbest yetişmiş. Ana ve Baba tarafından şımartılmıştı. Kaynanası ile oturmak istemeyişinin bir sebebi de buydu. Doğulu bir aileye uyum sağlaması zordu. Sadece evlenmiş olmak, sokaklardan ve ağabey baskısından kurtulmak için evlenmişti. Kızken evinden kaçmıştı. Almanya'da doğmuş ve büyümüştü. Annesi ve babası ölünce aile parçalanmış, ağabey baskısı dayanılmaz bir hal alınca evden kaçmış, babadan kalan birkaç ev, nahiyede olduğu için az para ederek satılmış, parası kısa zamanda bitmişti.

İstanbul'da yaşayan üvey ablasının yanına gelmişti. Ablası duldu ve çalışıyordu. Serbest hayata alıştığı için çeşitli arkadaşlar edinmiş, telekız ve genelev kadını dahil birçok arkadaşı vardı. Tavrı, davranışı ve konuşmaları aktif lezbiyen gibiydi. Üç dört ay kendi yaşlarında genç bir genelev kadınının evinde beraber yaşamışlardı. Kardeş gibi dostlular. Ona bakıyordu, daha sonra sebebini söylemediği bir nedenden tartışmışlardı ve bu kadının yanından ayrılıp tekrar ablasının evine dönmüştü.

Sözleri çelişki doluydu. Ama beni özel yaşamı ilgilendirmiyordu. Birlikte yaşadığı kadınla çektirdiği resimleri gösterdi. Onun gibi olanları genelevde yaşadığım süre içinde gözlemlemiştim. Ablasının meslek edindirmek amacıyla teşviki sonucu, bir bilgisayar kursuna kaydolmuştu. Bu kursa devam ederken, aynı kursa devam eden eski görümcemin kızıyla tanışmış ve ikisi de kurs bitmeden kurstan ayrılmışlardı. Böylece meslek hayali de suya düşmüştü. Görümcemin, tek evladı oluşundan biraz şımartılarak her isteği yerine getirilen kızının, bu yeni kız arkadaşını evine kabul etmesine neden olmuştu. Eski görümcemin, kızının bu kızla arkadaşlığını sürdürmesine müsade etmesinin yegane sebebi, eski oturdukları

muhitteki serseri arkadaşlardan kurtulması içindi. Kızının iyi bir evlilik yapmasını istiyordu. Ama kızı bu arkadaşlardan vazgeçmemiş üstüne üstlük eve getirdiği bu kızı da diğer arkadaşlarına dahil etmişti. Bu durum eski görümcemi daha çok rahatsız etmiş. Bu kızı evden kovmuştu. Ama kızı onun, tanıştırdığı arkadaşlarından birisi ile evlenmesine yardımcı olmuştu. Erkeğin ne iş yaptığı, ne kadar para kazandığı önemli olmamıştı önce. Ama sonra sorun olmuştu. Kocasının ailesiyle anlaşamamıştı. Onu sevmemişti ve tek ayrıldığı ablasının evine bu defa kocasıyla gelmişti. Abla kardeşinin evlendiğine sevinmişti. Ev tutuncaya kadar misafir olacaklardı. Ama konfeksiyon tezgahtarlığından kazanılan para, ev tutmalarına yetmiyordu. Annesinden bağlanan emekli maaşı, evlenince kesilmişti. Evlendiğini kuruma bildirmiş, kurumun iki yıllık maaş tutarı olan çeyiz parasını bekliyordu, ev tutabilmek için. Kurum parayı ödediği zaman beş aylık evliydiler. Ben kendisini bu dönemde tanımıştım. Eski görümcemin kızı bize misafirliğe geldiğinde onu da getirmişti.

Haftada bir veya iki gün bana geliyorlardı. Ve şakalaşıyorduk. Kitap yazdığımı bildikleri için, "Bizi de yazacak mısın?" diye soruyorlardı. Ben de, "Sizle ilgili bir şey değil yazdıklarım. İlgili olsaydı yazardım." diye cevap veriyordum. Ama şu rastlantıya bakın ki onları da yaşadığımız olay nedeni ile yazmak zorunda kaldım. Bunu kendilerine söylediğim zaman, kesinlikle karşı çıktılar. Ama ben, "Yaşadığımız olay nedeni ile yazmak zorundayım." dedim. Bu nedenle bana biraz kırıldılar. Ama bu yazdıklarımdan sonra, belki de daha yürekli davranıp iki yüzlü yaşamaktan vazgeçerler. Kurum yüzyetmiş milyon ödeme yapmıştı ve ablasının evine yakın bir yerde ev tutmuşlardı. Kira yirmi milyon liraydı, otuz milyon da depozit vermişlerdi. Kadın hemen bir cep telefonu, bir müzik seti ve bir buzdolabı, iki de yüzük almış ve para'suyunu çekmişti. Erkekse badana ve eve gerekli perde, yatak odası, mutfak gereçleri için borçlanmış, koltuk takımını ise erkeğin patronu hediye etmişti.

Asıl sorun bundan sonra başlamıştı. Erkek dul ve hasta olan annesini eve getirmek istiyor. Kadın buna şidetle karşı çıkıyordu. So-

runları bana kadar ulaşmıştı. Ben kadını suçluyordum ve "Bak kızım. Bu insan kocanın annesi. Kocan annem bir ay bizde kalsın, bir ay diğer kardeşimde, diyor. Madem kocanı seviyorsun, gülünü seven dikenine katlanır. Ne olur, kadının zaten bir ayağı çukurda. İdare etmen gerekir." diyordum. Ama o, "Olmaz Aysel Teyze, sen bilmiyorsun. Bir ay diye gelir, sonra hiç gitmez. Ben bu kadınla yaşayamam. Her şeyime karışıyor. İmkansız olmaz." diyordu. Bu durumda araları açılmıştı. Ayrılma noktasına gelmişlerdi. Erkek kiraladıkları evi boşaltmıştı ve işten ayrılmıştı. Kadının ablasının evinde kalıyorlardı ve abla, bu durumdan hiç hoşnut değildi. Kardeşinden, ısrarla evini terk etmelerini istiyordu. Erkeğin isteği ile ayrılmaya karar vermişlerdi. Erkek ayrıldıktan sonra karısına maddi manevi yardım edeceğine söz veriyordu. Kadın kocasının bu sözlerine önce evet diyor. Sonra, kocasına, "Senden ayrılırsam intihar ederim. Beni bırakırsan (psikopat ağabeyini kastederek) ağabeyim seni öldürür..." diyordu. Bunları bana misafir geldikleri zaman anlatıyordu. Ben aralarını bulmak için kocası ile görüşeceğimi söylemiştim. Kocasını küçük oğlumun tanıyor olması bunu kolaylaştırdı. Bu arada onlar da kadının ablasının evinden ayrılmış, erkeğin evli olan arkadaşının evinde misafir olarak kalıyorlardı.

Bu günlerde kadın benim yanıma iki genç bayanla misafir geldi. Bu kadınların eski arkadaşı olduğunu, kendi misafir kaldığı eve bu kadınlar gelince ev sahibi olan kocasının arkadaşının, "Bu kadınları buradan gönder." dediği için kızdığını ve arkadaşlarını alarak bana geldiğini söyledi.Başka ilden gelen bu iki genç kadın telekızdı. İstanbul'a birgün için gelmişler ve evlenen eski arkadaşlarını aramışlardı. Birkaç saat oturup gideceklerdi. Ben kocasının bu durumdan haberi olup olmadığını sordum. Kocasının haberi vardı ve kocasından izin almıştı. Bu kadınların memleketine gidip onlarda birkaç gün misafir olarak kalacaktı. Ben bir şey söylemedim. Ama onlar gittikten sonra bu durumu düşünerek, kocasının, bu kadından kurtulmak için çare aradığını anlamıştım. Onunla konuşup bu durumu açıklığa kavuşturacaktım. Ertesi gün kocası bana geldiğinde, birkaç gündür bende olan kardeşimle evde yalnızdım.

Kocasına sorular yönelttim. Özellikle de bu misafir telekızlar

hakkında. Kocası bana kesin konuşmuştu. "Bak Aysel teyze." diyerek, "Annemi istemiyor. Eski arkadaşlarıyla görüşmesini istemiyorum. Sözümü dinlemiyor. Ben kendisini her konuda serbest bıraktım. Nasıl isterse öyle hareket etsin. Sen tecrübeli bir kadınsın. Yol görmüşsün. Ben doğulu bir erkeğim. Eğer karıma bizim örf ve adetlerimizi uygulasam, benimle birgün bile yaşayamaz. Biz, arkadaşlarımın evinde misafir kalıyoruz. O, arkadaşlarını oraya davet ediyor. Onlar da istememişler. İstemez istemez haklı değil mi?.." Şimdi de, "Beni buradan götür." diyor. Ben işten de ayrıldım. Eşyaları sattık, parasını yedik. Ne yapacağımı şaşırdım. Bir arkadaşla esrar işi yapacağım. Biraz para kazanıp, yeniden, bir odalı küçük bir ev tutacağım. Senin burası olsaydı ne güzel olurdu." dedi. Ben, "Oğlum, mahkemeler bitseydi. Biz aşağı kata geçer. Burayı da size kiraya verirdik." dedim ve ilave ettim. Durumumuzu görüyorsun. Ama çok çaresiz kalırsanız, bir ev buluncaya kadar, gelip kalabilirsiniz. Oğlumun arkadaşı olan bu genç adam, "Göreceksin Aysel teyze. Karımın ev kadını olmaya hiç niyeti yok." dedi. Ben adamın evlendiği için pişman olduğunu anlamıştım. Ama belki düzelir umudu taşıyordum. Bunları konuşurken çalan telefona kardeşim çıktı. Arayan sevgilisi idi. Diyafon açıktı. Konuşmalarını ben de misafir erkekte dinliyorduk.Kardeşimin sevgilisi, kardeşimi çok sevdiğini ve çok özlediğini, yakında geleceğini söylüyordu. Ben sesimi duyurmak için yüksek sesle, "Bir an önce gel de, beni bu dertten kurtar." dedim. Gülerek bana cevap verdi. "Gelmeyeceğimi mi sanıyorsun? Kardeşinden bıkmış gibisin." deyince. "Ben bıkmadım. Ama birlikte olmanızı isterdim. Duyuyorsun o da seni sevdiğini söylüyor." dedim ve ilave ettim. "Ama ben seni görürsem, eski günler aklıma gelir ağlarım." O cevap vererek. "Çirkinliğine mi ağlarsın?.." dedi. Ben bu cevaba bir an şaşırmış ama sevgilimin orada olduğunu anlamıştım. Çünkü bu, çirkinsin sözünü bana İzmir'de, sevgilim söylemişti. Huyum, ahlakım güzeldi. Ama fiziğim çirkindi. Bunun için beni istemiyordu. Bunu bildiğim için anlamıştım. Yine sevgilim taktik değiştirmiş mesaj veriyordu. Yeniden sevgilimle konuşur gibi cevap verdim. "Çirkinliğime de, geçen günlere de ağlarım. Ama ben kardeşime defalarca sana gitmesini

söyledim. Siz rahat edin. Benim omuzlarım bu yükü kaldırır. Bu evrensel düşünce değil midir?.." Kardeşimin sevgilisi cevap verdi. "Yalnız bizim yaşamamız olmaz. Hep beraber yaşayalım, rahat edelim." dedi.

Ben, "Bende satılık mal yok!.." diyerek cevap verdim. O, "Ben elini öpmedim mi?.." dediğinde. Ben , "Daha önce onun elini kocam olarak öpmüştüm. Ne yapayım? Bir kere sevmiş bulundum." O, "Sende bende çok yaşadık. Bırakalım yaşamayanlar yaşasınlar." deyince. Ben "Bizde gitmeyeni göndermezler." dedim ve ilave ettim. "Gelin beni öldürün. Öyle götürün. Başka çarem kalmadı." dedim. O, "Böyle şeyler öldürmekle değil, oturup konuşmakla olur." dedi. Ben, "Gelin. Oturup konuşalım. Ama ben daha önce ona söylemiştim. Ne koca, ne polis, ne adam, ne de insan olamadı. İşte görüyorsun." "Evet anacım." diye cevapladı. Senin konuşmalarına cevap verilmez." Ben, "Doğrulara cevap verilmez." dedim. "O halde şu işini çabuk bitir de layık olan yaşasın." dedi ve ilave etti. "Güzelmişsin." Ben, "Öyle diyorlar." dedim. O tekrarladı. "Güzelmişsin." Ben yine, "Öyle diyorlar." dedim. İçimden geçeni söylememiştim. Bana kocamın güzel demesini isterdim. Konuşmamız bitmişti. O devam ediyordu. Anılarımda anlattığım, kardeşimi pavyona götürdüğü gece, yanındaki üç kişiden bahsederek. Onlarla yakında İstanbula geleceğini söyledi. Kardeşimle, birbirlerine sevgi sözleri söyleyerek, telefonu kapattılar. Yanımızda olan misafir erkek, bu konuşmaları dinlemişti. Kardeşimin, bir başkomiser sevgilisi olduğunu daha önceki sohbetlerden öğrenmişti. Ama bu konuşma onu şaşırtmıştı. Bana, "Ben bu konuşmadan birşey anlamadım. Ama sizin bir geçmiş evveliniz var." dedi. Ben, "Evet eskiye dayanan şeyler için konuştuk oğlum." dedim. Biraz sonra misafir gitmişti. Ben kardeşime, "Gördün işte. Sana git diyorum. gitmiyorsun. Sevgilin sana daha önce de söylediğim gibi, sevgilime çalışıyor. Konuşmalardan hala anlamadın mı?.. " dedim. Kardeşim, "Evet abla. Ama ben yıkılmak istemiyorum. Kendimi avutmak istiyorum. Yoksa hakikatleri görüyordum. Ama senin sevgilin, beni sevebilir. Ben onu sevmiyorum ki." dedi. Ben kardeşime, "Ne olur ona git. Sen de onu seviyorsun. Ben onunla ayrıyım. Hiç bir zaman

da beraber olmayacağım .Zaman içinde onu unuturum. Zaten yaşlı bir kadınım. Benim hayatım bundan sonra böyle geçer. Sen genç ve güzelsin, git sevdiğinle yaşa." dedim. Kardeşim, yanıldığımı söyleyerek bu konuyu kapatmamı, iki yıldır aynı şeyleri dinlemekten bıktığını söyledi. Ama ben, benden nefret ettiğini, ölsem sevineceğini davranışlarından anlıyordum. Sohbetlerimiz arasında, eski görümcem kızı ve diğer ahbaplarla eski sevgilimi konuştuğumda; eski eşimin bana yaptığı işkenceleri, aşağılayıcı davranışlarını dile getiriyordum.

Anlatmak bana çok acı verse de eski eşimin ayaklarını yıkıyordum. Akşamları böyle bir günde eşim, sapıkça ayaklarını yıkadığım leğendeki suvu içmemi istemişti. Ben reddedince, zorla içirmişti bu suyu. Bu anımı anlatınca, zaten yıllar önce yaşadığım bu acı olaylara tanık olan eski eşimin ailesi ve diğer misafir kadın üzüntü duyarken, kardeşimin kahkahası bu hüzünlü havayı dağıttı. Ama beni çok kırmıştı. Kardeşim deli değildi ki? Bu kırgınlığımı dile getirdim. Sitem ederek, "Ben dahil, herkes üzülüyor. Sen ise gülüyorsun. Istırap çekmem seni neden sevindiriyor?" dedim. Kardeşim, yanlış anladığımı iddia ederek, "Ben sana gülmedim." dedi ve ilave etti. "Ben artık katılaşmışım. Böyle şeyler beni duygulandırmıyor." Ama yalan söylüyordu kardeşim. Beni kendine rakip gördüğü için acılarımla alay ediyor. Sevinç duyuyordu.Hatasını söyleyince de kinleniyordu. Bu kahreden olaylar arasında günler geçerken, beni teselli eden, çok mutlu eden bir olay yaşadım. Kızımın, gittiği okulda bizim yaşam standartımızdan daha iyi yaşam standardı olan arkadaşlarına özendiğini görüyor ve çok üzülüyordum. Onun istediği bir pantolonu alacak param yoktu. Kızım ısrar ederek almamı istiyordu. Ben de alamayacağımı söylüyordum. Anlayışlı olmadığı için ona kızmıştım. Ve gidip eski işimi yapacağımı o zaman kendisine bir değil, eski günlerdeki gibi üç pantolon alabileceğimi söyledim. "Nasıl olsa iş yerinde kontratım var. Daha bir buçuk yıl çalıştırabilirim." dediğimde kızım şiddetle, "Hayır." diyerek karşı çıktı bu düşünceme. Ben sevinmiştim. Ama belli etmedim sevincimi, "Yok yok. Sen pantolon istiyorsun. Halbuki giyecek pantolonun var." dedim. Teyzesi söze karışarak, "Ben sana pantolon alırım." diye söz

verdi. Ama kızım, "Hayır pantolon istemiyorum anne, sen gidip o işi yapma." deyince kızıma sarıldım öptüm, öptüm.

Oniki yaşında idi ve başarılı bir öğretmen olmuştum. Bu düşünce ile bir daha umutlandım. Bundan daha büyük bir servet ve mutluluk olamazdı. Yaşanan tüm kötü günlere ve acılara rağmen biz bir aile idik. Bunu başarmıştım.

Yazdığım kitabı bir bitirebilsem, herşey hallolacaktı. Saygın bir işim olacaktı. Bunu biliyordum. Ama hayatımı yazmanın utancını bir türlü içimden atamıyordum. İnsanın mahremiyetini anlatması çok zordu. Ama ideallerimi gerçekleştirebilmem buna bağlıydı. Ve ne pahasına olursa olsun, bu zorluğu yenecektim. Her gün bu umutla yaşadım. Son iki yıldır yılbaşında Kanal D'de yayımlanan Zeki Müren'in şarkısını dinlerken ağlıyordum ve "unutmadım." diyordum. Dertli gönlüme girmişti,. bütün acı çeken insanlar. Önüme konan bütün engelleri bir bir yıkacaktım, sonunda. Kardeşim soruyordu. Yazdığımı bilen herkes soruyordu, "Ne zaman bitireceksin?.." Ben "bir yıl sonra belki daha da uzun. Bu öyle kolay bir iş değil." diyordum. Kardeşimin bendeki misafirliği bitmiş, eski eşinin yanına dönmüştü. Maddi katkıda bulunmak için artık on günde bir uğrayacaktı. Ben, "Beni düşünme. Böyle yuvarlanır giderim. Sen durumunu düzelt." diyordum. Bu yalnız günlerimde daha önce bahsettiğim karı koca sanki imdadıma yetişmişlerdi. "Ev tutuncaya kadar senin yanında kalsın." diyerek, oğlumun arkadaşı olan kocası, karısını getirip yanıma bıraktı. Kocasının verdiği para az da olsa günlük masraflarımızı karşılıyordu. Ama en büyük faydası, oğlumun utanarak eve sürekli para bırakmasıydı.

Bu iki yerden gelen para ile geçimimiz çok kolaylaşmıştı. Bu durumumu gören kardeşim, kocasını terkederek yanıma yeniden yerleşmişti. Geçinebileceğimiz para vardı. Kardeşim istemediği bir adamla yatmak zorunda kalmayacaktı. Ben bu duruma sesimi çıkarmıyordum. Kardeşimi daha yakından gözleme imkanım doğmuştu. Sevgilisinden gelen son telefon konuşmasında bana yönelik konuşmaları, misafir kadın ve görümcem, kızı ve kardeşim hep beraber, yanılma payı kalmasın diyerek analiz ediyorduk. Ve kardeşimle hemfikir olmuştuk. Kardeşimin sevgilisinin, sevdiğim ada-

mın emrinde çalıştığını, sevdiğim adamın kardeşime aşık olduğunu da biliyorduk. Ben kardeşime, "Ben sana İzmirde iken bunun böyle olduğunu söylememiş miydim? Sen bana inanmıyordun. Ben senin yerinde olsam sevdiğime giderdim." diyordum. Bu ısrarımın nedeni, kardeşimin riyakarlıktan vazgeçmesi ve bana kin duymaması idi. Ama maalesef toplumumuz her şeyi riyakarca, saklı gizli yapmayı tercih ediyordu. Kardeşim de bunlardan birisiydi. Tabi buna neden olan şey toplum baskısı idi. Bir de insanın, kendisine kimsenin baskısı olmadan koyduğu, iç dünyasının baskısı vardı.

Acaba kardeşim hangi baskıya boyun eğecekti. Bunu merakla gözlüyordum. Kardeşime, bizde misafir kalan kadının eskiden lezbiyen olduğundan şüphe ettiğimi söylemiştim. Şüphelerimin kanıtlarını da kendi anladığım şekilde anlatmıştım. Kardeşim, "Zannetmiyorum. Onlar gibi davranıyor ama bu kanıt olamaz." demişti. Ben bunun zaman içinde ortaya çıkacağını biliyordum. Bir gün kardeşim bu fırsatı yarattı. Sohbet ederken, "Abla ben sevgilime çok güvenmiştim. Eğer senin dediklerin doğru çıkarsa, Yani benim sevgilim senin sevgiline çalışmışsa, ben bundan sonra erkeklerden nefret ederim ve lezbiyen olurum." dedi. Ben kardeşime "zaten feminist ve lezbiyenleri, erkeklerin olumsuz davranışları yaratıyor." dedim.

Bu konu kapanmıştı ama ben kardeşimin neden böyle söylediğini düşünüyordum. Bunun benim düşünceme göre bir kaç nedeni vardı ve nedenlerin de, nedenleri vardı. Birinci neden benim bu kadın hakkındaki şüphemdi. Kardeşim, şüphemin doğruluğundan emin olmak istiyordu. Bunun nedeni ise fikirlerimin yanlışlığına inanması idi. Çünkü her fikrime itiraz ediyordu. O kendi fikrini savunuyordu. Bu görüş konusunda bana rakipti. Bunu, beraber yaşadığımız, son on ay içersinde kesin görmüştüm. İkinci nedense böyle bir ilişkiyi denemek istemesi idi. Çünkü bunu bana, daha önce gittiği barlarda gördüğü kadınları anlatarak, "En iyisini yapıyorlardı." demesi idi. Bu hale meyletme olasılığı vardı. Amacı bana duyduğu nefretten kaynaklanan nedenle, bu karı kocayı çevremden uzaklaştırıp beni mağdur duruma düşürmek miydi? Param yokken beni terk etmesi, param olunca araması, hatta yanıma gelerek kalması buna neden olamaz mıydı? Bunları neden yapabilirdi? Sadece

kıskançlıktan yapabilirdi. Neyimi kıskanıyordu? Genç ve güzeldi, benden üstündü. Geriye iki neden kalıyordu. Birisi beni kendine rakip görüyordu. Çünkü aynı adamı seviyorduk. Diğer nedense, kardeşim asalak yaşamaya alışmıştı. Bütün bu nedenler düşüncelerimde istifham yaratıyordu. Acaba çok şüpheci olduğum için yanılıyor muydum? Bütün bunları çözmem için zaman gerekiyordu. Bu zaman, çok çabuk geldi. İki gün sonra sabahtan gördüğümüz rüyaları birbirimize anlatıyorduk. O gün, misafirimiz olan bayan rüyasında, kardeşimle seviştiğini görmüştü.

Bu rüyasını anlattığı zaman kardeşimle göz göze gelmiştik. Bu rüyanın ne anlama geldiğini kardeşimle ben çok iyi biliyorduk. Kadın tahrik olmuştu. Bilinçaltında, bu rüyayı görmüştü. Bazı rüyaların bilinçaltı görüldüğünü biliyor muydu? Acaba bilerek mi söylemişti. Yoksa bilmeden mi? Bir sürü soru oluşmuştu kafamda. Ama cevap aradığım bu soruları, zamana bırakmak zorundaydım. Bu günden sonra misafir kadının kardeşimle daha fazla sıkı fıkı olduklarını görüyordum. Ve sabırla gözlemliyordum ki, şüphelerime başka bir şüphe daha eklendi. Bu karı kocanın benim yanıma gelmeden önce kaldıkları evin sahibi alevi idi ve bir Romanyalı kadınla evlenmişti. Ama benim misafirimin anlattığına göre bu kadın kocasını terk edip Romanya'ya gitmeyi düşünüyordu. Bu Alevi erkeği sık sık dile getirerek, çok parası olduğunu, onunla beraber olacak kadının rahat edeceğini, bu erkeğin mafyanın da bir kolu olduğundan çok güçlü olduğunu anlatması, kardeşimi de şüphelendirmişti. Kardeşim bana, "Abla bu kadın bu sözleri özellikle bana duyuruyor." dediğinde ben, "Bana da öyle geliyor. " demiştim. Ama benim bir başka şüphem daha vardı. Tabi bundan kimseye söz etmemiştim. Kardeşim dahil bu şartlardan sonra kimseye güvenmiyordum. Bu güvensizliğimin kanıtını da yakında görecektim.

Kardeşimle yalan konusunda bir kez daha tartıştık. En küçük şey için bile yalan söylüyordu ve buna kızımı da alıştırıyordu. Evde kaza ile bir şey kırılsa kızım bana yalan söylüyordu ve karşılık vermeye başlamıştı, saygısızca ve bunun sebebi kardeşimdi. Böyle yapmamasını, kızıma kötü örnek olduğunu söyledim. Kendisini bu konuda İzmirdeki evde de uyarmıştım. O güne kadar kızım, yaptı-

ğı kabahatleri de dayak korkusu olmadığı için rahatça bana söylüyordu. Ben de kendisini daha dikkatli olması için uyarıyordum. Şimdi ise kızım yalan dışında saygısız da olmuştu. Çünkü teyzesi, diğer çocuklarıma yaptığı gibi kızıma beni kötülüyor, "Annen seni düşünmüyor. Seni düşünseydi bu duruma gelmezdi." diyordu.

Bir kabahat yaptığı zaman, "Annene söylemeyelim. Şimdi buna kızar." diyordu. Bu kabahat ortaya çıktığında, ben kızıma neden yalan söylediğini soruyordum. Kızımın yerine teyzesi, "Ben annene söylemeyelim, dedim." diyordu. Bu konuda kendisini bir kez daha sert bir dille uyarınca sinirlenerek alaylı bir eda ile, "Bazen söylediğim yalanların sana faydası var." dedi. Ben ne demek istediğini anlamıştım. Kardeşimin faydalı yalan dediği, sevdiğim adamı sevdiğini, bana yalan söyleyerek gizlemeye çalışmasıydı. Sonra da böyle bir durum karşısında önüme diyet olarak çıkarıyordu. Onun bu riyakarlığından iğrenmiştim. Bu kötü huyuna yakışmayan, güzel bir yüzü vardı. Sadece, "Yazıklar olsun sana." dedim. Fırsat buldukça içiyordu. Zaman zaman bize gelen oğlu, onun bu içki zaafını bildiği için annesini, babasına karşı kullanıyordu. Babasının arabasını izinsiz alıp bize geliyor, "Anne babama telefon aç. Burada olduğumu söyle." diyordu.

Babası onu bizde zannederken de o, arkadaşlarıyla ehliyetsiz araba kullanarak saatlerce geziyordu. Bu yalanların rüşveti de bir şişe içki idi. Kardeşimi de oğlunu da bu konuda ve ilişki kurduğu erkeklerle oğlunu tanıştırdığı için de, sert bir dille eleştirmiştim. Ama onlar da bu konularda bana kızıyorlardı.

Yine böyle bir gündü. Kardeşim ve bizde misafir olarak kalan evli kadın ve yine bizde birkaç gün kalmak için misafir olarak gelen eski görümcemin kızı da vardı. Hava soğuk olduğu için derme çatma yaptırdığım ikinci odayı kullanmıyorduk. Oturduğumuz oda hem oturma, hem yatak, hem de yemek odasıydı. Kızım ertesi gün kursa gideceği için erken yatmıştı. Ben gürültü nedeni ile yazılarımı daha ziyade gündüz yazıyordum. Çünkü kardeşim ve diğer misafirler gece, çok geç vakitlere kadar müzik dinliyor, uyumuyorlardı. Gece bende uyumuyordum. TV'de Arena, Siyaset meydanı, Cevizkabuğu ve benzeri programları seyrediyordum. Ama bu ko-

nuda da hiç anlaşamıyorduk. Kardeşim ve diğer misafirler bana nezaketen de olsa saygı göstermiyorlardı. Böyle bir program olmadığı için ben yatmıştım. Kardeşim oğlunun getirdiği içki ve mezelerle bir yer sofrası kurmuştu. İki bayan misafir kendisine eşlik ediyordu. Eski görümcemin kızı içki içmiyordu. Ama bir kadeh alarak onlara iştirak etmişti. Onlar sohbet ederken ben uyumuştum. Uyandığımda vakit gece yarısı bir buçuk olmuştu. İçki devam ediyordu. Sohbet koyulaşmıştı. Kardeşimin, alkol alınca ilişki kurduğu erkekleri arama alışkanlığı depreşmişti. Telefonun diyafonu açıktı. Sıra ile tanıdığı erkekleri arıyordu. Bunların içinde sevgilisinin eşi de vardı. Sevgilisinin eşi telefona çıkıyor, beddua ediyordu. Ben bu konuda kendisini, defalarca ikaz etmiştim ama o, beni dinlemiyordu. "Kendisinden nasıl rahatsız oluyorsam, o da rahatsız olsun." diyordu. Telefon sohbeti devam ediyordu. Kızım uyanmış, benim de sabrım taşmıştı. Yattığım yerden kalkarak, misafirler dahil üçüne de en ağır kelimelerle hakaret ettim önce. Daha sonra kardeşime, "Sen kırk yaşında kadınsın. Bu misafirlerin yaşı küçük. Bu hatayı onlar yapsa, senin onları ikaz etmen gerekir. Ama sen utanmadan onlara önder oluyorsun. Bak çocukta uyandı. Bu gibi işlerini dışarıda yap. Bu çocuğa kötü örnek olma." dedim. Bu sözleri sinirlerime hakim olamayarak yüksek sesle söylüyordum. Alt kattaki kardeşim gürültümüze uyanmıştı. Daha sonra bu davranışım için bana teşekkür etti.

Çünkü benden önce kardeşimin bu telefon sapıklığından ikrah etmişti. Ben kardeşime bu hakaretlerde bulununca, kardeşim de bana hakaret ediyordu. "Bu evde senin kadar benim de hakkım var. İstediğim gibi davranırım. Şimdi mi namuslu oldun? Ben yattığım erkeklerin listesini yaparım. Sen yapabilecek misin? Zaten sana oniki yıl evvelinden kin duyuyordum. Beni o zaman da şimdi sattığın gibi satmıştın." diye bağırıyordu. Ben şaşırmış, o nispette de sinirlenmiştim. Hatta buna çıldırdım, diyebilirim. Kardeşim gerçek yüzünü ortaya çıkartmıştı ve yüzüme karşı rahatça yalan söylüyor, iftira atıyordu. Bu iğrenç bir şeydi. Onu saçlarından kavradım ve bu yalan, iğrenç iftiraları söyleyen ağzını yumrukladım. Defalarca vurdum. İki misafir bayan onu elimden zor aldılar. Ben diğer söz-

lerine aldırmıyor, beni sattın sözünün üzerinde duruyordum. "Seni ne zaman, kime sattım? Orospu!.." dedim. O, "Burada borç para aldığın adama satmadın mı?.." dedi. Çıldıracaktım. Hala yalan söylüyordu. Bir an muhakememi yitirdim. Ona tekrar saldırdım. Bu iftira ölümden beterdi. Elime ne gelirse kafasına vuruyor ve bağırıyordum. Sevgilim senin için bana, kardeşin büyük orospu, dediği zaman, nasıl olur? O değil, orospu benim, demiştim. Meğer adam doğru söylüyormuş. Bu evi derhal sabahleyin terk et! Yalnız borç para aldığım adamı buraya çağıracağım yüzleşeceğiz. Seni ona ne zaman kaç paraya satmışım? Yüzüme söylesin. Seni satmadığımı iki oğlum da sen de çok iyi biliyorsunuz. Yarın olsun, hayır olsun." dedim ve sordum, "Oniki yıl önce seni kime satmıştım?..", "Çocuğumun amcasına." dedi. "Sana yazıklar olsun," dedim. Ben senin için, o derme çatma kurduğum yuvayı, sana kötülük yaptıkları için yıkmıştım. Yani senin yüzünden bu çocuk yalnız büyüdü. O, yüzlerine sahte acıma duygusuyla güldüğüm genelev orospuları, senden daha şereflidirler. Onlardan biri olsaydın, sana saygı duyardım. Ama şimdi senden iğreniyorum." dedim.

Kardeşim, "Zaten sen, beni oraya sokmak için çok uğraştın." dedi. İşte bir iftira daha atıyordu. Ben ona dört yıl önce bana gelip, "Beni sat!.." dediğini hatırlattım. "Ben seni denemek için söylemiştim, o sözü. Bakayım ablam nasıl davranacak, diye. Yoksa ben kendimi sattırmak için söylemedim." diye cevap verdi. Rahatça yalan söylüyordu. Ben artık onu gerçek yüzü ile tanıyordum ve tartışmayı bitirmek istiyordum. "Yat." dedim. "Seni gözüm görmesin." Sabaha kadar kardeşimin sözlerini düşünerek ağladım. İlk sözü, "Şimdi namuslu mu oldun?" olmuştu. Ben hiç orospu olmamıştım ki, olamamıştım.Kendi kendime böyle karar veriyordum. İkinci sözü ise, "Ben yattığım adamların listesini çıkarırım. Sen bunu yapabilir misin?.." demişti kardeşim. Orospuluğu yatılan erkek sayısı ile ölçüyordu. Bu yanlıştı. Orospuluk, beyinde ve ruhta idi. Allaha şükür ki benim beynim de, ruhum da orospu değildi. Evet, kardeşim ne yazık ki, bu böyle. Üçüncü sözü ise iftira olan, "Beni oniki yıl önce çocuğunun amcasına sattın." sözü idi. Ben böyle bir şey yapmamıştım.

Anılarımda anlattığım gibi genelevden ayrılıp bir yuva kurmuştum. Ve bir kızım olmuştu. İmam nikahlı eşimin ailesi beni istemiyordu. Ama her şeye rağmen bu birlikteliği, geneleve dönmemek için sürdürüyordum. Bu arada, kardeşimle telefonda konuşuyorduk. Kardeşim iki çocuk annesi, evli bir kadındı ve kocasını değil, başka birini seviyordu. Sevdiği adam bekardı. Bu ilişkiyi ailesi duymuş ve oğullarını, kardeşimden kurtarmak için evlendirmişlerdi. Ama kardeşim her gün sevdiği erkeğin evine telefon açarak, eşini rahatsız ediyordu. Ben kendisine böyle davranmamasını söylemiştim. Yaz tatilinde, çocuklarını alarak bana geldi. O zaman kızım altmış günlüktü. Bu gelişinde, çok zengin ve yakışıklı bir erkek olan, kızımın amcasına gönlünü kaptırdı ve tatil dönüşü gittiği kocasının evinden, iki çocuğunu alarak, tekrar benim yanıma geldi. Kocasıyla yapamıyordu.

Çocuklarını bu ilçede okula yazdırdık ve bir yıl benimle birlikte kaldığı sırada sarraf olan kayınbiraderimle ilişki kurdu. Kayınbiraderim iki evli idi. Benim eşim gibi, önce kardeşime, "Benimle olursan, karılarımın ikisini de bırakırım." diyen kaynım, birlikte yaşamaya başlayınca, kardeşimin lüks ve ihtişamlı bir hayat yaşamak istediğini anlamış, "Sana bir ev açayım. Üçüncü eşim ol." demişti.

Kardeşim bunu kabul etmedi. O, "Bana söz verdiğin gibi , karılarını boşa!.." diyordu. Bunu söylerken, sadece güzelliğine güveniyordu kardeşim. Ama kayınbiraderim buna yanaşmadı. Kardeşim de kayınbiraderimi terkedip, ayrıldığı eşine, İstanbul'a geri döndü. Ama ben, bu olayı gururuma yedirememiştim. Evde hergün çıkan tartışmalar, benim birlikteliğimin sonu oldu. Kucağımda kızımla ayrıldım, bu saman çöpü yuvadan. İşte, "Beni oniki yıl önce sattın." dediği olay böyle olmuştu. Şimdi de "Borç aldığım adama sattın." dediği olaysa, oğullarımın, kendilerinden yaşça büyük olduğu için abi dedikleri iş arkadaşıydı. Ben borç para almıştım. Ama bununla kardeşimin bir ilgisi yoktu. Çünkü parayı oğullarım ödeyecekti. Ve bu kişiye karşı hafif davranışı yüzünden kardeşime kızmıştım. Ama kardeşim zengin erkek zaafından bir türlü kurtulamıyordu. Bu nedenle onurlu bir ilişki kurması için kardeşime meyilli olan bu erkeğe, "Birlikte olduğu bir erkek var. Kendisine bir

şey veremiyor. Bir gazeteci de ciddi bir evlilik teklifi yaptı. Kardeşim kabul etmedi." diyerek geçmişini kısaca anlatmıştım. "Benim konumum ve kardeşimin hafif davranışı nedeniyle yanlış anlaşılmamak için nikahını yap. Bir güvence ver. Ondan sonra birlikte olun. Kardeşimin, benim konumumla bir ilgisi yok." dedim. Ama kardeşim, beni dinlemedi ve bu erkekle bir kaç kez dışarda birlikle oldu.

Birlikte olduğu erkek, benden çekiniyordu ve kardeşime, "Ablan birlikte olduğumuzu bilmesin." diyordu. Ama kardeşim bana bunu söylüyordu. Bu bir cinsel ihtiyaçtı. Bunu saygıyla karşılıyordum. Ama bunu bana karşı, iğrenç bir şekilde yalan söyleyerek kullanması çok ayıptı. İşte buna karşıydım. "Geneleve sokmak için çok uğraştın." demesi ise söz konusu bile olamazdı. Çünkü, her il ve ilçede polis beni tanıyordu. İkimizin sevgilileri dahil. Sabah uyandığımızda kardeşim birşey olmamış gibi davranıyordu. Ama bana çok kızdığını anlıyordum. Gizli gizli evdeki misafirlerle konuşuyordu. Ben sabrediyordum.

Küçük oğlum gelince, borcum olan bu kişinin telefon numarasını almasını ısrarla istedim. Oğlum, "Anne ne yapacaksın? Bir şey varsa, bana söyle. Ben söylerim." dedi ve ben teyzesiyle yaptığım kavganın nedenlerini ve teyzesinin bana söylediği sözleri anlattım. Oğlum çok sinirlenmişti. Çünkü, benim nasıl yaşadığımı biliyordu. Tabi ben oğluma, teyzesinin neden böyle davrandığını da, misafirlerin durumunu da anlattım. Kardeşim yüzleşmekten korktuğu için bu durumda tavır değiştirmişti. Ama sinsice planlar yaptığını biliyordum. Oğlumsa evdeki bu kadınları halasının kızı ve kardeşim dahil, kovmamı istiyordu.

Ben, "Sabret. Kovmak istemiyorum. Kendileri nasıl olsa gidecekler," dedim. Kardeşime, "sabah evi terk et." dediğimde, parası olsa hemen giderdi. Ama maaş gününü bekliyordu. Misafir kadının kocası, bir arkadaşı ile esrar satmaya başlamıştı. Evde kalmıyordu. Bu nedenle de evde olanları bilmiyordu.

Bu ara, kadının kocası eve geldi. Bana, "Aysel teyze biraz esrarımız var, burada saklayabilir miyiz?" dedi. Ben hiç düşünmeden, "Tabi oğlum saklarız." dedim. "Yalnız bunu kimse bilmemeli, eğer başıma bir iş gelirse hayatım söner. Eşim de ortada kalır." deyince.

Benim aklıma kardeşim geldi, hemen bunu ona söyledim. "Bak oğlum, kale daima içten yıkılır. Ben sadece kardeşimden korkarım." O bana hayretle bakıyordu. Açıklama gereği duyarak, senin bilmediğim bazı nedenler yüzünden, kardeşim bana kin duyuyor. Bu konuda sadece "O, bana zarar vermek için kötülük yapabilir. Ama sen yine de bir yer arıyorsan getir. Buraya koy. Bir zarar gelirse, ben bu zararı üstlenirim." dedim. Ertesi gün esrarı getirdi. Ortağıyla beraber, biz diğer odaya geçtik. Onlar getirdikleri esrarı paketlerken, biz sohbet ediyorduk.

Bana bir yerde fazla miktarda esrar olduğunu, ama korkudan getiremediklerini söylediler. Ben hiçbirşey söylemedim. Çünkü garip bir şekilde, daha önce algıladığım şeyleri hissediyordum. Bu insanları buraya gönderen sevgilimdi. Ama bunu ispat edemezdim. Bu nedenle kimseye bir şey söylememiştim. Ama daha önce kardeşime, sevgilimin bizi takip ettirdiğinden şüphelendiğimi söylemiştim. Bu garip bir histi. Açıklamasını yapamıyordum. Belki de çok şüpheci bir insan oluşumdan kaynaklanıyordu. Bunu bilmiyorum. Ama bu karı koca evimize geldiği an bunu hissettim. Bu düşüncemi dağıtarak onları seyrediyordum. Kitap yazdığımı bildikleri için onlara, "Bunu size devlet verse. Siz de içenlere satsanız daha iyi olmaz mı?.. Ben bu konuyu kitabımda yazacağım. Ne dersiniz?.." dediğimde, "Çok güzel olur." dedi, misafirin ortağı olan kişi. Ama devlet bunu yapmaz ki. Ben, "Esrarı devlet serbest bırakmalı. Hatta kendi satmalı. Bu konuda Bakırköyde, Refah partisinin "Uyuşturucuya Hayır" kampanyasına katılarak imza verdim. Ve bunu devlet satsın, diye de not düştüm." dedim. Ve ilave ettim. "Panzerler, tırlar içinde asıl zararlı olan uyuşturucuyu, büyük başların pazarladığı ortada. Bunu bilmeyen yok. Şimdi siz gariban insanlarsınız. Polis sizi yakalarsa, marifet yapmış gibi bir de teşhir eder. Ama asla büyük patronlara ulaşamıyor. Ara sıra bir kurban vererek, iş yaptıklarını söylüyorlar. Ama gerçek bu değil." dediğimde, onlar gülüyorlardı. Ben onlara bakıp, "Ah... Ah..." dedim. Herkes iki yüzlülüğe alışmıştı. Bir şeyi yapacak, sonra yapmıyor görünecektin. Her şeyde bu böyleydi işte. Bu beni çıldırtıyordu ve bütün bu olanları dörtyüz küsur politikacının hepsi de biliyordu. Bu

ikiyüzlülüğe devam ediyorlardı. Hiç Allahtan korkmadan. Paketleme işleri ve hepimizin içtiği esrarlı sigaralar bitmişti. Misafirin ortağı, cebinden çıkadığı paraların içinden, beş milyon ayırarak, bana özür dileyerek verdi. Ben, parayı elimde evirip çeviriyor, düşünüyordum. Bir yıldır ilk defa gayri meşru bir işten para alıyordum. Ve devlete lanet yağdırıyordum. Beni bu zavallı duruma düşürdüğü için. Bu düşünceler içindeyken, onlar izin istediler. Getirdikleri ve paketledikleri esrarın yarısını yanlarına aldılar. Diğer yarısını, emaneten bana bıraktılar. Giderken, "Aman abla birşey olmasın. Çok dikkatli ol." diyerek beni uyardılar. Ben, "Merak etmeyin. İyi bir yere saklayacağım. Polis bile bulamaz." dedim. Bu sözüm üzerine beraberce güldük. Onlar gidince ben, kardeşimin ve diğer misafirlerin yanına geçerek aldığım parayı kardeşime verdim. Eve yiyecek alış verişini o yapıyordu. Ben sadece onunla beraber, haftada bir gün, semt pazarına gidiyordum. Bunun haricinde sokağa pek çıkmıyordum.

Biraz sonra görümcemin kızı, "Yenge esrarı nereye saklayacaksın?.." dedi. "Ben iyi bir yer bulurum." dedim ve misafir, "Sen sakla. Biz de arayalım. Bakalım bulabilecek miyiz?" diyerek ortaya iddialı bir oyun çıkardılar. Gülerek, "Peki, olur..." dedim, "Ben saklayacağım, sizde bulun." İki kadın yaklaşık bir saat aradılar. Ve tabi bulamadılar. Nasıl bulsunlar ki, esrarı özel bir bölmesi olan dolabın içine saklamıştım. Bu gizli bölmeyi, sadece kardeşim biliyordu.

Akşam yemeğini yedikten sonra mutfakta bulaşıkları yıkadılar. Yani üçkadının dedikodu yapacak fırsatı olmuştu. Çaylarımızı içerken, iddia konusu gündeme geldi. Görümcemin kızıyla, misafir kadın, "Aramaya yarın devam edeceğiz."dediler. Kardeşim söze karışmıyordu. Ama ben, iki misafir kadının esrarı sakladığım yeri bildiklerinden emindim. Hemen bulsalar, kardeşimin foyası ortaya çıkacaktı.

Kardeşimin bu riyakarlığına üzülmüştüm. Ama üç kadının da kafa yapıları birdi. "Tamam." dedim. "Yarın bulursunuz. Şimdi bırakın da haberleri izleyeyim." Bu, onların hiç sevmediği bir konuydu. Ama mecburen saygı gösteriyorlardı. TV'de Susurluk olayı. Fadime Şahin olayı. Sarık, sırık. Başörtüsü, kuran kursu. Taksime

cami yaptırma iddiaları. Çankayayı ezankaya yapmak istemeleri. İç içe olan haber konuları idi.

Ne kadar boş ve gereksiz söz varsa rant kavgası için söyleniyordu. Ben de bunları, her vatandaş gibi haber olarak dinliyordum. Ülkemin gerçek sorunlarına hiçbir çözüm üretilmiyordu. Hak etmeyen insanlar, saf insanların sırtından milyarlar kazanıyorlardı. Ama benim, bu insanlarla karşı karşıya oturup, bu konular hakkında söz söyleyecek şahsiyetim yoktu. Sadece onbir ay süren dernek başkanlığım süresinde, o da Atamın sayesinde, söz söyleme hakkım olmuştu.

Bu kitabı yazmaya çok zorlandım. Ama şimdi onu o kadar çok seviyorum ki. Gazetelerin yazamadığı, Tv kanallarında yayımlanamayan sözlerimi bu kitapla insanlara duyurabilmek en büyük mutluluk bence.

Ben, yazdığım bu kitapla ödül alacağımı biliyorum. Fakat bu bir kehanet değil. Yüce Allahın verdiği aklı, mantık ölçüleri içinde insanlığın hayrına kullanmak için insanlara hepimizi yaratan yüce Tanrının, bir kum zerresi kadar lütfudur sadece ve ben böyle bir ödülü de hak etmediğimi biliyorum. Bu ödülün söyleyeceğim kişilere ve yerlere verilmesini özellikle rica ederim.

Bu ödülün, önce Türkiye Cumhuriyeti'ne, sonra Dokuz Eylül Üniversitesi'ne, daha sonra da benim hocam dediğim, sayın profesör İ.Hakkı Bahar beyefendiye ve arkadaşlarına, Kıbrıs'taki kardeşim Asker Abacıoğluna, sevgilime, eğer kendisi kendisini takdim ederse, kızkardeşime ve bu kitabı basan yayınevine eşit olmak şartıyla verilmesini tekrar rica ederim. Çünkü ben, onların şahsında varım.

Evet efendiler, hanımlar, şimdi hep beraber düşünelim. Allah insanı neden yaratmıştır? Yine düşünelim. Orospuları ve eşcinselleri, Allah mı yaratmıştır? Bana göre Allah, hepimizi insan olarak yaratmıştır. Orospuluklarını ve eşcinselliklerini biz yaratmışız. O halde suçlu biziz. Biz insanlar, onların bu hale gelmesine sebep oluyoruz. Ve bu, dünya var olduğundan beri var. Ve de, ne vahşetle ne akılla, ne de yasayla önlenemeyen bu insan zaaf ve ihtirasıdır hiç bir zaman bitirilemeyecek olan. Bu işe bir çözüm getiremiyorsak, hiç değilse onların da bizim gibi insan olduklarını düşünerek, "He-

pimizin yararlanma hakkı olan sosyal haklardan yararlanmaya hakları vardır." düşüncesini benimsememiz gerekir. Hem yaratıyoruz. Hem aşağılıyoruz. Ne kadar benciliz, mantıksızız. Böyle mantıklı düşünmeseydim, ben de diğer meslektaşlarım gibi davranırdım.

Bir yıl önce yaptığım gibi, reform diyebileceğim hareketi yapamazdım. Allahın lanetlediği bir kavim diyerek herkesin kınadığı, fakat aşağı yukarı bütün insanların severek, zevk alarak uyguladıkları (buna müslüman geçinen Arap ülkeleri de dahildir) bir kişi yani üçüncü bir cinsi yaratan insanları göstererek, düşünmenizi istedim. Bozan sizdiniz. Ben kimseye tecavüz ederek i....e yapmadım. Çünkü erkek değilim. Ne kadınları zevkime alet ettim. Ne de ben onların zevkine alet oldum. Çünkü lezbiyen de değilim. Camiamda böyle şeyler gizli kalmaz, ama bu, onları aşağılıyorum anlamına gelmesin.

İçlerinde arkadaşlarım da var. Yaşamlarına saygı duyuyorum. Çünkü neden böyle davrandıklarını biliyorum. Dünyanın uygar ülkeleri başta, tüm ülkeleri; dünya kurulduğundan beri varolan mesleğini, meslek haricinde alınan hazzı bitirebilir mi? Bana göre, hayır. Çünkü, insan ihtirası zor biter. İstisnalar olabilir. Bu bir elin parmakları kadar azdır. "Hatasız kul olmaz." der, bir atasözü. Hatasız kul olmaz. Ama hatalara devam edenler çoğunluktadır. Dünyadan açlığı ve her insanın zaruri ihtiyaçlarını giderebilirseniz ki bunu çok kısa bir sürede yapmalısınız. Buna imkan var mıdır? Olabilir? Çünkü insan isterse, her zorluğu yener. Ama her insan aynı değildir. Burada tekrar önümüze ihtiras çıkar. Bana göre, akılcı yoldan nasıl aza indirilir, diye düşünmek gerekir. Haz alarak başarılamaz. Gizli yapılan, aleni yapılandan çoktur. Ben ticaretinden sözediyorum.

İngiltere gibi muhafazakar bir ülke, çok sayıda eşcinseli, polis kadrolarına almıştır. Bu ticareti engellemek için, bunlar düşünülecek konulardır. Fakat devirler değişmekte kafalar değişmemektedir. İnsanlar hala cami ile ibadet ile sarıkla sırıkla, başörtüsü ile sevap kazanmaya çalışırken, bunun mümkün olması da zordur. Beyinlerin gelişmesi gerekir. Bu da çağdaş eğitimle olur. Şimdi siz diyeceksiniz ki, sen okudun mu? Hayır ben okuyamadım. Neden-

lerini de anılarımda anlattım. Yüce Mevlana'nın ünlü sözü gibi: Hiç okuyanla okumayan bir olur mu? Ama yüce Allah isterse insana bir zerre yeter. Onu bir kuluna seçtirir.

Allah istemezse yaprak kıpırdamaz. Eğer ben okuyabilseydim. Şimdi birçok hatası bulunan bu kitap yerine, okumuş insanlarınki gibi, görkemli bir sanat yapıtıyla karşınıza çıkardım. Şu başörtüsü ve sarık cübbe konusuna bir daha değinmek istiyorum. Kuranda varolan örtün sözüne bir açıklık getirilmiş midir? Ben cahil bir insanım. Bildiğim kadarı ile, "Kadın başını böyle örtsün." erkek de, "Böyle sarıkla, cübbeyle örtünsün." diye bir sembol yoktur. Bu kıyafetin sevabı da yoktur. Bunlar benim naçizane fikirlerimdir. Örtün kelimesi bana göre beyinde olur. Önce bende doğru olduğunu zannederek depresyon geçirdiğim zaman başımı örtmüştüm. Kimsenin baskısı olmadan, kendi düşüncemle. Daha sonra bu halim değişince, "Beni öyle gören dostlarımın ikazları oldu. Neden başını örtüyorsun?"dediler. Haklıydılar, onların sözü üzerine başımı açtım.

Onlar gidince, tekrar kapadım. Ama Kuran'ın bu örtün sözü üzerine de düşündüm. İnsan düşününce gerçeği kolay buluyor. O zaman kendi isteğimle başımı açtım. Böyle saçmalıklarla sevap kazanılmayacağını anlamıştım. İnsan Allaha olan bağlılığını her yerde ibadet ederek yapabilir. Dağdaki çobana, Musa peygamberin ibadet etmeyi öğrettiğini. Ama çobanın bu şekli unutarak, Musa peygamberin arkasından koşarak söylediklerini unutmuştum. Ne demiş, "Git çoban, bildiğin gibi ibadet et. Allah kabul edecektir." Bu sözler yanlış mıdır? Müslüman dini faziletli bir dindir. Ama maalesef insanlar, bu güzel dini kötü emelleri için kullanmaktadırlar. Faziletli bir müslümana, bir ölünün arkasından, dinsiz veya başka dine mensup olduğu için küfretmek yakışır mı?.. Bazı politikacılar bunu rahatça ypmaktadırlar. Aziz Nesin'in arkasından, "K....na çatallı ağaç dalını, pamuk yerine sokmak gerekir." diyenler, buna örnektir. "Ölülerden şeytan bile el çekti." der, büyüklerimiz. Bana göre Aziz Nesin insanların bilgisizliği karşısında, kahrından Allahını inkar etmişti. İnsanlara bir şeyler anlatabilmek için. Onun arkasından küfreden bir müslümandan daha fazla müslümandır bana göre, Aziz Nesin.

Bakın, mezarı bile yok. Asıl olan ceset değil, ruhtur. İşte o ölmez. Müslümanların sayılara bindirdiği, "Nasıl seksen sevap alınır?.. Nasıl günahlarımız af olur?.. Sarık takarsak ne kadar sevap alırız?.." diyerek, sözüm ona yaptıkları ibadet boşunadır. Bakın, ben size cahil aklımla nasıl sevap kazanılacağını söyleyeyim. Bu sözüm yalnız müslümanlara değil, dünyadaki bütün insanlaradır. Çünkü Allah birdir. Yahudinin Allahı başka, müslümanın ki başka değildir. Her dinden ve inançtan insanların Allah'ı, alemleri yaradan o yüce Rab'dır. Sadece dillerde değişir. Türkçede bile, benim bildiğim dört allah ismi vardır. Allah, Rab, Tanrı, Calab. Allahın ayrıca doksan dokuz sıfatı da vardır. Ama bunların hepsi aynı Allahtır.

İnsanlar bunu bile sorun yapıp, bazı insanların kafalarını karıştırıyorlar. Evet, sevap nasıl kazanılır? Çankaya'yı, Ezankaya yapmak fikri yerine, bir okul daha yaparak. Eli değil, ayakları öpülmesi gereken öğretmenlerimizin maaşlarına, insanca, yaşayabilecekleri kadar zam yapıp, öğretmenliği cazip bir meslek haline getirerek. Yoksa, "Ben bunu sekiz yıl yaparım." lafları, ucuz politika yapmaktan öteye gitmiyor.

Bu öğretmen maaşları ile eğitim verin de görelim bakalım. Gerçekten, bu eğitimi vermek isteyerek, üstelik onbir yıl gibi bir jest yaparak, bunun ilk beş yılını da parasız, zorunlu eğitim haline getirerek nasıl yapılır?.. Tarihimize baktığımızda; bu devlet, eğer isterse, bir geminin halatlarını ibrişimden, yelkenlerini ipekten, küpeştelerini gümüşten yapmaya, her zaman muktedirdir. Nasıl mı? Atamın sözü gibi, "Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur." sözünden yola çıkarak. Sevap kazanmak için, daha çok şey var yapabileceğimiz.

Doğum kontrolünü çoğaltmalıyız. Çünkü yeni doğumlar, ister istemez insanlara zulümdür. Zalim yöneticilerin sonu hep hüsran olmuştur. Biz aç, eğitimsiz çocuklarımıza sahip çıkalım. Onların hırsız, katil fahişe, eşcinsel olmalarını önleyelim. Hiç bir şey yapamasak bile hiç çocuğu olmayan bir aile, bir çocuk bakabilir. Çocuğu olan varlıklı aile de iki tane daha bakıp okutabilir. Bu, insana

bilmem kaç defa hacca gitmekten, fazla sevap kazandırır. İbadet için hacca bir defa gitmek yetmez mi? İvedilikle, kişisel çıkarlarınızı değil, insanlarımızın yaşam standartını, insan haklarına yaraşır düzeye getirelim. İnsanları yaşarken öldürmeyelim. Onları yaşatalım. Yaşama şansı verelim. Allaha da hoş gelsin, kula da hoş gelsin. Ve böylece daha çok, bin sevap kazanalım. Kadın sığınma evlerini mutlaka bir meslek edindirme kursu ile destekleyerek çoğaltalım. Yetmişli yıllarda kadın sığınma evi olsaydı ben bu gün sizlerin aşağıladığı fahişe kimliği ile karşınızda bu kitabı yazmak zorunda kalmazdım. Bu önerilerimi yerine getirebilirseniz, ki ülkemin ve yüce milletimin menfaati için getirmek zorundasınız. İşte o zaman gerçek kahraman olursunuz. İşte o zaman genelevleri kapatmayı düşünmek yerine çoğaltabilirsiniz. Çünkü fahişelerin azlığını tespit edeceksiniz. Hem genelevleri kapatmak fikri de yanlış bana göre, nedenini ise yine belli anılarımda anlattım. Dışardaki genelevler, görünen genelevlerden daha çok. Artık gerçekleri söylemekten utanmayalım. İnsanın kendine bile söylediği yalan, en kötü yalandır. Tabi onları da kendilerine ait bir kuruma bağlamak, onlara tanımak istemediğimiz bir sosyal haktır. İşte buna hakkımız yoktur. Artık Allahtan korkalım. Onların feryatlarını, onlarla yaşayan işitir sadece ve sesleri yoktur. Her zaman yükseltmeye çalıştıkları feryatları, görmezden gelindi. "Ben, onların taleplerini duydum ve dernek kurma fikrim böyle doğdu. İşte efendiler, hanımlar, platformu siz oluşturdunuz. Atmosfer müsait olduğunda ben bu işe soyundum. Bunu da politika dışında, bir politika sayabilirsiniz . Ben meclise falan talip değilim. Ama bu derneği kurma hakkını bana vermenizi istemek, benim en doğal hakkımdır. Hukukun üstünlüğüne inanan, hür, demokrat, laik Türkiye Cumhuriyetinde. İşte bu inancımı hiçbir zaman yitirmediğim için. bu gün bunu kitap yazarak isteme imkanım oldu. Eğer şeriat kanunlarına göre yönetilseydik, cezam mutlaka başka olacaktı. Bunu TV'de sayın başbakanımın bir konuşmasından anlayarak, müslüman dini adına utanmıştım. Benim dinim vahşete karşıydı. Ama onu yönlendirenler vardı. Bunların hepsini Allaha havale ettim. Bugüne kadar, "Hu-

kuk üstünlüğü var..." deniliyordu. Ama gerçekte bu yoktu. Neden yoktu? Çıkarlara ters düştüğü için yoktu. Var diye iddia edenlere bir soru sorarak aksini ispat ederim.

Kendilerinin çıkardıkları, dernekler yasasına göre, kurmak istediğim derneğe neden izin verilmedi? Onbir ay beklediğim halde. Yasaya göre bu süre onbeş gün değil miydi? Bu izni vermek çok mu günahtı? Bu insanları bu hale getirmek günah değil miydi? Bu vurdum duymazlık, bu aymazlık, bu iki yüzlülük değil miydi? Bir şey daha eklemek istiyorum, bu Hammurabi yasaları ile de, artık gelişen bu ülke yönetilemezdi. Bunu yıllar önce gördüğüm için bin dokuzyüz doksanbeş yılında bütün basın organlarına söylemiştim. Arşivlerde mevcuttur. İşte bunun için vurun kahpeye diyen müslümanlara söylüyorum, ben böyle müslüman değilim. Ben sadece babamın bana öğrettiği Kuran'a göre müslümanım.

Bir isteğim de artık laçkalaşmış polis teşkilatının yeniden ve ivedilikle Atamın sözlerine layık bir şekilde yapılandırılmasını isterim. Dün sizin hali tavrınızdaki mertlik ve ciddiyet size olan haklı itimadı kuvvetlendirdi. Ya şimdi nasıl görüyoruz? Bize yuh olsun, yazıklar olsun diyorum. Atam bu cumhuriyeti türk gençliğine ileri gitmesi için emanet etmişti. Ama görüyorum ki yetmiş küsur yıldır bir arpa boyu yol gitmedik, eller aya giderken. Ay deyince aklıma küreselleşme geldi. Ben yüce Mevlana'nın felsefesine inanan bir insan olarak Amerika başkanına da artık dünyaya açıklama yapması gerektiğini hatırlatırım. Bu, insan olmanın mesuliyetidir. Eğer felsefeme inanırsa savaşları körüklemeden, kan dökmeden küreselleşmeyi benim ülkeme gelerek yapmasını öneririm. Çünkü benim ülkemin toprakları kutsaldır. Biz yine bize dönelim. Dürüst ve samimi olarak şapkalarımızı önümüze koyup bir soralım kendimize, menfaatlerimizi mi ön planda tutuyoruz yoksa ülkemizin menfaatlerini mi? kendimizi mi çok seviyoruz ülkemizi mi? Ülkemizi sevdiğimizi söyleriz. Ama ben buna inanmıyorum. Vatandaşlarımız gibi ben de altmış ihtilalinde ucuz politikalara inanarak kutsal evlilik alyanslarımı bile hırsızların soyduğu devlet hazinesine bağışladım. Artı askerde evlatlarını ölüme gönderirken

vatan sağolsun demiyor muyuz? Siz sayın milletvekilleri hanginizin evladı şimdiye kadar vatan müdafaasında şehit düştü? Sizin evlatlarınız doğuda askerlik yaptı mı? Benim ilk evliliğimden doğan iki oğlum da doğuda terörün ortasında, Mardin Kızıltepede Çobanisa'da askerlik görevini ifa etti. Ben o zaman genelev patronuydum. Doğuda askerlik yapmamaları için hiç torpil yapmayı düşünmedim. Takdiri ilahidir ki, ikisi de sağ ve salim döndüler. Ama şimdi benim ülkemdeki terör sebebiyle sokaklarda rastgele patlayan bir bomba şarapnelinden, alçak bir elin kullanacağı silahtan çıkan serseri bir kurşuna hedef olmaması için bir anne olarak, binlerce anne gibi onları koruyacak bir şansım bile yok. Neden yok? Ulu önderim, o muhteşem insanın, ey türk gençliği diye başlayan ve bu günler için söylenen gençliğe hitabında, "Dahili ve harici bedbahların olacaktır. Bu bedbahlar şahsi menfaatlerini müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler." sözleri gerçekleştiğine göre rahat ve mesud olarak yaşayabileceğimize inanabilmek için bütün milletvekillerinin bir yıllık maaş tutarlarını, devlet bütçesine kaynak olarak bağışlamalarını birinci alternatif olarak önermeyi bir borç bilirim.

İkinci seçeneğiniz ise, içinizdeki ve ülkemdeki terörü bitirmenizdir ki, Birleşmiş ülkelere üye olan ülkemizi Avrupa birliğine dahil edebilmenin yolu buradan geçer. Çünkü Atamın, "yurtta sulh, cihanda sulh." sözündeki bizden beklenen doğru davranış budur. Yoksa kim inanır, vatanında sulhü sağlayamayana? İşte bunun içindir ki efendiler, hanımlar, ellerinizi milletin cebinden çıkarıp, kendi cebinize sokmanız gerekir. Kendi paranızı kullanırsanız, yani yumruğunuzu da aynı yere vurursanız, bütün izmler, ideolojiler, mezhep ve din kavgaları biter. Tek vücut olur başarıya ulaşırız.

Kitabımın başında belirttiğim gibi, "On yıl düşünüp, on yılda yapalım mı?" derseniz, insanların artık istikrarsız politikalara tahammülü kalmamıştır. Hepiniz istifa edersiniz. Bu en doğru davranış olur. "Gölge etmeyin aşka ihsan istemez." deriz. Aksi halde demokrasiden söz edemezsiniz. Bana göre gerçek kahramanlık budur.

Evet, bu kadar siyaset yeter. Kaldığım yerden anılarıma devam ediyorum. Sabah olduğunda kahvaltıyı iple çektim. Nihayet beklediğim an gelmişti ve iddia devam ediyordu. "Artık aramaya başlıyoruz" dediler. Görümcemin kızı ve misafir kadınla beraber aramaya başladılar. Ben bulacaklarından emin, bekliyordum. Kardeşim de benimle beraberdi. Aramaya katılmamıştı. Lakayt bir şekilde giysileri katlıyordu. İki dakika sonra bağırıyordu görümcemin kızı "Bulduk!.." Öteki odanın içi, oturduğum odadan görünüyordu. ZKardeşim ilkdefa şaşırmış bir ifade ile, "Buldular abla." dedi. Ben bu söze acı acı gülümseyerek cevap verdim. "Ben söylemedim mi kardeşim. Kale içerden yıkılır diye. O gizli bölmeyi senden ve benden başka bilen var mı bu evde?.."

Kardeşim riyakarca yalana başvurdu hemen, "Sen bana İzmir'-de söylemiştin. Ama ben onu unutmuştum bile." Ama ben kararlıydım. Görümcemin kızı ve misafir bayan tartışmamızı duymuş, oturduğum odaya gelmeye cesaret edemiyorlardı. Ben ikisini de isimlerini söyleyerek çağırdım. Görümcemin kızı yanıma geldi. "Şimdi bana Allahın üzerine yemin ederek söyle." dedim. "Ben yanılıyor muyum?" Görümcemin kızı, aramızda tartışma çıkmasını istemiyor gibiydi. Bocalamaya başladı. Foyasının ortaya çıktığını anlayan kardeşim, "Ben sadece mobilyanın yerini söyledim. Gizli çekmecesini değil." diyerek durumu kurtarmaya çalıştı. Görümcemin kızı, kardeşimi tasdikledi, "Evet, diğerini ben buldum yenge."

Ben, kardeşimin onları da aleyhime örgütlediğini anlamıştım. Kardeşim, "Beni bu riyakarlığın ilgilendirmiyor." dedi. "Neden ilgilendirmiyor?" dedim. Kardeşim, "Çok kötü kalpli bir insansın sen abla." dedi. "Düşüncelerin şeytanca." Şeytan olan kendisi idi aslında, ama bana söylüyordu. Bunun üzerine ben, "Bak kardeşim." dedim. "Sen artık İzmir'e git. Sana o zaman saygı duyarım. Bir kardeş, kardeşini neden kıskanır? Ben senden güzel değilim. Genç değilim. Ama başarılıyım. Saygı uyandırıyorum. Sen bunu kıskanıyorsun. Ben de bunun nedenini biliyorum. Sen sevdiğim adamı seviyorsun. Bunları bu nedenle yapıyorsun. Riyakar olma. Ben sana her zaman git sevdiğine, dedim. Sense hep inkar ettin."

Kardeşim hala, "Sen hayal görüyorsun." diyordu ve kendisini sevmediğimi, hiçte başarılı olmadığımı söylüyordu.

Ben kendisine "Seni sevmeseydim, öldürürdüm." dedim. Kardeşim, "Ben sana saygı duyuyorum." dedi. "Sen bana değil, kendine saygı duy. O zaman ben de sana saygı duyarım. Bu halinle beni iğrendiriyorsun. Ben senin ruhunu biliyorum." dedim ve diğer odaya geçerek ağladım. Evet sevgili dostum, muaffak olmuştun. Nihayet kardeşimle aramı açmıştın. Ama ben ikinizi de, yılan bile olsanız seviyordum.

Akşam üzeri, "biz biraz hava alalım. Bizim eve gidelim. Hülya abla da bizimle gelsin." dedi, görümcemin kızı. Ben "Tabi gidebilirsiniz." dedim. Üç kadın görümcemin evine gitmişlerdi. Ertesi gün misafirin kocası evdeki esrarı alıp götürdü. İki gün sonra görümcemin kızı ve kardeşim gelerek, kardeşimin ve misafir kadının giysilerini almaya geldiler. Kardeşim artık gerçek yüzünü göstermişti. Görümcemin evinde üç kadın beraber kalacaklardı.

Kurban bayramına iki gün vardı. Maaşını almış ve kızıma söz verdiği pantolon ve buluzu da almıştı. Fedakar teyze pozundaydı. Kendisine kızım adına teşekkür ettim. Bir iki sitemli söz ettik birbirimize. O, buradan gitme nedenini onu dövmeme bağlayarak, "Seni affetmiyorum, Allaha havale ettim." deyince ben, "Allahtan bu konuda korkmuyorum. Bin kişi içinde olsan da böyle bir hata yaptığını duysam, gelir seni o bin kişinin arasında döverim. Buna herzaman gücüm yeter. Bunları yazdığım kitaba ilave edeceğim. Okursun." dedim O, "Yaz bakalım. Korkmuyorum. Ben de bir kitap yazacağım." dediğinde, ben, "Beni yalnız gerçekler yener. Allaha şükür ki, senin yazacağın yalanları her zaman ispata hazırım." dedim.

Giysilerini toplarken, diğer odadaki, gazetecilerin kullandığı türden ve bana ait olan, içinde sevgilimin sesi olan kaseti almayı da ihmal etmedi. Ben bunu görmemezlikten geldim. Herhalde bu ses ile teselli olacaktı. Bayram için eski kocasının yanına, evli olan kızı gelmişti. Onu görmeye gidecekti. Kızı İzmirde oturuyordu ve kardeşim damadı ile üç yıldır görüşmüyordu. Sebebi ise damadının

kendisine sarkıntılık etmesi, kızının da annesini kıskanması idi. Üç yıldır süren bu dargınlık devam ediyordu. Ama kızıyla görüşüyordu. Kardeşimin kızı, annesine telefon açarak, kocasını banyoda annesinin resmine bakarak masturasyon yaparken yakaladığını söylemişti. Bu sapık ilişkiyi duyan kardeşim, damadı ile bir daha karşılaşmamak için bu dargınlığı sürdürüyordu. Kızının selameti açısından. Kardeşimin evde olanlardan sonra lezbiyen bir ilişkiye girmesini istemediğim için, sevgilisine telefon açtım. Ama bir türlü ulaşamadım. Bunun üzerine sevgilimi arayarak durumu bütün çıplaklığı ile anlatıp, onu kardeşimin bu durumundan dolayı suçladım. Ve buna bir çare bulmasını istedim. Sevgilisini aradığımı ama ulaşamadığımı söyledim. Sevgilim, neden onun sevgilisini aradığımı sorduğunda, "Buraya gelsin. Bu kadını sana getirsin, diye aradım." dedim.

Bunun üzerine sevgilim, "Benim telefonumu ona ver." dedi. "Ben kendisiyle konuşayım." Ben, "Senin telefonun onda var. Ben yine de ona, bu haberini ulaştırırım." dedim. Sevgilim de bana, "Ben onun sevgilisini arar, seni aramasını söylerim." dedi.

İki gün sonra kardeşimin sevgilisi beni aramıştı. "Ne o anacım." diyordu. "Yine yamuk birşey mi var?.." "Buraya gel ve onu buradan götür." dedim. O, "Ona bir ceza vereceğim. Ağzını burnunu keseceğim." deyince ben, "Böyle şey olmaz." dedim.

Benim düşüncelerim doğru çıktı. Bana bir diyet ödüyordu, "Al götür. Vazifeni bitir." dedim. O garip bir şey söyledi. "Bak ben sana hala ana diyorum." Ben, "Tabi ana diyeceksin. Ben senin anan değil miyim?.." dedim. O, "Ben yakında oraya geleceğim. Sen yazılarını ne yaptın?.." diye sordu. Ben, "Bitirmek üzereyim. Kolay olmuyor." dedim ve telefonu kapadım. İki gün daha geçmişti ki, ben kardeşimin İzmir'e gittiğni öğrendim. Şaşırmıştım. Kardeşim, kızı ve damadı ile birlikte İzmire gitmişti, yalnız gitseydi böyle şaşırmayacaktım.

Çünkü gitmemesi gereken bir eve, damadının evine gitmişti. Bu da beni yeniden düşündürdü. Eğer hoşgörülü, olgun, bir büyük anne olsaydı, daha önce damadı ile barışırdı. Böyle olmadığına gö-

re yine entrika peşindeydi. Buradaki insanlari örgütlediğine göre, geri gelme ihtimalini düşünmüştü. Oğluyla ev tutarak istediği insanlarla beraber olacaktı. Kuvvetle muhtemel ki daha önce söylediği gibi, lezbiyenlerle yaşayacaktı.

Her şeye rağmen üzülmüştüm. Onu seviyordum. O benim kardeşimdi. Ama yaptıklarını ve söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Aklıma buradan aldığı içinde sevgilimin sesi olan kaset geldi. Bu kasetle ona bir zarar veremezdi. Geriye bir tek alternatif kalıyordu. Bu kaseti yalan söyleyerek, bana karşı kullanacaktı. Hayal kırıklığına uğruyordum. Hep yalan söyleyerek, nereye kadar gidebilirdi? Beni yalanla yenemeyeceğini, kendisine söylemiştim. Öyle değil mi sevgili kardeşim? Böyle basit oyunlara gerek var mıydı? Ama gerçeklerle masallar birbirinden çok farklı şeylerdi. Masallarda hep en küçük kardeş, melek gibi huyu olan, güzel kadındı. İnsan sevdiği kişiye ulaşmak için böyle çirkin bir yol seçer miydi? Dürüstçe gitmek varken. Ama Allah insanın ayağına dolaştırıyordu işte. Buna bir çözüm olamazdı. Yine de sevgilime telefon açarak, kardeşimin İzmirde olduğunu söyledim.

Bana soğuk bir şekilde, kardeşimin kendisini aramadığını söyledi. Ben şaşırmıştım. "O halde seni daha sonra arayacaktır." dedim. Yine de onun birkaç gün önce açtığı telefonda, beni rahatsız eden sözünü sevgilime, "Söyle o başkomiserine, ben erkek bulmak istersem bulurum. Bana böyle sözler söyletme." dedim.

Sevgilim bu söz üzerine güldü ve "Ben şüpheci bir insanım." dedi. Ben, "Ben de şüpheci bir insanım dostum." dedim. Sevgilim, "Ben dostluktan anlamam. Sevgiyi de bilmem. Ben anarşistim. Senin, beni seks için çağırmanı bekliyorum." dedi. Bunun olamayacağını, kendisine söyledim. O, "Bekliyorum." derken telefonu kapadım. Artık gönlüm rahattı. Görevini doğru yapan insanlar gibiydim. Kardeşim, kırk yaşında bir kadındı. Kendi yolunu kendi seçmişti. Eğer kötü bir durumda olduğunu duyarsam yardımına koşardım. Başka yapabileceğim birşey yoktu.

İşte sevgili dostum, her parlayan şey altın değildir. Çamura düşen altını ovduğun zaman çamuru silince, gerçek değeri ortaya çı-

kar. Başarısızların bu nedenle sesleri çıkmaz. Çıkarsa da riyaya başvurarak çıkartırlar seslerini. Bu da bir kez yankılanır ve biter. Çünkü başarı gerçekle olur, riya ile olmaz. Hiçbir yalan gizli kalmaz. Riyakarlık, kötülüğün erdeme saygı gösterisidir. Bana sorarsan bana rastlaman bir talihsizlik değildi. Sevgili dostum, bu rastlantılara milyonlarca yıldır zar atan sağır ve kör bir kocakarı da değildir. Bu bir, sebep sonuç ilişkisidir. Bunu böyle saptıramazsın. Biz bu anlattıklarımı seninle öyle yaşamadık mı? Bir dur bakalım! Beş dakika delikanlı ol! Alemleri ve bizi yoktan var eden, ulu Allahımın, beğenmediğin yüce milletime, sana ve bana sonsuz lütuf denizinden bir zerre armağandır, sadece. Ben sana bu bildiklerimi, gördüklerimi yazdığım mektupta benim dilimle anlatmaya çalıştım. Ama sen anlamak istemedin. Bir de kaybetme korkusu, ilk yalanı söyletir. Beyaz yalanlar, karaların habercisidir, diyebildin, herşeyi bildiğin halde. Allah'tan korkmadan. Halbuki senin de affedilmek için şansın vardı. Bu garip fahişe kaderdi, nasipti, kısmetti. Yüce Allahıma ulaşan feryatlar ise Yunanlıların sunakların üzerinde düzdükleri gönüllü fahişelerin feryatları olamazdı. Bu olsa olsa senin okuyup büyük adam olman için, her gün istemeden en az otuz erkekle yatıp senden göreceği bir yudum sevgi için, kazandığı bütün parayı sana veren ve sonunda kıçına bir tekme atarak mükafatlandırdığın o garip orospunun feryadıdır.

Belki yüce Allahıma ulaşan, belki de İdildeki mezar taşlarının üzerinde tecavüze uğrayan masum kadınların feryadıdır. Yargısız infazlarda suçsuz ölenlerin feryadıyla birleşen, Alma mazlum ahını çıkar aheste aheste sözü boşuna söylenmemiştir. Ya kendini Sanset Bulvarı'nda bir fahişeye oral seks yaptıran İngiliz aktöre benzetmene ne diyeyim, bilemiyorum. Ama cevap vermeden olmaz. Bana anlattığın Adnan Kaşıkçı hikayesi ile ne büyük tezat taşıyor. Hikmetli bir tek söz söyleyen insanın ağzına bile böyle bayağı tanımlanan bir istim boşaltılmaz. Kaldı ki ben böyle bir sözü hak edecek ne yaptım ki? İki yıllık birlikteliğimizde ikimiz de kendimize yakışanı yaptık. Çağdaş Mehmet'le hocası molla Akşamseddin'in hikayesi geldi aklıma. Hocasının atının ayağındaki naldan

Fatih Sultan Mehmed'in üzerine kazayla sıçrayan çamur bu büyük devlet adamını onurlandırmıştı. Ben ne diyebilirim ki, benim okumuşlara saygım büyük. Sen de benim enayiliğime, cahilliğime ver. Ben senin de söylediğin gibi ne aile terbiyesi, ne mektep terbiyesi, ne de devlet terbiyesi gördüm. Ben ne öğrendi isem kendi kendime hissederek öğrendim. İnsanları bağışlamayı da, hoşgörmeyi de, sevmeyide bana kimse öğretmedi, kendim öğrendim. İşte ben böylesi bir sevgiye sevdalandım. Hiç şehvete dayanan iki yıllık aşklar bana göre olabilir mi? Böylesi aşklar sana ve senin zihniyetindekilere göredir.Dünyanın bütün güzel kadınları senin olsun ama onların hiçbirisi ile beni gösterip Deskartes'ten bir adaptasyona benzeterek gülemezsin. Allah'a çok şükür ki bunu sana söyleyecek kadar alnım açıktır. Yaşadığımız gerçekleri saptırıp anlatmışsın ama sana bir yıl önce kehanet gibi söylediklerimden hiç bahsetmemişsin. İşte şimdi görüyorsun, sana emir verip üzerime gönderenler ne haldeler? Birlikte olduğumuz zaman erkeklik yapıp bana birlikte olmam için teklifte bulunan bazı kişileri işlerini bozarak dağıttın. Onlara gücün yetiyordu. Daha güçlü olanlardan da bana böyle teklifler geldiğini biliyordun. Onlara neden bir şey yapamadın? Çünkü onlar da senden güçlüydüler, değil mi? Ama bana göre fazilet, gücü varken o gücü güçsüz insanların yararına kullanmaktır Ben senin söylediğin gibi seninle evlenmek de istememiştim. Bunu da biliyordun. Senden dini nikah istememin sebebi, ilişkimizin bir adının olması içindi. Bu da yuva yıkan bir kadın olmadığımdandı. Ya evime türlü hile ve desise ile gönderdiğin o karı kocaya ne demeli? Ama Allah bu, hile yapanları, yalan söyleyenleri bir bir karşımıza nasıl çıkard? Gördün işte. En çok üzüldüğüm de bu yanımda kalan misafirlerin erkek olanının, sen çok yemek yiyorsun, namaz kılmıyorsun sözleri idi. Beni eleştiriyordu. Sanki ben diğer insanlardan fazla yemek yiyormuşum gibi. Tabağıma aldığım yemek miktarı onların yediği miktardaydı. Namaz kılmadığıma ise ben şu an yazarak çalışıyorum, çalışmakda ibadettir demiştim ve ilave etmiştim. Ben zaten beş vakit namaz kılan bir insan değlim ki. Sadece bazen Allah rızası için iki rekat namaz kılarım, bir de Ramazan ayında demiştim. Ben yıllarca insanları denedim.

Bunu bildiğin halde, senin ve seni üzerime gönderenlerin beni denemeye hakkı var mı? Ben görüyorum, siz deniyorsunuz, ama sana bir polisin, bir erkeğin nasıl davranması gerektiğini anlatmak isterim. Her insan pragmatik olabilir ama bir ego tatmini için yalan konuşmaz. Yapamayacağı birşey için söz verip bir kadını kandırmaz. Kendisine sığınmış çaresiz bir kadına ve çocuğuna yardım etmek için kendisini her fırsatta tahrik ettiği halde reddeden kızkardeşini, bu yardıma karşı rüşvet olarak istemez. Hele hele bu seven bir kadınsa. Vatandaşa parasız götürülecek bir hizmeti, ondan ihhak-ı hak olarak almaz. Bende cinsel organın para etmez, sen para edersin diyen bir kadına, ısrarla cinsel organ teklif etmez. Bu kadını tanıdıktan sonra o görevde hiç kalmaz, istifa eder. Ben böyle bildiğim için, gönül gözüme göre gördüğüm için, sana ne sen o makama layıksın ne de o makam sana dedim ve biliyorsun bunu sana üç kez söyledim ve sen de hiç cevap vermedin. Bunu bilmeyen bir insan, bu devleti yönetmeye nasıl talip olabilir? İşte biz bunları bildiğimiz için ilçe gençlevinin salon aynasının üzerine yazdık, seni tanımadan çok önce. "Hiç bir kalp bir hayat kadınını sevecek kadar asil ve cesur olamaz" diye. Çünkü bizi oradan sadece peygamberim gibi bir delikanlı veya Atam gibi bir kahraman kurtarabilirdi. Ancak onlar da rahmetli olduklarına göre, ruhları kimbilir kimde? Beni bir tek Rabbim kaldı kurtaracak. İşte ben bunun için Allahımdan beni ve istemeyenleri buradan kurtarması için yıllarca dua ettim. Yüce Allahım kabul etmiştir. bu kitabı yazdım. Bir daha benim gibi bir kadına rastlarsan, ona ne pahasına olursa olsun sahip çık. Yarı yolda bırakıp kaçma. Bunun için ben, bana sığınanı korumaya çalıştım. Seni bile bütün zulmüne rağmen terkedip kaçmadım. Bir daha hiçbir dünya zevki ve menfaati için kimseye iftira etme. Bu sözüm kız kardeşim için de geçerlidir. Mertlik ve erkeklik böyle olur. Maço görüntüyle, cinsel organla değil. Eğer bir yerlerde karşılaşırsak ve ben de sana gel beraber yazalım dersem, sakın isyan edip "ben mektup yazmasını bile bilmem ulan," deme. Hemen bu davete icabet et. Bu olanlara kahkaha atalım. Çünkü vuslat, bin yıl sonra sevgili dostum. Başka bedenlerde yeniden.

Sonsöz

Yazmış olduğum bu kitapta bir yıldır okuyucu piyasasında olan sayın, "Emre Yılmaz"ın, "Genç Bir İş Adamına" adlı kitabına cevap vermiş bulunuyorum.

Kitabımın gecikme nedenleri tahsilsiz ve tecrübesizliğim başta olmak üzere, yayın evlerine bu kitabın yayınlanmaması için sistemli bir şekilde yapılan baskılardır.

Fakat dürüst insanlardan Allah razı olsun onlara teşekkürü bir borç bilirim.

Evet dostum biz seninle bu yaşantıyı kitabında saptırarak anlattığın gibi değil, benim kitabımda anlattığım gibi yaşamadık mı? "Ben büyük hesapların adamıyım Aysel Firmalı. Sen beni taşıyamazsın" dediğin söze ve daha yazmadığım bir çok hesabına ve sözüne de bitirmek üzere olduğum ikinci kitabımda detaylı bir şekilde cevap vereceğim.

Şoförüm vasıtasıyla beni ölümle tehdit ettiğin mesajlarını hatırlıyor musun? İşte bu sözler aklıma gelince hem korkmuş hem üzülmüştüm. Kendim için değildi korkum kızım için korkmuştum ve hemen bir kurtarıcı gibi gördüğüm Uğur Dündarı aramıştım. Telefona çıkan kişi Tuncay Özkan'dı. Uğur bey yoktu. Ben durumu anlatarak yazmamam için tehdit edildiğimi söyledim. O, "Devam edin ben not aldım" diye cevapladı. Rahatlamıştım, artık korkum yoktu. Bana veya kızıma bir suikast olursa gerçeği bilenler vardı. İşte böyle masum tedbirler alabiliyordum dostum sizin güç dünyanızda.

Biz, dostum bir kere bile olsun mert bir insan olamayacak mıyız? Maskesiz, yalın, insana yaraşır biçimde. Kendimizi riyakarca mı savunmalıyız? Perde arkasında insanları tehdit mi etmeliyiz? İki yüzlü bir toplum mu olmalıyız? Başka kimlikle kitap yazarak,

doğru dünya görüşlerimiz arasında güçsüz ve şahsiyetsiz gördüğümüz insanlara iftira mı atmalıyız? Baskı yaparak oğulu anadan mı ayırmalıyız? Yirmi birinci yüzyılda din ve mezhep kavgası mı yapmalıyız? Koca usta sanatçıları yalanlarımıza alet ederek TV ekranlarına hasta yatağından kaldırıp getirerek yirmi yıllık türkülerinin kelimelerini değiştirerek mesaj mı vermeliyiz? Yalanlarımız bir gün ortaya çıkar, rezil oluruz diye korkmadan. Hatalarımızı telefonda yüzümüze söyleyen sevgiliye hatalarımı yüzüme vurma diyerek hataların bir fazlasını mı yapmalıyız?

Pişman olmak yerine, bir kere olsun insan olamaz mıyız sevgili? "Senden özür diliyoruz Aysel Firmalı, sana ve senin gibilere istemeyerek çok acı çektirdik" demeniz bu kadar zor mu dostum? Sizleri sevgiyle kucaklamak için bana bu kadarı yeter de artar bile. Bir insanı sevebilmek dostum, inan yürek işidir ve dost senin hakkında her şeyi bilen, buna rağmen seni seven kimsedir. Dünyayı güzellikler kurtaracak ve bir insanı sevmekle başlayacaktır herşey.

Aysel Firmalı

Sevgiye Sevdalıyım

BİR HAYAT KADINININ ANILARI

Bu bir roman değil, gerçek bir yaşam öyküsü... Okul önlerinde kolgezen pezevenkler, insanlıklarını vicdanlarından silmiş genelev patronları, aşkları, umutları, düşleri imkansız orospuların kitabı...

Onlar,
pezevenklerine göre hayvan
patronlar için alınıp satılabilen bir mal...
onlar, toplumun seks köleleri...

Eski bir fahişe ve genelev patronu Aysel firmalı, şimdiye kadar, genelevlerin kalın duvarları ardına gizlenmiş bu insanlık dışı hayatı gözler önüne seriyor. Firmalı'nın yazdıkları, toplumumuzun seks köleleriyle ilgili önyargılarınızı yok ederek, bugüne kadar kader kurbanı diye görülen fahişelerin, aslında düzen kurbanı olduklarını, tüm yaşanmışlığıyla yüzümüze vuruyor. Firmalı'nın yazdıklarını okurken, pezevenklerin, fahişelerin, patronların ve polislerin içiçe girdiği ilişkilere şaşıracak, yer yer okuduğunuzun gerçekliğinden şüpheye düşeceğiniz kadar garip ilişkilerin içinde bulacaksınız kendinizi. Firmalı çürüyen düzenin genelevlerdeki köklerini kendi yaşam öyküsü içinde anlatırken, Suşurluk'ta ortaya çıkan skandalın bir benzerinin, genelevlerin içinde hüküm sürdüğünü tüm çıplaklığıyla aktarıyor.
Aysel Firmalı, yıllarca genelevlerde satılan bedeninin, insanlığının ve onurunun hakkını bu kitapla arıyor.
Tüm genelev kadınları,
tüm köleleştirilmiş kadınlar adına...

ISBN 975 - 7957 - 33 - X

3. BASKI

KORA YAYIN